

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

William S. Burroughs

Çıplak Şölen*

Türkçesi: Algan Sezgintüredi

*SEL

2.
BAŞKI

ÇIPLAK ŞÖLEN*

WILLIAM S. BURROUGHS, (5 Şubat 1914 - 2 Ağustos 1997), ABD'li hikaye, roman ve deneme yazarı.

Allen Ginsberg ve Jack Kerouac'la birlikte Beat Kuşağının ve punk-rock hareketinin öncüsü sayılan Burroughs, 20. yüzyılın en çok tartışılan isimlerinden biridir.

Burroughs, 1936 yılına kadar Harvard Üniversitesi'nde okudu ve bu dönemde New York'a yaptığı yolculuklarda eşcinsel altkültürle tanıştı. İlerleyen yıllarda uyuşturucu kullanmaya ve 1945 yılında yazmaya başladı. 1950'lerdeki ilk denemelerinden sonra cut-up tekniğini kullandığı *Nova Üçlemesi*'ni yazdı. (*Cut-Up Üçlemesi* olarak da bilinen serinin kitapları; *Yumuşak Makine*, *Patlamış Bilet* ve *Nova Ekspresi* yayınevimiz tarafından yayımlanmıştır.) Bu yıllarda uyuşturucudan kaynaklı hukuki problemler sebebiyle sürekli şehir değiştirdi; Tanca'da, Paris'te ve Londra'da yaşadı. 1976'da New York'a döndü; Andy Warhol, Patti Smith ve Susan Sontag gibi isimlerle vakit geçirdi. 1981 yılında hayatının geri kalanını geçireceği Kansas'a taşınan Burroughs, 1997 yılında kalp krizinden öldü.

Jack Kerouac ile birlikte yazdığı *Ve Hipopotamlar Tanklarında Haşlandılar*'ın (çev. Dost Körpe, 2010) yanı sıra *Benim Eğitimim* (çev. Süha Sertabiboğlu, 2011) ve *İçerdeki Kedi* (çev. Ahmet Ergenç, 2013) yine yayınevimiz tarafından yayımlanmıştır.

***SEL YAYINCILIK**
Piyerloti Cad. 11 / 3 Çemberlitaş - İstanbul
Tel. (0212) 516 96 85

<http://www.selyayincilik.com>
E-mail: halklailiskiler@selyayincilik.com

SATIŞ - DAĞITIM:
Çatalçeşme Sokak, No: 19, Giriş Kat
Cağaloğlu - İstanbul
E-mail: siparis@selyayincilik.com
Tel. (0212) 522 96 72 Faks: (0212) 516 97 26

***SEL YAYINCILIK: 672**
ISBN 978-975-570-689-4

ÇIPLAK ŞÖLEN
William S. Burroughs
Roman

Türkçesi: Algan Sezgintüredi

Özgün Adı:
Naked Lunch
The Restored Text Edited by James Grauerholz and Barry Miles

© William S. Burroughs, 1959 / © 1987, 1990
© The Wylie Agency (UK) aracılığıyla Sel Yayıncılık, 2014

Genel Yayın Yönetmeni: İrfan Sancı
Editör: Bilge Sancı
Kapak tasarım ve teknik hazırlık: Gülay Tunç

Birinci Baskı: Ekim 2014
İkinci Baskı: Ekim 2014

Baskı ve Cilt: Yayıncılık Matbaası
Fatih Sanayi Sitesi, 12/197-203
Topkapı-İstanbul, 567 80 03

Sertifika No: 11931
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

William S. Burroughs

Çıplak Şölen

James Grauerholz ve Barry Miles
Tarafından Düzenlenmiş Metin

Türkçesi: Algan Sezgintüredi

** James Grauerholz ve Barry Miles tarafından elden geçirilip yeniden düzenlenmiş ve 1998 yılında Ohio Eyalet Üniversitesi kütüphanesinde keşfedilen bugüne dek yayınlanmamış yeni metinlerin eklenmesiyle zenginleştirilmiş 50. Yıl baskısı.*

"Burroughs edebiyatta modernizmin son büyük ismiydi, *Çıplak Şölen* ise onun en önemli eseri. Burroughs, insan ruhunu derinlemesine keşfederken kendi bilinçaltını kobay olarak kullanmaktan ve en karanlık, en bulaşıcı düşüncelerin içinde türemesine izin vermekten çekinmedi. Kısmen simyevi kısmen psikolojik olan bu aktivite sayesinde yirminci yüzyılın ikinci yarısında, yani kıyamet sonrasında insan davranışının alacağı tiksiniç şekilleri tamı tamına öngörebildi. *Çıplak Şölen* her türlü yanılısamaya sahip her türlü insan için temel bir metin; yazarından alıntılanmak gerekirse: 'Kelimeyi sil.'"

—Will Self

"Burroughs en önemli romanına '*Çıplak Şölen*' adını koymuştu ki bundan kastı, çatalın ucunda görüldü. Burroughs, engin bir yazar ve her kitabı, şu gül gibi kumpası havaya uçurup, bize çatalın ucundakini, hakikati gösteriyor."

—J. G. Ballard

"Yabani ve ölümcül güldürüsüyle müthiş güzel ve çlgınca seçkin bir roman... Dehanın ele geçirdiği tek Amerikan romancısı belki de."

—Norman Mailer

"Günümüz Amerikan yaşantısında gücün kötüye kullanımı, kahramanlara tapma, amaçsız şiddet, maddeci saplantılar, hoşgörüsüzlük ve her türlü ikiyüzlülük gibi yanlış, ilkel ve gaddar ne varsa hepsini yakıp yıkan, alaya alan bir mizah ürünü... Burroughs'un dilimize çektiği ayanın ise eşi benzeri yok..."

—Terry Southern

"Okur, Burroughs'un sırf uyuşturucu arzusuyla yıkıma giden sapkınları değil, bağımlılıkları yüzünden mahvolan herkesi yazdığını ancak ilk şoku atlattıktan sonra kavrayabiliyor... Burroughs, gerçek değerleri derinlemesine kavramanın peşinde koşan çok güçlü bir sanatçı..."

—John Ciardi

"William bir Keskin Nişancıydı. Yazdığı gibi vururdu—aşırı bir kesinlikle, korkusuzca."

—Hunter S. Thompson

“William Burroughs, kapıyı kıran adamdı. Onu okuduğumda neler hakkında nasıl yazılabileceğine dair tüm görüşlerim değişti. Onun yazdıkları zihnimizdeki insanlık kavramını genişletti. Bu açıdan gerçekten bir Amerikan kahramanı, büyük bir adamdı.”

—Lou Reed

“Geçtiğimiz birkaç yılın romanlarını düşündüğümde bana zevk vermenin yanı sıra ilgimi çekmeyi başaran yazarların Burroughs ve Nabokov olduğunu fark edip duraksadım. (...) Burroughs, tek başına, gelecekte konumlandığı bir Akıl Çağı'na ait. (...) Tıpkı bir klasik hiciv yazarı gibi Burroughs da ölümüne ciddi – o bir reformcu. Ancak, klasik hicivcilerde sıkça olduğu gibi, yabanıl bir neşe ve vahşi bir karamsarlık onu sağaltıcı amacından öteye taşıyor.”

—Mary McCarthy

“Burroughs, Jonathan Swift'ten sonra gelmiş en büyük hiciv yazarıdır...”

—Jack Kerouac

“Burroughs, kendi sinir sistemimizden kendimize bir ortam oluşturduğumuz bu dünyanın fiziksel ve duygusal mantığını kozmosun periferik orgazmına kadar takip eder. Onun kitaplarının kitap olmadığını savunmaya çalışan eleştiriler okumak eğlencelidir. Çatımızdan alevler fışkırdığını bildirmeye kapımıza gelen adamın, kıyafet ve kelime seçimini eleştirmeye benziyor bu biraz.”

—Marshall McLuhan

“Beat Kuşağı yazarlarının en tehlikelisiydi William S. Burroughs... Anarşinin çift taraflı ajanı, konformizmin ve hükümetlerden afyona kadar her türlü kontrol aracının yılmaz düşmanıydı.”

—Rolling Stone

“Burroughs, tümüyle sıradışı, zamandan ve mekândan soyutlanmış, yepyeni bir yolda yürüyor; normal tümcenin parçalandığı, gökselliğin yeraltına indiği, yazarın okuru bir köpeğin fareyi sarstığı gibi sarstığı bir yolda.”

—Anthony Burgess

“Burroughs'un sesi, transistorlu radyoları ve eski filmleri, tüm klişeleri, tüm tezgâhları, tüm gazeteleri, tüm alışılmadık iyimserlikleri ve tüm başarısızlıkları içinde duyabileceğimiz, sert, yıkıcı, yenilikçi, özgür, komik, ciddi, şiirsel ve öz be öz Amerikalı bir ses...”

—Joan Didion

İçindekiler

Türkçe Baskıya Destek Mesajı	9
Çevirmenin Notu	11
Ve Batıya Gittik	17
Vigilante	24
Hödük	25
Benway	35
Joselito	58
Kara Et	64
Hastane	68
Evine Dön Lazarus	80
Hasan'ın Oyun Salonu	85
Arabölge Üniversitesi Yerleşkesi	94
A. J.'in Yıllık Partisi	98
Uluslararası Teknolojik Psikiyatri Konferansı	112
Çarşı	114
Sıradan Erkekler ve Kadınlar	128
İslam A.Ş. ve Arabölge Partileri	150
İlçe Sekreteri	172
Arabölge	179
Muayene	187

Pantopon Rose'u Gördünüz mü?	197
Kokain Böcekleri	198
Yok Edici İyi İş Çıkartıyor	201
Gereksinimin Matematiği	204
Hauser ve O'Brien	207
Çürük Önsöz	216
Çabuk	231

Yazarın Özgün Sunuşları ve Eklemeleri

Yeminli İfade:	
Bir Hastalıkla İlgili Beyanat (1960).....	235
Hamiş... — Mıydınız? (1960)	242
Bir Beyanatın Ardından Düşünceler (1991)	246
Üstat Düzeyinde Tehlikeli Uyuşturucular	
Bağımlıysanız Mektup (1956)	247

Editörler Tarafından Eklenen Burroughs Metinleri

Editörün Notu (<i>Barry Miles ve James Grauerholz</i>)	267
Irvig Rosenthal'e Mektup [1960]	282
Garson Mel'in Ölümü [Tarih Atılmamış]	282
Çıkarılmışlar: Vigilante	286
Çıkarılmışlar: Hödük	290
Çıkarılmışlar: Benway	296
Çıkarılmışlar: Kara Et	299
Çıkarılmışlar: Hastane	302
Çıkarılmışlar: A.J.'in Yıllık Partisi	302
Çıkarılmışlar: İslam A.Ş. ve Arabölge Partileri	304
Çıkarılmışlar: Muayene	306
Çıkarılmışlar: Kokain Böcekleri	312
Çıkarılmışlar: Hauser ve O'Brien	313
Çıkarılmışlar: Çürük Önsöz	315

Sel Yayıncılık’a Destek Mesajı

Türkiyeli edebiyat uzmanları, iki yıl önce İstanbul 2. Asliye Ceza Mahkemesi’nde, Amerikalı yazar William S. Burroughs’un (1914-1997) *Yumuşak Makine* adlı eserinin tescilli bir Uluslararası Edebiyat Eseri olduğu ve Türk Ceza Kanunu’nun 226/2 maddesindeki müstehcenlik yasağını ihlal etmediği yönünde tanıklık yaptılar. Beraatla sonuçlanması gereken dava o günlerde yürürlüğe sokulan Üçüncü Yargı Paketi’nde kabul edilen bir yasa doğrultusunda sonuçlanamadı.

Sel Yayıncılık, yayın yönetmeni İrfan Sancı ve çevirmeni Süha Sertabiboğlu hakkındaki dava en sonunda ertelendi. Dünya edebiyatının bu cesur savunucuları ceza alma, hatta cezaevine girme tehdidine, bir yıl süren dava boyunca göğüs gerdiler. Sel duruşunu bozmadı; şimdi de Türkiye’nin geleceği için ve bu ülkenin köklü edebi geleneklerine —ki bu gelenekler, Avrupa’nın henüz okuryazar olmadığı yüzyıllara dayanır— olan inançları adına kitap yayımlama misyonlarına devam ediyorlar.

Bir yıl önce Gezi’de bir araya gelen Türkiye halkı, nesillerdir onları ayıran farklı görüşlerine rağmen el ele verdi. İnsanların gözleri açıldı; kalpleri yumuşadı. Örneğin alınan duyumlara göre, “insanlar Park’ta LGBT bireylerin ve seks işçilerinin de olduğunu fark ettiklerinde, ‘ibne’ ve ‘orospu’ gibi ifadeleri protesto sloganlarından çıkardılar.”

Bu tür kavrayışların temelinde, Burroughs’un ve Sel’in yayımladığı diğer birçok yazarın eserleri yatmaktadır. Şimdi başka cüretkâr yayıncılar da aynı yoldan ilerliyor.

Sel Yayıncılık’a ve Türkiye’deki bütün yayıncılarımıza desteğimizi zile dile getirmekten gurur duyuyoruz.

James W. Grauerholz
14 Temmuz 2014

Çevirmenin Notu

David Cronenberg'in *Çıplak Şölen*'den yola çıkarak çektiği aynı adlı filmini, yanlış hatırlamıyorsam 90'lı yılların başlarında videosunu kiralayıp izlemiş, kitabınıysa çıktığı ilk birkaç gün içinde almıştım. Her ikisinden de neredeyse hiçbir şey anlamadığımı itiraf etmeliyim: bahsedilen dönemlere, ortamlara, yaşamlara ait hiçbir bilğim yoktu. Fakat merak ediyordum: kötü bir okur ve izleyici sayılmazdım; öyleyse yirminci yüzyıl edebiyatının doruklarından sayılan, pek çok sanatçıyı derinden etkilediği söylenen bu eseri nasıl kavrayamıyordum? Yanıtları yıllar sonra, çevirisini üstlendiğimde buldum. Yanıtlar diyorum çünkü iki yanıt vardı: Birincisi, *Çıplak Şölen*'i izlediğim ve okuduğum yıllarda sandığım kadar iyi bir sinema izleyicisi okur olmadıgımdı (haliyle artık her iki konuda da bir şey sanmıyorum). İkincisiyse Burroughs'un eserini zaten ve özellikle edebiyattan, sanattan anlıyor geçinenler, yüksek eğitimli entelektüeller kolayca anlayamasın diye yazmasıydı ki bu açıdan birinci ve ikinci diye saydığım yanıtlar, tıpkı Burroughs'un okuyacağınız eserin sonlarındaki önsözünde söylediği gibi birleşiyor, tek görüntüye, tek sese bürünüyordu. Burroughs uyuşturucu krizlerinde yaşanan kâbussu sanrılar ve ıstırapı "görsel yazıya" olanca sertliği ve şiddetiyle döküp *junk* genel adıyla anılan "ağır uyuşturuculara" karşı uyarısını yaparken bağımlılıklar üzerine kurulu genel anlamda kontrol ve iktidarın dehşetini, uyuşturucuyla, seksle,

kitle iletişim araçlarıyla, hükümetlerle, yasalarla özgür insan iradesine yapılanları, özellikle “eğitilmiş,” kendisini “aydın” gören okuru, gözündeki bencil perdeyi söküp atmaya, önyargılarını silkelemeye ve ta derinlere gömülü şefkat ve hoşgörüsünü kazıp çıkarmaya zorlayarak anlatmaya çalışıyor, okuru “kafa ve vicdan çalıştırmaya” iteliyordu.

Çıplak Şölen’de anlatılanlar aslında Burroughs’un yaşamını yansıtıyor ve “Güney”de büyümesini, zengin ailesini terk edişini, eşcinselliğini, New York’ta uyuşturucu kullanışı ve satışı, polisten kaçışını, Meksika’ya geçişini, “de facto” eşi Joan Vollmer’ı kazayla öldürüşünü, Meksika’dan Panama’ya ve ardından Güney Amerika’ya gidişini ve sonra, o dönemde açık şehir olan Tanca’ya geçişini bilmek kitabı kısmen kavramaya epey yardım ediyor. Yaşamöyküsüne dair fikir edinmenin yanında, Türkiyeli veya genel anlamda Doğu kültürüne sahip okurun *Çıplak Şölen*’i okumada önemli bir avantajı daha var: Burroughs, bu muazzam 1950’ler toplumu eleştirisini yazarken özellikle Amerikan entelektüellerini sarsmayı, Batı düşünce ve kavrama tarzını paralamayı hedefliyordu (başardığı kesin). *Çıplak Şölen* bildik, yüzeysel kavrama çabasıyla ve özellikle Batılı kafasıyla kolayca okunabilecek bir kitap değil; bu açıdan bakıldığında anlaşılması sahiden “neredeyse” imkânsız. Belli bir gevşeme, sabır, işi oluruna bırakma gerektiriyor ve bunlar, dinsel kısmının yanında “rasyonel” eğitilmiş Batı beyninin (en azından o dönemde diyeceğim ama aşağıda birkaçının adını zikredip teşekkürlerimi sunduğum birçok Amerikalı okur, *Çıplak Şölen*’in hâlâ tam anlamadığını söylüyor) zayıf kaldığı konular. Öte yandan bizler, “Doğu” kültürünün “Batı”ya en yakın yerinde ve ciddi etkisi altında yaşamakla beraber sonuçta dilimizden itibaren hemen her anlamda “formüle” gelmeyen, hissetme ağırlıklı bir kavrayış tarzının çocuklarıyız. Bu bakımdan *Çıplak Şölen*’in talep ettiğini karşılayacak duygusal donanıma, derinlikten uzak,

gündelik kültür bombardımanı sayesinde epey törpülenmekle birlikte, hâlâ sahibiz.

Hasbelkader birtakım satırlar karalayabilmeme rağmen yetkin anlamda tahlil yapabilecek birikimim yok. Ama yukarıda bahsettiğim “hissiyat” meselesi yüzünden *Çıplak Şölen*’i anlayarak ve özgün dilinde sunduğu okuma lezzetini fazla kaybetmeden çevirebildiğimi, dilini rengiyle aktarabilmeye yaklaştığımı ve okurun yüzeysel ahlaka takılmadan özellikle “renkli” kullanımı hoş göreceğini ümit ediyorum.

Çeviri çalışmam boyunca muazzam desteklerini esirgemyen eşime, dostlarım Dr. Yahya Demirdelen, Aytuğ Yıldırım ve Erdem Soyyılmaz’a, dönemin anlayışları, olayları ve argosu ve yorumlar konusunda başta Keith Seward, Graham Rae, Johnny Striker, tüm RealityStudio.org üyelerine ve yüzüme patlattığı tokatlar için William Seward Burroughs’a sonsuz müteşekkirim.

Algan Sezgintüredi

Çıplak Şölen

Ve Batıya Gittik

Nefesleri ensemdedir; harekete geçtiklerini, şeytan kuklası güvercinlerinin¹ Washington Meydanı İstasyonu'nda fırlatıp attığım kaşığım ile enjektörümün başında guruldadıklarını biliyorum; turnikenin üstünden aşır iki kat demir merdivenden uçarca inerek üst-yakaya giden A hattına yetişiyorum... Genç, asker tıraşlı, yakışıklı, Ivy League² tayfasından reklamcı kılıklı şorolonun teki benim için kapıyı tutuyor. İdealindeki karakter benim anlaşılan. Bilirsiniz bu tipleri: barmen ve taksi şoförleriyle senli benli takılıp sağ kroşelerden ve Dodgers maçlarından dem vurur, Nedick'te tezgâhın arkasında duran elemana adıyla hitap ederler. Dangozun önde gideni yani. Üstelik tam beyaz trençkotlu narkotikçinin (birini beyaz trençkotla takip ettiğinizi bir düşünsenize... ibne zannederler nasılsa diyordu herhalde) perona çıktığı anda... Yakalasa, sağ el tabancada, sol eliyle yakama yapışıp ne derdi, duyar gibiyim: "Bunlar senden düştü galiba, ahbap."

1 Güvercin: İlgili jargonda gammaz, ispiyoncu, muhbir.

2 Ivy League: ABD'nin kuzeydoğu bölgesinde yer alan üst-sınıf sekiz üniversiteyi (Harvard, Yale, Pennsylvania, Princeton, Columbia, Brown, Dartmouth, Cornell) kasteden terim.

Ama metro hareket ediyor.

Binebilmem için kapıyı tutan nonoşa umduğu ucuz film havasını basarak bağıryorum. “Eyvallah, düztaban!” Gözlerinin içine bakıyorum hıyarın; bembeyaz dişlerini, Florida yanığı tennini, iki yüz dolarlık parlak takımını, Brooks Brothers işi alttan düğmeli gömleğini, aksesuar niyetine taşıdığı *The News* gazetesini süzüyorum. “Bir tek Little Abner³ okurum.”

Ortam özentisi dangalaklardan bu... Marihuanaya “Esrar” der, arada bir tüttürür ve hızlı Hollywood tiplerine ikram için yanında azıcığını taşır...

“Sağol, evlat,” diyorum, “görüyorum ki bizdensin.” Yüzü salak, pembe bir sevinçle, tilt makinesi misali ışıltıyor.

“Otladı beni,” diyorum terslenerek. (Not: Otlamak, İngiliz hırsız argosunda gammazlamak demektir.) Yaklaşıyorum ve kirli müptezel parmaklarımla parlak yenine dokunuyorum. “Hem de aynı iğnede kan kardeşiydik. Aramızda kalsın, sıcak çakışı hak etti.” (Not: Sıcak çakış, bağımlıya hesap kapama amacıyla satılan zehirleyici *junk*tır.⁴ Sıklıkla gammazlara verilir. Tadı ve görünüşü *junk*a benzediğinden, sıcak çakışta genellikle strikin kullanılır.)

“Hiç sıcak çakış yemiş birini gördün mü, evlat? Ben Topal’ın Philadelphia’da enselediği birini görmüştüm. Odasını tek taraflı bir kerhane aynasıyla rontlamıştık ve izleyenlerden adam başı on papel kesmiştik. Herif iğneyi kolundan çıkaramamıştı. Doğru çakan çıkaramaz zaten. Öylece, mora kesmiş koldan sarkan pıhtılaşmış kanla dolu enjektörle bulunur bunlar. Çaktığında gözlerine yerleşen bakış... Oğlum, var ya, feci tatlıydı...

3 ABD ve Kanada’da, 1943-1977 arasında çeşitli gazetelerde kesintisiz yayınlanmış ve kültleşmiş çizgi roman. Ülkemizde de 70’li yıllarda Milliyet tarafından “Hoş Memo” adıyla yayınlanmıştır.

4 Junk: Kokain, eroin, barbitüratlar, morfin, metamfetamin, amfetamin vb. “ağır” uyuşturucuları kastetmekte kullanılan sözcük.

“Piyasanın en baba Silkeleyicisi Vigilante’yle⁵ gezdiğim zamanları hatırlarım. Chicago’da... Lincoln Park’taki ibneleri yolumuyorduk. Neyse, bir gece Vigilante işe kovboy çizmeleri, teneke yıldızlı siyah ceket ve omzunda kementle geldi...

“Ben de dedim ki: ‘Ne oluyor lan? Sıyırdın mı sonunda?’

“Bu bana baktı ve ‘Çek tabancanı, yabancı,’ dedi ve paslı bir altıpatlar çekti ve ben, etrafımda uçuşan kurşunlarla Lincoln Park’ı boydan boya koştum. Aynasızlar enselemeden önce ibnelerden üçünü nallamıştı. Diyeceğim, Vigilante lakabını hak ediyordu...

“İbnelerden dolandırıcılara ne kadar çok tabirin geçtiğine dikkat ettin mi hiç? Mesela birisine aynı tarafta olduğunuzu belirtmek için ‘Kaldırmak’ demek gibi...

‘Tut şunu!’

‘Şu Hedef’e⁶ sarma kaktıran Paregorik⁷ Oğlan’ı getirin!’

‘Aç Kunduz⁸ herife fazla yazılıyor.’

‘Ayakkabıcı (lakabını ayakkabıcılarda fetişistleri söğüşleyerek kazanmıştı), ‘Hedef’e malı kayganlaştırmacıyla verirsen daha fazlası için ağlaya sızlaya geri gelir,’ derdi. Ve hedefi gözüne kestirdi mi, derin derin solumaya başladır. Sıcağa düşmüş Eskimo misali yüzü şişer, dudakları morarırdı. Derken hedefe ağır, çok ağır yanaşır, çürümüş siğilli parmaklarıyla işe koyulurdu...

“Hödük’ün mesela, etrafını mavi neon ışığı misali saran pek samimi, çocuksu bir havası vardı. Hedefleri asla yakınmazdı ve sokak tayfası Hödük’e cidden ayar olurdu. Bir gün bunun Oğlan amı-götü dağıttı ve var ya, çıkardıkları ambulans şoförlerini kusturacak cinstendi... Hödük sonunda balatayı sıyırdı, boş oto-

5 Vigilante: Yasal yetkisi olmadan, huzur veya düzeni kendi görüşlerine göre zorla uygulayan kimse.

6 Bol paralı kişi veya sızmış bir sarhoş gibi, soyulması kolay kimse, kaz.

7 Ağrı kesici; hafifletici; teskin edici. Sulandırılmış alkol içindeki kâfurulu afyon bileşiği (ağrı veya öksürük kesici olarak kullanılır).

8 Seks müptelası (genç kız).

matlarda⁹ ve yeraltı istasyonlarında, ‘Geri dön çocuğum! Geri dön!’ diye bağıra çağıra koşturmaya başladı ve oğlanının peşinden, üstü kaputlar ve portakal kabukları ve gazeteden mozaikle kaplı, balçıklaşmış dibi çimentolu gangsterler ve hevesli balistik uzmanları parmak izi bulmasın diye atıvermiş tabancalarla dolu Doğu Nehri’ne atladı.”

Ve hıyar salatası içinden, “Ne karakter bel!” diyor, “bir an önce çocuklara anlatmalıyım bunu.” Joe Gould’un¹⁰ Martı numarası için kırk takla atacak türden bir karakter koleksiyoncusu bu. Bir onluğunu çekerim ve “Hıyara Yaban Sümbülü kakalarım,” fikriyle ‘Esrar’ dediğinden satmak için buluşma ayarlıyorum. (Not: Yaban Sümbülü yandığında marihuana gibi kokar. Dikkatsiz ve bilgisizlere sıkça kakalanır.)

“Eh,” dedim koluma dokunarak, “görev çağırıyor. Bir yargıcın diğerine dediği gibi: ‘Adil ol ve olamıyorsan, taraflı ol.’”

Otomata daldım; kim bilir kimin paltosuna bürünmüş, 1910 yılından kalma felçli bir bankeri andıran Bill Gains ile kirden parıldayan parmaklarıyla kahvesine kek bandıran, hırpani ve dikkat çekmekten uzak Yaşlı Bart içerideydi.

Bill, *Uptown*’dan¹¹ birkaç müşterimle ilgilenirdi ve Bart, şerbetçiotu tüttürülen günlerden kalma tipleri, kül grisine kesmiş ruh gibi kapıcıları, bulanık şafaklarda tükürüp öksürerek tozlu koridorları babacan ellerle yavaş yavaş süpüren hayalet hademeleri, teatral otellerde yaşayan astımdan mustarip emekli

9 ABD’de ilki 1902 yılında açılan ve mantığı bugünkülerle aynı olan ancak yiyecek ve içeceklerin tabak ve fincanda sunulduğu bir tür sokak büfesi. Sonuncusu 1991’de kapanmıştır.

10 Joseph Ferdinand Gould (1889-1957): Profesör Martı adıyla da tanınan, esasen sadece birkaç denemesi bulunan dünyanın en uzun kitabı *Çağdaş Dünyanın Sözel Tarihi*’ni yazdığı iddiasıyla meşhur (gerçekte böyle bir kitap yoktur), yaşamının çoğunu evsiz geçirmiş eksantrik Amerikan yazarı.

11 Kentin iş ve ticaret merkezi Downtown’ın aksine yerleşim yoğunluklu kesimi. Sıklıkla üst sınıfı kastetmekte de kullanılır.

çalıntı mal satıcılarını, Peorialı yaşlı madam Pantopon¹² Rose'u, asla hastalanmayan sabırlı Çinli garsonları tanırdı. Onları sabırlı ve dikkatli ve yavaş müptela yürüyüşüyle bulur, kanı çekilmiş ellerine birkaç saatlik sıcaklık sıkıştırırdı.

Sırf heyecan uğruna bir keresinde onunla işe çıkmıştım. Yaşlıların yemek yemeye dair her türlü utancı nasıl yitirdiklerini ve onları izlemenin insanı kusturduğunu bilirsiniz, değil mi? Yaşlı bağımlılar da *junk* konusunda böyledir. Gördükleri anda abuk sabuk konuşmaya ve cıyıklamaya başlarlar. Salyaları akar, mideleri guruldamaya başlar ve ısıtırken bağırsakları peristalsisle¹³ ezilip bedenün düzgün tenini eritir; insan her an koca bir protoplazma öbeğinin taşıp *junk*ın etrafını sarmasını bekler. Görmesi cidden tiksindiricidir.

Soğukkanlılıkla, "Eh, benim çocuklar da günün birinde böyle olacak," diye düşündüm. "Garip değil mi yani hayat?"

Aynasız mekân civarında dolaşıyordur, neme lazım diyerek Sheridan Meydanı İstasyonu'ndan kent merkezine geri döndüm.

Dediğim gibi, sonu gelecekti. Kafa kafaya verdiklerini ve kötücül polis büyülerini yapıp bezden bebeklerimi Leavenworth'e¹⁴ tıktıklarını biliyordum. "Ha, ona iğnesaplamakla uğraşma, Mike."

Chapin'i bu tür bebeklerden biriyle bitirdiklerini duymuştum. Yaşlı, hadım edilmiş aynasızın teki karakol bodrumuna bunun bir kuklasını asıp günlerce karşısında oturmuş. Chapin'i Connecticut'ta astıklarında o rezil zımbırtıyı boynu kırık bulmuşlar.

"Merdivenden düştü," demişlerdi. Malum polis zırvaları.

-
- 12 Bütün katran ve diğer erimez maddelerinden arıtılmış, enjekte edilebilir afyon preparatı.
 - 13 Mide ve bağırsakların sindirim esnasında yaptığı sığamsal devinim.
 - 14 Kansas'ın Leavenworth kentinde bulunan, 1903-2005 yılları arasında ABD'nin en büyük yüksek güvenli hapishanesi olarak tanınmış ve birçok namı suçluyu barındırmış hapishane. Günümüzde orta-güvenlikli sınıfına geçmiştir.

Junk büyü ve tabularla, lanetler ve muskalarla çevrilidir. Mexico City'deki bağlantımı radarla bulabilirdim. "Bu sokak değil, sonraki, sağa... Şimdi sola. Şimdi yine sağa." Aha işte, herif, dişsiz kocakarı suratı ve iptal gözleriyle oradaydı.

Habire şarkı mırıldanarak dolaşan bir torbacı tanıyorum; ya-nından geçtiği herkes anında ezgiyi kapıverir. Herif öyle gri ve hayalet gibidir ki millet bunu görmez ve şarkı akıllarına kendi kendine takıldı zanneder. Yani müşteriler 'Smiles', 'I'm in the Mood for Love' veya 'They Say We're Too Young to Go Steady' ya da artık o gün hangi şarkı modaysa onu mırıldanarak gelirler. Bazen mızıka çalan bir oğlanın peşinden cıyaklayarak koşturan belki elli perişan bağımlı görürsünüz; sonra kuğulara ekmek fırlatan bastonlu Torbacı'ya, East Fifties civarında Afgan tazısını gezdiren şişko travestiye, El¹⁵ sütunlarından birinin dibine işeyen yaşlı bir ayyaşa, Washington Meydanı Parkı'nda broşür dağıtan bir radikal Yahudi öğrenciye, bir ağaç bakımcısına, bir böcek ilaçlamacısına –yok edici– Nedick'te, tezgâhta duran elemana adıyla hitap eden reklamcı bir tekerleğe rastlayabilirsiniz. Her türlü boktan mala rızada ortak, sikindirik möbleli odacıklarda damar bulmak için kol bağlayan, hasta sabahlarda titreşen dünya çapında bağımlılar şebekesi... (Bunak tayfası Çin çamaşırhanelerinin arka odalarında kapkara duman çeker ve aşırı dozda zamandan veya yoksunluk krizine bağlı nefes darlığından nalları diker.) Yemen'de, Paris'te, New Orleans'ta, Mexico City'de ve İstanbul'da: Havalı çekiçlerin ve buharlı kazmaçların altında titreşiyor, birbirlerine hiçbirimizin duyamadığı müptela küfürleri savuruyorlar; Torbacı, geçen bir asfaltlama silindirinden uzanıyor ve bir kova katran¹⁶ kapıyorum... (Not:

15 Chicago hızlı taşımacılık sistemi. (Kimi yerde 'L' adıyla da anılır.)

16 Black Tar / Kara Katran: Eroinin saflığı en düşük çeşitlerinden biri. (%20 ilâ %70 saflıkta.) Macunsu yapışkan görüntüsü ve rengi asfaltlamada kullanılan katranı andırır.

İstanbul'un bugün, özellikle bağımlıların yaşadığı viran semtleri yıkılıp yeniden yapılmaktadır; İstanbul'da, New York'tan çok daha fazla eroin bağımlısı vardır.)¹⁷ Müptela veya sıyırmış ya da yeniden yakalanmış canlılar ve ölümler, krizde veya veresiye-
de *junk* ışığına sökün eder ve Bağlantı, Mexico City'de, Dolores Sokağı'nda sebzeli kebab yer, Otomat'ta kekini kahveye banar, Takas Meydanı'nda,¹⁸ peşinde uluyan Halk sürüsüyle kaçır... (Not: New Orleans argosunda narkotik polisine Halk denir.)

Yaşlı Çinli, paslı bir teneke kutuya nehir suyu dolduruyor, ziftin peki misali kapkara ve katı Yen Pox'ı temizliyor. (Not: Yen Pox, tüttürülmüş afyonun külüdür.)

Eh, kaşığım la damlalığım aynasızların elinde ve Disk Willy adıyla bilinen kör gammaz sayesinde dalga boyuma girdiklerinin farkındayım. Willy'nin, etrafı şehvi, dimdik kara kıllarla çevrili, yuvarlak, diski andırır bir ağzı vardır. Gözbebeğine çakıp kör olmuştur; burnu ve damağı E çekmekten aşınıp gitmiştir ve tahtaya dönmüş bedeni boydan boya yara içindedir. O ağızla artık sadece bu boku yiyebilmektedir ve ara sıra *junk*ın sessiz dalga boyuna kayarak kuru kuruya ögürür. Kentin her yerinde çoktan boşalttığım odalarda peşimden dolaşır ve aynasızlar, Sioux Falls'tan gelme bir balayı çiftini basar...

"Pekâlâ, Lee! Çıkar takma-sikini! Sensin, biliyoruz!" Aynı anda uzanıp adamcağızın çükünü koparırlar.

Willy artık iyice tepemde; karanlıkta (daima gece çalışır) nefesini duyabiliyor, arayıştaki kör ağzının feci yakınlar geldiğini ensemde hissedebiliyorum. Baskın için harekete geçtiklerinde bu Willy ipini hepten koparır ve ağzı daha kapıdan itibaren yutmaya başlar. Polisler stok araştırması için tutmasalar, önüne çıkan her bağımlının canını emer.

17 1930-1940'lı yıllarda dünya eroin üretiminin %75'i İstanbul'da yapılıyordu.

18 New Orleans'ın Fransız Mahallesi'nde, araç trafiğine kapalı bir sokak.

Disk'in beni kovaladığını biliyordum. Herkes biliyordu. Ve çocuk müşterilerimin mahkemeye çıkarılacağı tutarsa... "*Junk* karşılığı beni her türlü feci seks şeyine zorladı hâkim amca..." Sokaklara hepten veda ederim.

Diyeceğim, E stokladık, elden düşme bir Studebaker aldık ve batıya gittik.

Vigilante

Vigilante, şizofren ayağına sıyırmıştı:

"Kendimin dışına çıkmış, hayalet parmaklarla idamları durdurmaya çalışıyordum... Uzun Zaman boyunca yaşamsız, sadece ölümün renksiz anti-kokusunun bulunduğu kokusuz uzay sokaklarında dolaştıktan sonra her hayaletin istediğini isteyen –bir beden– bir hayaletim ben... Kristal sümük, zaman boku ve etin kara kan filtreleriyle bezeli kıkırdağın pembe kasılmaları sayesinde ölümü soluyup kokusunu alabilecek hiç kimse yoktur."

Mahkeme salonunun loşluğunda, *junk* krizinin değişken etinde, *junk*ın ilk sessiz dokunuşuyla solup giden etinde debelenen tırtılsı organlarının şehveti ve açlığı tarafından (İlk Duruşma'ya on günlük yoksunluğun ardından çıkarılmıştı) zar misali yırtılmış yüzündeki süzgülükle dikilmişti.

Oluşunu görmüştüm. Bir elinde şırınga, diğeriyle pantolonunu tutar, terk edilmiş bedeni soğuk sarı bir hare içinde yanarken bir New York otel odasında kaybedilen beş kilo... Üstüne şeker kutuları saçılmış komodin, kül tablasından taşan izmaritler, uykusuz geceler mozaigi ve devreye giren bağımlılığın ani gıda arzusuyla beslenen bebecik eti...

Vigilante, Federal Mahkeme'de bir linç yasası uyarınca suçlanmış ve özellikle hayaletlerin içeride tutulması için tasarlan-

muş bir Tımarhane'ye tıklılmıştı: nesnelerin kesin, yavan etkisi... lavabo... kapı... tuvalet... parmaklıklar... öylece... hepsi bu... tüm hatlar kesik... Çıkmaz... Ve her suratta Çıkmaz Sokak...

Bedensel değişimler başta yavaştır; derken gevşek dokularından dökülerek, insani hatları silip atarak kara takırtılarla sıçrama yapar... Karanlığında ağzıyla gözleri, şeffaf dişlerle ısır-maya can atan tek bir organa dönüşür... Ama konum ve işlev bakımından sabit organ yoktur... Cinsel organlar her yana dağılır... Rektumlar açılır, dışkılar ve kapanır... Bütün organizma saniyelik ayarlamalarla renk ve kıvam değiştirir...

Hödük

Hödük, kendi deyimiyle nöbetleri yüzünden cemaatte güvenlik sorunuydu. İçteki Hedef üstüne gelip duruyordu. Kimsenin sakinleştirmeyeceği durumlardandır bu; Philedelphia'nın dış semtlerinde bir devriye arabasını keklemeye kalktı ve aynasız bunun yüzüne bakar bakmaz hepimizi paketledi.

Yetmiş iki saat ve hücrede bizle birlikte beş hasta bağımlı daha: Tabii bu aç tayfası önünde zulayı ortaya çıkarmak istemiyorum; ayrı bir hücreye kapatılmak, manevralardan ve gardiya-na arpa atmaktan geçiyor.

Sincap adıyla bilinen kaşarlaşmış müptezeller, baskınlara karşı zula bulundurur. Ben her çakışım da ceket cebime birkaç damla düşürmeye bakarım; astar akan maldan katılaşıp. Ayak-kabımda bir plastik şırınga, kemerimde de çengelli iğne taşıyım. Bu iğne-şırınga hikâyesi malûmdur: "Karı, kan ve pasla iyice pislenmiş bir iğne aldı ve bacağına, yaraya tıkacağı iğnesiz şırıngayla buluşmayı bekleyen karanlık, cerahatli bir ağzı andıran bir delik oydu. Lakin iğrenç ve coşkun arzusu (kurak yerlerdeki bö-

ceklerin açılığı) damlalığı, harap bacağıının (daha çok toprak erozyonunu konu alan bir afişe benziyordu) derinlerinde kırdı. Ama kimin umurunda? Karı, kanlı bacağıını cam kırıklarını temizlemeye bile zahmet etmeden, et tüccarlarına has soğuk bakışlarla seyrediyordu. Atom bombası, tahtakuruları, kira denen kanser, tatlıcık etini yeniden ele geçirmeyi bekleyen Dost Finans... Hiçbiri umurunda değildi... Tatlı rüyalar, Pantopon Rose.”

İşin esasıdaysa bacadan bir çimdik et çekilir, iğneyle şıpınışı bir delik açılır. Sonra damlalığı deliğin içine değil, üstüne denk getirir, yanlardan taşmasın diye karışımı dikkatle ve yavaşça verirsin... Hödük’ün bacağıını tuttuğumda et, elime macun misali gelmiş ve öylece kalmıştı ve delikten dışarı minik bir irin damlası çıkmıştı. Dediğim gibi, Philedelphia’da ellediğim Hödük’ünki kadar soğuk bir canlı tene hiç dokunmamıştım.

İş boğma partisine çıkarsa onu kesmeye karar vermiştim. (Bu, yaşlı ve yatalakları tasfiyeye yönelik bir İngiliz kırsalı geleneğidir. Böyle bir sorundan mustarip aile, gelen konukların yaşlı ayak bağının üstüne şilteler yığıldıktan sonra tepesine oturup kafa çecekleri bir “boğma partisi” düzenler.) Hödük, piyasa için ciddi dertti ve dünyanın dış mahallelerine dehlenmeliydi. (Afrika kökenli bir uygulamadır. Resmi adıyla ‘Önder Dışarı’nın işlevi, yaşlıların ormana götürülüp bırakılmasıdır.)

Hödük’ün nöbetleri alışkanlığa dönüşmüştü. Polisler, kapıcılar, köpekler, sekreterler o yaklaştı mı havlamaya başlıyorlardı. Sarışın İlah, el değmez zillete düşmüştü. Sahtekar tayfası değişmez; kırılırlar, parçalanırlar... Yıldızlararası soğuk uzayda madde patlamaları... Kozmik tozla sürüklenip gider, geride bomboş bedeni bırakırlar. Ey dünya madrabazları, alt edemeyeceğiniz tek Hedef var: İçteki Hedef...

Hödük’ü kırmızı tuğladan viranelerin göğe yükseldiği bir köşede, dur durak bilmeden yağın kurumun altında bıraktım. “Şu tanıdığım şarlatanı bandozlayacağım. Tertemiz eczane M’siyle

dönerim... Yok, sen burada bekle; dalaşmasın şimdi senle.” Ne kadar sürdüğü fark etmeyecek, Hödük beni o köşede bekleyecekti. Hoşçakal Hödük; eyvallah evlat... Bedeni geride bırakıp gittiklerinde nereye gider bunlar?

Chicago: yontulmuş makarnacıların görünmez hiyerarşisi, içleri çürümüş gangsterlerin kokusu, dünyadan ayrılamamış hayaletler... North & Halsted’de, Cicero’da: rüya dilencisi Lincoln Park’ta çarpar adama; geçmiş bugünü, kumar makinelerinin ve yol kenarı lokantalarının pis sihrini işgal eder...

İç’e doğru: uçsuz bucaksız bir arka mahalle, anlamsız göğe uzanan televizyon antenleri... Yaşamsız evlerde çoluk çocuğun üstünde dolanır, atıklarından ziftlenirler. Sadece gençler ete bir şey katar ve onlar da uzun süre genç kalmaz... (Doğu St. Louis’in parmaklıklarından ötede ölgün sınır, sandal sefası günleri yatar.) Illinois ve Missouri... Höyük-yapanların zehirli havası, Bereketli Topraklara yaltaklanıcı tapınma, gaddar ve çirkin şenlikler, Çıyan Tanrı’nın sonsuz dehşeti, Moundville’den¹⁹ Peru’nun ay çöllerine uzanır.

Amerika genç bir toprak değildir: yaşlı ve pistir ve kötülüğü yerleşimcilerden öncesine, Kızılderililerden öncesine gider. Kötülük bağrında yatar Amerika’nın.

Ve her daim polisler: kolej mezunu, cerbezeli eyalet polisleri; çalışılmış, babacan tavırlar, arabanızı ve bagajınızı, giyiminizi ve yüzünüzü tarayan elektronik bakışlar... Dili kaba büyük kent dedektifleri, solmuş gri flanel gömleklerinin rengini yansıtan gözlerinde kadim ve tehditkâr bakışlarıyla tatlı dilli taşra şerifleri...

Ve her daim araba derdi: 1942 Studebaker’ı (Hödük gibi, onun da motorunda sorun vardı) hararet yapıp duran yaşlı bir Packard limuzinle St. Louis’te değiş-tokuş ettik ve Kansas City’ye anca vardık ve sonunda su gibi benzin içtiği ortaya çıka-

19 Alabama’daki Hale County sınırları içinde, ABD’nin ikinci en büyük höyük alanına sahip arkeolojik bölgesiyle ünlü bir kasaba.

cak bir Ford satın aldık, Ford'u feci zorladığımız yaşlı bir Ciple takas ettik (şehirlerarası yollara uygun değildir bunlar) ve içinde bir şeyi yakınca, arayıp tarayıp sonunda eski dost Ford V-8'e geri döndük. Benzin yesin yemesin, varacağın yere götüren motordan iyisi yoktur.

Kasvet Birleşik Devletleri dünyadaki her türlü kasvetten beter, Andlar'dan, dağ köylerinden, kartpostal dağlarının soğuk rüzgârlarından, gırtlığa yapışan ölüm misali ince havadan, Ekvator'un dere kasabalarından, kara Stetson²⁰ altında *junk* kadar gri malaryadan, ağızdan doldurmalı çiftelerden, çamurlu sokakları gagalayan akbabalardan beter sarıyor bizi... Ve İsveç'te Malmö Feribotu'ndan indiğinizde (feribotta mazot vergisizdir) başka taraflara kaçışan bakışlar ve kentin göbeğindeki mezarlık (İsveç'teki her kent mezarlığın çevresine inşa edilmiştir sanki) ve öğleden sonra yapacak hiçbir şeyin, girilecek bir bar veya sinemanın bile bulunmaması adamı çarpar, çektiğiniz onca ucuz, vergiden muaf mazotu anında kusturur ve dümdüz eder ve ben Tanca çayımın²¹ son çubuğunu yakıp, "K.E.²² feribota geri dönelim," derim.

Ama Birleşik Devletlerin kasveti gibi bela yoktur. Göremez, nereden geldiğini kestiremezsiniz. Subdivision sokağının sonundaki kokteyl-barlarından birini alın mesela (her bloğun kendi barı ve eczanesi ve bakkalı ve içki dükkânı vardır): Girdiğiniz anda kasvet tepenize biniverir. Fakat nereden gelir? Ne barmenden ne müşterilerden ne bar taburelerini çevreleyen krem rengi plastikten ne de loş neonlardan... Televizyondan bile değil.

Ve alışkanlıklar, kokainin önden gidip sizi K çöküşüne çekişi misali, kasvetle birlikte büyür. *Junk* da azalıyordu.

20 Geniş kenarlı şapka.

21 Çay: marihuana, esrar.

22 Burroughs'un Danimarka'da yaşayan arkadaşı Kells Elvins. Burroughs 1957'de, Kopenhag'da, Malmö'nün hemen karşısında oturan Elvins ve eşini ziyaret edip, Haziran-Eylül arasını burada geçirmiştir.

Diyeceğim o ki, kafadan öksürük şurubu kılıklı bu atsız²³ kasaba-daydık. Şurubu kustuk ve titreyen, kriz terleri boşanan bedenlerimizde uğuldayan soğuk bahar rüzgârıyla –*junk* ne zaman bedeni-nizde azaldığında soğuk iner– sürdük de sürdük... Dımdızlak çorakta, yollarda armadillo ölülerini ve bataklıklarla servi kütükleri üstünde dolanan akbabaları geçtik. Suni tahta duvarlı, gaz sobalı, ince pembe battaniyeli moteller...

Kısa boylu seyyar dolandırıcıyla gözü dönmüş müptelalar şarlatan Texas doktorlarını bastılar...

Aklı başında hiç kimse Louisiana'daki şarlatan doktorları yolmaya kalkmaz. Eyalet *Junk* Yasası.

Sonunda bir eczacı tanıdığım Houston'a varıyoruz. Beş yıldır uğramışlığım yok ama beni görür görmez başıyla selam çıkarıyor ve şöyle diyor: "Tezgâhta bekle..."

Oturup bir kahve içiyorum ve bir süre sonra gelip yanıma oturuyor ve "Ne istiyorsun?" diyor.

"Çeyrek galon PG²⁴ ve yüz nemi."

Başıyla onay veriyor. "Yarım saat sonra gel."

Yarım saat sonra gittiğimde elime bir paket tutuşturup, "On beş dolar... Dikkatli ol," diyor.

PG çakmak berbat iştir; önce alkolü yakıp uçurmanız, sonra kâfuru soğutup kahverengi sıvıyı şırıngayla çekmeniz gerekir. Damara çakmak lazımdır yoksa apse yapar ve genellikle nereye çakarsanız çakın, apsedden kurtuluş yoktur. En iyisi ahmak haplarıyla²⁵ yutmaktır... Biz de bunu bir Pernod şişesine doldurduk ve New Orleans'a doğru yola koyulduk; alacalı gölleri ve turuncu alev püskürmelerini, bataklıkları ve çöp tepelerini, kırık şişeler ve teneke kutular etrafında sürünen timsahları, neon mo-

23 At (Horse): Eroine verilen isimlerden.

24 Paregorik.

25 Ahmak hapi / nemi / sarı ceket: Nembutal hapları. (Nembutal: *Junk* bulamayan bağımlıların iştah köreltmede kullandığı barbitürat.)

tel tabelalarını, çerçöp adalarından gelen geçen arabalara küfür yağdıran terk edilmiş pezevenkleri geçtik...

New Orleans bir ölümler müzesidir. Takas Meydanı'nda mazot soluyarak dolunuyor ve Torbacı'yı anında buluyoruz. Burası ufak bir yer ve polis her daim kimin sattığını bildiğinden, eleman, nedir anasını satayım deyip önüne gelene satıyor. E yükleniyor ve yine Meksika yoluna düşüyoruz.

Charles Gölü ve ölü kumar makinesi memleketinde, Texas'ın güney ucunda zenci-vuran şerif tayfası bizi süzüp arabanın kâğıtlarına bakıyor. Sınırı geçip Meksika'ya girdiğinizde içinizden bir şey kopar ve arazi, çöl ve dağlar ve akbabalar araya hiçbir tampon koyamadan doğrudan yüzünüze çarpar; çemberler çizen minik benekler ve diğerleri, kanat seslerinin havayı yırtışını (kuru, boğuk bir ses) duyacağınız kadar yakındadır ve bir şeyi tespit ettikleri anda gökten, Meksika'nın parçalayıcı mavilikteki göğünden kapkara bir huni misali sökün ederler... Gece boyu sürdük, şafakta sıcak ve puslu bir yere vardık; köpekler havlıyor, su şırıldıyordu.

"Thomas ve Charlie," dedim.

"Ne?"

"Kasabanın adı bu. Deniz seviyesinde. Buradan dosdoğru üç kilometrelik tırmanışımız var." Bir doz çaktım ve uyumak için arka koltuğa geçtim. İyi şofördü. Şoförün iyisi, daha direksiyona dokunduğu anda anlaşılır.

Dandik malını bir Aztek Toprak Ana'sı misali oturduğu yerden sadaka verircesine cimrilikle satan Lupita'nın yaşadığı Mexico City...

"Satmak, kullanmaktan beter bir alışkanlıktır," der Lupita. Uyuşturucu kullanmayan satıcılar temas bağımlısıdır ve bu bağımlılık, söküp atılamayacak bağımlılıklardandır.

Ajan tayfası da kapılır buna. Misal, Alıcı Bradley. Piyasanın en sıkı narkotik ajanıdır. Herhangi birisi onun için *junk* demektir.

(Not: demektir derken, yerine geçebilmeyi kastediyorum.) Yani bu herif, bir satıcıya yanaşıp anında işi bitirebilir. Öyle kimlik-siz, öyle belirsiz, öyle gridir ki satıcı sonrasında onu hatırlamaz bile. O da birinden diğerine konar...

Demem o ki, Alıcı gittikçe daha fazla müptelaya benzemişti. İçmemekte, kaldıramamaktaydı. Dişleri dökülüyordu. (Gebe kadınların yabancıyı beslerken dişlerini yitirmeleri misali, bağımlılar da maymunu beslerken²⁶ sarı kazmalarını yitirirler.) Dur durak bilmeden şeker emiyordu. Özellikle Babe Ruth'lara hastaydı. Polisin biri, "Alıcı'yı şekerleri öylesine şehvetle emer-ken görmek insanın cidden içini kaldırıyor," demişti.

Alıcı, meymenetsiz bir yeşil-griye dönüşmüştü. Bedeninin kendi *junk*nı veya eşeyini üretmesiydi bu. Sağlam bağlantıdaydı. İçerideki Adam hesabı. Ya da o öyle düşünüyordu. "Odamda hallederim ben," diyordu. "Siktirsinler. İki taraf da kaz kafa dolu. Piyasadaki tek adam benim."

Ama tutku, dehşetli bir kara rüzgâr misali, ta kemiklerinden içine sızardı. Alıcı da fırlar, gençten bir müptela bulup dayardı.

"E, tamam," demiş oğlan. "Nedir yapmak istediğin peki?"

"Sadece sana sürttürüp dozumu almak istiyorum."

"Ee... Şey, peki... Ama neden insan gibi yapmıyorsun?"

Sonrasında oğlan, iki meslektaşıyla oturmuş, kahveye kek banarken anlatmıştı. "Hayatımda katlandığım en tiksindirici şeydi," diyordu. "Nasıl yaptıysa kendisini böyle jöle gibi yumuşacık yaptı ve her tarafımı şehvetle sardı. Ardından da yemyeşil sümükle boydan boya ıslandı. Ne bileyim, herhalde öyle garip bir şekilde patlatarak boşalıyordu... Her yerimde o yeşil şeyle sırlıslamken kafayı yiyecektim ve herif de çürük kavun gibi kokuyordu."

"Eh, gene de sonuçta bedavaya mal almışsın işte."

26 Monkey on t e shoulder/back (Sırtta/Omuzda maymun taşıma): Uyuşturucu bağımlılığını tarifte kullanılan bir deyiş.

Oğlan yüzünü ekşiterek iç çekmişti. “Evet, herhalde insan her şeye alışıyor. Yarın gene buluşacağız.”

Alıcı’nın alışkanlığı arttıkça artmıştı. Yarım saatte bir şarj gereksiniyordu artık. Kimi zaman karakolları dolaşüyor ve müptela dolu hücrelere girebilmek için gardiyanlara rüşvet veriyordu. Olay, artık hiçbir temasın kesmeyeceği noktaya gidiyordu. İşte o sırada Bölge Amiri bunu yanına çağırtmıştı:

“Bradley, davranışların ağza alınmayacak denli rezil dedikodulara yola açıyor... Ki umarım hepsi dedikodudan ibarettir... Sezar’ın karısını kastediyorum... Şube kuşku toplamamalı... Özellikle yarattığın türden kuşkuları... Piyasanın resmen sesini kısıyorsun. İstifanı kabule hazırız.”

Alıcı, B.A.’nın ayaklarına kapanmış. “Hayır, Patron, hayır... Şube benim hayatım.”

Adamın ellerini öperken parmaklarını ağzına sokmuş (Bölge Amiri dişsiz dişetlerini kesin hissetmiştir); dişlerini “if pefinde” döktüğünü falan söylemiş. “Lütfen, Patron. Kıcını silerim, pis kaputlarını temizlerim, burnumun yağıyla pabuçlarını cilalarım...”

“Cidden iğrençsin sen! Hiç onurun kalmadı mı be adam! İçim kalktı ulan! Çürümüşsün sen, çöp kokuyorsun.” Kokulu mendilini çıkarıp burnunu kapamış. “Derhal çık ofisimden.”

“Ne istersen yaparım, patron, *ne istersen*.” Yemyeşil, harap yüzünde berbat bir gülümsemeyle, “Hâlâ gencim, patron,” demiş, “hem kanım sıçradığında da güçlüyümdür.”

Amir mendiline öğürmüş ve titreyen eliyle kapıyı göstermiş. Alıcı ayağa kalkmış, hülyalı bakışlarını B.A.’ya dikmiş. Bedeni su arama çubuğu misali sarsılmaya başlamış, ileri atılmış...

“Hayır! Dur!” diye bağırması B.A.

“Şlap... Şulop, şılap.”

Bir saat sonra Alıcı’yı, B.A.’nın koltuğunda memnun mesut bulmuşlar. Adamcağızdan hiçbir iz yokmuş.

Yargıç: “Her şey ağza alınamaz türden bir yolla... ee... Bölge Amiri’ni somurduğuna işaret ediyor. Maalesef kanıt yok. İçeri tıklmanı ya da daha uygun bir kurumda gözlem altına alınmanı önerecektim ama senin çapında bir adama uygun yer bilmiyorum. Hiç içimden gelmemekle birlikte salıverilmeni buyurmak durumundaydım.”

Tutuklamayı yapan memur, “Bunu bir akvaryuma tıkmalı,” demiş.

Alıcı piyasaya dehşet saçmıştı. Müptelalar ve başka ajanlar iz bırakmadan kayboluyordu. Vampir yarasalar gibi narkotik bir koku, kurbanlarını sersemleten ve sarıp sarmalayan, varlığı karşısında çaresiz bırakan koyu yeşil bir pus yayardı. Ve işini gördüğünde, tıka basa doymuş boa yılanları gibi bir kuytuya saklanır, günlerce ortada görünmezdi. Sonunda narkotikten bir komiseri sindirirken suçüstü yakalandı ve bir alev makinesiyle yakıldı. Soruşturmayı yürüten mahkeme, Alıcı’nın insan kimliğini yitirdiği ve bunun sonucunda herhangi bir türe girmeyen bir yaratığa ve narkotik piyasasının her katmanı için aynı oranda tehdide dönüştüğü gerekçesiyle yapılan müdahalenin meşruluğuna karar verdi.

Meksika’da mesele, ayda belli bir miktar tüketmesini yasal kılan hükümet belgesine sahip yerel müptelalardan bulabilmektir. Bizimki, hayatının büyük kısmını ABD’de geçirmiş Yaşlı İke’ti.

Bu sefer biraz reçeteli K aldık. Ana damara çak, evlat. İçeri girişinin kokusunu alırsın; burnunda ve gırtlığında tertemiz ve soğuktur; ardından saf haz doğrudan beynine akarak K bağıntılarını ısıldatır. Kafa, bembeyaz patlamalarla dağılır. On dakika sonra bir çakış daha istersin... Bir doz daha alabilmek uğruna kenti boydan boya yürüyebilirsin. Ama K bulamazsan yersin, uyursun ve unutursun.

K arzusu yalnızca beyne ait, hissedilmeyen ve bedensiz bir arzu, dünyada kalakalmış hayalet arzusu, hasta sabahta tüküren ve öksüren yaşlı bir keşin çıkardığı pislik yüklü ektoplazmadır...²⁷

Bir sabah kalkar, bir hız topu²⁸ yollar ve derinin altında dolanan böcekleri hissedersin. Kara bıyıklı 1890 polisleri maviler içinde ve kabartma yıldız rozetleriyle hurlayarak kapıları tutar ve pencerelerden bakarlar. İçeride müptelalar, iğne yaraları yumuşacık mavi bir alevle parıldayan Bill Gains'in cesedi omuzlarında, Müslüman Cenaze Marşı'nı okuyarak yürüyüş yapar. İşgüzar şizofren dedektifler odadaki kabı koklarlar...

Kokain dehşetleridir bu... Otur, sakın takıl ve bolca asker morfini çak...

Ölümler Günü: Tatlı krizim tuttu ve küçük Willy'min²⁹ şekerden kafatasını³⁰ yedim. Ağlayınca yenisini almak için çıkmam gerekti. Jai Alai³¹ müşterek bahisçisini bastıkları barın önünden geçtim.

Cuernavaca'da mıydı yoksa Taxco'da mı? Jane pezevenklik yapan bir tromboncuyla tanışıyor ve bir çay bulutunda yitip gidiyor. Pezevenk şu 'hareket ve diyet' Sahtekarlarından; kızlarına her türlü mavalını zorla yutturarak kadınlığı aşağılamada kullandığı bir yol bu. Kuramlarını paso genişletiyordu... Kızın tekini durduk yerde sorguya çeker ve mantık ile insanlık imgesine yönelik son hücumuna ait her türlü ufak ayrıntıyı ezberlememişse kovmakla tehdit ederdi.

27 Trans halindeki medyumlardan çıktığı söylenen ve ruhun salgıladığı öne sürülen akışkan madde.

28 Morfin ve eroinle karıştırılmış kokain.

29 William Seward Burroughs III (1947-1981) Amerikalı yazar. William Seward Burroughs'un oğlu.

30 Meksika'ya ait geleneksel bir şekerleme.

31 Bask kökenli bir sportif oyun.

“Şimdi, yavrum: Vermek için buradayım ben. Ama alacağın yoksa elimden bir şey gelmez.”

Törenle çay tüttürenlerdendi ve kimi çaycı tayfası gibi *junk* konusunda feci tutucuydu. Çayın kendisini mavi-ötesi yerçekimi alanlarıyla ilişkiye soktuğunu öne sürerdi. Her konuda fikri vardı: hangi iç çamaşırı sağlıklıdır, ne zaman su içilir, kış nasıl silinir... Parlak kırmızı bir yüzü, kocaman ve yumuşak bir burnu, kızlara bakarken yanan ve diğer herhangi bir şeye baktığında sönen küçük, kırmızı gözleri vardı. Omuzları çok genişti ve insanda şekilsel bir bozukluk olduğu izlenimi bırakıyordu. Lokanta ve dükkân siparişlerini araya bir dişi sokarak halleder, dünya üzerinde başka erkek yokmuş gibi davranırdı.

Demem o ki, *junk* kötüliyor ve çay getiriyor. Üç nefes çekiyorum; Jane herife bakıyor ve kristalleşiyor. “Korku!” diye bağırarak fırlıyor ve evden kaçıyorum. Ufak bir lokantada –mozaik bar, futbol maçlarının sonuçları ve boğa güreşi afişleri– bira içerek kente inen otobüsü bekliyorum.

Jane’in öldüğünü bir yıl sonra, Tanca’da duyacaktım.

Benway

İslam A.Ş. adına Doktor Benway’in hizmetine alındım.

Dr. Benway danışmanlık yapmak üzere, tümüyle serbest aşk ve sürekli yıkanmaya adanmış Özgürülke Cumhuriyeti’ne çağrılmıştı. Yurttaşları uyumlu, işbirliğine açık, dürüst, hoşgörülü ve hepsinden öte tertemizdi. Ama Benway’e başvurulması, bu pek sıhhi yüzeyin altında her şeyin yolunda gitmediğini gösteriyordu: Benway bir simge sistemleri ustası ve eşgüdümçüsüydü; sorguya çekme, beyin yıkama ve kontrolün her aşamasında uzmandı. Benway’i T.M.K. –Tam Moral Kaybettirme– görevini

yürüttüğü Annexia'dan vakitsiz ayrılışından beri görmemiştim. İlk eylemi toplama kamplarını feshetmek, toplu tutuklamalara son vermek ve belli özel durumlar haricinde işkenceyi durdurmak olmuştur.

“Gaddarlığa karşıyım,” demişti. “Verimli değil. Öte yandan fiziksel şiddetten yoksun, uzun süreli kötü muamele, beceriyle uygulandığında endişe ve özel bir suçluluk duygusu uyandırır. Birkaç kural, hayır, kuraldan ziyade birtakım rehber ilkelerin akılda tutulması gerekir. Uygulamaya tabi tutulan kişinin, kötü muamelenin aslında insanlık dışı düşmanının kişiliğine yönelttiği kasıtlı bir saldırı olduğunu kavramaması şarttır. Kişi, kendisinde (asla tanımlanmayacak) feci bir kusur bulunduğu için yapılan *her türlü* muameleyi hak ettiğini düşünmeye itilmelidir. Kontrol bağımlılarının çıplak gereksinimi, uygulamaya tabi tutulan kişinin düşmanı ile doğrudan iletişim kuramaması için keyfi ve karmaşık bir bürokrasi tarafından gereğince örtülmelidir.”

Annexia'daki her yurttaşın bir dosya dolusu belge için başvuruları ve bunları sürekli yanlarında taşımaları talep edilmişti. Yurttaşlar sokakta herhangi bir anda durdurulabiliyor ve elbiseli, çeşitli üniformalardan birini giymiş ama çoğunlukla banyo kıyafeti içinde veya pijamalı ve bazen sol meme ucuna iğneli rozeti haricinde çıplak Müfettişler tüm belgeleri kontrol ettikten sonra damgalıyordu. Bir sonraki teftişte yurttaşın önceki teftişte gereğince damgalanmış belgeleri göstermesi isteniyordu. Müfettiş kalabalık bir grubu durdurduğundaysa sadece içlerinden birkaçının belgelerine bakıp damgalıyordu. Bu durumda diğerleri, kartları damgalanmadığı için tutuklanmaya açık konuma geliyordu. Tutuklanmaksa ‘geçici gözaltı’ demekti; tutuklu ancak gereğince imzalanmış ve damgalanmış Yeminli Açıklaması, Açıklamalar Hakemi Yardımcısı tarafından onandığında salıveriliyordu. Bu memursa ofisine nadiren uğradığından ve Yeminli Açıklama'nın şahsen sunulması şart koşulduğundan, açıklama sahipleri soğuk ve tuvaletsiz ofislerde haftalar, hatta aylarca bekletiliyordu.

Uçucu mürekkeple hazırlanmış belgeler solmuş eski rehin makbuzlarına dönüşüyordu. Sürekli yeni belgeler talep ediliyordu. Yurttaşlar, yetişilmesi imkânsız teslim tarihlerini geçirmeme derdinde, bir bürodan diğerine koşturuyordu.

Kentte bütün bankalar kaldırılmış, bütün çeşmeler kapatılmış, bütün çiçek ve ağaçlar yerlerinden sökülüştü. Her apartmanın tepesine yerleştirilmiş (herkes apartmanlarda oturuyordu) koca-man ziller on beş dakikada bir çalıyordu. Bu zillerin titreşimleri genellikle milleti yataklarından fırlatıyordu. Spot ışıkları kentin her yanını tarıyordu (her türlü perde, kepenk ve benzerlerini kullanmak yasaktı).

Sözlü veya sözsüz, cinsel veya diğer amaçlarla her türlü yaklaşımı engelleyen ısrar karşıtı katı yasa yüzünden kimse kimse-nin yüzüne bakmıyordu. Bütün bar ve *café*ler kapatılmıştı. İçki sadece özel izinle edinilebiliyordu ve bu yolla edinilen içki bir başka kişiye satılamıyor, verilemiyor veya başka bir yolla aktarılamıyordu ve bu tür durumlarda, mekânda bulunan diğer herkes içki aktarım komplosu için *prima facie*³² delil sayılıyordu.

Kapı sürgülemek yasaktı ve polislin elinde kentteki her odanın anahtarı vardı. Yanlarında zihin uzmanlarıyla evlere dalıyor ve ‘aramaya’ başlıyorlardı.

Zihin uzmanı, polisleri ev sahibinin gizlemek istediği neyse, ona yönlendiriyordu: bir tüp dolusu vazelin, bir lavman, üstü atmık lekeli bir mendil, bir silah, kaçak içki... Ve her daim şüpheliyi, çıplak kişiliğini en aşağılayıcı aramalara tabi tutup hakaretler ve imalar yağıdırıyorlardı. Gizli eşcinselleri yakaladıklarında, kıçlarına vazelin sürüp deli gömleği giydirecek götürüyorlardı. Veya herhangi bir nesneye yükleniyorlardı. Bir dolmakalem silgisine veya ayakkabı çekeceğine...

“Peki, bu ne işe yarıyor bakalım?”

“O bir dolmakalem silgisi.”

32 İlk görünüşte, ilk bakışta değerlendirilen kanıt.

“Dolmakalem silgisi diyor.”

“Duydum.”

“Bizim için yeterli. Yürü bakalım.”

Böyle geçen birkaç ayın sonunda yurttaşların hepsi sinir hastası kediler misali köşelere sinmişti.

Annexia polisi elbette şüpheli ajanları, sabotajcıları ve politik sapkınları sıraya dizip elden geçiriyordu. Benway, şüphelilerin sorgulanması konusunda şunları söylüyordu:

“Genelde işkenceden kaçınmakla beraber –işkence içinde muhalifi uyandırır ve direnişi harekete geçirir– işkence tehdidi, maruz bırakılan kişide gerekli çaresizlik hissini ve işkence yapmayan sorgucuya minnettarlığı doğurur. Ve kişinin cezayı hak etme aşamasını geçtiği durumlarda işkence, ceza sıfatıyla lehte kullanılabilir. Bu amaçla çeşitli disiplin süreçleri kurguladım. Bunlardan biri, Kontrol Paneli adıyla bilinir. İstendiğinde açılıp kapatılabilen elektrikli delgiler kişinin dişlerine tutturulur ve kişiye, çalan ziller ve yanan ışıklara göre belli bağlantıları belli soketlere sokacağı uyduruk bir kontrol panelini kullanması buyrulur. Her hata yapışında delgiler yirmi saniyeliğine devreye sokulur. Sinyaller tepki süresini aşan hızlara peyderpey yükseltilir. Kontrol Paneli başında yarım saat geçiren kişi, aşırı yüklenmiş bir düşünme makinesi³³ gibi çöker.

“Düşünme makinelerinin incelenmesi bize, içgözlemsel yöntemlerle öğrendiğimizden fazlasını öğretir. Batılılar kendilerini zimbırtılar vasıtasıyla dışa vururlar.

“Damardan K çıktın mı hiç? Doğrudan beyne vurur, saf hazzın bağlantılarını devreye sokar. Morfin çaktıktan sonra kendini dinlersin. Ama K beyne giden elektriktir ve K hazzı, bedensiz ve hissiz, sadece beyne ait bir arzudur. K yüklenmiş beyin, elektriksiz orgazmda mavi ve pembe ışıkları yanan, ipini koparmış bir tilt makinesidir. K hazzı, iğrenç böceksi yaşamın ilk kıpırtıları, dü-

33 Bilgisayar.

şünen bir makine tarafından hissedilebilir. K kanalları uyarıldığı sürece K açlığı sadece birkaç saat devam eder. Tabii K etkisi, K kanallarını harekete geçirecek bir elektrik akımıyla elde edilebilir...

“Bir süre sonra kanallar da damarlar gibi aşınır ve bağımlı yenilerini bulmak zorunda kalır. Damar dediğin, zaman içinde kendisini onarır ve bağımlı, doğru damar rotasyonu, çoktan yağ yakmaya³⁴ başlamamışsa toparlanabilir. Ama beyin hücreleri bir kere gitti mi bir daha geri gelmezler ve beyin hücresi tükenen müptela feci sıcımış demektir.

“Sıcağın bembeyaz ışığında bitap kemikler ve dışkı ve paslı demir üstüne çömelmiş çırılçıplak bir salaklar güruhu ufka kadar uzanır. Omurga boyunca elektrotlar uygulandıkça çıkan kıvılcımların ve kavrulan etin çıtırtısı haricinde tam bir sessizlik –konuşma merkezleri haraptır– söz konusudur. Yanan etten çıkan beyaz duman kıpırtısız havada asılı kalır. Bir grup çocuk, salaklardan birisini dikenli telle bir direğe bağlar, bacakları arasında bir ateş yakar ve alevler uylukları yalarken hayvansı bir merakla seyreder. Et, alevlerde böceklere has can çekişmeyle kıvrılıp büzülür.

“Her zamanki gibi konudan ayrılıyorum... Beyin elektroniğine yönelik daha kesin bilgiler peşinde uyuşturucu, sorgucunun karşı tarafın kişiliğine saldırıda elzem araç konumunu sürdürmektedir. Tabii barbitüratlar fiilen faydasızdır. Yani bu yolla çözülebilen herkes herhangi bir Amerikan karakolunda uygulanan çocuksu yöntemlere zaten dayanamayacaktır. Skopolamin genellikle direnci kırmada başarılıdır ama belleği sakatlar. Ajan sırlarını açıklamaya hazır hale gelir ama hiçbirini hatırlayamaz veya sorgu karşısında kullanmak üzere kurguladığı uydurma öyküsüyle gizli yaşamı birbirine ayrılmayacak ölçüde karışabilir. Meskalin, harmin, LSD6, bufotenin ve muskarin pek çok

34 Aşırı bağımlılık.

vakada başarı göstermiştir. Bulbokapnin katatonik³⁵ şizofreniye yakın bir durum yaratır; otomatik itaat gözlemlenmiştir. Bulbokapnin bir arka-beyin yatıştırıcısıdır ve muhtemelen hipotalamustaki eylem merkezlerini devre dışı bırakmaktadır. Deneysel şizofreni yaratan diğer uyuşturucular –meskalin, harmin, LSD6– arka-beyin uyarıcılarıdır. Şizofrenide arka-beyin, uyuşmayla uyarılma arasında gidip gelir. Katatoni sıklıkla hastanın, milletin epey canını sıktığı bir heyecan ve motor eylem döneminin ardından gelir. İyice kötüleştirmiş şizofrenler hareket etmeyi tümenden reddeder ve yaşamlarını yatakta geçirirler. Hipotalamusun düzenleyici işlevine müdahale, şizofreninin “nedeni” (mevcut dilin sınırları yüzünden nedensel düşünme, metabolizmasal sürecin kesin betimlemesini asla veremez) sayılmaktadır. Değişimli verilen LSD6 ve bulbokapnin dozları –kürar ile güçlendirilmiş bulbokapnin– otomatik itaatte en yüksek sonuçları verir.

“Başka işlemler de var. Günlerce yüksek dozda Benzedrin vermek suretiyle kişinin derin depresyona sokulması mümkündür. Sürekli yüksek dozda kokain veya Demerol vermek ya da uzun süreli barbitürat tedavisini aniden kesmek suretiyle psikoz yaratılabilir. Kişi dihidro-oksi-eroinle bağımlı kılınabilir ve yoksunluğa (bu bileşim eroinden beş kat fazla bağımlılık yaratır ve yoksunluğu aynı oranda şiddetlidir) maruz bırakılabilir.

“Zorlayıcı psikanaliz gibi çeşitli ‘psikolojik yöntemler’ mevcuttur. Kişiden her gün bir saatlik serbest çağrışım³⁶ talep edilir

35 Katatoni: Kaslarda katılaşma, heyecan, olumsuzculuk veya stupor dönemleriyle tanımlanan ve sıklıkla şizofrenide (katatonik şizofreni), bazen de organik ruhsal rahatsızlıklar ile ruh hali rahatsızlıklarında gözlenen bir tür psikomotor rahatsızlık.

36 Psikanalizde, hastanın sedire uzanıp belli bir konuda (bir rüya parçası, bir sembol, anı, vb. hakkında) ne kadar ilgisiz, önemsiz, kabul edilemez, nahoş veya utandırıcı olursa olsun aklına gelen her şeyi sansüre tabi kılmaksızın veya yargılamaksızın, ekleme çıkarma yapmaksızın, olduğu gibi anlatmaya özendirildiği temel bir çalışma tekniği.

(zaman sorunu bulunmayan vakalarda). ‘A, haydi ama... Olumsuz bakmayalım, evlat. Bak, babacık kaka adamı geri yolladı. Haydi, gel, Kontrol Paneli’ne doğru atta gidelim.’

“Gerçek kimliğini unutup uydurma öyküsüyle gerçeği karıştıran kadın ajanın vakası –Annexia’da hâlâ tartışma konusudur– beni başka bir numaraya yöneltmişti. Ajanlar, uydurma öykülerini sonuna dek savunmak suretiyle kimliğini reddetmek üzerine eğitilirler. Dedim ki o zaman neden psişik jiu-jitsu kullanıp elemana uymayayım? Uydurma öyküsünü kimliği sayıp başka bir kimliği bulunmadığı üzerine çalıştım. Ajan kimliği bayıldı, yani kontrolü yitirdi; üstüne psikanaliz ve uyuşturucu... Bu yolla gayet hetero bir vatandaşı alıp ibneleştirebilirsin... Yani normalde uyur halde bulunan eşcinsel eğilimlerinin reddini güçlendirir ve destekler, bu arada herifi amdan mahrum bırakıp eşcinsel uyarıcılara tabi tutarsın. Ardından uyuşturucu, hipnoz ve...” Benway burada işaret parmağıyla sertliğini kaybeden penis taklidi yapmıştı.

“Çoğu kimse cinsel aşağılanmaya karşı kırılgandır. Çıplaklık, afrodizyaklarla uyarılma, utandırma amacıyla sürekli gözleme ve mastürbasyonla rahatlamayı engelleme (uykuda yaşanan penis sertleşmelerinde yüksek titreşimli elektrik verilerek kişinin aniden yataktan fırlayıp soğuk suya girmesi sağlanarak ‘ıslak’ rüyalar asgariye indirilir)... Bir papazı hipnotize edip Kuzu’yla³⁷ ilahi birleşme yaşamak üzere olduğunu söyledikten sonra yaşlı bir koyunu kıcına dayamak pek neşelidir. Böyle bir çalışmadan sonra Sorgucu hipnotik kontrolü tümüyle ele geçirir; bu noktadan sonra kişi, sorgucunun ışığına koşarak gelecek, mesela Açıl Susam demezse haliya sıçıverecektir.

Bu yolla hastanın travmatik deneyimleri, bastırılan anıları, kaygı uyandıran dürtüleri, bilinçsiz çatışmaları, vb. konusunda önemli veriler elde edileceğine inanılır. Bu çalışma ayrıca hastada belli bir duygu boşalması sağlar.

37 Kuzu: Hz. İsa.

“Cinsel aşığılama yönteminin eşcinsellerde uyarıcı sonuç verdiğini söylememe gerek yok tabii. (Gözümüzü toptan ayırmayalım ve malum telekulak işlerini unutmayalım demeye getiriyorum... Kimin dinlediği belli olmaz.) Bir oğlan vardı, hatırlarım: beni görür görmez sıçması için şartlandırmıştım. Ardından kışını yıkar ve kayardım çocuğa. Ciddi zevkliydi. Çok da hoş çocuktu. Ve bazen bunlardan birisi, sen kayarken kendi boşalmasını engelleyemediği için çocuk gibi ağlar...

“Eh, işte, gördüğün üzere olasılıklar, koskocaman, şahane bir bahçedeki dolambaçlı yollar misali sonsuz... Oyunbozan tayfası tarafından gazım alındığında tam bu harikulade yüzeyi kazıyordum... Eh, ‘*son cosas de la vida.*’”³⁸

Özgürülke’ye varıyorum; ne temiz ve tatsız bir yer Tanrım... Benway, Yeniden Şartlandırma Merkezi’nin (YŞM) başında. Şöyle bir uğruyorum ve ‘ne var ne yok?’ türü sorularıma şu yanıtları veriyor: “Narko Seydi İdris Smithers, uzun yaşam serumu uğruna patronlarını gammazladı. Yaşlı ibneler kadar salağı yoktur zaten.” “Lester Stroganoff Smuunn –‘El Hüseyin’– Otomatik İtaat Yöntemini geliştirmek uğruna bir Latah’a dönüştü. Mesleğe bir şehit daha...” (Latah, Güneydoğu Asya’da görülen bir vakadır. Normalde aklı başında kişilerdir ancak dikkatleri parmak şaklatılması veya seslenilmesi suretiyle çekildiğinde zorlayıcı bir dürtü etkisiyle her türlü hareketi taklide başlarlar. Zorlayıcı istemsiz hipnozun bir türüdür bu. Kimi zaman, aynı anda birden fazla kişinin eylemlerini taklide çabalarken kendilerine zarar verirler.)

“Bak, bu atomik sırrı daha önce duyduysan anlatmayayım...”

Benway’in ağza alınmayacak bir yarılmaya veya başkalaşma her an hazır yüzü, baskının flaş patlaması altında duruşunu koruyor. Odağa girip çıkan bir resim misali titreşiyor.

“Gel,” diyor, “YŞM’yi gezdireyim sana.”

38 “Hayatta oluyor böyle şeyler.”

Uzun, bembeyaz bir koridorda yürüyoruz. Benway'in sesi bilincime belirsiz bir yerden dalıyor... Kimi yerde gür ve net, kimi yerdeyse rüzgârlı bir sokağın sonundan gelen müzik misali zar zor duyulur, bedensiz bir ses...

"Bismarck Takımadalarının yerlileri gibi yalıtılmış gruplar... Aralarında aleni eşcinsellik yok; anasını sattığımın anaerkilliği... Anaerkiller eşcinsellik karşıtı, uyumcu ve yavandır. Anaerkil bir topluma denk geldiğin anda en yakın sınıra doğru koşmamalı, yürümelisin. Koşarsan eşcinselliği bastırılmış polisin teki seni nallayabilir. Sonra tutup Batı Avrupa ve ABD gibi karmakarışık yerlerde homojenliğin köprübaşını kurmaya kalkıyorlar, öyle değil mi? Margaret Mead'e³⁹ rağmen...

"Şuradaki lekeye bak. Ameliyathanede meslektaşın tekiyle neşter kavgasına tutuştuk. Babun asistanım da hastanın üstüne atladı ve adamcağızı paramparça etti. Babunlar çatışmalarda daima en zayıf kimse, ona saldırırlar. Haklıdırılar da. Şanlı maymun mirasımızı asla unutmamalıyız. Doktor Brubeck, olayın diğer tarafıydı. Kendisi eleman sıkıntısı sırasında göreve geri çağırılmış emekli bir kürtajcı ve uyuşturucu satıcısıdır (esasen baytardır gerçi). Neyse işte, Doktor sabahtan beri mutfakta hemşirelere asılıp havagazı ve *Klim* çekiyordu ve ameliyattan hemen önce sinirlerini yatıştırmak için duble muskat içmişti."⁴⁰

(İngiltere'de ve özellikle Edinburgh'da vatandaşlar *Klim* ile -Tadı çürük tebeşiri andıran, berbat bir süttozu çeşidi- havagazı höpürdeterek kafa bulurlar. Gaz faturasını ödemek için ne var

39 Margaret Mead (1901-1978): Okyanusya halklarıyla ilgili kültürel çalışmalarıyla adını duyurmuştur. Kadın hakları, çocuk yetiştirme, ahlak, nükleer silahlanma, ırklararası ilişkiler, uyuşturucu kullanımı, nüfus planlaması, açlık gibi birçok sorunu incelemiş ve kültürel farklılıklar konusunda yeni fikirler geliştirmiştir. Cinsiyete göre rol farklılığının kültürden kaynaklandığını savunur. Üç ilkel toplulukta bu rol farklılığını incelemiştir.

40 Çeşitli yemeklerde baharat olarak da kullanılan Hint Cevizi. Sıcak suya (ya da kahve veya çaya) toz halinde konup içildiğinde doğal uyuşturucu vazifesi gören halüsinatif bir maddedir.

ne yok satarlar ve şirket elemanları ödemeler durduğu zaman gazı kesmek için geldiklerinde vatandaşların haykırışlarını kilometrelerce öteden duyarsınız. Vatandaş ihtiyaç krizine girdiğinde ‘kurum bastı beni’ veya ‘ocak sırtıma tırmanıyor’ der.)

(Muskat. Narkotik ilaçlar üzerine *The British Journal of Addiction*’daki (Britanya Bağımlılık Dergisi, bkz. Ek) ilgili makaleden aktarıyorum: “Mahkûmlar ve denizciler bazen muskata başvurur. Yaklaşık bir çorba kaşığı kadarı suyla alınır. Baş ağrısı ve bulantı yan etkileriyle birlikte kabaca marihuanaya benzer sonuçlar elde edilir... Muskat ailesi kaynaklı birçok narkotik madde Güney Amerika Kızılderilileri tarafından kullanılmaktadır. Bu halklar genellikle bitkinin kurutulup dövülmesinden elde edilen tozu burunlarına çekerler. Kabile şifacıları –büyücü hekimler– bu zararlı maddeleri kullanarak kasımlı nöbetlere girerler. Kıvrılıp bükülmeleri ve sayıklamaları kehanetsel önemde görülür.”)

“Üstümde *yagé*⁴¹ kaynaklı akşamdan kalmalık vardı ve Brubeck’in tatavasını çekecek halim yoktu. Daha kafadan, safra kesesini kesmenin eti mahvedeceğine emin olduğuna dair birtakım zırvalar mırıldanıp kesime ön yerine arkadan başlamak gerektiğini söyledi. Çiftlikte tavuk içi temizlediğini zannediordu herhalde. Sen git, kafanı fırına geri sok dediğim anda elimi itmek küstahlığını gösterince hastanın uyluk atardamarı kesildi. Kan fışkırıp anestezi uzmanının gözüne girdi ve herif bağıra çağırarak koridora fırladı. Brubeck kasığıma diz vurmaya kalkıştığında neşterimle diz ardı kirşini kesmeyi başardım. Yerde sürünerek elindeki neşteri ayaklarıma ve bacaklarıma batırdı. Benim ba-

41 Ayahuasca adlı, telepatik özellik kazandırdığı söylenegelen (Telepatin adıyla da anılır) ve şamanların Amazon havzasında yetişen çeşitli bitkilerden yaptığı, etken maddesi dimetiltriptamin olan efsanevi halüsinatif iksir. *Yagé* terimi Beat Kuşağı döneminde bu iksiri Amazon’da aramaya çıkan (1953) Burroughs ve diğer ilgili yazarlar tarafından ortaya atılmıştır.

bun asistan Violet –şu hayatta değer verdiğim tek dişidir– ciddi kudurdu. Polisler içeri daldığında ameliyat masasına çıkmıştım ve Brubeck’in üstüne atlayıp iki ayağımla ezmek üzereydim.

“Eh, işte, Denetmenin deyişiyle ameliyathanedeki bu ‘ağza alınmayacak olay’ için son damla demek mümkün. Kurt sürüsü tepemdeydi. Çarmıha germe lafı cuk oturuyor. E, tabii birtakım dangalaklıklar yapmıştım. Kim yapmamıştır hem? Bir keresinde anesteziyle eter çekerken hasta kendisine gelmişti ve bir defasında da tuvalet açıcıya kokain karıştırmakla suçlanmıştım. Aslında Violet’in işiydi o. Tabii onu korumam gerekiyordu...”

“Kısacası hepimiz ortamdan şutlandık. Violet hakiki doktor değildi ya, ona bakarsan Brubeck de değildi... Hatta benim diplomam bile sorgulandı. Gerçi Violet tıbbi, Mayo Klinik’in tümünden iyi bilir. Olağanüstü sezgilere ve yüksek görev bilincine sahiptir.

“Demem o ki, sertifikasız, kış üstü kalakalmıştım. Başka bir mesleğe mi geçmeliydim? Hayır. Doktorluk benim kanımda var. El alışkanlığımı metro tuvaletlerinde ucuza kürtaajlarla korumayı başardım. Hatta sokaklarda gebe kadınları kandırarak kadar alçaldım. Ahlaksızlığın dik âlâsıydı elbette. Sonra müthiş bir herifle tanıştım: Doğuştan Zengin Plasenta Juan. Servetini savaşta *Slunk* işinden yapmıştı.”

(Genellikle sağlıklı ve uygunsuz halde bulunan, bakteri yüklü ve etrafa doğum sonrası artıkları saçarak dolaşan altı aydan küçük buzağılara *Slunk* denir. Buzağılar altı aylık olana dek gıda amacıyla satılamazlar. Bu dönem öncesi *Slunk* sınıfına girer ve ticareti ağır cezaya tabidir.)

“İşte, Juanito, sıkıcı kısıtlamaları atlatmak için Habeş bandırası çektiği bir filoya sahipti. Denizlerde yelken açmış en pis tekne denebilecek S.S. *Filariasis*’te⁴² gemi doktorluğu işi verdi

42 Filariasis: Kan ve bağırsak parazitlerinden kaynaklanan bir hastalık.

bana. Bir elimle hastamın üzerinden fare kovalarken öteki elimle ameliyat yaptım. Tavandan kırk tür tahtakurusu ve akrep yağıyordu.

“Neyse, işte, birisi kalkmış bu noktada homojenlik istiyor. Yapılabilir ama bedeli var. Projenin tümünden sıkıldım şahsen... Geldik işte... Kasvet Sokağı.”

Benway eliyle havaya birtakım şekiller yapıyor ve bir kapı açılıyor. Giriyoruz ve kapı kapanıyor. Paslanmaz çelikte, beyaz parke zeminiyle ve cam tuğladan duvarlarıyla parıldayan upuzun bir koğuş. Yataklar bir duvar boyunca dizili. Sigara içen, okuyan, konuşan yok.

Benway, “Gel, yakından bak,” diyor. “Kimseyi utandırmazsın.”

İlerliyor ve yatağında oturan bir adamın karşısında dikiliyorum. Adamın gözlerine bakıyorum. Gözlerden bana bakan yok.

“DSH’ler,” diyor Benway. “Düzeltilemez Sinirsel Hasarlılar. Aşırı kurtulmuşluk de istersen... Mesleğin sorunlarından.”

Adamın gözlerinin önünden elimi geçiriyorum.

“Evet,” diyor Benway, “refleksleri hâlâ mevcut. Bak şimdi.” Cebinden bir çikolata çıkarıyor, kâğıdını yırtıyor ve adamın burnuna dayıyor. Adam kokluyor. Çeneleri kıpırdanıyor. Elleriyle yakalama hareketleri yapıyor. Salyaları akıyor ve çenesinden aşağı uzuyor. Midesi gurulduyor. Bedeni tümünden kıvranmaya başlıyor. Benway geri çekilip çikolatayı havada tutuyor. Adam dört ayak üstünde duruyor, kafasını kaldırıp havlıyor. Benway çikolatayı fırlatıyor; adam atılıyor, ısıkalıyor, salyalar çıkararak yerde arıyor. Yatağın altına emekliyor, çikolatayı buluyor ve iki eliyle birden ağzına tıktırıyor.

“Tanrım! Bu DSH tayfası hiç klas değil.”

Benway, koğuşun ucunda oturmuş J.M. Barrie’nin⁴³ oyunlarını içeren bir kitap okuyan görevliye sesleniyor.

43 Sir James Matthew Barrie (1860-1937): Peter Pan’le tanınan İskoç öykü ve oyun yazarı.

“Bu siktirik DSH’leri çıkarın buradan. Rezalete bak.. Turizme zarar bunlar.”

“Ne yapayım onları peki?”

“Ben ne bileyim? Bilim insanıyım ben. *Âlâsından* hem de. Çıkar işte bunları buradan. Gözüm görmesin. Uğursuzluk getiriyorlar.”

“İyi de ne yapayım? Nereye götüreyim?”

“Uygun kanalları bul. Bölge Koordinatörü ya da kendisine ne diyorsa işte, o herifi ara... Her hafta başka unvan takıyor... Varlığından bile kuşkuluyum zaten.”

Kapıda duraklıyor ve dönüp DSH’lere bakıyor. “Başarısızlık larımız,” diyor. “Eh, hayatta hepsi var.”

“Hiç geri geleni çıkmıyor mu?”

Benway şarkı mırıldanırcasına, “Gelmezler, gelmeyecekler, giden gelmez,” diyor. “Ha, şimdi bu koğuş ilginçtir işte.”

Hastalar gruplar halinde toplanmış konuşuyor ve yere tükürüyor. *Junk* havayı kurşun gibi kaplamış.

“İnsanın içini ısıtan bir manzara,” diyor Benway, “bu müptela tayfası Torbacı’yı bekliyor. Altı ay öncesine kadar hepsi şizofrendi. Bazıları yıllardır yataklarından dahi çıkmamıştı. Bir de şimdi bak. Onca yıllık mesaimde hiç şizofren bağımlı görmedim ve bu tayfa genellikle şizo-fiziksel tiptendir. Herhangi bir hastalığı tedavi edeceksen, önce o hastalık kimde yok, ona bakacaksın. E, peki, bu kimde yok? Bağımlılarda. Ha, aklıma gelmişken: Bolivya’da hiç psikoza rastlanmayan bir bölge vardır. Akli başında vatandaşla dolu tepeler... Okuryazarlık, reklamcılık, TV ve arabalı lokantalar erişmeden oraya gidebilmeyi isterdim şahsen. Tamamen metabolizmadan araştırma yapardım: diyet, uyuşturucu ve alkol kullanımı, seks, vesaire... Ne düşündüklerinden kime ne? Herkesin düşündüğü saçmalıkların aynısı derim.

“Peki, müptela tayfası neden şizofreniye yakalanmıyor? Henüz bilen yok. Bir şizofren açlığı göz ardı edebilir ve yemek ye-

dirilmezse aklıktan ölebilir. Oysa eroin krizini kimse göz ardı edemez. Bağımlılık olgusu kişiyi temasa zorlar.

“Ama bu, işin sadece bir yanı: Meskalin, LSD6, bozulmuş adrenalin ve harmin yaklaşık bir şizofreni yaratabiliyor. Malın en iyisi şizofrenlerin kanından çıkar; yani şizofreni muhtemelen bir ilaç psikozudur. Aralarında metabolizmasal bir bağlantı var; İçteki Adam diyebilirsin buna.”

(İlgilenen okurlar Ek’e başvurabilir.)

“Şizofreninin nihai safhasında arka-beynin bastırılması kalıcıdır ve ön-beyin, sadece arka-beyin uyarılarına cevaben faaliyet gösterdiğinden, neredeyse bomboştur.

“Morfin, şizofren maddesine benzer bir arka-beyin uyarımı antidotu yaratır. (Kriz sendromuyla *yagé* veya LSD6 sarhoşluğu arasındaki benzerliğe dikkatini çekerim.) *Junk* kullanımının varacağı son nokta –özellikle bağımlının yüksek dozda ve bol miktarda alabildiği eroin bağımlılığında– tam arzu yoksunluğu, otizm, beyinsel faaliyetlerin tamamen yakın kayıpla birlikte kalıcı arka-beyin bastırılması ve nihai safhadaki şizofreniye yakın bir durumdur. Bağımlı sekiz saatini sadece bir duvara bakarak geçirebilir. Çevresindekilerin farkındadır ama çevresi onda herhangi bir duygusal çağrışım yapmaz ve haliyle ilgi yoksunluğuna yol açar. Bir ağır bağımlılık dönemini anımsamak, ön-beynin tek başına yaşadığı olayların bant kaydını sondan başa izlemeye benzer. Dışta gelişen olayların dümdüz ifadeleri... ‘Dükkâna gidip biraz kahverengi şeker aldım. Eve gelip kutunun yarısını yedim. Üç posta marihuana çektim,’ vesaire. Bu tür anılar geçmişe özlem duygusundan tümüyle yoksundur. Ancak bedendeki *junk* seviyesi gerekli değerin altına düşünce kriz maddesi devreye girecektir.

“Haz dediğin gerilimden kurtulmaksa, *junk* psişik enerji ve libidonun merkezi hipotalamusu devreden çıkararak tüm yaşam sürecinden kurtuluşa getirir.

“Pek okumuş meslektaşlarımdan bazıları (beş para etmez götlekler) *junk*nı coşturucu etkisinin orgazm merkezinin doğrudan uyarılmasından geldiğini öne sürüyorlar. *Junk*nı bütün gerilim döngüsünü askıya alması, boşalım ve dinlenmeye yönelmesi bana daha makul görünüyor. Orgazmın bağımlıda herhangi bir işlevi yoktur. Her daim boşalmamış gerilimi işaret eden can sıkıntısı, bağımlıyı asla rahatsız etmez. Bağımlı sekiz saatini sadece ayakkabılarına bakarak harcayabilir. Eyleme sadece içindeki *junk* saati çaldığında uyanacaktır.”

Koğuşun diğer ucunda görevlinin tekî demir kepenklerden birini açıp domuz çağrılırken kullanılabilecek bir ses çıkarıyor. Bağımlılar homurdanıp cıyaklayarak koşuşturuyorlar.

“Ukala,” diyor Benway. “İnsan onuruna saygısı yok. Şimdi sana ılımlı sapkın ve suçlu koğuşunu göstereceğim. Evet, suçlular burada ılımlı sapkın muamelesi görür. Özgürülke akdini reddetmezler; sadece kimi hükümleri değiştirmek veya atlatmak peşindedirler. Azar ve kınanmayı hak ederler ama öyle ciddi bir sorun değildirler. Koridorun sonunda... 23, 86, 57 ve 97 numaralı koğuşları atlayacağız... Bir de laboratuvarı.”

“Eşcinseller sapkın sınıfına mı alınıyor?”

“Hayır. Bismarck Takımadalarını hatırla; açık eşcinsellik söz konusu değil... *İşleyen* bir polis devletinin polise ihtiyacı yoktur. Eşcinsellik hiç kimsenin aklına makul bir davranış gibi gelmiyor... Anaerkil düzende eşcinsellik, siyasi bir suçtur. Hiçbir toplum temel ilkelerinin açıkça reddini hoş görmez. Biz bir anaerkil düzende değiliz, *İnşallah*. Farelerin, bir dişiye yöneldiklerinde elektrik verilip soğuk suya batırıldığı deneyi bilirsin. Yani bu fareler birer ibne fare olur ve etiyolojinin⁴⁴ olayı budur. Yani bir fare, ‘Ben nonoşum ve hastasıyım’ veya ‘Seninkileri kim kesti lan götoş?’ diye cıyaklıyorsa illa tabiri, hayır, cıyaklaması caizse bir zamanların heterosudur. Nispeten kısa süren –Toplumla

44 Hastalıkların nedenlerini araştıran bilim dalı.

ilgilenme zahmetine girdiğim– psikanalizcilik dönemimde hastalardan birisi elinde alev makinesiyle Grand Central’ı birbirine kattı, ikisi intihar etti ve bir tanesi uzandığı sedirimde yaban sıçanı misali ölüverdi (yaban sıçanları aniden umarsız bir durumda kaldıklarında ölme eğilimi gösterirler). Yani akrabaları delleniyo ve hepsine, ‘Hayatta var bunlar. Kaldırın şu cesedi buradan. Canlı hastalarımın uğursuzluk getirecek,’ diyorum. Tüm eşcinsel hastalarımın bilinçaltılarında güçlü heteroseksüel eğilimler ve tüm hetero hastalarımın da güçlü eşcinsel eğilimler gösterdiklerini fark etmiştim. Baş döndürücü, değil mi?”

“Peki, bundan çıkardığın sonuç?”

“Sonuç mu? Sonuç monuç çıkarmıyorum. Sadece gözlem.”

Arandığında, Benway’in ofisinde öğlen yemeği yiyorduk.

“Neymiş? Dehşet! Harika! Devam edin ve bekleyin.”

Telefonu kapatıyor. “İslam A.Ş.’nin ani teklifini kabule hazırım. Anlaşılan elektronik beyin, Teknisyen’le altı-boyutlu satranç oynarken sapıtmış ve Klinik’teki hastaların hepsini salıvermiş. Bize çatıya çıkmak kalıyor. Operasyon helikopteri yoldaymış.”

Klinik çatısından eşi benzeri görülmemiş bir dehşet sahnesi izliyoruz. DSH’ler, çenelerinden yere uzayan salyaları, gürültüyle guruldayan mideleriyle *café* masalarının önünde toplaşmışlar; diğerleriyse kadın gördükleri anda boşalıyorlar. Latahlar gelip geçenleri maymunu bir müstehcenlikle taklit ediyor. Eczaneleri yağmalayan müptelalar dört bir yanda çakıyor... Katatonikler parkları süslüyor... Coşkun şizofrenler paramparça, insanlık dışı haykırışlarla sokaklarda koşturuyor. Bir grup KYK –Kısmen Yeniden Koşullandırılmış– çifte pozlama altında Kuzeyli kafataslarını gösteren, korkunç manidar gülümsemeli bir grup eşcinsel turistin etrafını sarmış...

Toplardan biri, “Ne istiyorsunuz?” diyor.

“Sizi anlamak istiyoruz.”

Avizelerde, balkonlarda ve ağaçlarda sallanıp uluyan simopatlar gelip geçenin üstüne işiyor ve sıçıyor. (Simopat –bu bozukluğun teknik adı şimdi aklıma gelmiyor– kendisini şempanze veya diğer maymungillerden birisi zanneden vatandaşa denir. Orduya has bir bozukluktur ve ordudan atılmayla düzelir.) Amok⁴⁵ tayfası hülyalı yarım ağız gülümsemeleri ve tatlı yüzleriyle koşuşturup kelle alıyor... Başlangıç aşamasında Bangutot⁴⁶ hastası vatandaşlar penislerini tutup turistlerden yardım istiyorlar... Arap isyankarlar hadım ederek, bağırsak dökerek ve molotof kokteylleri savurarak cıyaklıyor ve uluyor... Oğlanlar bağırsaklarını çıkararak striptiz yapıyor, kadınlar kesilmiş aletleri kendilerine sokuyor, öğütüyor, eğip büktükten sonra canlarının çektiği adamlara fırlatıyorlar... Yobaz dinciler helikopterlerden kalabalığa nutuk çekiyor ve üzerlerinde anlamsız mesajlar yazılı taş tabletleri kafalarına fırlatıyor... Leopar Adamlar⁴⁷ öksürüp homurdanarak demir pençeleriyle insanları parçalıyor... Kwakiutl⁴⁸ Yamyam Cemaati kulak ve burun koparmalı geçiş ayinleri yapıyor...

Koprofajın⁴⁹ teki tabak istiyor, buluyor, içine sıçıyor ve “Mmm, işte benim mis gibi özüm,” diye haykırıyor.

Varoluşsal boşluğa saplanmış saldırgan bir tabur sokaklarda ve otel lobilerinde kurban arıyor... Entelektüel yenilikçinin teki –“Günümüzde okunmaya değer yazılar elbette sadece dergiler-

45 Malezya’ya has bilinmekle birlikte güneydoğu Asya, Pasifik adaları ve Navajo yerlilerinde de gözlemlenmiş bir tür cinnet ya da katletmeye yönelik çılgınlık durumu.

46 Cinsel Büzülme Sendromu: Genellikle kültürlere özel kabul edilen ve kişinin cinsel organlarının –kadınlarda memelerin de– büzülüp bedenine çekildiği veya bazı vakalarda kaybolacağı veya koparılacağı sanısıyla tanımlanan bir bozukluk.

47 1900’lerin başlarında Batı Afrika’da faaliyet göstermiş ve yamyamlık yaptıkları bilinen bir topluluk.

48 Kanada’nın British Columbia bölgesinde yaşayan yerli halk.

49 Koprofagi: Dışkı veya pislik yeme hastalığı.

de ve bilimsel raporlardadır” – birisine bulbokapnin zerk etmiş ve herife ‘çoklu-bozucu-granülomanın kontrolünde neo-hemoglobin kullanımı’ üzerine bir bülten okumaya hazırlanıyor. (Tabii raporların hepsi kendi kendisine uydurup bastığı zırvalardan ibaret.)

Giriş sözleri: “Akıllı birisine benziyorsunuz.” (Hep netameli sözler be oğlum... Bunları duyduğunda hiç duraksamayacak, derhal topuklayacaksın.)

Bir İngiliz sömürgeci, beş polisin yardımıyla hastalardan birisini kulüp barında yakalamış: Herif, “Mozambik’i bilir misiniz, onu diyordum,” deyip bitmek tükenmek bilmez sıtma öyküsüne girişiyor. “O zaman doktor bana, ‘Size sadece bölgeyi terk etmenizi öğütleyebilirim. Aksi durumda sizi gömmek durumunda kalırım,’ dedi. Bu şarlatan bir yandan cenaze işleri yürütüyordu. Parçaları tamamlıyor hesabı; yani arada duruma göre iş çıkarıyordu kendisine.” Eleman üçüncü Pembe Cin’den⁵⁰ sonra sizi iyice tanıdığında dizanteriye geçirdi. “Boşalımların en müthişidir. Atmık misali, beyazımsı sarıdır ve bir de böyle balgam gibi uzar.”

Kolonyal şapkalı bir kâşif, vatandaşın tekini üfleme çubuğuyla kürar oku atarak indirmiş. Ayağıyla yapay solunum yaptırıyor. (Kürar, akciğerleri felç etmek suretiyle öldürür. Başka bir zehirleyici etkisi yoktur ve kelimenin tam anlamıyla bir zehir değildir. Yapay solunum yapılırsa, hedef ölmez. Böbrekler kürarı hızla temizler.) “Her şeyin, sırtlanların bile öldüğü veba yılıydı... Babunistan’ın ortasında malsız kalakalmıştım. Hava yardımıyla yolladıklarında duyduğum minnettarlığı tarif edemem... İşin gerçeği, bunu bugüne dek kimseye anlatmamıştım... Çaktığının namussuzları...” Sesi, kırmızı pelüslü, plastik çiçekli, yaldızlı ve büstlü 1890 tarzı döşenmiş otel lobisinde yankılanıyor. “Kötü

50 19. yüzyılda moda olmuş hafif alkollü bir kokteyl.

şöhretli Agouti Cemaati'ne kabul edilen tek beyazdım ben; ağza alınmaz ayinlerine hem tanıklık ettim hem katıldım.”

(Agouti Cemaati, bir Chimu Şenliği için gelmişti. [Kadim Peru'da yaşamış Chimu halkı oğlancıydı ve arada sırada, bir öğleden sonra süresi içinde yüzlerce cesetle sonuçlanan, sopaların kullanıldığı kanlı dövüş oyunları yaparlardı.] Elde sopalarla birbirlerine hakaret yağdırıp parmak atan gençler alanı dolduruyordu. Dövüş başlıyordu.

Sevgili, hassas okur: söz konusu manzaranın çirkinliği her türlü betimlemeyi mahveden cinsten. Kim aynı anda hem ödle hem kızışmış vahşi bir mandril⁵¹ olup bu iki acıklı ruh hali arasında vodvil oynar gibi gidip gelebilir? Kim yendiği rakibinin üstüne sıçabilir ve hangi yenilen, ölürken bok yiyip zevkle bağırabilir? Kim güçsüz bir edilgeni asıp süzülen atmışını⁵² kudurmuş bir köpek gibi ağzıyla havada yakalayabilir? Sevgili, hassas okur, seni bundan esirgemek isterdim ama kalemimin iradesi Yaşlı Deniz Kurtları'nunki gibi... Ah, Tanrım, ne biçim bir sahnedir bu! Kalem veya dil uygunlaştırabilir mi bu rezilliği? İrikıyım bir genç, yoldaşlarından birisinin gözünü çıkarıyor ve aletini göz deliğine sokup elemanın beynini sikiyor. “Bu beyin çoktan bitmiş ulan! Nenemin amcığı kadar kuru!”

Rock and Roll Hamlet'i kesiliyor eleman. “Takmışım kocakarıya be... Çapraz bulmaca hesabı, sonucu varsa sonucundan bana ne? Babam mısın, değil misin zaten? Şimdi sana kayamam, Jack; babam olmak üzeresin ve babama sokacağıma gırtlığını kesip anama kendim kayarım daha iyi veya duruma göre *mutatis mutandis*,⁵³ tersini yapar ve anam olacak kutsal belenmiş amcığın gırtlığını, laf sellerinin yolunu kesip mallarına el koy-

51 Orta-Batı Afrika'da yaşayan, dünyanın en yüksek nüfuslu maymun türü.

52 Asılmak suretiyle gerçekleştirilen idamlarda sperm boşalması gerçekleşir.

53 (Lat.) Gerekli değişiklikler yapıldıktan sonra anlamında kullanılan hukuk terimi.

manın bildiğim en iyi yolundan gidip keserim. Yani, mesele, elemanın iki arada bir derede kalması ve götü 'büyük babacığa' mı versin yoksa anacığın memelere mi yumulsun bilememesi meselesi... İki amcık bir de çelikten yarağım olsun bir de boklu parmağını götümünden çek ulan, Cebelitarık kaçkını götü morarmış alıcılardan mı sandın beni? Erkek dişi bakmadan burardı hepsini. Cinsiyet ayıramamayı kim beceremez zati? Deşeceğim girtlağını senin beyaz puşt. Gel, torunum gibi çık ortaya da doğmamış anamla tanıştırayım seni. Kafa karışıklığı sikmiş başyapıtını. Başka adam diye yanlışlıkla kapıcının boğazını kesmişim; babam gibi dallamanın tekiydi gerçi. Kömürlükte yarakların hepsi birbirine benzer hem."

İşte, bize harap alana geri dönmek kalıyor. Gençlerden birisi aleti arkadaşına sokmuştu ya hani, işte öte yandan bir diğer genç, konuk uzuv dikilip doğanın tiksindiği boşluğu doldursun diye bedeni ölüm sarsılmasına kapılmış arkadaşının en mağrur yerini kesiyor ve sabırsız piranhaların henüz doğmamış –birtakım kurumsallaşmış gerçekler açısından– ve doğacağa benzemeyen çocuğu hemen atılıp kaptığı Kara Göl'e fıskırtıyor.)

Bir başka dallama, ödülleri, madalyalar, kupalar ve kurdelelerle dolu bir valizle dolanıyor: "Bunu, Yokohama'da yapılan En Dâhiyane Seks Aracı Yarışması'nda kazanmıştım. (Tutun sunu; umutsuz vaka bu.) Bizzat İmparator'dan aldım; gözleri dolmuştu adamın ve kazanamayanlar harakiri bıçaklarıyla kendilerini hadım etmişlerdi. Ha, bu kurdeleyi de Tahran'daki İsimsiz Müptelalar toplantısında düzenlenen bir Aşağılama Yarışması'nda kazanmıştım."

"Hanımın M'sinden çıktım; kendisi Umut Elması⁵⁴ büyüklüğünde bir böbrek taşı yüzünden yatak döşekti. Ben de ona yarım

54 Halen Washington'daki Smithsonian Müzesi'nde sergilenen, dünyanın en büyük mavi elması. (42,5 karat.)

Veganin⁵⁵ verdim ve 'Öyle fazla rahatlama bekleme... Kes sesini. İlaçlarımın keyfini sürmek istiyorum ben,' dedim."

"Nenemin afyon süpozituarını⁵⁶ kışından çalmışlığım var benim."

Hastalık hastası yoldan geçeni yakalıyor, deli gömleğini giydiriyor ve çürüyen burun duvarından bahsetmeye başlıyor: "Acayip irinli bir akıntı yapıyor... Görene dek bekle bir..."

Gönülsüz kurbanın parmağını tutup gezdirerek ameliyat yaraları striptizine giriyor. "Lenfogranuloma yaptırdığım kasığımdaki şu cerahat dolu şişkinliğe bir dokun... Hah, şimdi de iç basurumu ellemenı istiyorum..."

(Buradaki atıf Lenfogranuloma, yani 'İklimsel Bubo'yadır. Etiyopya'ya özgü bir damar hastalığıdır. Kral kobra denli zehirli Firavun'u arkadan düdükleleyen Etiyopyalı bir paralı asker, "Biz edepsiz Etiyopyalılar boşuna meşhur değiliz," diyerek sırtıyor. Kadim Mısır papirüslerinde bu edepsiz Etiyopyalılarından sıkça bahsedilir.

Demem o ki, bu zimbırtı Addis Ababa'da, Jersey Bounce⁵⁷ gibi başlamıştı ama şimdi modern zamanlarda, Tek Dünya'da⁵⁸ yaşıyoruz. Eh, iklimsel bubolar bugün Şanghay'da, New Orleans ve Helsinki'de, Seattle ve Cape Town'da şişip duruyorlar. Ama nedir, yürek sılaya dönüyor işte: beyaz üstünlüğü yanlılarının gözdesine dönüşen hastalık, büyük oranda Zencilerde görülüyor. Ama Mau Mau vuducularının beyazlar için zührevi hastalıkların kralını kaynattıkları söylenegelmiştir. Beyazların

55 Bir a rı kesici.

56 Vajinal veya anal fitil.

57 1942'de yazılmış ve II. Dünya Savaşı sırasında ABD bombardıman uçaklarına takılan ada dönüşmüş bir şarkı.

58 Wendell Wilkie'nin 1943'te basılan gezi notları kitabı. Kitapta dünyanın bir 'Tek Hükümet' gereksindi ini öne süren Wilkie, aynı zamanda Çin iç savaşından galip çıkacak tarafın bir dünya devine dönüşeceğini öngörmüş ve Mü efiklerin bu yeni güçle dostluk kurmalarının öneminden bahsetmiştir.

bağışıklığı zayıftı; beş İngiliz denizci, hastalığı Zanzibar'da kapmıştı. Ve günün birinde Arkansas'taki Dead Coon County'nin ["ABD'nin En Kara Toprağı ve En Beyaz Vatandaşları'nın Memleketi: Sana Diyoruz Zenci; Dakika Durma Buralarda."] adli tıp doktoru, başı-kıçı hıyarcık yaralarıyla kaplı olarak yatağa düştü. İlginç durumu ortaya çıkınca adamcağız, pek hevesli bir kasaba sakinleri komitesi tarafından Adliye Sarayı'nın tuvaletinde yakılarak öldürüldü.

"Clem, bak şimdi kendini ağzın uçuk kaplı sığır gibi düşün bir..."

"Ya da tavuk vebası kapmış bir namussuz..."

"Oğlum, fazla dibine girmeyin şunun! Bağırsak ateşte patlayabilir, ona göre."

Bu 'üçüncü bacak' hastalığı, bir kene veya orman sineğinin bağırsaklarında ya da çöl ayı altında inleyerek can çekişen bir çakalın gümüşü salyasında ikmalsizlikten bitap düşüp yok olmaya mahkûm şanssız virüslerin aksine, etrafa yayılma konusunda pek mahirdir. Bulaşma noktasında ilk yaranın ardından kasıktaki lenf bezlerine sirayet eder, lenf bezleri şişer ve çatlaklarından irin akıtmaya başlar; kan ve bozuk lenfle karışık cerahat günlerce, aylarca, yıllarca bedene yayılır. Cinsel organlarda aşırı büyüme, beraberinde sıkça görülen ikincil hastalıklardandır ve hastanın belden aşağısının kesildiği *in medio*⁵⁹ ameliyatlarında kangren vakaları kaydedilmiştir ancak bunlar söz edecek denli fazla değildir. Kadınlarda sıklıkla anüste ikincil bulaşma görülür. Hastalık bulaşmış eşleriyle ilişkiye, güçsüz ve yakında kışları moraracak babunlar misali boyun eğen edilgen erkekler biraz tuhaf bir şeklini kapabilmektedirler. İlk proctitis⁶⁰ ve kaçınılmaz irinli akıntıyı –ki seks hırgürü arasında gözden kaçabilir– gariiban hastanın, *Homo Sapiens*'in tüm cinsiyetleri, yaş grupları ve

59 (Lat.) Ortada, ortadan, arasında.

60 Rektumun tahrişi.

şartları arasında beğenilirlik kaybına ve inatçı ağız kokusu vakalarına yol açacak ağızdan osurma ve sıçma derdine düşmemesi için bir elma oyacağı yahut ameliyat aletleri arasından eşdeğerini gerektiren rektum tıkanması izler. Özünde, ciğerden polis bir kör köpeğinin, kör kulamparayı terk etmesi gibi bir şeydir bu. Yakın zamanlara dek tatminkâr bir tedavisi yoktu. “Tedavisi bulgusaldır,” denir ki bu meslek ağzında, tedavisi falan yok demektir. Bugün birçok vaka Aureomisin, Teramisin ve daha yeni birtakım küf ürünlerine yanıt vermektedir. Ancak kayda değer bir yüzde, dağ gorilleri misali erişilmezliğini sürdürmektedir. Yani beyler, alevli dudaklar taşaklarınıza ve sikinize yapıştığında ve kışınızı orgon⁶¹ meşalelerinin görünmez mavi ateşi bastığında, T.J. Watson’ın dediği gibi, *düşünün*. Zevk ve heyecanla solumayı kesip elle kontrole başlayın... Ve elinize bir bubo geldiğinde hemen geri çekilin ve “Rezil hastalığını kapmaya hevesli miyim sandın? Hiç değilim,” deyin.)

Rock and Roll Hamletleri, bütün memleketlerin sokaklarında vardır. Bunlar Louvre’a dalıp Mona Lisa’nın yüzüne asit atarlar. Hayvanat bahçelerini, tımarhaneleri, kodesleri açıp içeridekileri salar, yolcu uçaklarının tuvalet kabinlerinde zemin deler, deniz fenerlerine ateş eder, asansör kablolarını geriye bir tek incecik kablo kalana dek törpüler, lağımları su depolarına bağlar, yüzmeye havuzlarına köpekbalıkları ve vatozlar, elektrikli yılan balıkları ve candirular atar (candiru, 0,64 santimetre ilâ 5,08 santimetre arasında değişen boylarda, Büyük Amazon Havzası’nın bazı nehirlerinde terör estiren yılan balığına veya solucana benzeyen ufak bir canlıdır; çükünüzden veya kışınızdan ya da daha iyisi, kadınların amlarından içeri dalar ve hiç kimse çıkıp doğal ortamında yaşam döngüsünü incelemeye kalkmadığı için kesinkes bilinmeyen nedenlerle sivri dikenlerini kullanarak girdiği yere

61 Psikanalist Wilhelm Reich’in, hepsinin değilse bile çoğu fenomenin ar-
dında yattığını öne sürdüğü evrensel biyo-enerjik güç.

yapıştır), denizci kıyafetleri giyip *Queen Mary*'yi tam hızla New York Limanı'na sürer, yolcu uçak ve otobüsleriyle 'tavuk'⁶² oynar, ellerinde testereler, baltalar ve bir metrelik neşterler, sırtlarında beyaz doktor önlükleriyle hastanelere dalar, felçlileri solunum cihazlarından ayırır (yere yatıp debelenerek ve gözlerini devirerek boğulmalarını taklit ederler), bisiklet pompalarıyla iğne yapar, böbrek cihazlarını fişten çeker, iki kişinin kullanacağı cerrah testereleriyle kadınları ortadan biçer, cıyaklayan domuz sürülerini Kâbe'ye sürer, Birleşmiş Milletler binasına dalıp yerlere sıçar ve anlaşmalarla, paktlarla, ittifaklarla kışklarını sillerler.

"Özgürülke'yi saran ağza alınmaz rezil durumlardan dolayı" sığınma hakkı isteyen turistler, otomobillere, uçaklara, atlara, develere, fillere, traktörlere, bisikletlere, asfalt silindirleriyle, kayaklarla, kızaklarla, koltuk değnekleriyle ve zıpızıplarla sınırlara hücum ediyor, Ticaret Bakanı yıkımı, çöküşü engellemek uğruna beyhude demeçler veriyor: "Lütfen sakın olunuz. Bunlar sadece tımarhaneden kaçmış birkaç deli..."

Joselito

Sınıf bilincine sahip, kötü şiirler yazan Joselito öksürmeye başladı. Alman doktor, Joselito'yu hassas, uzun parmaklarıyla kaburgalarına dokunarak şipınışi muayene etti. Doktor aynı zamanda konser kemancısı, matematikçi, satranç ustası ve Lahey halk tuvaletlerinde çalışma lisansına sahip bir Uluslararası Hukuk Doktoruydu. Doktor, Joselito'nun esmer bağrına sert ve mesa-

62 İki aracın birbirlerine doğru hızla sürmesi ve önce hangisinin direksiyon kıracağına dayalı bir cesaret oyunu.

feli bir bakış attı. Carl'a baktı ve gülümsedi –eğitimli bir erkeğin bir diğerine gülümsemesi– ve tek kaşını kaldırıp gözleriyle şunları söyledi:

“Hem bu aptal köylünün yanında esas sözcüğü kullanmamalıyız, *nein*? Yoksa korkudan altına kaçırır. Koch⁶³ ve balgamin ikisi de *nicht gut*, ha?”

Sesli söylediği şeydu: “*Catarro de los pulmones* bu.”

Carl doktorla dışarıda, kemerin altında, yağmur sokaktan sekip paçalarına sıçrarken ve doktorun, gözlerinde merdivenler, sundurmalar, çayırar, yan yollar, koridorlar ve sokaklarla bu sözcükleri kim bilir kaç kişiye kaç defa söylediğini düşünerek konuştu... Basık Alman odaları, tavana kadar yükselen tepsi yığınları, kapının altından sızan sessiz, uğursuz üremi kokusu, otomatik fiskiye banliyö çayırarları, anofellerin sessiz kanatları altında sakın orman geceleri... (Not: mecaz değil bu; anofel sinekleri *sessizdir*.) Kensington'daki kalın halı kaplı, ketum bakım-evi: soğuk brokar sandalye ve bir fincan çay; sarı bir vazoda su sümbülleriyle modern İsveç tarzı oturma odası... Dışarıda, ölüm giden tıp öğrencisinin kötü suluboyasından çıkma çini rengi Kuzey göğü ve sürüklenen bulutlar...

“Bir şnaps⁶⁴ alırım, Frau Underschnitt.”

Doktor, önünde bir satranç tahtası, telefondaıdı. “Epey ciddi bir lezyon galiba... Tabii floroskopa bakmadan...” Fili alıyor, biraz düşünüp yerine bırakıyor. “Evet... İki akciğer de... Epey belirgin.” Almacı yerine koyuyor ve Carl'a dönüyor. “Bu insanların, düşük yangı tekrarlarıyla birlikte inanılmaz hızlı yara iyileşmeleri gösterdiklerini gördüm... Burada daima akciğerler me-

63 Koch bacillus: 1882'de Robert Koch tarafından keşfedilen ve tüberkülozun baş nedeni kabul edilen *Mycrobacterium tubesrculosis* adlı bakteri. Koch ile İngilizce öksürük anlamına gelen “cough” sözcüğünün sesdeşliğine dayanan sözcük oyunu da mevcut.

64 Alman kökenli sert bir içki.

seledir... Zatürree ve tabii, Bizim İhtiyar..." Doktor birden Carl'ın aleti yakalıyor, beriki kaba köylü kahkahasıyla sığıyor. Avrupalı gülümsemesi, çocuksu veya hayvansı yaramazlıkları görmezden geliyor. Ürkütücü bozuklukta, bedensiz İngilizcesiyle usulca devam ediyor. "Eski dostumuz Bacillus Koch..." Topuk çakıp kafasını öne eğiyor. "O olmasa bu salak köylü takımı çoğalıp denizlere taşardı, *nein*?" Çığlık atıp yüzünü hızla Carl'ın yüzüne karşı getiriyor. Carl, ardında yağmurun gri duvarı, yana çekiliyor.

"Tedavi edilebileceği bir yer var mı?"

"Galiba bir çeşit *sanatorium* var." Doktor sözcüğü belli belirsiz bir müstehcenlikle uzatıyor. "Eyalet başkentinde; adresini yazarım."

"İlaç tedavisi?"

Nem yüklü havada sesi tekdüzeleşip ağırlaşıyor.

"Kim bilebilir? Bunların hepsi salak köylülerdir ve en betleri sözde eğitimlileridir. Bu insanların sırf eğitilmesi değil, konuşması da yasaklanmalı. Düşüncelerini yasaklamaya gerek yok, o kadarını doğa hallediyor.

"İşte *adres*," diye fısıldıyor doktor, dudaklarını kıpırdatmadan.

Carl'ın avucuna hap kadar bir kâğıt parçası bırakıyor. Kirden parıldayan parmakları Carl'ın kol yeninde kalıyor.

"Ücretimle ilgili mesele var bir de."

Carl bir tomar para uzatıyor... Ve doktor, yaşlı bir müptela misali hastalıklı ve kaçamak, gri şafakta gözden yitiyor.

Carl, Joselito'yu banyolu ve beton balkonlu, koskocaman, temiz ve ışıkla dolu bir odada muayene etmişti. Ve sarı vazoda su sümbüllerinin büyüdüğü ve dışarıdaki çini gökyüzünde bulutların sürüklendiği, korkunun gözlerinde titrediği bu soğuk odada konuşacak bir şey yoktu. Gülümsediğinde korku minik ışık par-

çacıklarına bölünerek sağa sola kaçıştı, odanın tavanla birleştiği köşelerinde esrareniz pozlara bürünerek dolanmaya koyuldu. Ve ben, etrafımda ölümü hisseder ve aklımda uykudan hemen önce geliveren küçük imge kırıntıları dönerken ne diyebilirdim?

“Yarın yeni sanatoryuma yollayacaklar beni. Ziyaretime gelirsın. Yapayalnız kalacağım orada.”

Öksürdü ve bir kodeinita⁶⁵ yuttu.

“Doktor, anladığıma, yani anlatılana, okuduklarıma ve duyduklarıma –şahsen tıptan anlamam; anlıyormuşum gibi de yapmam– göre, sanatoryum tedavisi aşağı yukarı ilaç tedavisinin yerini alıyor veya kesinlikle ilaç tedavisine ilave ediliyor... Sizce bu doğru tanım mıdır? Yani demek istediğim, doktor, lütfen bana samimiyetle, insan evladı gibi söyleyin: ilaç tedavisine karşı sanatoryum tedavisi hakkında fikriniz nedir? *Partizan* mısınız?”

Doktorun karaciğeri bozuk Kızılderililerinkini andırır yüzü, uyuşturucu satıcılarınrunki kadar ifadesizdi.

Dolaşım bozukluğundan morarmış parmaklarıyla odayı göstererek, “Göreceğin üzere, tümüyle moderndir,” dedi. “Banyolar... Su... Çiçekler. Her şey.” Muzaffer bir sırtışla Cockney İngilizcesi’ne dönerek bitirdi. “Senin için bir mektup yazarım.”

“Mektup? Sanatoryum için mi?”

Doktor, kara kayaların ve büyük, esmer, yanardöner renkli göllerin ülkesinden konuşuyordu. “Mobilyalar... Modern ve rahat... Sana da öyle *geliyor*, değil mi?”

Carl, karanlığı bekleyen göğre karşı ölgün ve sinsi duruşlu alengirli neon tabela asılı, yeşil sıvalı sahte cephesi yüzünden sanatoryumu görememişti. Sanatoryum, ağaçları çiçek açmış, asma dalları dalgalarca denize uzanan kireçtaşı bir kayalığın üstüne inşa edilmişti. Çiçeklerin ağır kokusu havayı sarmıştı.

Kumandan, bir asmanın altında, uzun bir tahta bankta oturuyordu. Kesinlikle hiçbir şey yapmıyordu. Carl’ın uzattığı

65 Sıklıkla öksürüğü bastırmada kullanılan, kodein içerkli bir uyuşturucu.

mektubu aldı ve sol eliyle satırları izleyip fısıldayarak okudu. Mektubu raptiyeyle tuvalet masasına iliştiirdi. Sayılarla dolu bir muhasebe defterinden aktarmaya başladı. Yazdı da yazdı.

Kırık imgeler Carl'ın kafasında usulca infilâk etti; sessiz bir savruluşla kendisinden ayrılıyordu. Çok uzaklardan kendisini bir yemek odasında oturur gördü. E doz aşımı. Anacığı omuzlarından sarsıyor, burnuna sıcak kahve dayıyor...

Dışarıda Noel mumları satan, Noel Baba kıyafetine bürünmüş eski bir müptezel. Bedensiz, bağımlı sesiyle fısıldıyor: "Tüberkülozla savaşın, millet." Samimi, eşcinsel futbol çalıştırıcılarından mürekkep Kurtuluş Ordusu korosu söylüyor: "In the Sweet Bye and Bye."⁶⁶

Carl bedenine geri dönüyor, yeniden dünyada kalakalmış bir bağımlı hayalete dönüşüyor.

"Rüşvet verebilirdim, elbette."

Kumandan tek parmağını masada tıkırdatarak, "Coming Through the Rye"⁶⁷ mırıldanıyor. Bir an uzaklarda geziniyor, sonra birden çarpışmadan hemen önce haykıran sis düdüğü misali yakında bitiveriyor.

Carl pantolon cebinden bir banknotun ucunu çıkarıyor... Kumandan uçsuz bucaksız emanet dolapları sırasının önünde duruyor. Hasta hayvan gözleri sönmüş, içi ölen, çaresiz korkusunda ölümün yüzü yansıyan Carl'a bakıyor. Cebinden yarı çıkmış parası ve çiçeklerin kokusu arasında bitkinlik Carl'ı vuruyor, nefesini kesiyor, kan dolaşımını durduruyor. Kapkara bir noktaya doğru daralan devasa bir koninin içinde Carl.

"İlaç tedavisi?" Çılgık bağrından kopup boş soyunma odalarında ve tesislerde, küf kokulu motellerde ve hayaletsi, öksürüklü tüberküloz sanatoryumlarının koridorlarında, mırıltılı,

66 Müziği Joseph P. Webster'a, sözleri S. Fillmore Bennett'a ait bir Hristiyan ilahisi.

67 İskoç şair Robert Burns'un, geleneksel çocuk şarkısı olarak tanınan şiiri.

balgamlı berduş yurtları ve huzurevlerinin gri bulaşık sularında, tozlu gümrük kulübelerinde ve depolarında, yıkık ve pis sundurmalarda, milyonlarca nonoşun sidiğiyle aşınıp incelmış demir pisuarlarda, toprağa dönüşen bokun kokusuyla kaplı, ot bürümüş ıssız helalarda, ölmüşlerin mezarlarına dikili, rüzgârda yapraklar misali ağlamaklı tahta fallusta, dallarında kahverengi yılanlarla koca ağaçların yüzdüğü büyük kara nehirde ve mahzun bakışlı lemurların kıyısından baktığı uçsuz bucaksız düzlükte (kupkuru havada akbabaların kanat sesleri) yankılandı. Yola yırtık prezervatifler ve boş E kapsülleri ve güneş altında kurumuş kemikler kadar sıkılıp kurumuş kayganlaştırıcılar saçılmıştı.

“Mobilyam.” Kumandanın yüzü acil ışıldağında metal misali yanıyordu. Gözlerinin ferisi yoktu. Odada hafif bir ozon kokusu dolanıyordu. ‘Novia’ bir köşede, mumları ve sunaklarının üstünde mırıldanıyordu.

“Tümü Trak⁶⁸... Modern, muhteşem...” Salakça kafa sallayıp salya saçıyor. Bir sarman Carl’ın paçasına sürünüp beton balkona çıkıyor. Bulutlar sürükleniyor.

“Kaparomu geri alabilirdim. Bir yerlerde ufak çaplı bir iş kurabilirdim.” Mekanik bir oyuncak gibi gülümsüyor, başıyla onaylıyor.

“Joselito!” İsim uğuldayarak geçip yavaşça solarken sokaklarda top oynayan, bisikletlerine binen çocuklar kafalarını kaldırıyor.

“Joselito! Paco! Pepe! Enrique!” Ilık geceyle evlerine sürüklenen ağlamaklı çocuklar. Trak tabelası gece avlanan bir yırtıcı misali titreyiyor ve mavi alevler saçarak aydınlanıyor.

68 Trak Enterprises (Trak Girişimcilik): Burroughs’un eserlerinde (*Çıplak Şölen*’den başlayarak) sözü edilen kavram. Trak, Burroughs’un hem bağımlının kolundaki izler hem de 1950’lerde ABD’de inşa edilen banliyö toplu konutlarını tanımlamada kullandığı bir terimdir. Trak Girişimcilik’in sloganı “İstila et, Zarar ver, İşgal et”tir.

“Arkadaş biz, ha?”

Ayakkabı boyacısı oğlan pek sevimli gülümsemesini takındı ve kafasını kaldırıp Denizci’nin soğuk, denizaltı gözlerine; hiçbir sıcaklık veya ihtiras veya nefret ya da oğlanın tanıdığı yahut başkalarında gördüğü herhangi bir başka duygudan iz taşımayan, aynı anda hem soğuk hem sert, hem kişilikten yoksun hem yırtıcı gözlerine baktı.

Denizci öne eğildi ve parmağıyla oğlanın koluna, dirseğinin iç kısmına dokundu. Ölgün, müptela fısıltısıyla konuştu.

“Bu damarlar bende olsa evlat, günümü gün ederdim.”

Yarasaların çılgılığı gibi karanlık bir yön bulma işlevine hizmet eder görünen bir kara böcek kahkahası savurdu. Üç defa güldü Denizci. Gülmeyi kesti ve kıpırdamadan sesinin uzaklaşıp yitişini dinledi. *Junk*ın sessiz dalga boyuna geçmişti. Çıkık elmacık kemikleri üzerine gerili yüzü, sarı balmumu misali yumuşayıp pürüzsüzleşti. Yarım sigara içimi bekledi. Beklemeyi biliyordu Denizci. Ama gözleri, korkunç kuru bir öfkeyle yanıyordu. Aciliyet hissini bastıran bir yüzle, az önce içeri giren adamı kesmek için kafasını çevirdi. Ölümcül “Tombik”, boş bakışlı periskop gözlerle oturmuş, *café*yi kolağan ediyordu. Göz göze geldiklerinde denizci sessizce baş selamı verdi. Bu hareketleri ancak *junk* hastalığının soyulmuş damarları algılayabilirdi.

Denizci oğlana bir madeni para verdi. Dalgalı yürüyüşüyle Tombik’in masasına ilerledi ve oturdu. Hiç konuşmadan uzun süre oturdular. *Café* yüksek bir taş ocağı kanyon duvarının dibindeki taş rampanın yanına inşa edilmişti. Berbat bağımlılıkları ve böceksi açıklarıyla Kent’in Yüzleri buraya, sessiz balıklar misali üşüşürdü. Işıklı *café*, kablo su kopmuş, kapkara derinliklere oturmuş bir dalgıç çanıydı.⁶⁹

69 Bugün kullanılan dalma hücrelerinin öncülü, çan şeklinde ve içinde hava tutan araç.

Denizci eskimiş ekose takımının yakasında tırnaklarını parlatıyordu. Pırıltılı, sapsarı dişlerinin arasından ısıklıkla bir ezgi çalıyordu.

Kımıldadığında giysilerinden, ıssız soyunma odalarından kalma bir küf kokusu yayılıyordu. Parlak fosfor bakışlarıyla tırnaklarını inceledi.

“İşler iyi, Tombik. Yirmi çıkabilirim. Avans lazım tabii.”

“Malı görmeden mi?”

“E, şimdi yirmi yumurtayı cebimde mi taşıyayım? Kolay iş yalnız, onu diyorum. Anında satar.” Denizci, harita incelemiş pozlarda tırnaklarına baktı. “Sözümün eriyim, bilirsin.”

“Otuz yapalım şunu... On tüp avans veririm. Yarın, bu saatte.”

“Bana hemen bir tane lazım, Tombik.”

“Yaylan, birazdan veririm.”

Denizci Plaza’ya gitti. Bir sokak çocuğu, Denizci’nin kalemine attığı elini gizlemek için burnuna bir gazete dayamaya kalktı. Yoluna devam etti Denizci. Kalemi çıkardı ve kalın, çatlak ve pembe parmaklarıyla fındık kırar gibi kırdı. İçinden kurşun bir tüp çıkardı. Küçük kıvrık bıçağıyla tüpün ucunu kesti. Kara bir duman çıktı ve kaynayan kireç misali havada asılı kaldı. Denizci’nin yüzü bulanıklaştı. Ağzı dalgalanarak ileri uzayıp tüpleşti ve sestten hızlı bağırsak devinimlerinde titreşerek sessiz, pembe bir patlamayla yok olan kara tarazi emdi. Yüzü, haykıran milyonlarca bağımlının griye kesmiş kıçlarına vurulan kavurucu sarı *junk* damgasıyla katlanılmaz keskinlikte ve netlikte odağına geri döndü.

Görünmez bir aynaya, “Bir ay gider bu,” dedi.

Kentin bütün sokakları derin kanyonlar arasından uçsuz bucaksız, böbrek şeklinde ve kapkaranlık bir meydana yokuş aşağı iniyordu. Sokak ve meydan duvarları kimi birkaç metrelik, kimiye odalar ve koridorlar ağıyla derinlerde gözden yitip giden odacık ve *aşfe*lerle delik deşikti.

Köprüler, iskeleler ve tramvaylar her seviyede kesişiyordu. Çuval bezi ve çürük çaputlar içinde kadın gibi giyinmiş katatonik gençler, dayak katmanlarının, inci kemiklere dek açılmış irinli yaraların üstüne parlak renklerle ağır ve kaba saba makyaj yapılmış yüzleriyle gelen geçene yapışkan bir ısrarla asılıyorlardı.

Kara Et'in, devasa –kimi yerde boyu iki metreye erişebilen– siyah su çıyanı⁷⁰ etinin tacirlerini, kara kayalı ve yanar döner, kara göllü bir sokakta, Plaza'nın sadece Et Yiyenler tarafından görülebilen gizli ceplerinde felçli deniz kabuklularını sergilerken bulmak mümkündü.

Akla sığmaz işlerin Etrüsk dilinde muhabbet eden takipçileri, henüz sentezlenmemiş uyuşturucuların bağımlıları, III. Dünya Savaşı karaborsacıları, telepatik duyarlılığın kasapları, ruh kırık-çıkıkçıları, orta seviye paranoyak satranç oyuncuları tarafından fitnelenmiş yasa dışı eylem soruşturmacıları, hebefrenik⁷¹ stenocularca yazılmış ruhun ağza alınmaz bozulmalarına yönelik suçlamalar içeren bölük pörçük arama emirlerinin hizmetçileri, anayasasız polis devletlerinin memurları, *junk* hastalığının hassaslaştırılmış hücrelerinde sınanmış ve iradenin hammaddesiyle takas edilmiş seçkin düş ve özlemlerin tacirleri, düşlerin yarı saydam kehribarında mühürlü Ağır Sıvı içicileri...

Café Buluşma, mutfaklarla, lokantalarla, uyku odacılarıyla, tehlikeli demir balkonlarla ve yeraltı banyolarına açılan bodrumlarla örülü bir labirentten ibaret Plaza'nın bir kenarını işgal ediyordu.

Saten kaplı taburelerde kaymaktaşıdan pipetlerle yarı-saydam, renkli şuruplar emen çıplak Mugwumplar⁷² oturuyordu.

70 Kimi tropik bölgelerde çeşitli zehirli böcek türleri kurutulmak, ezilmek, hatta sigarayla içilmek suretiyle uyuşturucu/keyif verici olarak tüketilmektedir.

71 Genellikle gençlerde görülen bir şizofreni türü.

72 Burroughs'un yarattığı ve ana teması "kontrol ve işleme"yi anlatmada kullandığı hayali varlıklardan. Terimin herhangi bir açıklama getirilme-

Mugwumpların karaciğerleri yoktur ve sadece tatlıyla beslenirler. İnce, morumsu-mavi dudakları, müşteri kapma derdiyle birbirlerini parçaladıkları kavgalarda kullandıkları ustura keskinliğindeki gagalarını örter. Bu yaratıklar, kalkık penislerinden, metabolizmayı yavaşlatarak yaşamı uzatan, bağımlılık yaratıcı bir sıvı salgılar. (Yaşam uzatıcı tüm etmenlerin, yaşam uzatmadaki etkinlikleri oranında bağımlılık yarattığı kanıtlanmıştır.) Mugwump sıvısı bağımlılarına Sürüngenler denir. Sürüsüne bereketi kara-pembe tenleri ve esnek kemikleriyle sandalyelere akar. Kulak arkalarından, sıvıyı emdikleri dik ve içi boş kıllarla kaplı birer yeşil kıkırdak yelpaze uzanır. Ara sıra görünmez akımlarla titreşen bu yelpazeler aynı zamanda sadece Sürüngenlerin bildiği bir iletişim türünde kullanılırlar.

Kaba ve vahşi Düş Polisleri'nin Kent'e taarruza geçtiği iki yılda bir yaşanan Panik sırasında Mugwumplar duvarlardaki oyuklara sığınır, kendilerini kil odacıklara kilitleyip haftalar boyunca biyolojik dinginlik halinde kalırlar. Bu dehşet dönemlerinde Sürüngenler, böcek ıstırabının kara rüzgârlarında savrulan esnek kafataslarıyla hızlı, daha hızlı, ses ötesi hızda çığlıklar atıp birbirlerini ezerek kaçırlar.

Sonra Düş Polisi, hastalık yüklü sabahta öksürüp balgam tüküren yaşlı bir müptezel tarafından süpürülen çürük ekto plazma topraklarında çözünüp gider. Mugwump, kaymaktaşıdan pipetli kavanozlarıyla gelir ve Sürüngenler rahatlar.

Hava bir kez daha gliserin kadar durgun ve açıktır.

Denizci, Sürüngenini saptamıştı. İlerledi ve yeşil şurup ısmarladı. Sürüngenin küçük, disk biçimli kahverengi kıkırdaklı bir ağzı, ince gözkapağı zarıyla kapanan ifadesiz yeşil gözleri vardı. Denizci, yaratığın varlığını algılaması için bir saat beklemişti.

mekle birlikte, 1884 seçimlerinde Demokrat aday Grover Cleveland'ın galibiyetinde destekleriyle önemli rol oynamış Cumhuriyetçi siyasi gruba atfen kullanıldığı sanılmaktadır.

“Tombik için yumurta var mı?” Bu sözcükler Sürüngenin yelpaze kıllarını kıpırdattı.

Sürüngenin kara taraz kaplı üç pembe şeffaf parmağını kaldırması iki saat sürdü.

Hareket edemeyecek denli halsiz birkaç Et Yiyen kusmuk içinde yatıyordu. (Kara Et, bozuk peynire benzer; öyle lezzetli ve kustumucudur ki yiyenler bitap düşene kadar kusup yeniden yer.)

Boyalı bir genç içeri girdi ve büyük kara pençelerden birini kavrayarak *café*de kıvrıla kıvrıla dolaşan tatlı, boğucu bir koku yaymaya koyuldu.

Hastane

Hı-hı Bölümü: Ajan Willie, Hasan’ın hastanesinde tedavi görüyor... Hasan’ın hastanesi mezarlığa bitişik... Naaşlar avluda yakılıyor... Profesyonel yas tutucular, akrabaları koridorlarda ve bekleme odalarında teselli ediyorlar...

Arınma Notları.

Erken çekilme krizi paranoyası... Her şey mavi görünüyor... Et ölü, macunsu, renksiz...

Kriz Kâbusları.

Aynalı bir *café*. Bomboş... Bir şey bekleniyor... Yan kapıda bir adam belirliyor... Gri sakallı, gri yüzlü, kısa boylu, kahverengi iheramlı bir Arap... Elimde kaynayan asit dolu bir ibrik... Acil ihtiyaç kasılmasına kapılıyor, yüzüne fırlatıyorum...

Herkes uyuşturucu bağımlısı gibi görünüyor...

Hastane avlusunda biraz yürüyorum... Ben yokken birisi makasımı kullanmış; üzerinde yapışkan, kızıl-kahve lekeler var... Şu küçük *criada*⁷³ kaltağı kıllarını kısaltmış, kesin.

73 Soylu, eğitimli, iyi yetişmiş.

Feci görünürlü Avrupalılar merdivenlere doluyor, ilacımı gereksindiğimde hemşireye müdahale ediyor, yıkandığım sırada yalağa işiyor, tuvaleti saatlerce –muhtemelen göt deliklerine tıktıkları pek değerli zulalarını çıkartmaya uğraşıyorlar– meşgul ediyorlar...

Koca bir Avrupalı klanı tümünden yanıma taşınmış aslında... Kocakarı ameliyat geçiriyor ve kızı derhal uygun bakımı görüp görmediğini kontrole geliyor. Garip ziyaretçiler... Muhtemelen akrabalar... İçlerinden birisi gözlük niyetine mücevhercilerin taş incelerken taktığı şu zımbırtılardan takıyor... Belki yasa dışı bir elmas tıraşçısıdır... Throckmorton Elması'nı yanlış kesen ve meslekten şutlanan adam... Elmasın başına toplanmış, Adam'ı bekleyen fraklı onca mücevheratçı... Kesimde milimetrenin binde biri hata taşı mahvediyor ve işi yapacak bu elemanı Amsterdam'dan özel getirtmek durumundalar... Adam körkütük, elinde havalı balyozla geliyor ve taşı un ufak ediveriyor...

Tanımıyorum bu vatandaşları... Halepli uyarıcı satıcıları? Buenos Aires'ten gelme *slunk* tüccarları? Johannesburglu yasa dışı elmas alıcıları? Somalili köle tüccarları? En azından işbirlikçiler...

Sürgit *junk* düşleri: Bir haşhaş tarlası arıyorum... Kara fötr şapkalı içki kaçakçıları bana bir Yakın Doğu *café*si tarif ediyor... Garsonlardan birinin Yugoslav afyonuyla bağlantısı varmış...

Beyaz kemerli trençkot giymiş bir Lezbiyen Malezyyalıdan bir paketeroin satın alıyorum... Kâğıdı bir müzenin Tibet bölümünden aşırıyorum. Kadın sürekli verdiği malı çalmaya çabalıyor benden... Çakacak yer arıyorum...

Uyuşturucunun bedenden çekilme krizinin nazik noktası, şiddetli hastalığın erken aşaması değil, *junk* maddesinden bağımsız son adımdır... Bunu yaşamın iki varoluş biçimi arasında askıda kaldığı, kâbuslu bir hücresel panik geçiş dönemi izler... Bu noktada *junk* özlemi var gücüyle yüklenecek bir nihai doza

yoğunlaşır ve düşsel bir güç kazanıyor görünür: şartlar *junk* yolunuza çıkarmaktadır... Kaşarlaşmışlardan birine, hırsız bir hastane görevlisine, reçetecinin tekine denk gelirsiniz...

İnsan derisinden üniforması içinde, düğmeleri çürük sapsarı diştten siyah meşin ceketli, Kızılderili bakırı yanığı esnek süve-terli, ergen Kuzeyli güneş yanığı renginde pantolonlu, Malezyalı genç çiftçilerin nasırlı ayaklarından çıkma sandaletli, güzelce düğüm- lenip gömleğin içine tıklmış kül-kahverengi eşarplı bir gardiyan. (Kül-kahverengi, esmer ten *altında* gri gibi bir renktir. Kimi zenci ve beyaz melezlerde görülür; söz konusu karışım çıkarılamaz ve renkler, yağ üstünde su misali ayırır...)

Gardiyan, yapacak hiçbir şeyi olmadığından pek özenli gi-yiniyor; şık giysiler almak için para biriktiriyor ve kocaman bir büyüteç ayna karşısında günde üç defa üstünü değiştiriyor. İnce bıyıklı, Latin-yakışıklısı, pürüzsüz bir yüzü, boş ve aç bakışlı, küçük ve kara, düşsüz böcek gözleri var.

Sınıra ulaştığımda Gardiyan, boynunda sallanan tahta çer-çeveli bir aynayla kulübesinden fırlıyor. Aynayı boynundan çıkarmaya çalışıyor... Birisinin kalkıp sınıra dek gelmesi şimdiye dek hiç vuku bulmamış bir durum. Aynalı çerçeveyi çıkarayım derken gırtlığını yaralıyor... Sesini yitiriyor... Ağzını açtığında içeride debelenen dili görülebiliyor. İfadesiz ve pürüzsüz genç yüz ve içinde debelenen diliyle açık ağzın görüntüsü tiksindirici. Gardiyan elini kaldırıyor. Bedeni havaleli itiraz içinde sarsılıyor. Gidiyor ve yolu kapayan zincirin kancasını yerinden çıkarıyorum. Metal, gürültüyle taş zemine çarpıyor. Geçiyorum sınırı. Gardiyan, ardımdan bakakalışın pusunda dikiliyor. Ardından zinciri yerine takıyor, kulübesine geri dönüyor ve bıyıklarını cimbızlamaya başlıyor.

Sözde yemek dedikleri şeyi getirdiler şimdi... Kabuğunun altından hayatımda hiç görmediğim bir nesne çıkan haşlanmış katı yumurta... Sarı-kahverengi, ufacık bir yumurta... Belki ördekgağalı bir ornitorenk yumurtlamıştır bunu. Portakalda kocaman bir kurtçuktan öte pek az şey vardı... İçte ilk o girmiş, ne var ne yoksa yutmuştu... Mısır'da böbreklere girip orada devasa boyutlara büyüyen bir kurt vardır. Sonunda böbrek, kurdu sarmalayan incecik bir zara dönüşür. Gözüpek lezzet meraklıları bu Kurt'un etine, diğer tüm tatlardan fazla saygı gösterirler. Lezzetinin tarif edilemeyeceği söylenir... Otopsi Ahmet adıyla tanınan bir Arabölge tabibi, bu Kurt ticaretinden servet edinmiştir.

Fransız Okulu hemen pencereimin karşısında; sekiz kat büyütmeli arazi dürbünümle oğlanları kesiyorum... Uzanıp dokunabileceğim denli yakındalar... Şort giyiyor hepsi... Serin bahar sabahlarında ürperen tüylerini görebiliyorum... Bedensizleşmiş şehvetimle kendimi dürbünden sokağa ve sokağın karşısına salıyorum. Sabah ışığında bir hayaletim...

Sargasso'nun önünde, yanında iki Arap oğlanla yürüyen Marv'la karşılaştım.

"Bu oğlanların birbirlerini düdüklemesini izlemek ister misin?" dedi.

"Tabii. Kaça?"

"Elli sente yaparlar herhalde. Açlık, malum."

"Tam görmek istediğim haldeler."

Böyle deyince pis yaşlı sapıklar gibi oldum ama Sobera de la Flor'un, yengeyi öldürdükten sonra cesedini sikkemek için Bar O Motel'e götürdüğünde polise enselenince dediği gibi, "*Son cosas de la vida.*"

"Fazla naz yapıyordu," demişti... "O dırdırı çekecek değilim." (Sobera de la Flor, fazlasıyla amaçsız birkaç cinayetten hüküm giymiş Meksikalı bir suçluydu.)

Umumi hela üç saattir kapalı... Herhalde ameliyat odası niyetine kullanıyorlar...

HEMŞİRE: "Nabzını bulamıyorum, doktor."

DR. BENWAY: "Yara bandına sarıp amına saklamıştır belki."

HEMŞİRE: "Adrenalin, doktor?"

DR. BENWAY: "Gececi hademe uçayım derken hepsini birden çıkmış." Bakınıyor ve kubur pompalarından birini alıyor... Hastaya yaklaşıyor... Şaşalayan asistanına, "Kesiniz, Doktor Limpf," diyor... "Kalbe masaj yapacağım."

Doktor Limpf omuz silkiyor ve kesmeye başlıyor. Doktor Benway pompayı lavaboda sudan geçiriyor.

HEMŞİRE: "Sterilize edilmesi gerekmiyor mu, doktor?"

DR. BENWAY: "Kesinlikle. Ama zaman yok." Asistanının neşterle çalışmasını izlerken bastona dayanır gibi pompaya dayanıyor... "Siz gençler, otomatik emme ve dikiş işlevli elektrikli titreşim neşteri olmadan sivilce bile yaramıyorsunuz... Yakın gelecekte hastayı görmeden, uzaktan kumandayla ameliyat yapacağız... Düğmelere basan tiplerden ibaret olacağız. Cerrahlıkta yetenek kayboluyor artık... Onca bilgi ve beceri... Paslı bir sardalye kutusuyla apandisit ameliyatı yaptığım zamanı anlatmış mıydım sana? Bir keresinde de alet yokluğundan dişimle rahim tümörü çıkarmıştım. Bu dediğim Yukarı Efendi'deydi ve ayrıca..."

DR. LIMPF: "Kesik hazır, doktor."

Dr. Benway kubur pompasını kesikten içeri sokuyor ve pompalamaya başlıyor. Doktorların, hemşirenin üstü başı ve duvarlar kan içinde kalıyor... Pompadan iğrenç, ürkütücü bir emme sesi çıkıyor.

HEMŞİRE: "Hasta öldü galiba, doktor."

DR. BENWAY: "Eh, hayatta oluyor bunlar." İlaç dolabına yürüyor... "Bağımlı götlerden biri kokainimi tuvalet temizleyi-

cisiyle kesip çekmiş! Hemşire! Çocuğu yolla hemen doldurtsun şunu!”

Doktor Benway, öğrenci dolu bir oditoryumda ameliyat yapıyor: “Şimdi, çocuklar, bu ameliyatın yapıldığına sık rastlamayacaksınız ki bunun da bir nedeni var... Gördüğünüz gibi, kesinlikle hiçbir tıbbi değeri yok. Gerçek amacı neydi veya var mıydı, kimse bilmiyor. Bana göre bu, başından beri saf sanatsal yaratım. Nasıl bir boğa güreşçisi kendi kışkırttığı tehlikeden bilgi ve becerisiyle sıyrılırsa, bu ameliyatta da cerrah hastasını kasten tehlikeye atar ve ardından inanılmaz bir hız ve çabuklukla mümkün olan en son anda onu ölümden kurtarır...

“Aranızda Doktor Tetrazzini’yi performansı sırasında gören var mı hiç? Kasten performans diyorum çünkü onun ameliyatları gerçek birer performanstı. Ameliyat odasının bir ucundan hastaya neşter fırlatarak başlar ve girişini baletler gibi yapardı. Hızı inanılır gibi değildi. ‘Ölecek zaman bırakmam bunlara,’ derdi. Tümörlere feci kızardı. ‘Gelmişini geçmişini siktiğimin disiplin-siz hücreleri,’ diye bağırır, elinde neşterle tümörün üstüne bıçak dövüşçüleri gibi yürürdü.”

Gençlerden biri ameliyat tiyatrosuna dalıyor ve bir neşter kapıp hastayı kesmeye yelteniyor.

DR. BENWAY: “Bir *espontáneo*! Hastamıdeşmeden durdurun şunu!”

(*Espontáneo*, boğa güreşleri sırasında izleyiciler arasından fırlayarak arenaya atlayan ve sürüklenerek dışarı çıkartılana kadar giysisinin içinden çıkardığı pelerinle boğaya tebelleş olanlara verilen addır.)

Görevliler *espontáneo* ile boğuşuyor ve sonunda salondan atıyorlar. Anestezi uzmanı kargaşadan yararlanıp hastanın ağzından bir altın dış söküyor...

Dün çıkarıldığım 10 numaralı odanın önünden geçiyorum... Doğum vakası herhalde... Sürgülerde bir kıtayı kirletmeye yetecek kadar çok kan ve kadın bağları ve diğer dişi öte berileri... Biri kalkıp beni eski odamda ziyarete gelse bir canavar doğurduğumu ve Dışişleri Bakanlığı'nın olayı örtbas etmeye çabaladığını sanacak...

*I am an American'*dan ezgiler... Çizgili pantolon ve diplomat jaketatayı giymiş yaşlıca bir adam, Amerikan bayrağı kaplı bir platformda dikiliyor. İçi geçmiş, korseli bir tenor –Daniel Boone⁷⁴ kıyafetinden taşarak– orkestra eşliğinde ABD ulusal marşını söylüyor. Biraz peltek okuyor...

DİPLOMAT (sürekli uzayan ve ayaklarına dolanan koskoca bir borsa işlem şeridi rulosundan okuyarak): “Ve kesinlikle reddederiz ki her erkek Amerika Birleşik Devletleri vatandaşı...”

TENOR: “Oh, gövabiliyov mufun...” Kafa sesine çıkarken haykırıyor ve sesi çatlıyor.

Kontrol odasında Teknisyen karbonatlı su hazırlıyor ve elini ağzına götürüp geçiriyor. “Bokunu çıkardı iyice!” diye söyleniyor. “Mike! Gark,” seslenişi geçirtisiyle kesiliyor. “Şu dallamayı yayından al ve mor hapını veriver. Şimdilik işi bitti... Şu Liz denen dönmeyi al... Hiç değilse mesleği tenorluk onun... *Kostüm mü?* Ben ne bileyim ulan? Kostüm bölümünden miyim ben? *Ha, ne?* Neyim ben, ahtapot mu? Bakalım... Kızılderili öyküsü nasıl gider? Pocahontas veya Hiawatha? Yok, olmaz. Vatandaşın birisi tutup Kızılderililerle ödeşmek falan diye ukalalık eder şimdi... İç Savaş üniforması, üstü Kuzey, altı Güney, hani birleştiler şeyini göstermek için? Buffalo Bill veya Paul Revere ya da bir bok vermeyen şu vatandaş, gemiyi diyorum yani, olmadı Asker

74 Daniel Boone (1734-1782) Başta Kentucky bölgesi, 13 Koloni sınırlarında yaptığı keşif gezileriyle ilk Amerikan halk kahramanlarından birisine dönüşmüş, Amerikan Bağımsızlık Savaşı'nda görev almış avcı, kaşif ve tüccar.

veya Piyade ya da Meçhul Asker kılığında çıkabilir... Olur işte... Bir anıt giydir üstüne, kimse görmez..."

Üstüne kartonpiyerden Zafer Anıtı geçirilmiş Lezbiyen koca akciğerlerini dolduruyor ve canhıraş çığlığını salıyor...

"Ey, söyle hâlâ dalgalanıyor mu Yıldızlı Bayrak..."

Zafer Anıtı'nın üstünden altına doğru koca bir yarık peydahlanıyor. Diplomat elini alnuna götürüyor...

"Özgürlerin vatanı üstündEEEEEEEEEEEEEE ..."

Diplomatın ağzı oynuyor ya, duyabilen yok. Teknisyen elle-riyle kulaklarını kapıyor: "Hay anasını!" diye bağırıyor. Protez damağı, ağız arpı⁷⁵ misali titremeye başlıyor ve aniden dışarı fırlıyor... Tiksinerek atılıp yakalamaya yelteniyor, diğer eliyle ağzını kapatıyor.

Zafer Anıtı, kıymıklı bir gürültüyle yarılarak koskocaman bir dolgu sutyen ve leopar desenli donu dışında çıplak, kaide üstünde duran Lezbiyeni gözler önüne seriyor... Lezbiyen aptalca gülümseyip devasa kaslarını gererek kalakalıyor... Teknisyen yerde emekleyip takma dişlerini ararken anlaşılmasız emirler yağdırıyor: "Nafıl fey ulan bfu! Fuf be fuf!"

DİPLOMAT (alındaki teri silerek): "Herhangi bir tür ve tanımdaki yaratığa..."

"Ve cesurların vatanı."

Diplomatın yüzü griye kesiyor. Sendeliyor, şeride takılıyor, demir tırabzana çarpıyor, ağzından, burnundan ve gözlerinden kan geliyor, beyin kanaması geçiriyor.

DİPLOMAT (zar zor duyulur bir sesle): "Bakanlık reddetmektedir... Amerikan olmayan... Ortadan kaldırılmıştır... Yani asla demek istiyorum... Kategor..." Ölü.

75 Ağızla çalınan bir tür minyatür arp. Dünyanın pek çok bölgesinde kullanılır. Orta Asya ve bağlantılı Türk coğrafyasında 'Timur kamuzu', 'Ağız Komuzu', 'Cazzap', 'Damboi' gibi adlarla bilinir.

Kontrol Odası'nda paneller patlıyor... Şiddetli elektrik şavkları çatırdayarak odayı dolduruyor... Çıplak, vücudu yanık karası Teknisyen, *Götterdämmerung*'dan⁷⁶ çıkma bir tip misali sendeleyip haykırıyor: "Füvferfonik! Fuf ulan!" Son bir patlama Teknisyen'i küle dönüştürüyor.

*"Kanıtladı gece boyunca
Bayrağımızın hâlâ yerinde durduğunu..."*

Alışkanlık Notları.

İki saatte bir Eukodol vuruyorum. İğneyi doğrudan damara ittiriverdiğim bir yerim var; damar kıpkırmızı aç bir ağız gibi şiş ve müstehcen ve açık kalıyor; çaktıktan sonra yavaşça bir kan ve irin damlası toplanıyor...

Eukodol, kodeinin kimyasal bir çeşitlemesidir. Dihidro-oksi-kodein.

M'den çok K gibi geliyor... Ana damara kokain çaktığınızda kafaya doğru saf bir haz hücumu başlar... On dakika sonra bir doz daha istersiniz... Morfinin zevkiyse içtedir... Çakışın ardından kendinizi dinlersiniz... Ama damara zerk edilen K beyne akan, zevk bağlantılarını harekete geçiren elektriktir... K'de yoksunluk krizi belirtisi yoktur; beden ve duygudan arınmış bir gereksinim söz konusudur. Dünyalı, dünyaya mahkûm hayatın gereksinimi. K kanalları uyarıldığı sürece K arzusu sadece birkaç saat sürer. Sonra unutursunuz. Eukodol, *junk* ve K'nin birleşimi gibi; Almanlar bu bok karışımlarda harbiden sıkıdır. Eukodol, morfin gibi, kodeinden altı kat kuvvetlidir. Eroin, morfinden altı kat kuvvetlidir. Bu durumda Dihidro-oksi-eroin, eroinden altı kat kuvvetli olsa gerek... Bir çakışının ömür boyu bağımlılığa yol açacağı denli alışkanlık-yaratıcı bir uyuşturucu geliştirmek gayet mümkündür.

76 (Tanrıların Şafağı) Richard Wagner'in bir operası.

Alışkanlık Notlarının devamı.

İğneyi aldığım anda sol elim bağlama kordonuna gidiyor. Bunu, sol kolumdaki kullanılabilir damara çakabileceğime işaret sayıyorum. (Bağlama hareketleri, normalde kordona uzandığınız kolu bağlamanıza yöneliktir.) İğne yara kabuğunun kenarından kolayca kayıp giriyor. Çevremi kolaçan ediyorum. Birden şırınganın içine bir anlığına kırmızı kordon kadar keskin ve sağlam, ince bir kan fışkırıyor.

Beden hangi damarlara çakabileceğinizi bilir ve bu bilgiyi, çakmaya hazırlanırken yaptığınız anlık hareketlerle aktarır... Bazen iğne, su arayanların çubukları misali yeri gösterir. Bazen mesajı beklemem gerekir. Ama geldiğinde daima kana isabet ettiririm.

Şırınganın dibinde kırmızı bir orkide açtı. Bir saniyeliğine duraksadı, ardından şırıngaya bastı ve kanının sessiz susuzluğu tarafından emilirmişçesine damara akan sıvıyı izledi. Şırıngada rengarenk, ince bir kan tabakası kalmıştı ve beyaz kâğıt yakalık,⁷⁷ bandaj gibi kana bulanmıştı. Uzandı ve şırıngayı suyla doldurdu. Suyu dışarı sıktığı anda aldığı doz karnından vurdu. Yumuşak, tatlı bir darbe...

Kirli pantolonuma bakıyorum; aylardır değiştirmedim... Günler kandan upuzun ipe şırıngayla dizilmiş akıp gidiyor... Seks ve bedenin diğer tüm keskin hazlarını unutuyorum; gri, *junka* saplı bir hayaletim... İspanyol oğlanlar bana *El Hombre Invisible*, Görünmez Adam diyorlar...

Her sabah yirmi şınav. *Junk* kullanımı yağı yok eder, kasları az çok sağlam bırakır. Bağımlı daha az doku gereksiniyor gibidir... *Junk*ın yağ yok edici molekülünü ayırtırmak mümkün müdür acaba?

77 Damlalığın etrafına sıkıca sarılan kâğıt şerit.

Eczanede giderek daha fazla durağanlaşma, açık kalmış telefondan gelen sesler misali kontrol mırıltıları... Akşamın altısına kadar tüm günü iki kutu Eukodol kapmaya çalışarak geçiriyorum.

Damarlar da bitiyor, param da...

Uçuşa devam. Dün gece birinin elimi sıkmasıyla uyandım. Diğer elimmiş... Okurken uyuyakalıyorum ve sözcükler kodlaşıyor... Kod saplantısı... Kodlanmış bir mesaj aktaran bir dizi hastalığa yakalanmak...

D.L.'nin önünde çıkıyorum. Kirli çıplak ayağымda damar arıyorum... Bağımlının utanması yoktur... Diğer insanların iğrenmelerine kayıtsızdır. Cinsel libido yokluğunda utancın varlığı kuşkuludur... Bağımlının utancı, cinsellik dışı girişkenliğiyle, ki o da aslen libidoya bağlıdır, birlikte yiter... Bağımlı tarafsız bir bakışla bedenini, içinde yaşadığı maddeyi emecek araç olarak görür, etini at tüccarlarının soğuk elleriyle değerlendirebilir. "Buraya çıkmaya uğraşmanın yararı yok." Ölü balık gözleri, harap damarlarda gezinir.

Soneryl adlı yeni tip bir uyku ilacı alıyorum... Uykulu hissetmiyorsanız kendinizi bununla... Geçiş yaşamadan uyuyakalıyor, aniden düşlere yuvarlanıyorsunuz... Yıllardır bir esir kampındaymışım; kötü beslenmeden mustaripmişim...

Başkan uyuşturucu bağımlısı ama konumu yüzünden doğrudan çakamıyor; dozunu benden alıyor... Ara sıra temas kuruyoruz, yeniden şarj ediyorum onu. Söz konusu temaslar sıradan bir göze eşcinsel eylemler gibi görünüyor ama heyecan aslen cinsel değil ve doruk noktası, yükleme bittiğinde yaşanan ayrılma anı. Temasta kalkık penisler söz konusu; en azından başlangıçta bu yöntemi kullandık ama temas noktaları malum,

damarlar gibi aşınıyor. Şimdi bazı zamanlarda penisimi sol göz kapağının altına kaydırıveriyorum. Elbette istediğim zaman dozunu Ozmos Şarjıyla,⁷⁸ ki ten üstüne boşalmakla aynı şeydir, verebilirim ama öylesi yenilgiyi kabullenmek demektir. Bir O.Ş. Başkan'ı haftalar boyunca kötü bir ruh haline sokar ve işi atomlu rezilliklere sürükleyebilir. Başkan, bu Sapkınlık Alışkanlığı için ciddi fiyat ödemektedir. Bütün kontrolünü feda etmiştir ve doğmamış bir çocuk kadar muhtaçtır. Sapkınlık Bağımlısı tüm bir öznel dehşet yelpazesinden, sessiz ilkel çılgınlıktan, kemiklerin iğrenç sefaletinden mustarıptır. Gerilim birikir ve sonunda duygusal içerikten yoksun saf enerji, bağımlının bedenini yüksek gerilim hattına dokunmuş birisinininki gibi paralar. Şarj bağlantısı kesilen Sapkınlık Bağımlısı, kemiklerini birbirlerinden ayıracak denli şiddetli elektrik kasılmalarına kapılır ve iskeleti dayanıksız etinden çıkmak için yırtınırken ölür ve koşar adım en yakın mezarlığın yolunu tutar.

S.B. (Sapkınlık Bağımlısı) ile Ş.B. (Şarj Bağlantısı) arasındaki ilişki öyle şiddetlidir ki birbirlerinin varlığına ancak kısa süreler boyunca katlanabilirler... Her türlü kişisel temasın şarj sürecinin gölgesinde kaldığı şarj buluşmaları dışındaki zamanları kastediyorum.

Gazete okuyorum... Paris'teki Rue de Merde'de⁷⁹ üçlü cina-yet: "Ödeşme." Kayıp gidiyorum... "Polis yazarın kimliğini belirlemiştir... Pepe El Culito... Götçük Pepe... Sevecenlik barındıran küçültücü bir lakap." Sahiden böyle mi yazıyor? Sözcüklere odaklanmaya çalışıyorum... Anlamsız bir mozaik içinde ayrışıyorlar...

78 Ozmos Şarjı: Sıvı uyuşturucunun çıplak tene sıkılmasının ardından tenin sıvıyı emmesinden sonra meydana gelen uyuşma hali.

79 (Fr.) Bok Sokağı.

Lee, esnemeler ve açık, sersem ağızlarla zehirlenmiş ruhsuz bir gri bölgede, kaçak adam sokma sınırında solmuş asfalt çizgileriyle uğraşırken sabahın onunda odasında dikilen genç müptezelin Korsika'da iki aylık tüpsüz dalıştan döndüğünü ve *junk*tan kurtulmuş olduğunu kavradı.

Sabah halsizliği içinde omuz silkerek, *Yeni bedenini göstermeye gelmiş olduğu* kararına vardı. Üç ay öncesini, Metropol'de önünde iki saat sonra bir sarmanı zehirleyecek, sararmış bayat bir eklerle oturmuşken kafa sallayışını –ha evet, *Miguel* tabii, sağolun– gördüğünü hatırladı, Miguel'i sabahın onunda görmeyi içeren çabanın, bir hatayı ("Sikiş çiftliği mi burası?") düzeltmenin katlanılmaz zahmeti olmadan da yettiğine karar verdi ki öyle yapması Miguel'in hâlihazırdaki imgesini, koskoca, uygun-suz bir resmin valiz üstüne yapıştırılması misali çok kullanılan yerlere almayı zorunlu kılacaktı.

Lee, hoşnutsuzluğunun en bariz izlerini ıslak, sıradan bir peçeteyle siler ve Miguel'in yüzünde *junk*ın gri bataklığını görüp adamları giysilerindeki zamanın arka sokaklarına götürülmüşlüğü ve üst baş düzelterek bir uzay istasyonu bulamamışlığın kılıksızlığını izlerken, "Müthiş görünüyorsun," dedi.

Hem zamanla hatayı düzeltebilirim... Evine dön Lazarus... Torbacıya parasını öde ve evine dön... Ne diye görmek isteyeyim ödünç etini?

"Eh, kurtulduğunu görmek hoş... Yap kendine bir kıyak." Miguel, eliyle balık zıpkınlama peşinde odada yüzüyordu...

"Buralara geldiğinde atı düşünmezsin hiç."

Lee, Miguel'in elinin üstündeki iğne yarasını, pürüzsüz mormusu teninin kıvrımlarına usulca dokunarak, hülyalı tavırlarla okşarken, "Böyle daha iyisin," dedi.

Miguel elini kaşıdı... Pencereden dışarı baktı... *Junk* kanalları ısıldamaya başlarken bedeni ufak kasılmalar gösterdi... Lee oturduğu yerde bekledi. "Tek çekiş kimseyi yeniden başlatmaz, evlat."

"Ne yaptığımı biliyorum ben."

Hep bilirler zaten.

Miguel tırnak törpüsünü aldı.

Lee gözlerini kapadı: *Fazla yorucu bu...*

"Hı... Sağol, çok iyiydi." Miguel'in pantolonu bileklerine indi. Şekilsiz, sabah ışığında kahverengiden yeşile ve ardından renksizliğe dönüşüp topraklanarak yere dökülmüş et örtüsü içinde öylece dikildi.

Lee'nin gözleri, yüzünün maddesinde dolandı... Küçük, soğuk, gri bir fiske... "Temizle," dedi. "Yeterince pislik var burada."

"Ha... Hı, evet." Miguel faraşı aldı.

Lee eroin paketini ortalıktan kaldırdı.

Lee, tabii sarı-pembe-kahverengi jelâtinsi maddesiyle yanan ateşleri yeniden harlamaya yönelik bazı... eee... elzem fasılalarla ve tepesinde dönüp duran bedeninden sakınarak, kalıcı bir üçüncü gün çakışının keyfini sürüyordu. Başlangıçta eti öylesine yumuşacıktı ki kapılarla ve sandalyelerle arada gerçekleşen doğrudan temaslar bir rahatsızlık vermiyor gibi görünürken, uçuşan toz zerrecikleri, esintiler ve sürtünen giysiler etini kemiğe dek yarmıştı. Yumuşacık, narin etinde hiçbir yara iyileşmemişti... Teninde biten mantarların uzun beyaz dokunaçları çıplak kemiklere sarılmıştı. Körelmiş hayalannın küflü kokuları bulanık bir gri pus içinde sarmıştı bedenini...

İlk şiddetli yangısı sırasında kaynayan termometre, hemşirenin beynine cıvadan bir kurşun fırlatmış ve kadıncağız boğuk bir çığlık atarak ölmüştü. Doktor bir bakış fırlatıp telaşla çelik koruma perdesini indirmiş, yanan yatağın ve yataktakinin derhal hastaneden çıkarılmasını buyurmuştu.

“Kendi penisilini⁸⁰ kendisi yapabiliyor herhalde!” diye homurdanmıştı doktor.

Ama yangı küfü yakıp tüketmişti... Lee şimdi şeffaflığın değişken seviyelerinde yaşıyordu... Tam anlamıyla görünmez değildi ya, en azından görülmesi zordu. Varlığı özel ilgi çekmiyordu... İnsanlar onu ya bir izdüşümü olarak görüyor ya da bir yansıma, bir gölge deyip hepten görmezden geliyordu: “Bir ışık oyunu veya neonlu tabela işte...”

Lee, Eski Dost Soğuk Yanık'ın ilk sismik sarsıntılarını duyumsadı şimdi. Miguel'in ruhunu nazik, sağlam bir dokunaçla koridora itekledi.

“Tanrım!” dedi Miguel. “Gitmeliyim!” Aceleyle çıktı.

Lee'nin parıldayan özünden pembe histamin⁸¹ alevleri taşı ve çıplak dış yüzeyini sardı. (Oda yangına dayanıklıydı; duvarlar demir kabartmalıydı ve Ay kraterleriyle bezeliydi.) Yüklü bir doz çaktı ve programını tahrif etti.

Honolulu'da geçirdiği bir Bang-utot krizi sırasında bağımlılığa düşmüş NG Joe adlı meslektaşını ziyarete karar verdi.

(Not: Bang-utot'un sözcük anlamı, “Kalkmaya teşebbüs etmek ve inlemek”tir... Kâbus sırasında gerçekleşen ölüm... Güneydoğu Asya kökenli erkeklerde rastlanır... Manila'da yılda on iki kadar Bang-utot'a bağlı ölüm vakası kaydedilmektedir.

Kurbanları genellikle öleceklerini bilir, penislerinin bedenlerine girerek canlarını alacağı korkusunu yaşadıklarını belirtirler. Kimi zaman içe büzülme histerisine kapılır, kaçıp bedeni delmesin diye penislerini tutup insanlardan yardım isterler. Özellikle

80 Penisilin, *Penicilium Notatum* adlı bir küften elde edilir.

81 Vücut dokularında bulunan kimyasal bir madde. Midedeki sindirim sıvılarını uyarır. Yabancı bir maddeye karşı vücudun gösterdiği alerjik reaksiyonlarda etkin bir rol oynar. Etkilenen bölge şişer ve sonuçta ürtiker, astım ve saman nezlesi oluşabilir.

uykuda gerçekleşen normal penis sertleşmelerinin tehlikeli ve ölümcül krizlere yol açtığı görülmektedir... Adamın birisi uyku-
da sertleşmeleri önlemeye yönelik bir Rube Goldberg zimbırtı-
sı⁸² geliştirmiştir. Lakin sonunda Bang-utot'tan can vermiştir.

Bang-utot kurbanları üzerinde yapılan özenli otopsiler ölüme
yol açacak hiçbir organik nedenin bulunmadığını ortaya çıkar-
mıştır. Sıklıkla boğulma izlerine [ama neyle?], bazı vakalardaysa
hafif pankreas ve akciğer kanamalarına rastlanmıştır ancak hiç-
biri yeterli ölüm sebepleri değildir ve ayrıca neden kaynaklan-
dıkları da bilinmemektedir. Yazarın aklına cinsel enerjinin yan-
lış yere yerleşmesine bağlı ve boğulmayla sonuçlanacak *akciğer
sertleşmesinin* ölüme yol açtığı fikri gelmektedir... Bu hastalıktan
kurtulan bir erkek, bağrına "Küçük Bir Adam"ın çöktüğünü ve
kendisini boğmaya çalıştığını söylemiştir.

[Bkz. Dr. Nils Larsen'ın 3 Aralık 1955 tarihli *Saturday Evening
Post* nüshasında yayınlanmış, "Ölümcül Düş Gören Erkek" baş-
lıklı makalesi. Ayrıca bkz. Erle Stanley Gardner'ın *True* dergisine
yazdığı makale.)]

NG sürekli sertleşme korkusuyla yaşadığından alışkanlığı
gittikçe artmıştı. (Not: Herhangi bir kusur, yetersizlik veya sa-
katlık yüzünden uyuşturucuya bağlanmış kişilerin, yokluk veya
yoksunluk [böyle şeyler pek eğlencelidir, malum] dönemlerinde
insafsızca içi doldurulmuş, katlanarak ilerleyen, hızla çoğalan
bir faturaya tabi tutulacağı, gayet iyi bilinen bezdirici, upuzun
ve tatsız bir gerçektir.)

Hayalardan tekine bağlı elektrot bir anlığına parıldadı ve NG
yanık et kokusuna uyandı ve dolu bir şırıngaya uzandı. Yana
yuvarlanıp embriyo konumuna geçti ve iğneyi omurgasına

82 Reuben Lucius Goldberg (1883-1970) Özellikle karmaşık makine düze-
nekleri içeren çizimleriyle ünlü Amerikalı karikatürist, heykeltıraş, yazar,
mühendis ve mucit.

soktu. İğneyi hafif bir haz iç çekişiyile çıkardı ve Lee'nin odadaki varlığını fark etti. Upuzun bir salyangoz Lee'nin gözünden uzandı ve yanardöner bulanıklıkta harflerle duvara şunları yazdı: "Denizci Kent'te, ZAMAN satın alıyor."

Saat dokuzda açılacak eczanenin önünde dikiliyorum. İki Arap çocuk çöp tenekelerini yuvarlayarak, bembeyaz bir duvarın ortasındaki ağır, ahşap kapıya doğru gidiyor. Kapının önündeki tozda sidik lekeleri var. Ağır tenekeleri yuvarlayan oğlanlardan bir tanesi öne eğiliyor; pantolonu yağsız, genç kıçına sımsıkı yapıyor. Hayvanlara has sakın ve tarafsız ifadeyle bana bakıyor. Birden oğlan cidden oğlanmış ve öğlenki randevumuzu kaçırmışım gibi şaşırarak kendime geliyorum.

Denetçi, Sizin Muhabiriniz'e verdiği bir röportajında, "İlave dengelemeler bekliyoruz," diyor. "Aksi halde," tipik Kuzeyli hareketiyle bacağını kaldırıyor, "vurgun yenir, değil mi? Ama belki uygun bir basınç odası sağlayabiliriz."

Denetçi fermuarını açıyor ve parmağında küçük bir kil çanaktan aldığı merhemle, önünde kasık biti tarıyor. Röportajın bittiği açık. "Gitmiyor muydunuz siz?" diye bağırıyor. "Eh, bir yargıcın diğerine dediği gibi, 'Adil ol; olamıyorsan taraflı ol.' Pişmanlık geleneksel müstehcenlikleri gözetemez." Pis kokulu sapsarı merhem bulaşmış sağ elini uzatıyor.

Birisinin Muhabiri koşturup pis eli iki eliyle kavırıyor. Eldivenlerini çıkarıp tortop ederek çöp kutusuna atarken, "Müthiş bir zevkti, Denetçi, tarifi imkânsız bir zevkti," diyor. "İnanılmaz değerli bir bilgi," diyerek sırtıyor.

Yaldız ve kırmızı pelüş. Arkası pembe kaplama, Rokoko tarzı bar. Havada, çürümüş balı andıran kötücül, tatlı bir koku. Kaymaktaşı tüplerden pousse-café kokteyli yudumlayan gece elbise kadın ve erkekler. Bar taburelerinden birinde, pembe ipekle kaplı bir Yakın Doğu Mugwumpı oturuyor. Uzun kara diliyle kristal bir kadehteki sıcak balı yalıyor. Genital bölgesi kusursuz biçimlendirilmiş: sünnetli çük, parlak, kara kasık kılları. Dudakları incecik ve penis dudakları gibi morumsu; boş bakan gözlerinde böceksi bir sükûnet... Mugwumpların karaciğerleri yoktur; sadece şekerle beslenirler. Mugwump ince yapılı bir genci koltuğa yatırıp uzman hamlelerle soyuyor.

Telepatik görüntülerle, "Kalk ve dön," diye buyuruyor. Oğlanın ellerini arkadan, kırmızı ipek bir kordonla bağlıyor. "Bu gece sonuna kadar gideceğiz."

"Yo, hayır!" diye haykırıyor oğlan.

"Evet. Evet."

Çükler sessiz "evet"le boşalıyor. Mugwump ipek perdeleri iki yana açıyor, ışıklandırılmış kırmızı fonun önünde duran tik ahşabından darağacını ortaya çıkarıyor. Darağacı, Aztek mozaiklerinden bir platform üstünde.

Oğlan korkudan altına ederken, upuzun bir "AAAAHH," çekip dizleri üstüne çöküyor. Bokun apış arasını ısıtışını hissediyor. Koca bir sıcak kan dalgası dudaklarına ve gırtlığına hücum ediyor. Embriyo konumuna geçerek kasılıyor ve sıcak meni yüzüne fışkırıyor. Mugwump kaymaktaşı bir kaseden parfümlü sıcak su dökerek oğlanın kıcını ve çükünü özenle yıkıyor, ardından yumuşacık bir mavi havluyula kuruluyor. Sıcak bir esinti oğ-

lanın bedeninde dolaşıyor, saçlarını dalgalandırıyor. Mugwump bir elini göğsünün altından geçirdiği oğlanı ayağa kaldırıyor. Bağlı dirseklerinden tutarak merdivenlere iteliyor ve ilmiğin altına getiriyor. İlmiği iki eliyle tutarak oğlanın önüne geçiriyor.

Oğlan, Mugwumpın kara taş aynalar denli boş gözlerine bakıyor. Mugwumpın gözleri birer kara kan gölü, Son Sertleşme'ye kapanan birer şanlı kenef gözetleme deliği...

Çin fildişi kadar zarif ve sarı suratlı bir yaşlı çöpçü, çentikli pirinçborusunu öttürüyor, sertleşmiş penisli İspanyol pezevengini uyandırıyor. Orospu, toz ve bok ve sağa sola saçılmış ölü kedi yavruları arasından, elinde kürtağla alınmış fetüs balyaları, yırtık prezervatifler, kanlı pamuk, parlak renkli çizgi romanlara sarılı bokla sendeleyerek çıkıyor.

Uçsuz bucaksız, suları alacalı ve sakın bir liman. Ufukta terk edilmiş petrol kuyularından yükselen alevler. Petrol ve lağım kokuları. Kara sulara yüzen hasta köpekbalıkları kanlı, kırık bir İkarus'a aldırış etmeden çürük ciğerlerinden sülfür geçiriyor.

Kendi çüküne duyduğu aşkla yanan çıplak Bay Amerika haykırıyor: "Götümün deliği Louvre'a beş basar ulan! Osuruğumdan Ambrosya⁸³ çıkıyor ve saf altından bok sıcıyorum! Çüküm sabah güneşine karşı yumuşacık elmaslar fışkırtıyor!" Kör deniz fenerinden atlıyor, kara aynanın üstüne fışkırtıyor, şifreli prezervatifler ve binlerce gazeteklik mozaikle eğilerek kırmızı tuğladan batık bir kente kayarak iniyor, bira şişeleri ve konserve kutularıyla, çimento ayakkabılı gangsterler ve hevesli balistik uzmanları parmak izi bulmasın diye atıvermiş tabancalarla dolu kara çamur tabana ulaşıyor. Fosil kuşaklarının çıkacağı yavaş erozyon striptizini bekliyor.

Mugwump ilmiği oğlanın boynuna geçiriyor ve sol kulağın arkasındaki düğümü okşayarak sıkıyor. Oğlanın penisi küçülüyor, hayaları büzüşüyor. Dümdüz karşıya bakıyor ve derin derin

83 Yunan mitolojisinde tanrıların gıdası denen, balımsı madde.

soluyor. Mugwump etrafında geziniyor, hiyeroglif alaycılığıyla oğlanı parmaklıyor ve cinsel organlarını okşuyor. Oğlanın arkasına geçiyor ve bir dizi toslama hareketiyle çükünü oğlanın kıcına sokuyor. Ayakta, dairesel hareketler yaparak devam ediyor.

Konuklar birbirlerine sus işareti yaparken kıkırdıyor, birbirlerini dürtüklüyor.

Mugwump birden çükünü dışarı çıkarıp oğlanı boşluğa itiyor. Debelenen oğlanı leğen kemiklerinden tutarak sabitliyor, stilize hiyeroglif ellerini uzatıyor ve oğlanın boynunu kırıyor. Oğlanın bedeni sarsılıyor. Penis, bel kısmını öne iten üç büyük kasımla kalkıyor ve derhal boşalıyor.

Gözlerinin ardında yeşil kıvılcımlar çıkıyor. Tatlı bir diş ağrısı boynuna vuruyor, omurgasından kasıklarına iniyor, vücudu coşkun haz spazmlarına boğuyor. Bedeninin tümü sıkılan macun misali çükünden dışarı çıkıyor. Nihai bir kasımla kırmızı fona kuyruklu yıldız misali koca bir meni topu fıskırtıyor.

Oğlan yumuşacık bir emilişle bir pis resimler ve batakhaneler labirentine yuvarlanıyor. Katı bir bok parçası kıcından düşüyor. Osuruklar ince bedenini sarsıyor. Büyük ırmağın ötesinde yeşil havai fişekler patırdıyor. Orman şafağında giden bir motorlu teknenin çok uzaklardan gelen pata-patasını duyuyor... Anofel sineğinin sessiz kanatları altında...

Mugwump oğlanı bir kez daha çüküne geçiriyor. Oğlan, zıp-kın yemiş bir balık gibi solgun, kıvranıyor. Bedeni sıvı dalgalarıyla kasılan Mugwump oğlanın sırtına yapışıyor. Tatlı ve hüznü ölümde, oğlanın yarı açık ağzından çenesine kan sızıyor. Mugwump tatmin yüklü bir “plop” sesiyle düşüyor.

Mavi duvarlı penceresiz odacık. Kirli pembe bir perde kapıyı gizliyor. Kırmızı böcekler duvarlarda geziniyor, köşelerde yuvalanıyor. Odanın ortasında çıplak bir oğlan iki telli udunu tıngırdatırken döşemedeki desenleri seyrediyor. Bir diğer oğ-

lan yatakta sırtüstü uzanmış keif tıttırıyor ve kalkık çüküne duman üflüyor. Yatağın üstünde, kimin kimi düdükleyeceğine karar vermek için Tarot kartlarıyla kâğıt oynuyorlar. Hile. Kavga. Genç hayvanlar gibi hırlayıp tükürerek yerde yuvarlanıyorlar. Kaybeden, çenesi dizlerinde yere oturuyor, dili kırılan dişinde dolaşıyor. Kazanan yatağa kıvrılıyor, uyuyor numarası yapıyor. Diğer oğlan ne zaman yanına yanaşsa tekmeliyor. Ali ayak bileğini yakalıyor, koltuk altına sıkıştırıyor ve bacağı koluyla kilide alıyor. Oğlan çaresizce Ali'nin yüzünü tekmelemeye çalışıyor. Diğer bilek de bağlanıyor. Ali oğlanı bacaklar yukarıda sırtüstü bastırıyor. Oğlanın zonklayan penisi karnı boyunca uzanıyor. Ali oğlanın dizlerini tutup bacaklarını iyice yukarı kaldırıyor. Çüküne tükürüyor. Ali çükünü sokarken diğeri derin derin inliyor. Birbirini somuran ağızlar kanla doluyor. Girilen rektumun keskin küf kokusu... Nimun'un kama misali saplanması diğeri çükü sıcak meni fişkırtmaya zorluyor. (Yazar, Arap çüklerinin yayvan ve kama biçiminde olma eğilimi gösterdiklerini gözlemlemiştir.)

Dalgıç tüpleri takmış Satir ile çıplak Yunan genci saydam kaymaktaşıdan devasa bir vazo içinde cilve balesi yapıyor. Satir genci önden yakalıyor ve havada döndürüyor. Balıksı çırpınışlarla hareket ediyorlar. Oğlanın ağzından gümüşsü baloncuklar boşalıyor. Beyaz meni yemyeşil suya fişkırıyor ve kıvrılıp bükülen bedenlerin çevresinde tembelce yüzüyor.

Zenci, tatlı Çinli oğlanı nazikçe kaldırıp hamağa yerleştiriyor. Oğlanın bacaklarını kaldırıyor ve hamağa, ata biner gibi oturuyor. Çükü oğlanın narin kıcına giriyor. Hamağı hafifçe ileri-geri sallıyor. Oğlandan dayanılmaz hazzın tuhaf çığlığı yükseliyor.

Süslü tik ağacından döner sandalyesinde, kireçtaşından kıcı üstünde oturan bir Java dansçısı, bir Amerikalı oğlanı -kızıl saçlar, parlak yeşil gözler- törensel hareketlerle kucağına çekiyor. Oğlan, sandalyesine sıvı maddeyi dökerek dairesel hareketler yapan dansçının kucağına, yüzü dansçıya dönük oturuyor. Menisi

dansçının yağsız esmer bağrına fışkırırken çığlığı basıyor. Dansçının ağzının kenarında bir topak pırtlıyor. Oğlan topağı parmağıyla geri itiyor ve gülüyor: “Emme diye buna derim ben!”

At suratlı iki Arap kadın, küçük Fransız oğlanın pantolonunu sıyrıyor. Oğlanı kırmızı plastik çüklerle düzüyorlar. Oğlan, çükü kalkıp boşalırken hırlıyor, ısırıyor, tekmeliyor, gözyaşlarına boğuluyor.

Hasan’ın kanla kabaran yüzü şişiyor. Dudakları morarıyor. Banknotlardan mamul takım elbisesini çıkarıyor ve kapısı ses çıkarmadan kapanan açık kasaya fırlatıyor.

Sahte Texas aksanıyla bağıyor: “Burası Özgürlük Salonu, millet!” Koskoca şapkası ve kovboy çizmelerini çıkarmadan, “She Started a Heat Wave”in ezgisi eşliğinde rezil bir kan-kanla sonlanan Sıvılaştırma Dansı’na girişiyor.

“Sal gitsin! Hiçbir deliğe yasak yok!”

Yapma kanatlarıyla barok koşumlara bağlanmış çiftler, saksağanlar gibi çığlıklar atarak havada çiftleşiyor.

Havacılar tek dokunuşla boşlukta birbirlerine fışkırtıyor.

Tehlikeli çubukların üzerinde boşluğa eğik sandalyelerde dengeciler, körlemesine birbirlerini emiyor. Ilık bir rüzgâr, sisli derinliklerden ırmakların ve ormanın kokusunu getiriyor.

Yüzlerce oğlan yağıyor tavanlardan; iplerin ucunda debeleleniyor, çırpınıyorlar. Bazıları tavana yakın, diğerleri zeminden birkaç santim yukarıda, farklı yüksekliklerde asılıyorlar. Zarif Balili ve Malezyalılar, yırtıcı masum yüzleri ve parlak kırmızı diş etleriyle Meksikalı Kızılderililer... (Dişleri, parmakları, ayak tırnakları ve kasık kılları yaldızlı zenciler), porselen kadar pürüzsüz ve beyaz Japon oğlanlar, Titian⁸⁴ saçlı Venedikliler, Sarı veya siyah kıvrıcıkları alınlarına düşen (konuklar şefkatle geri itiyor) Amerikalılar, hayvansı kahverengi gözlü, somurtuk Po-

84 Tiziano Vecelli (veya Vecellio): Rönesans’ta Venedik Ekolü’nün en ünlü ressamı.

lonyalılar, Arap ve İspanyol sokak çocukları, gölgemsi sarı kasık kılarıyla pembe ve narin Avusturyalı oğlanlar, altlarından sehpa çekilirken parlak mavi gözleri "Heil Hitler!" diye haykıran, karşıdakileri hor gören Alman gençler... Sollubis boku ve iniltiler...

Florida'da bir kumsala yayılmış, etrafı salakça sırtan sarışın oğlanlarla çevrili Bay Zengin-ve-Hoyrat, şehvetle ve edepsizce Havana purosunu çiğniyor:

"Vatandaşın teki Hindiçini'nden bir Latah getirtmiş. Latah'ı asıp arkadaşlarına TV'den Noel mesajı yollama derdinde... İki ip hazırlıyor; biri esnek hesabı, esas dalgaysa diğeri. Ama Latah durumu çakozluyor; Noel Baba kıyafetini giyip el-çabukluğu-marifet çekiyor. Şafakta bizim dangoz ipi boynuna geçiriyor ve tabii Latah da her Latah gibi aynısını yapıp diğeri ipi boynuna geçiriyor. Sehpalar devrildiğinde enayi sahiden asılıyor ve Latah karnaval işi esnek iple kurtuluyor. Ha, tabii tüm debelenme ve kasılmaları aynen taklit ediyor. Arada üç posta boşalıyor.

Pek uyanıktı bu Latah. Benim tesislerden birinde sorun haledici memur yaptım çocuğu."

Aztek rahipleri Çıplak Genç'in sırtındaki mavi tüylerden yapılma urbayı çıkarıyor. Kireçtaşından sunağa sırtüstü yatırıyor, kafasının üstüne bir kristal kafatası yerleştirip iki yarıküreyi ön ve arkadan kristal vidalarla sabitliyorlar. Kafatasının üstünden bir çağlayan iniyor, oğlanın boynunu kırıyor. Oğlan, doğan güneşe karşı, üstünde çıkan gökkuşağına attırıyor.

Meninin keskin protein kokusu sarıyor her yanı. Konuklar seçiren, debelenen oğlanları okşuyor, çüklerini emiyor, vampirler misali sırtlarına yapışıyorlar.

Çıplak cankurtaranlar, felç edilmiş gençlerle dolu yapay akciğer makineleri⁸⁵ getiriyor.

85 Normal kas kontrolü veya soluma yetisi kayıplarında kullanılan solunum odacığı. (Demir Ciğer.)

Kör oğlanlar dev turtalar arasında el yordamıyla yol buluyor, lastik bir amdan iyice kötüleşmiş şizofrenler pırtlıyor, feci cilt hastalıklarına yakalanmış oğlanlar kara bir gölden çıkıyorlar (tembel balıklar yüzeydeki sarı bokları didikliyor).

Beyaz gömlek üstüne beyaz boyunbağı, dizbağları haricinde belden aşağısı çıplak bir adam, Kraliçe Arı'yla kibar tonlarda konuşuyor. (Kraliçe Arılar, "oğul" kurmak için etraflarını ibnelerle dolduran yaşlı kadınlardır. Tekinsiz bir Meksika geleneğidir bu.)

"Nesi *tecavüz* bunun?" Yüzünün yarısıyla konuşuyor; diğer yarısınıysa Milyon Ayna İşkencesi çarpıtmış. Çılgınca mastürbasyon yapıyor. Kraliçe Arı fark etmiyor, sohbeta devam ediyor.

Koltuklar, sandalyeler, bütün zemin, konukları sarsıp çuk-mecburu ıstırapla haykıran bulanık gri hayaletlere dönüştürerek titremeye başlıyor.

Tren köprüsünün altında iki delikanlı otuz bir çekiyor. Geçen trenin sarsıntısı bedenlerine doluyor, boşaltıyor, uzaklaşan düdük sesiyle soluyor. Kurbağalar vıraklıyor. Delikanlılar esmer göbeklerindeki menileri yıkıyorlar.

Kompartıman: Lexington yolundaki iki genç, hasta bağımlı, şehvet kasılmaları arasında birbirlerinin pantolonlarını yırtıyor. Biri çükünü sabunluyor ve diğerinin kıcına tirbuşonsu hareketlerle giriyor. "Tanrım!" İkisi birden ayakta boşalıyor. Ayrılıp pantolonlarını giyiyorlar.

"Marshall'daki ihtiyar şarlatan, kolza yağı ve tentür reçetesi yazıyor."

"Kocakarının tekinin basuru Kara Bok uğruna çığlık çığlığa kan kusuyor... Doktor, de ki anan olsun bu; stajyer sülükler götüne yapışmış, en pisinden kıvranıyor... Kapa şu kasıkları anacığım be... İçim kalktı resmen."

"E, bir uğrayıp reçete yazdıralım bari."

Erkek ve kadın, kız ve oğlan, hayvan, balık, kuş resimleri, evrenin çiftleşen ritmi, kocaman, mavi bir yaşam dalgası odaya akıyor. Ormanların titreşen, sessiz mırıltısı... Bağımlı çareyi bul-

duğunda aniden çöküveren kent sessizliği... Bir anlık dinginlik ve harikalık... Her gün işine gidip gelen sıradanlar bile temas uğruna tıkalı kolesterol hatlarını kurcalıyor...

Hasan bağıırıyor: "Sen yaptın bunu A.J.! Sıçtın partimin içine!"

A.J. kireçtaşlarınca soğuk ifadesiyle bakıyor: "Ha siktir oradan, cıvık kaltak."

Şehvetten kudurmuş Amerikalı kadınlar ordusu sökün ediyor. Turlara hizmet veren çiftliklerden, randevuevlerinden, kerhanelerden, kent kulübünden, garsoniyerlerden ve banliyölerden, motellerden ve yatlardan ve kokteyl barlarından gelme sıırıslıklam amlar binici giysilerini, kayak takımlarını, gece kıyafetlerini, kotlarını, sabahlıklarını, basmalarını, pantolonlarını, mayolarını ve kimonolarını çıkarıyor. Kızıışmış kancıklar misali haykırıışlarla, ulumalarla ve ciyaklamalarla konukların üstüne atılıyorlar. Çığlıklar atarak asılmış oğlanları pençeliyorlar: "İbne! Piç! Sik beni! Sik beni! Sik beni!" Konuklar çığlık çığlığa kaşıyor, asılı oğlanların, tepetaklak devrilmiş akciğer makinelerinin ardına sığınıyorlar.

A.J.: "İsviçreliyerimi⁸⁶ çağırın! Korusunlar beni bu dişi-tilkilerden!"

A.J.'in sekreteri Bay Hislop, okuduğı çizgi romandan kafasını kaldırıyor: "İsviçreliyer çoktan sıvılaştı."

(Sıvılaşıma, protein bölünmesi ve başka birisinin protoplazmasal varlığınca emilen sıvıya indirgenmeyle ilgilidir. Namılı sıvılaşıtırmacıardan Hasan, muhtemelen bu vakada lehtardı.)

A.J. "Sahtekar dallamalar! İsviçreliisinden mahrum adam boku yer! Sırtlar duvara, beyler. Çüklerimiz tehlikede. Bordacılara direnmeye hazırların Bay Hislop... Ve vatandaşıa yarak⁸⁷ dağıtın."

86 Vatikan ve Papa'nın koruması İsviçreli muhafızlar tarafından gerçekleştirilmektedir.

87 Silah.

A.J. palasını çekiyor ve Amerikan Kızları'nın kellelerini uçurmaya girişiyor. Şehvetle şakıyor:

*Ölü adamın tabutu başında on beş kişiydik
Yo-Ho-Ho ve bir de Rom şişesi.
İçkiyle şeytan halletmişti gerisini
Yo-Ho-Ho ve bir de Rom şişesi.*

Bay Hislop, sıkın ve bezgin: "Of, Tanrım! Gene kaptırdı." Neşesizce sallıyor Jolly Roger'ı.⁸⁸

Ezici üstünlüğe karşı tek başına savaşıyor A.J. kafasını geri atıp domuz çağırma narasını basıyor. Derhal içeri şiş yüzlü, kıpkırmızı ve yanar gözlü, morarmış dudaklı hırlayıp ciyaklayan bin Eskimo dalıyor, Amerikan kadınlarının üstüne çöküyor.

(Eskimoların kısa süren yaz boyunca kabilelerin bir araya gelip toplu seks âlemlerine daldığı bir azgınlık mevsimi vardır. Yüzleri şişer ve dudakları morarır.)

Ağzında altmış santimlik purosuyla bir otel dedektifi duvardan kafasını uzatıyor: "Sirk mi açtınız burada?"

Hasan ellerini ovuşturuyor: "Hengâme! Tam mezbelelik! Allah şahidimdir, bu kadar rezilini hiç görmemiştim!"

Bir denizci sandukası üstünde, omzunda papağanı, tek gözü bantlı oturmuş maşrapayla rom içen A.J.'in yanına gidiyor. A.J., kocaman bakır bir teleskopla ufku tarıyor.

HASAN: "Beş para etmez Olgucu kaltak! Siktir git, bir daha oyun salonumu karartma!"

88 Siyah zemin üstüne bir kurukafa ve çapraz iki kemikten mürekkep geleneksel korsan bayrağı.

Eşekler, lamalar, develer, çekçekler, bitkin oğlanların çektiği seyyar tezgâhlar, boğulmuşların sarkan dilleri misali fırlak, hayvansı nefretle kıpkızıl zonklayan gözler. Öğrencilerle kürsü arasından koyun ve keçi ve uzun boynuzlu sığır sürüleri geçiyor. Öğrenciler paslanmış park banklarında, kireçtaşı bloklarda, kubur taşlarında, tahta kasalarda, petrol varillerinde, kütüklerde, tozlu deri minderlerde, küflü jimnastik şiltelerinde oturuyor. Levis –ihram– pantolonlar ve eski tip Avrupa yelekleri giyiyorlar... Turşu kavanozlarından mısır viskisi, teneke kutulardan kahve içiyor, ambalaj veya gazete kâğıdına sarılı marihuana tüttürüyorlar... Çengelli iğne ve iğnesiz şırıngayla *junk* çakıyor, yarış bültenleri, çizgi romanlar, Maya yazmaları okuyorlar...

Profesör, bisikletinde ipe dizili kedibalıklarıyla geliyor. Belini tutarak kürsüye çıkıyor (kafa kazan; üstünden kamyon geçmiş gibi).

PROF: “Gece sıçtı ağızıma Sultan’ın Ordusu. Kraliçemin hizmetinde kaydırdım belimi... Kurtulamıyorum kocakarıdan. Sinir düğümlerini teker teker ayıracak bir beyin elektrikçisiyle bağırsaklarını sokağa döktürecek cinsten cerrahi bir haciz memuru lazım bana. Ana valiziyle eve taşındı mı Cehennem’den gelen Pansiyoner demektir; oğlan torbasına⁸⁹ kaçır...”

1920’lerden ezgiler mırıldanarak kedibalıklarına bakıyor. “Nostalji krizim tuttu çocuklar ve fena kaptıracağım... Panayır’da pembe pamuk helva dişleyerek gezerdik... Ront gös-

89 (Bag): Küçük kısmı eroin olan 100 mg. civarı tek dozluk toz dolu poşetlerin argodaki adı.

terisinde birbirimizi parmaklardık... Dönme dolapta otuz bir çekerdik.. Irmağın öte yakasındaki dökümhanelerin üstünden kıpkırmızı ve puslu yükselen Ay'a karşı attırırdık. Eski Adliye Sarayı'nın önüne bir zenci asmışlardı.. Karılar menisini am dişleriyle⁹⁰ yakalamıştı...

“(Koca, soluk gri pazen gömlek rengi gözlerini kısarak mini-ğe bakıyor... ‘Doktor, bunun Zenciliğinden kuşkulan’yom ben.’

Doktor omuz silkiyor: ‘Bul Karayı Al Parayı meselesi, evlat.’ Bardağın altında bozukluk... Ya şundadır, ya bunda...’)

“Ve bu Doktor Parker, eczanesinin arka tarafında kahveyle üç doz çakardı. ‘Can suyu,’ diye mırıldanırdı, ‘her daim taze.’

“Kasabanın Sapığı Şakşak Benson, okul helasında *querencia* kalmıştı. (*Querencia* bir boğa güreşi terimidir. Boğa, arenada kendisine bir yer seçer ve oraya gidip bekler. Matador oraya gitmek ve boğayla boğanın koşullarında karşılaşmak veya kandırıp ortaya çekmek durumundadır. Ya o ya tersi.) Şerif A.Q. ‘Düztaban’ Larsen, ‘Bi’şekilde kandırıp *querenciadan* çıkarmamız lazım bunu,’ diyor... Ve on yıldır evde tütsülediği ölü kızıyla yatan Yaşlı Lottie Ana, Doğu Texas şafağına ürpererek uyanıyor... Kapkara bataklık sularının ve servi kütüklerinin üstünde akbabalar dolanıyor...

“Şimdi beyler –aranızda travesti yoktur herhalde, ha-ha– siz, sadece *eril insan* oluşunuzu kanıtlamak üzere çıkartılmış Kongre Kararıyla beysiniz ve bu namuslu salona şu veya bu yöne Dönerler kabul edilmeyecektir, Beyler, yaraklar dışarı. Şimdi, hepiniz silahlarınızı daima iyice yağlanmış ve her türlü yandan veya arkadan mücadeleye hazır tutmanızın önemine dair bilgilendirilmiştiniz...”

90 Vagina Dentata/Dışlı Vajina: Çeşitli kültürlerde rastlanan ve erkeklerin ilkel hadım edilme korkusu üzerinden yabancılarla cinsel ilişki kurmayı veya tecavüzleri önlemeye yönelik mesellerde kullanılan bir kavram.

ÖĞRENCİLER: “Ağzına sağlık!” Bıkınca fermuarları açıyorlar. Birisinininki kocaman kalkmış çıkıyor.

PROF: “Ve şimdi, beyler, nerede kalmıştım? Ha, evet, Lottie Ana... Pembecik şafağa, küçük bir kız çocuğunun doğum günü pastasındaki mumlar kadar pembe, pamuk helva kadar pembe, bir deniz kabuğu kadar pembe, kırmızı sikiş ışığında zonklayan bir çük kadar pembe şafağa ürpererek uyanmıştı... Lottie Ana... Öf... Bu laf salatası daha uzarsa yaşlılığın maluliyetine yenik düşecek ve formaldehite yatmış kızına katılacak.

“Şair Coleridge’ten ‘Kadim Denizcinin Türküsü’... *Bizzat* Kadim Denizci’deki simgeselliğe dikkatinizi çekerim...”

ÖĞRENCİLER: “*Bizzat*,” diyor.

“Bu vesileyle kendi iç karartıcı kişiliğine dikkat çekmekte.”

“Hiç şık olmadı bu, Profesör.”

Yüz çocuk suçlu, dişler misali tıkırdayan sustalılar, davranıyor üzerine.

PROF: “Of, vatanaşkına!” Çaresizce uzun topuklu siyah ayakkabılar giymiş şemsiyeli bir yaşlı kadın kılığına girmeye çalışıyor... “Şu lumbagom olmasaydı, doğru dürüst domalamıyorum, hemen döner babunların yaptığı gibi Pembecik Götümü sunardım... Şimdi, güçsüz bir babun, güçlü bir babunun saldırısına uğrarsa, ya (a) edilgen ilişki için kabasını... eee... doğru sözcük bu herhalde, döner, ya da (b) daha dışa dönük, daha uyumlu bir babunsa, bulabildiği takdirde kendisinden daha zayıf bir babuna saldırır.

1920’lerin kıyafetlerine bürünmüş ve o yıllardan beri hiç çıkarmamış gibi görünen Bayan Köhne Dilbaz ölgün neon ışıklı Chicago sokağında salınıyor... Güzelim Göçmüş Günlerin ölgün ağırlığı, dünyadan ayrılamayan bir hayalet misali havada...

DİLBAZ (İçkiden çatlamış tenor ses): “En zayıf babunu bulun.”

Sınırdaki bir Bar: Mavi bir kız çocuğu elbisesi giymiş Eşcinsel Babun, bezgin bir sesle “Alice Blue Gown”⁹¹ ezgisine uydurarak söylüyor: “Babunların en güçsüzüyüm...”

Bir yük katarı Prof'u gençlerden ayırıyor... Tren geçip gittiğinde şişkin göbeklere ve sorumluluk isteyen işlere sahipler...

ÖĞRENCİLER: “Lottie’yi isteriz!”

PROF: “O başka bir ülkedeydi, beyler... Daha önce belirttiğim üzere, çoklu-kişiliklerimden biri gayet kabaca lafımı bölmüş-tü... Baş belası küçük canavarlar... Kadim Denizcinin, kürarsız, kementsiz, bulbokapninsiz veya deli gömleksizliğine rağmen seyirciyi avucuna alabildiğini ve avucunda tutabildiğini düşünün... Nedir peki... eee... numarası? He-he-he-he... Zamanımızın sözde sanatçıları gibi *herhangi* birisini çevirip uygunsuz sıkıntı ve rastgele temel zorluklarla yüklemiyor... Denizciyle (ne kadar kadim olursa olsun) eee... Düğün Davetlisi arasında hâlihazırda var olan ilişkiden dolayı dinlemekten başka seçeneği olmayanları çeviriyor...

“Denizcinin ne dediği önemli değil... Gelişigüzel sallıyor, alakasız, hatta uçkurunu çözmüş ve azmış bir bunak gibi konuşuyor olabilir. Ama Düğün Davetlisi’ne, psikanalize girdiğinde ya da girerse ne olursa öyle bir şey oluyor. Eğer hafifçe konudan sapmama izin verirseniz... Tanıdığım bir psikanalist, hasta dinlesin dinlemesin, konuşur... Hatırlatır... Pis fıkralar anlatır (eskilerinden)... İlçe Sekreteri’nin aklına hayaline gelmeyecek ortak aptallık noktalarına erişir. Belli bir uzamda sözel düzeyde hiçbir şeyin başarılamayacağını gösterir. Bu yönteme Dinleyicinin –Analistin– hastanın zihnini okumadığını gözlemleyerek ulaştı... Hasta –Konuşan– *onun* zihnini okuyordu... Bu, hastada

91 Alice Blue, Theodore Roosevelt’in kızı Alice’in çok sevdiği ve sürekli giydiği açık bir mavi tonudur. Döneminde bir moda akımına dönüşmüştür ve Alice Roosevelt’in giyiminden esinlenen ünlü “Alice Blue Gown” şarkısı ilk defa 1919 yılında Irene müzikalinde kullanılmıştır.

analistin düşlerine ve planlarına dair Duyu Ötesi Algı kavrayışı varken analist hastayla tamamen ön-beyin yoluyla temas kurar demektir... Bu yaklaşımı kullanan çok ajan vardır... Fena halde sıkıcıdır ve kötü dinleyicidirler...

Beyler, işte size bir inci: *Bir kişi hakkında, dinlemek yerine konuşarak daha fazla bilgi edinebilirsiniz.*"

Domuzcuklar alelacele çıkıyor ve Prof kovalarca inciye yalağa döküyor...

Domuzcukların en şişkosu, "Ayağını yalamaya bile değmem ben onun," diyor.

"Çüş."

A.J.'in Yıllık Partisi

A. J. konuklara dönüyor. "Girenler, girilenler, çitin iki yanında oynayanlar: bu gece sizlere porno filmlerin ve kısa dalga televizyonların dünyaca meşhur yapımcısı, eşsiz ve benzersiz Büyük Kaltakkamçılaman'ı sunuyorum!"

Yirmi metre yüksekliğindeki kırmızı kadife perdeyi gösteriyor. Işıklar perdeyi yukarıdan aşağı yırtıyor. Büyük Kaltakkamçılaman ortaya çıkıyor. Yüzü, ölü küllerinin konuştuğu vazolar kadar koskocaman ve kıpırtısız. Tam takım giyinmiş; lacivert pelelerini ve lacivert bir monoklü var. Minik kara gözbebekli kocaman gri gözlerinden sanki iğneler saçılıyor. (Bu bakışa sadece Tutarlı Olgucu karşılık verebilir.) Sinirlendiğinde gözlerinden taşacak öfkenin gücü monoklünü salonun diğer ucuna fırlatacak. Birçok kısmetsiz oyuncu Kaltakkamçılaman'ın hoşnutsuzluğunun buz gibi rüzgârına maruz kalmıştır: "Çık lan stüdyomdan, palav-

racı kaltak seni! Orgazm taklidini yutturabileceğini mi sandın bana? BÜYÜK KALTAKKAMÇILAYAN'a? Ulan ben boşalanı sırf ayak başparmağına bakarak anlarım! Aptal! Geri zekâlı! Terbiyesiz göt! Sen git sat o götü ve bil ki Kaltakkamçıl原因an'la çalışmak içtenlik ve sanat ve adanmışlık ister! Adi Sahtekarlıklarla, dublajlı inlemelerle, lastik boklarla ve çaktırmadan süt fışkırtmakla ve Yohimbine çakmakla olmaz bu işler!"

(Orta Afrika'da yetişen bir ağacın kabuğundan elde edilen Yohimbine, afrodizyakların en güvenli ve en verimlisidir. Ten yüzeyine yakın, özellikle cinsel organlardaki kan damarlarını genişletir.)

Kaltakkamçıl原因an monoklünü fırlatıyor. Monokl gözden yitiyor, ardından bumerang misali gözüne geri dönüyor. Topukları üstünde bale dönüşü yapıyor ve sıvılaşmış hava kadar soğuk, mavi bir pusta yitiyor... Sahne kararıyor...

Ekran. Kızıl saçlı, yeşil gözlü delikanlı... Beyaz ten ve birkaç çil... Pantolonlu, zayıf bir esmeri öpüyor. Giysiler ve saçlar, tüm dünya kentlerinin varoluşçu barlarına işaret ediyor. Beyaz ipekle kaplı, alçak bir yatakta oturuyorlar. Kız, zarif parmaklarıyla oğlanın fermuarını açıyor, küçük ve kalkık çükünü dışarı çıkarıyor. Ucundaki bir damla kayganlaştırıcı inci gibi parlıyor. Kız, başı hafifçe okşuyor: "Soyun, Johnny." Oğlan kendinden emin, hızlı hareketlerle giysilerini çıkarıyor ve kızın karşısına, zonklayan çüküyle cırlıçıplak dikiliyor. Kız bir hareketle dönmesini işaret ediyor ve oğlan, eli belinde, mankenleri taklit ederek parmak uçlarında bale dönüşleri yapıyor. Kız gömleğini çıkarıyor. Göğüsleri dik, uçları kabarık. Külotunu çıkarıyor. Kasık kılları siyah ve parıltılı. Oğlan, kızın yanına oturuyor ve eli, kızın göğsüne uzanıyor. Kız eli durduruyor.

"Kıçını yalamak istiyorum, sevgilim," diyor.

"Hayır. Şimdi olmaz."

"Lütfen, istiyorum."

“E, peki. Gidip yıkayayım.”

“Hayır, ben yıkayacağım.”

“Of ya, o kadar kirli değil.”

“Evet, kirli. Haydi, gel, Johnny.”

Kız, oğlanı banyoya sürüklüyor. “Pekâlâ, eğil.” Oğlan dizüstü çöküyor, öne kapanıyor, çenesi örtüye geliyor. “Allah,” diyor. Kafasını çevirip bakıyor ve kıza sırtıyor. Kız, oğlanın kıcını, parmağını içeri sokarak sıcak su ve sabunla temizliyor.

“Acıyor mu?”

“Yoo.”

“Gel, bebeğim.” Oğlanı yatak odasına götürüyor. Oğlan sırtüstü yatıyor, bacaklarını kaldırıyor ve kollarını dizlerinin altından geçirerek kavuşturuyor. Kız dizleri üstüne oturuyor ve oğlanın uyluklarını, hayalarını okşuyor, parmaklarını apış arasında gezdiriyor. Oğlanın kalçalarını iki yana ayırıyor, uzanıyor ve kafasıyla yavaş daireler çizerek anüsü yalamaya başlıyor. Yanakları iyice ayırıyor ve dilini daha derinlere yolluyor. Oğlan gözlerini kapıyor ve inliyor. Apış arasını yalıyor. Küçük, sıkı hayaları... Sünnetli çükün ucunda kocaman bir inci tanesi parlıyordu. Kızın ağzı başı kavırıyor. Ritmik aşağı-yukarı hareketlerle emiyor, yukarı çıkışlarda duraklayıp kafasıyla daire çiziyor. Eli hayaları okşuyor, aşağı kayıyor ve orta parmak kıça giriyor. Çükü köküne kadar ağzına sokarken prostatı gıdıklıyor. Oğlan sırtıp yelleniyor. Emme çılgınca hızlanıyor. Oğlanın bedeni kasılmaya başlıyor, çenesi göğsüne doğru geriliyor. Her kasılma bir öncekinden uzun sürüyor.

“Uuuuu!” diye bağıyor oğlan; her kası ayrı gergin; tüm bedeni çükünden çıkma derdinde şimdi. Kız koca sıcak fişkırımlarla ağzına dolan meniye yutuyor. Oğlanın bacakları halsizce yatağa devriliyor. Geriniyor ve esniyor.

Mary beline lastik bir penis bağlıyor: “Yokohama’dan Steely Dan III,” diyor aleti okşayarak. Süt fişkırıyor odaya.

“Sütün pastörize edilmişliğinden emin ol... Şarbon, sakağı veya aftosa türü betör sığır hastalıklarından bulaştırmayasın...”

“Chicago’da travesti Liz’ken böcek ilaçlamacılığı yapmıştım. Erkek olarak dövülebilmenin heyecanı uğruna delikanlılara asılırdım. Günün birinde oğlanın tekini kıstırdım, Lezbiyen Zen keşişin tekinden kaptığım süpersonik judoyla indirdim. Bağladım, bir usturayla elbiselerini yırttım ve Steely Dan I’le siktim. Öyle rahatlamıştı ki çükünü kesmeme gerek kalmamıştı; böcek ilaçlarımın üstüne boşaldı.”

“Steely Dan I’e ne oldu?”

“Erkek Fatma’nın teki parçalandı. Hayatımda gördüğüm en feci vajına kavramasıydı. Karı, kurşun boruya razı gelecek cins-tendi. Salon numaralarından biri buydu zati.”

“Ya Steely Dan II?”

“Yukarı Babungötdeliği’nde aç candirularca paralandı. ‘Uuuu’ falan deme bu sefer yalnız.”

“Niye? Cidden çocuksu öylesi.”

“Git inadını madama çek, baldırı çıplak seni...”

Oğlan, elleri kafasının altında kavuşmuş, çükü zonklarken tavana bakıyor. “E, ne yapacağım peki? Bu zımbırtı üzerimdeyken sıçamam. Aynı anda hem gülüp hem gelmek mümkün mü acaba? Hatırlarım, savaş sırasında Kahire’deki Jokey Kulüp’te, benim götdeş Lu ile birlikteyken... İkimiz de Kongre Kararıyla beyken... İkimize de böylesini yaptıracak bir şey yoktu... Yani öyle katılarak gülerdik ki altımıza işerdik ve garson bir kere-sinde gelip, ‘Defolun buradan keş herifler!’ demişti. Diyeceğim, gülmekten altıma işeyebiliyorsam aynı şekilde gülerken boşala-bilmeliyim, değil mi? Yani, ben gelirken komik bir şeyler anlat diyorum. Gelişimi prostat bezindeki belli titremelerden anlar-sın...”

Kız bir plak koyuyor. Metalik kokain bebop.⁹² Yapay penisi yağıyor, oğlanın bacaklarını havaya dikeyiyor ve akışkan kalçalarının bir dizi tirbuşon hareketiyle giriyor. Yapay aletin eksenince yavaş daireler çiziyor. Sert göğüslerini oğlanın bağrına sürtüyor. Boynunu, çenesini ve gözlerini öpüyor. Oğlanın elleri kızın kalçalarını kavırıyor, kızı daha fazla içine çekiyor. Daire hareketleri hızlanıyor. Oğlanın bedeni art arda kasılmalarla geriliyor. "Acele et, lütfen," diyor kız. "Süt soğuyor." Delikanlı duymuyor. Kız dudaklarını oğlanın kılere yapıştırıyor. Yüzleri birlikte akıyor. Meni kızın göğüslerine sıcak darbelerle çarpıyor.

Mark, eşikte. Boğazlı bir siyah kazak giymiş. Soğuk, yakışıklı, kendisini beğenmiş bir yüz. Yeşil gözler ve siyah saç. Kafası yana yatık, elleri ceketinin ceplerinde, zarif bir mahalle baleti duruşunda hafifçe sırtarak Johnny'ye bakıyor. Kafasıyla işaret ediyor ve Johnny önüne düşüp yatak odasına giriyor.

Mary peşlerinden geliyor. Yatağa bakan pembe ipek kaplı bir kürsüye çırılçplak oturarak, "Pekâlâ, çocuklar," diyor. "Hallediverin."

Mark akıcı hareketlerle, kıvırtarak soyunuyor, alaycı göbek dansı figürleriyle boğazlı kazağını çekip çıkardığında güzelim beyaz gövdesi gözler önüne seriliyor. Johnny kaskatı; yüzü donuk, solukları hızlı, dudakları kuru... Soyunuyor ve giysileri yere düşüyor. Mark donunu tek bileğinde bırakıyor; koro kızları gibi bir tekme savurarak odanın diğer ucuna fırlatıyor. Şimdi çırılçplak, çükü dimdik, ileri fırlayacak gibi. Ağır bakışlarını Johnny'nin bedeninde gezdiriyor. Gülümsüyor ve dudaklarını yalıyor.

Mark tek dizi üstüne çöküyor, Johnny'yi tek kolundan tutup sırtına alıyor. Kalkıyor ve Johnny'yi yatağa fırlatıyor. Johnny yatağa sırtüstü düşüyor ve zıplıyor. Mark hızla atılıyor, Johnny'yi ayak bileklerinden yakalıyor, bacaklarını havaya kaldırıyor. Du-

92 Armonik yapı ve melodi temelinde yüksek tempo, virtüözlük ve doğaçlamayla tanımlanan bir caz türü.

dakları sert bir hırıltıyla geriliyor. "Pekâlâ, Johnny." Bedenini geriyor, iyi yağlanmış bir makine gibi yavaş ve düzenli hareketlerle Johnny'ye giriyor. Johnny derin bir iç çekiyor, zevkle inliyor. Mark ellerini Johnny'nin omuzlarına koyarak dibine kadar girmiş çüküne doğru iyice bastırıyor. Dişlerinin arasından derin bir ısıklık dökülüyor. Johnny kuşlar gibi çılgılık atıyor. Mark yüzünü Johnny'ninkine sürtüyor; tüm sıvısı Johnny'nin titreyen bedenine fışkırırken yüzündeki hırıltı yitiyor, yerine çocuksu bir masumiyet geliyor.

Bir tren düdüğünü öttürerek geçiyor içinden... Gemi düdükleri, sis düdükleri, petrol gölleri üzerinde patlayan havai fişekler... Limanda patlayan tören topları... Bembeyaz bir hastane koridorunda çınlayan bir haykırış... Palmiyeler arasında kalmış tozlu bir sokağı aşip çöle uzanan bir merminin ışıqlıyla (kupkuru havada akbabaların kanat sesleri), bin oğlan aynı anda müstemilatlardan, boktan devlet okulu helalarından, tavan aralarından, bodrumlardan, ağaç evlerinden, dönme dolaplardan, ıssız evlerden, kireçtaşı mağaralardan, nehir takalarından, garajlardan, ahırlardan, çamur duvarların (kurumuş dışkı kokusu) ardındaki molozlu rüzgârlı banliyölerden sökün ediyor... Bakır rengi sıırım bedenlere yağıyor kara toz... Çatlak, kanayan ayakların bileklerine inmiş yırtık pantolonlar... (akbabaların balık kafaları için kapıştığı yer)... Orman göletlerinde saldırgan balıklar kara suda yüzen beyaz meniye kapıyor, tatarcıklar bakır kışları dişliyor, uluyan maymunlar⁹³ ağaçlarda rüzgâr (dallarında parlak renkli yılanlarıyla koca ağaçların yüzdüğü ve kıyılarından mahzun lemurların dalgın baktığı büyük kahverengi göllerin ülkesi); kırmızı bir uçak göğün mavisine desenler çiziyor, bir çingiraklı yılan saldırıyor, bir kobra gerileyerek dikiliyor, kabarıyor, beyaz zehrini tükürüyor, gliserin kadar temiz gökten ağır ağır yağıyor inci ve opal kokain...

93 Orta ve Güney Amerika'da yaşayan bir maymun türü.

Zaman, bozuk bir daktilo misali atlıyor; oğlanlar artık yaşlı; delikanlı kasılmalarıyla titreyip sarsılan genç kalçalar artık sarık ve gevşek; kubur taşında, bir park bankında, İspanyol gün ışığı altında bir duvarda, yatağı bel vermiş bir motel odasında oturuyorlar (dışarıda tuğla gecekondü; berrak kış güneşi altında)... Kirli donlar içinde kasılıp titriyorlar; uyuşturucu yorgunu sabahta damar arıyorlar, bir Arap *cafésinde* hıçkırarak ağlayıp mırıldanıyorlar; Araplar, "Meczup" diyor ve uzak duruyorlar (Meczup, özel bir Müslüman deli türüdür... Diğer bozuklukların yanı sıra, sıklıkla epileptiktirler).

Uluyor Meczup: "Kan ve meni olmalı Müslümanlarda... Görün, görün İsa'nın karının göksel meniye karıştığı yeri!" Haykırarak ayağa kalkıyor ve son sertleşmesinden kapkara kan fışkırıyor; Büyük Çit'i tümenden aşmışçasına dikiliyor solgun beyaz bir heykel: yasak gölette balık tutmaya giden bir oğlanın masumluluğu ve sakinliğiyle çite tırmanmış –birkaç saniye içinde bir yayınbalığı yakalıyor– İhtiyar, elinde yabasıyla küçük kara kulübesinden söve çağıra fırlayacak ve oğlan bir Missouri tarlasında kahkahalar atarak koşturuyor –güzelim bir pembe ok başı buluyor ve koşarken gençliğin çevikliğiyle yerden kapıp akıyor– (kemikleri karışıyor araziye, tahta çitin berisinde, yanında bir çiftleyle ölü yatıyor; buz tutmuş kırmızı kilden kan sızıyor Georgia'nın kış yemiş ekinlerine)... Ardında rüzgârla dalgalanıyor yayınbalığı... Çite ulaşıyor ve yayınbalığını kan lekeli çayıra savuruyor... Balık debelenip kıvranarak uzanıyor çimene, aşılıyor çiti. Balığı kapıyor ve rüzgârlı güz günbatımında kızıl kahve yaprak döken, yazın yemyeşil ve çiyli, berrak kış günlerinde kapkara meşe ve hurmaların arasındaki çakıl taşlı kırmızı kil yolda yitiyor gözden... İhtiyar lanetler okuyor ardından... Dişleri fırlıyor ağızından, oğlanın boynunu sıyırıp geçiriyorlar; fırlıyor ileri; ip boyunbağı çelik çemberler denli sıkı; kara kan fışkırıyor tek kütleye ve düşüyor alevli çayıra etsiz mumya misali.

Kaburgaları arasında dikenler bitiyor, kulübesinin pencereleri kırılıyor, tozlu cam kırıkları kara çamura karışıyor, zemininde sıçanlar cirit atıyor ve oğlanlar yaz ikindilerinde küf kokulu loş yatak odasında otuz bir çekip iskeletinde biten böğürtlenleri yiyor, ağızların kenarlarına bulaşılıyor mor-kırmızı meyve özleri...

Yaşlı müptezel buluyor damarı... Kan, şırında Çin çiçeği misali tomurcuklanıyor... Eroini basıyor ve elli yıl öncenin otuz birci oğlanı harap ette lekesiz parıldıyor; döküntü kulübeyi genç eril şehvetinin fındıksı kokusu kaplıyor...

Kandan iğneyle kaç yılı dikmiş birbirine? Gevşek elleri dizlerinde, bitkin müptela gözleriyle oturmuş kış şafağını izliyor...

Kızılderili ergenler, kolları birbirlerinin boyunlarında ve bellerinde geçip giderken önünden, yaşlı ibne gencecik kalçalar ve kasıklar, sıkı hayalar ve fışkıran çükler için dikiliyor, geriyor öl-gün bedenini.

Mark ve Johnny, titreşimli bir koltukta, yüz yüze oturuyorlar; Mark, Johnny'nin içinde.

"Hazır mısın, Johnny?"

"Aç."

Mark düğmeyi çeviriyor ve koltuk titreşime başlıyor... Mark başını yana eğip Johnny'ye bakıyor; yüzü dalgın, bakışları Johnny'nin yüzünde, soğuk ve alaycı... Johnny çığlık atıyor ve fısıldıyor... Yüzü, içeriden erirmiş gibi çözülüyor... Johnny adam-otu misali haykırıyor, meni fışkırırken kendisinden geçiyor, huşua ermiş melekler gibi Mark'ın üstüne kapaklanıyor. Mark dalgın, Johnny'nin sırtına teselli şaplaqları indiriyor hafifçe...

Jimnastik salonlarına benzer bir oda... Beyaz ipek kaplı sünger zemin... Duvarlardan biri cam... Doğan güneş odayı pembe ışığa boğuyor. Johnny, elleri arkadan bağlı, Mark ve Mary'nin arasında odaya getiriliyor. Johnny darağacını görüyor ve inleyerek çöküyor; dizleri çözülüyor, çenesi çüküne doğru düşüyor. Meni neredeyse dik açıyla fışkırıyor yüzüne. Mark ve Mary bir-

den sabırsızlanıp kızışıyor... Johnny'yi, basamakları küflü komşular ve süveterlerle örtülü darağacı platformuna itekliyorlar. Mark ilmeği geçiriyor.

"Haydi, bakalım." Mark, Johnny'yi platformdan itmeye kalkışıyor.

MARY: "Hayır, bana bırak." Elleriyle Johnny'nin kalçalarını kavıyor, alnını alnına dayıyor, geri hareketine bakarken gözlerinin içine gülümsüyor, oğlanı boşluğa çekiyor... Johnny'nin yüzü, hücum eden kanla kızarıyor... Mark seri bir hamleyle uzanıyor ve Johnny'nin boynunu kırıyor... Islak havlu sarılıp kırılıvermiş bir çıtayı andıran bir ses duyuluyor. Bir seğirme Johnny'nin bedenini boydan boya aşıyor... Ayağı, tuzağa yakalanmış kuş misali çırpınıyor... Mark tutunup sallanıyor; Johnny'nin hareketlerini taklit ediyor; gözlerini kapatıp dilini dışarı sarkıtıyor... Johnny'nin çüğü ayakta; Mary tutup içine alıyor, akıcı göbek dansı hareketleriyle sürtünüyor, zevkle çılgık atıyor, inliyor... Ter akıyor her yanından; saçları yüzüne yapışıyor... "Kes ipi, Mark!" diye bağıyor. Mark sustalısıyla uzanıyor, ipi kesiyor, düşen Johnny'yi yakalıyor, üstünde zevkle inleyen Mary'le beraber sırtüstü yatırıyor... Mary, Johnny'nin dudaklarını ve burnunu ısırarak koparıyor, gözlerini somuruyor... Yanağından büyük lokmalar koparıyor... Şimdi alete atılıyor... Mark yanına gidiyor ve Mary, yüzü kan içinde ve parıltılı gözlerle Johnny'nin yarısı yenmiş cinsel organından kafasını kaldırıp bakıyor... Mark ayağını Mary'nin omzuna dayıyor ve kızı sırtüstü yuvarlıyor... Üstüne atlıyor, çılgınca sikiyor... Fırdöndü ve oltaya takılmış koca bir balık: odanın bir ucundan diğerine sarmaş dolaş yuvarlanıyorlar.

"Ne olur asayım seni Mark... Ne olur... Lütfen, lütfen asayım seni!"

"Tabii, yavrum." Kızı sertçe çekerek ayağa kaldırıyor ve ellerini arkasına büküyor.

Mary, platforma sürüklenirken korkudan altına ederek haykırıyor: "Hayır, Mark! Hayır! Hayır!" Mark odanın diğer ucuna gidip ipi ayarlarken kızı kullanılmış prezervatif yığınının üstüne elleri bağlı bırakıyor... Ve ilmeği gümüş bir tepsiye koyarak geri dönüyor. Kızı çekip ayağa kaldırıyor ve ilmeği geçiriyor. Kızın içine giriyor ve platform üstüne gezdiriyor ve boşluğa itiyor... Johnny'ye dönüşerek, "Uuuuu!" diye bağırıyor. Kızın boynu kırılıyor. Muazzam bir sıvı dalgası Mary'nin bedenine yayılıyor.

Johnny yere atlıyor ve bir hayvan misali hazır ve tetikte dikiyor. Odanın içinde sağa sola koşturuyor. Özlem yüklü bir haykırışla cam duvarı parçalayarak boşluğa atılıyor. Art arda otuz bir çekerek dokuz yüz metre düşüyor; menisi yanında onunla süzülüyor, göğün paramparça mavisine haykırıyor, doğan güneş bedenini benzin gibi yakıyor; düşüyor, büyük meşe ve hurmaları, bataklık servilerini ve maunları geçiyor, sıvılaşmış rahatlamasıyla kireçtaşı döşeli perişan bir açıklığa çarpıyor. Taşların arasından yaban otları ve sarmaşıklar büyüyor; bir metre kalınlığında pasın bok kahverengisiyle lekeli demir çubuklar giriyor beyaz taşlara...

Johnny, pis bir kavanozdaki benzinle yıkıyor Mary'yi... Kendi bedenini ıslatıyor. Tavana aslı devasa bir büyütecın altında birbirlerine sarılıyorlar... Cam duvarı parçalayan çığlıklarla alev alıyorlar, boşluğa yuvarlanıyorlar, havada birleşip haykırıyorlar, kan ve alev içinde patlıyorlar ve çöl güneşi altında kapkara kayalarda son buluyorlar.

Johnny ıstırap içinde dolaşüyor odada. Camı parçalayan bir çığlıkla kartal gibi kollarını iki yana açarak doğan güneşe doğru atılıyor, çükünden kan fışkırıyor... Bembeyaz mermerden bir tanrı: epileptik patlamalar eşliğinde, doğrudan ette yaralar açan güneş altındaki çamurlu duvar dibinde bok içinde debelenen Meczuba dönüşüyor... Cami duvarı dibinde uyuklayan bir oğlan şimdi: ıslak düşlerinde dikensi kasık kıllarının çüküne sürü-

nüşünün hazzıyla deniz kabuklularının içleri denli pespembe ve yumuşak bin ama boşalıyor.

Johnny ve Mary, bir otel odasındalar ("East St. Louis Toodle-oo"⁹⁴ çalıyor). Ilık bahar rüzgârı, açık penceredeki solgun pembe perdeleri şişiriyor... Mısırların büyüdüğü ve çocukların bok lekeli ve dikenli telle çevrili kırık kireçtaşı anıtların altında yeşil minik yılan yakaladığı ıssızlarda kurbağalar vıraklıyor.

(*Neon* –klorofil yeşili, mor, turuncu– ışıkları yanıp sönüyor.)

Johnny kumpasıyla Mary'nin amından bir candiru çıkarıyor... Bir meskal⁹⁵ şişesine atıyor, candiru burada bir maguey⁹⁶ kurduna dönüşüyor... Johnny, orman kemik-yumuşaticısını⁹⁷ Mary'nin üstüne boca ediyor, Mary'nin am dişleri kan ve kistle karışarak akıyor... Amı bahar çimleri misali taptaze ve tatlı, tertemiz parıldıyor... Johnny, önce yavaşça yalamaya başlıyor, artan coşkuyla dudakları aralıyor ve kasık kıllarının battığı yanar döner dilini daha derinlere itiyor... Kolları iki yanda, memeleri dosdoğru tavanı işaret eden Mary, neon mihlarla sabitlenmiş, yatıyor... Johnny bedenini yukarı çekiyor; çükü, ucunda parlayan inciyle yukarı ilerleyerek kasık kıllarının arasından kayıyor ve aç etin vakumuyla çekilerek içeri giriyor... Yüzü kanla dolup şişiyor, gözlerinde yeşil ışıklar patlıyor ve haykıran kızların arasından, manzaralı bir demiryoluyla düşüyor...

Ilık bahar rüzgârı hayalarının ardındaki ıslak kılları kurutup çayırılara dönüştürüyor. Derin orman vadisi: asmalar tırmanıp pencereden giriyor. Johnny'nin çükü kabarıyor, kocaman tomurcuklar patlıyor. Mary'nin amından harika bir yumru kökü

94 Duke Ellington'ın Bubber Miley ile yazdığı bir caz standardı.

95 Meksika kökenli Maguey'den veya Agave'den damıtılan alkollü içki.

96 Maguey veya Asır Bitkisi (Agave Americana): Agave ailesinden, Meksika kökenli ama dünyanın her yerinde süs bitkisi olarak yetiştirilen bitki.

97 Kemik dokusunu yumuşatan bir tür iksir.

uzanıyor, toprağı arıyor. Bedenler yeşil patlamalarda dağılıp eriyor. Kulübe kırık taşlardan harabeye dönüşüyor. Oğlan artık kireçtaşından bir heykel: çükünden bir bitki büyümüş, dudaklarında uçuştaki müptelalara has bir yarım gülümseme...

Tazı, eroini bir piyango biletine zulalamıştı.

Bir doz daha – tedavi yarına.

Yol uzun. Kalkışlar ve sönüşler sık.

Arap oğlanların kuyuya sıçtığı ve kas kumsalında sosisli yiyip külçelerce altın diş tükürdüğü hurma vahasına varan taşlık çölü⁹⁸ aşmasının üstünden çok zaman geçmişti.

Dişsiz, upuzun bir aklıktan yeni çıkmış, kirli tulumların üstünde yıkanacağı denli belirgin, dalgalanan kaburgalarla Pas-kalya Adası'nda ıskarmoz üstünde titrek sesle şarkı söylüyor ve akrobat bacakları denli kazıksı ve kırılğan bacakları üstünde dikilmiş kıyıya yürüyorlar... Kulüp pencerelerini de başlarıyla selamlıyorlar... Sırım bir beden satma gereksinimi yoksunluğunun şişkoluğuna düşmüş...

Hurmalar yoksunlukla tanışmaktan ölü, kuyu, kuru bok ve gazetelerden bir mozaikle dolu: "Rusya reddediyor... İçişleri Bakanı, yumuşak paniğiyle bakıyor..."

Kapak 12.02'de açılmıştı. Doktor 12.30'da istiridye yemeye çıktı, 2.00'de döndüğünde asılı adamın sırtına neşeyle şaplak attı. "Ne? Daha ölmedin mi sen? Herhalde aşağı inip bacağına çekmem gerekecek. Ha ha! Bu hızda boğulmana izin veremem, Başkan'dan uyarı alırım. Ve ölü aracıyla canlı gitmen feci ayıp kaçır. Taşaklarım bunun utancıyla pörsür ki bendeniz, çıraklığımı gayet deneyimli bir öküzün yanında yapmıştım. Bir-ki-üç, çek."

98 Çölün taş veya kayalıkla kaplı düz bölümü.

Planör, sönen çükler gibi, kocakarı elli ve ölgün bağımlı gözlü genç hırsızın kırıldığı yağlı camlar kadar sessizce düşüyor... Döküntü eve sessiz bir şangırtıyla giriyor, pahalı kristallerin üstüne basıyor; mutfakta bir saat gürültüyle tıklıyor, sıcak hava saçlarını kabartıyor, çifte şakırtısıyla aklı uçuveriyor... İhtiyar kırmızı kovanlıyı yerleştiriyor, çiftesiyle bale dönüşü yapıyor. "A, aman be millet; yoktu bir şey... Namluda balık... Çantada keklik... Kolay lokma; kafaya tek kurşun ve aynen yerde... Durduğun yerden duyabiliyor musun dediklerimi, evlat?

"Zamanında ben de gençtim ve kolay paranın ve karıların ve daracak oğlan-kıçının çağrısını duymuştum ve sakın kanımı tepeme sıçratma genç amcığın pembecik tarzı aşkına çükünü kaldırıp bağirtacak veya çükünü pikap misali şenlendirecek taze oğlan kıçının tatlı sümük-kaplı esmer ezgisine dair bir öykü anlatacağım... Ve prostat zamanın geldiğinde altın hayalarında böbrek taşları gibi düşmek bilmez keskin elmas incileri toplar... Maalesef nallamam gerek seni... Yaşlı gri kısrak eski günlerinde değil... Seyirci dediğin yarı yolda bırakılmaz... İster koştur, ister otur; mekânı alkıştan inletmek lazımdır... Şu kocamış aslanlar gibi mesela hani çürük dişlerden mustariptir sağlam ısırık için illa Amident diş macunu lazımdır... Hem Aziz James Hastanesi'ndeki oğlanlar öylesi tatlı öylesi soğuk öylesi sarışinken kim ayıplayabilir aslanları, ha? Şimdi, beni hiç kasma, evlat. Kocamış yarağa saygı göster... Sen de günün birinde sıkıcı ihtiyarın teki olabilirsin. I-ıh... Cık, sanmıyorum... Sen tez ayağını, Housman'ın utanmaz baldırı çıplak kulamparası Pıhtılı Shropshire Haspası⁹⁹ misali değişim silosunun üstüne koymuşsun, evlâdım... Ama öldüremezsın o Shropshirelı oğlanları... O

99 A.E. Housman'ın İngiliz kırsalında yaşayan ve savaşlarda ölen gençlerin sıkıntılarını işlediği, karamsarlık, ölüm ve din temalı, "A Shropshire Lad" adıyla anılan 63 şiirlik yapıtına atıf. (Housman eşcinseldi ve şiirlerinde çeşitli göndermelerle bu konuyu da işlemiştir.)

denli sık asılmışlığından kelli penisilin almış belsoğukluğundan mustarip yarı-hadımlar misali iğrenç ve katlanan bir güçle direnirler yani... E, bu durumda bize beraat kararı almak ve şerifin para kestiği sergi rezaletine son vermek kalmıştı."

ŞERİF: "Pantolonunu bir tekliğe indireceğim, millet. Toplan bakalım. Yaşam Merkezi semtini pek ilgilendiren ciddi ve bilimsel bir sergi söz konusu... Bu elemanınki yirmi iki santimdir, baylar ve bayanlar, buyurun, içeride kendiniz ölçün. Sadece zavallım üç dolar karşılığında delikanlının üç kere gelişini görme fırsatı –ayrıca bendeniz, asla bir hadım çalıştırmam– *hem de tamamen iradesine karşı*. Boynu kırıldığında dikkatinizi çekerim, üstünüze başınıza fişkırtması tamamen garantilidir."

Oğlan, ağırlığını bir ayağından diğerine geçirerek kapağın üstünde dikiliyor: "Vay be! Bu işte çalıştığına göre ne biçim biridir bu. Kesin sıyırmıştır ha."

Kapak açılıyor, ip rüzgârda telgraf telleri misali ıslık çalıyor, boyun, bir Çin şarkısı kadar berrak ve sert bir sesle kırılıyor.

Oğlan sustalısıyla ipini kesiyor, haykırarak kaçan götçüyü sokaklarda kovalıyor. Puşt, tek-kuruşluk dikiz şovunun camından içeri dalıyor ve sırttan bir Zenciye tosluyor...

Görüntü kararıyor.

(Mary, Johnny ve Mark, boyunlarında ilmiklerle eğilerek selam veriyor. Filmdeki kadar genç değiller... Yorgun ve huysuz görünüyorlar.)

Lobotomici Doktor "Parmak" Schafer, ayağa kalkıyor ve katılımcılara bakışlarının soğuk mavi darbesini savuruyor:

"Beyler, insanın sinir sistemi sıkıştırılmış ve özeti çıkarılmış bir omurgaya indirgenebilir. Önü, arkası ve ortasıyla beyin, yirmi yaş dişlerinin, geniz etinin ve apandisit peşinden gitmelidir... Sizlere başyapıtımı sunuyorum: *Tümüyle Gamsızlaştırılmış Safkan Amerikan Erkeği...*"

Trompetler: Çırlıçıplak Erkek, iki Zenci tarafından getirilip hayvansı, hırılıtlı gaddarlıkla platforma atılıyor... Adam kıvrıyor... Eti, devasa bir kara çıyanı ortaya çıkararak yeşil bir pusla uzaklara sürüklenen yapışkan, şeffaf bir pelteye dönüşüyor. Odayı bilinmedik koku dalgaları dolduruyor, akciğerlere siniyor, mideleri buruyor...

Schafer gözü yaşlı, ellerini ovuşturuyor: "Clarence! Bunu bana nasıl yaparsın? Nankörler! Hepiniz nankörsünüz!"

Katılımcılar kaygıyla mırıldanmaya başlıyor:

"Schafer biraz fazla ileri gitmiş galiba..."

"Uyarmıştım gerçi..."

"Şimdi, parlak adam tabii... Ama..."

"Reklam uğruna neler yapıyor..."

"Beyler, Doktor Schafer'in sapık beyninin bu ağza alınmaz ve her anlamda yasa dışı çocuğu gün ışığını görmemelidir... İnsanlığa karşı görevimiz gayet açıktır..."

Zenci taşıyıcılardan biri, "Yeterince gördü gün ışığını, kardeş," diyor.

Kavanozundan mısır viskisi içen şişko, kurbağa suratlı bir Güneyli doktor, "Na-Amerikan yarattığı ezelim," diyor. Yalpala-

yarak ilerliyor, ardından çıyanın muazzam büyüklüğü ve kötü-
cül görünüşü karşısında afallayarak duruyor...

“Benzin getirin!” diye bağıyor. “Piçi Zenciler gibi yakmalı...”

LSD25 uçuşundaki pek havalı bir genç doktor, “Ben bulaşmı-
yorum,” diyor... “Aklı başında bir Bölge Savcısı neden...”

Görüntü kararıyor.

“Sessizlik! Mahkemede sessizlik!”

Bölge Savcısı: “Sayın Jüri Beyefendileri, bu ‘eğitimli beyler’
şehvetle katletmeye kalktıkları masum insanın birden kendisini
devasa bir siyah çıyana dönüştürdüğünü ve işbu canavarı, elin-
deki tüm olanakları kullanarak suç işlemekten önce yok etmeyi
‘insanlığa karşı görev’ addettikleri...”

“Yutacak mıyız bu palavrayı yani? Bu cerbezeli yalanlara ad-
sız sarhoşlar misali kanacak mıyız? *Neredeymiş* bu müthiş çıyan
acaba?

“Ukalaca geçip ‘Yok ettik’ diyorlar... Ve siz sayın Jüri Beyefen-
dileri ve Hermafroditlerine hatırlatırım ki bu dehşetli canavar”–
burada Doktor Schafer’ı işaret ediyor–“daha önce pek çok defa
bu mahkemenin huzuruna ağza alınmaz beyin tecavüzü suçla-
masıyla çıkmıştır... Yani”–Jürinin önündeki korkuluğa abanıyor,
sesi haykırışa dönüşüyor–“yani, beyler, *Zorla Lobotomi...*”

Jüri üyeleri yutkunuyor... Bir tanesi kalp krizi geçirip ölüyor...
Üç tanesi şehvet yüklü orgazmlarla yere yuvarlanıp kıvranıyor...

Bölge Savcısı, dramatik bir vurguyla devam ediyor: “O... Baş-
kası değil, sadece o, güzelim memleketimizin eyaletlerini bütünü
bütününe ahmaklığın uzak yakasına taşıyan kişidir... Kocaman
ambarları her gereksinimleri karşılanması gereken çaresiz yara-
tıklarla sıra sıra, boydan boya doldurandır... Saf eğitimli kötülü-
ğün sinsi sırtışıyla onlara ‘Asalaklar’ diyen, odur... Beyler, size
Clarence Cowie’nin kasten katledilişinin karşılıksız kalmaması
gerektiğini söylüyorum! Bu iğrenç suç, en azından dayak yemiş
bir ibne gibi adalet diye haykırıyor!”

Çıyan galeyana gelerek doğruluyor.

Taşıyıcılardan biri bağılıyor: “Puşt fena aç, kardeş,” diye bağılıyor.

“Ben çıkıyorum buradan şahsen.”

Katılımcıları bir dehşet dalgası kaplıyor... Birbirlerini ezerek çıkışa koşuyorlar...

Çarşı

Arabölge Kenti’nin genel manzarası. St. Louis Toodle-oo’nun giriş akorları... Kimi yerde yüksek sesli ve apaçık, kimi yerde rüzgârlı bir sokağın ucundan gelen müzik gibi zayıf ve kesintili... Tüm insani potansiyellerin uçsuz bucaksız, sessiz bir çarşıya yayılıp dağıldığı Karma Kent.

Minareler, palmyeler, dağlar, orman... İçinde tehlikeli balıkların zıpladığı tembel bir nehir, oğlanların çimlerinde uzandığı, bilmeceli, gizemli oyunlar oynadıkları, “ot” yetişen uçsuz bucaksız parklar. Tek kilitli kapısı bulunmayan Kent. Herhangi biri, her an odanıza girebiliyor. Polis Şefi, dişlerini karıştıran ve delinin tekinden ihbarlar dinleyen bir Çinli. Çinli ara sıra kürdanı ağzından çıkarıyor ve ucuna bakıyor. Pürüzsüz bakır yüzlü *hipster* tayfası eşiklerde, uçlarına küçültülmüş kelleler takılı altın zincir kolyelerini buruyor; bakışlarında bakarkör böcek sükûneti...

Arkalarındaki açık kapıların ardında, masalarda ve localarda ve barlarda ve mutfaklarda ve hamamlarda pirinç karyola dizilerinde, bin çapraz hamakta sevişen çiftler, çakış için kol bağlayan bağımlılar, afyon tütürenler, haşhaş tütürenler, yiyen muhabbet eden yıkanan insanlar duman ve buhardan pusun içinde yitiyor.

İnanılmaz rakamlara oyunların döndüğü kumar masaları. Ara sıra gençliğini bir ihtiyara kaybeden veya rakibine Latah durumuna düşen bir oyuncu umutsuz hıçkırıklarla kalkıyor yerinden... Ama gençlik veya Latahlıktan daha yüksek değerlerin döndüğü, ortaya neyin konduğunu dünyada sadece iki oyuncunun bildiği oyunlar da var...

Kent'teki evlerin tümü birbirine bağlı... Sazdan evler –dumanlı eşiklerinde kırpışan dağ Moğolları– Bambu ve tik evler, kerpiç, taş ve kırmızı tuğla evler, Güney pasifik ve Maori evleri, ağaçlarda ve nehir teknelerindeki evler, eprimiş halılar üstünde ihtiyarların oturup konserve ısıttığı kutudan ve paslı demirden evler, çok-düzeyle platformlar üzerine inşa edilmiş tehlikeli bölümleriyle bataklık ve döküntülerden yükselen altmış metrelik paslı demirden kafesler ve boşlukta sallanan hamaklar...

Meçhul amaçlarla meçhul yerlere yapılan seferler... Yabancılar çürük iplerle birbirlerine bağlanmış kasalardan sallarla geliyor, ormandan gözleri böcek ısırıklarından şiş, sallanarak çıkıyor, kanlı çatlamış ayaklarını sürüyerek dağlardan kentin, insanların kerpiç duvar diplerine sıçtığı ve akbabaların balık kelleri üzerinde dolandıkları rüzgârlı dış mahallelerine giriyor. Yamalı paraşütlerle parklara iniyorlar... Kayıt işlemleri için sarhoş bir polis tarafından devasa bir umumi hamama götürülüyorlar. Alınan bilgiler tuvalet kâğıdı olarak kullanılmak üzere tuvalet askılarına takılıyor...

Kent her memleketten yemeklerin, ormanın ve tuzlu suyun ve çürüyen nehrin ve kurumuş dışkının ve terin ve cinsel organların kokularıyla, afyon, haşhaş, *yagén*in reçinemsî kırmızı dumanından pusla kaplı.

Dağ kavalları, caz ve bebop, tek telli Moğol çalgıları, Çingene ksilofonları, Afrika tamtamları, Arap tulumları...

Kent'e şiddet salgınları uğruyor ve akbabalar sokaklarda ilgilenilmeyen ölüleri yiyor. Albinolar güneşte göz kırptırıyor.

Ağaçlarda oturuyor oğlanlar; aheste çekiyorlar otuz birlerini. Meçhul hastalıklarca kemirilen insanlar, geleni geçeni bilmiş, kötücül gözlerle kesiyorlar.

Café Buluşma, Kent Çarşısında. Etrüsk dilinde muhabbet koyup muğlak, akla sığmaz işlerin peşinde koşturanlar, henüz sentezlenmemiş uyuşturucuların bağımlıları, kuvvetlendirilmiş harminin, bitkiselliğe geçiş riskli sükûneti sunan saf alışkanlığı sağlamaya indirgenmiş *junkın*, Latah yaratan sıvıların, Tithonos¹⁰⁰ işi ölümsüzlük serumlarının satıcıları, III. Dünya Savaşı karaborsacıları, telepatik duyarlılığın kasapları, ruh kırık-çıkıkçıları, orta seviye paranoyak satranç oyuncularından fitnelenmiş yasa dışı eylem soruşturmacıları, hebefrenik stenocularca yazılmış ruhun ağza alınmaz bozulmalarına yönelik suçlamalar içeren bölük pörçük arama emirlerinin hizmetçileri, anayasasız polis devletlerinin memurları, Bang-utot ameliyatlarını kusursuzlaştırmış Lezbiyen bir cüce, orgon tankları ve rahatlama makineleri satanlar, *junk* hastalığının hassaslaştırılmış hücrelerinde sınanmış ve iradenin hammaddesiyle takas edilmiş seçkin düş ve özlemlerin tacirleri, harap kentlerin kara tozunda uyku halinde kalan hastalıkları tedavide becerili, yavaşça yüzeye ve insan konukçuya ilerleyen gözsüz solucanların beyaz kanından zehir toplayan doktorlar, okyanus tabanı ve atmosfer hastalıkları, laboratuvar ve atom savaşı hastalıkları... Meçhul geçmişle yaklaşan geleceğin titreşimli sessiz bir mırıltıda bulunduğu bir mekân... Canlısını bekleyen Larva yığınları...

(Kent ve Café Buluşma'yı betimleyen kısım *yagé* sarhoşluğuyla yazılmıştır... *Yagé*, *ayahuasca*, *pilde*, *nateema*, Amazon bölgesine

100 Tithonos: Yunan mitolojisinde Troya kralı Laomedon'un oğlu ve Eos'un sevgilisi. Eos, tanrılardan onun için ölümsüzlük dilerken gençlik dilemeyi unutunca Tithonos yaşlanır, küçülür ve sonunda tanrılar acıyıp onu cırcır böceğine çevirir.

has hızlı büyüyen bir asmaya, *Banisteriopsis caapi*'ye Kızılderili dilinde verilen adlardır. Bkz. Ek bölümündeki *yagé* tartışması.)

Yagé halinden notlar:

İmgeler, kar gibi yavaşça ve sessizce yağıyor... Sükûnet... Tüm savunmalar çöküyor... Her şeyin girişi ve çıkışı serbest... Korku imkân dışı... İçime güzelim bir Mavi madde akıyor... Güney pasifik masklarına benzer arkaik, sırttan bir yüz görüyorum... Yüz, altınla bezeli mavi mor...

Oda duvarları mavi ve lambaları kırmızı püsküllü Yakın Doğu genelevlerinin görüntüsüne bürünüyor... Siyahın sessizce etimi işgale başlamasıyla bir Zenci kadına dönüştüğümü hissediyorum... Şehvet kasılmaları... Bacaklarım dört yönü kavlıyor... Her şey kıvranıp bükülen kaçamak bir canlılıkla çalkalanıyor... Oda Yakın Doğu, Zenci, Güney Pasifik; kestiremediğim bir yerde oda... *Yagé*, uzay-zaman yolculuğu... Oda sanki hareketle birlikte sarsılıyor ve titreşiyor... Birçok ırkın kanı ve özü; Zenci, Polinezyalı, Dağlı Moğol, Çöl Göçebesi, Çok-Dilli Yakın Doğulu, Kızılderili,¹⁰¹ henüz rahme düşmemiş ve doğmamış ırklar geçiyor bedenden... Göçler, çöllerden ve dağlardan ve ormanlardan inanılmaz yolculuklar (cinsel organlardan bitkilerin büyüdüğü, beden içinde devasa kabukluların yetiştiği ve bedenin kabuğunu kırdığı kapalı dağ vadilerinde ölüm ve hareketsizlik) kataran kanoyla Pasifik üzerinden Paskalya Adası'na...

(Öncel *yagé* bulantısının, *yagé* haline taşınmanın getirdiği yolculuk "tutması" olduğu geliyor aklıma...)

Büyücü-hekimlerin hepsi, geleceği öngörmede, kayıp nesnelerin yerini belirlemede, hastalıkların tanı ve tedavisinde, suç işleyen adlandırmada *yagé*den yararlanır.

101 Burroughs Kızılderili tanımıyla tüm Amerika yerlilerini kastediyor.

Hiçbir ölüme kazara gerçekleşmiş gözüyle bakmadıklarından ve kendi kendilerini yok etme eğilimleriyle tanışmamışlıklarından veya bu eğilimlerin her şeyden ötede, yabancı ve düşman iradelerin yönlendirmesine tabi bulunduğunu hissettiklerinden Kızılderililerin (Herr Boas¹⁰² için deli gömleği [meslek şakası]: Hiçbir şey bir antropologu İlkel İnsanlara aşağılayarak ‘çıplak kuzenlerimiz’ denmesi kadar delirtmez) nazarında her ölüm cinayettir. Büyücü-hekim *yagé* içer ve katilin kimliğini anlar. Hayal edebileceğiniz üzere, bu tür orman soruşturmaları boyunca büyü-cü-hekimin daldığı uzun düşünceler çevresindekilerde belli rahatsızlık duyguları uyandırır.

“Umarım İhtiyar Xiuptutol kaptırıp bizimkilerden birini söylemez.”

“Ya, boş ver sen, çek kürarını, rahatla. Ayarladık olayı biz...”

“Ama ya *kaptırırsa*? Yirmi yıldır *nateema* çekmekten ayakları yere değmedi... Ne diyorum Patron, kimse böyle sürekli çakamaz... Beyni pişirir bu mal...”

“Ehliyetsizdir deriz o zaman...”

Xiuptutol ormandan çıkar ve işi Aşağı Tzipino bölgesindeki elemanların yaptığını açıklar ki buna kimse şaşırmaz... Bir *bruj*¹⁰³ eskisi sıfatıyla söyleyeyim şekerim, hiç sevmezler sürprizleri...

Çarşı’dan bir cenaze alayı geçiyor. Dört taşıyıcının omuzlarında siyah tabut... Gümüşle işlenmiş Arapça harfler... Clem ile Jody taşıyanlara omuz vermeye davranıyor, tabuttan bir domuz leşi fırlıyor... İhram giymiş; ağzından bir keyif çubuğu sarkıyor; toynaklarından birinde poşet içine konmuş pis resimler var, boynunda bir mezuya¹⁰⁴ sallanıyor... Tabutun üstünde, “Arap-

102 Franz Boas (1858-1942): Amerikan Antropolojisinin Babası adıyla anılan ve modern antropolojinin öncülerinden sayılan bilim insanı.

103 (İsp.) Erkek cadı.

104 Üstüne Tevrat’tan bir bölüm yazıldıktan sonra rulo edilip kötü etkilerden korunmak amacıyla kapı çerçevelerine asılan parşömen.

ların en soylusuydu" yazıyor. Cenaze marşının tiksindirici bir parodisini yanlış Arapçayla söylüyorlar...

Jody, adamı gülmekten öldürüverecek cinsten Çinli konuşması taklidi yapabiliyor. Histerik bir vantrilok kuklası gibi... Şanghay'da 3000 cana mal olmuş bir yabancılar protestosuna katılmışlığı var.

"Ayağa kalk Gertie, çaçınçonlara saygı göster."

"Biri göstermeli herhalde."

"Şekerim, muazzam bir buluş üstünde çalışıyorum... Sen boşalır boşalmaz ardında yanık yaprak kokusu ve uzaklarda düdüğünü öttüren tren etkisi bırakan bir oğlan..."

"Yerçekimsiz ortamda seks yaptın mı hiç? Menin, güzelim ektoplasma misali havada süzülür ve kadın konuklar pirüpak ya da en azından dolayı gebeliğe tabidir... Eski bir dostumu hatırlatıyor bu; tanıdığım en yakışıklı ve en çılgın ve refah tarafından hepten mahvedilmiş erkeklerden birisiydi. Partilerde kariyer sahibi kadınlara su tabancasıyla meni sıkardı. Babalık davalarının hepsini kafadan kazanırdı. Hiç kendi menisini kullanmazdı, onu diyorum."

Görüntü kararır...

"Sessizlik! Mahkemede sessizlik!"

A.J.'in AVUKATI: "Belirleyici testler müşterimin ee bu hoş davalıyla ee hiçbir şahsi bağlantısının bulunmadığını kanıtlamaktadır... Belki kendisi Bakire Meryem ayağına ilişki yaşamadan gebelik işine girerek müşterimi... eee... hayalet tacizci duruma sokmak istiyordur... On beşinci yüzyılda Hollanda'da görülmüş ve genç bir kadının yaşlı ve saygın büyücüyü, söz konusu genç kişinin pişmanlık verici gebelik sonucu şartları altında ee şehvi bilgisine sahip bir ee succubus¹⁰⁵ çağırarak suçladığı bir davayı hatırlıyorum. Büyücü, olay öncesinde, sırasında ve

105 Ortaçağ efsanelerinde, erkekleri düşlerinde baştan çıkarmak ve cinsel ilişki kurmak amacıyla kadın şekline bürünen iblis. (Erkeği: Incubus.)

sonrasında suça iştirak ve sapkın dikizcilik hükümlerini giymiştir. Ancak, sayın jüri beyefendileri, bizler artık bu efsanelere ee inanmıyoruz ve günümüzde ilgi çekici durumunu bir succubusa bağlayan genç hanımlara romantik veya daha açık dille söylemek gerekirse boktan yalancı diyoruz he-he-he-he...”

Ve şimdi karşınızda Peygamber Saati:

“Nehirlerin yığıldığı çamurlar altında öldü milyonlar... Tek rüzgârla gitti akciğerler...

“Gözünü güverteye düşürerek, ‘Başüstüne, Kaptan,’ dedi... Peki, kim takacaktı zincirleri bu gece? Yani rüzgâr arkada iken gönlünce attırmaya degecek bir şey bulunamayıp rüzgâra karşı yaklaşıma geçildiğinde biraz dikkat gereklidir... Bu sezon Senyoritalar Cehennem’de moda ve şahsen yabancı siklerinden zonklayan bir Vezüv’e tırmanmaktan bezdim.”

Doğu Ekspresi lazım buradan gitmek için altın arayıcı çok buralarda... Her gün azıcık kazmak feci zaman alıyor...

Üzengi kemiğine sıcacık fısıldar otuz birci hayaletler...

Çakarak kavuş özgürlüğüne.

Ahlaksız, kulampara Aziz, kaymaktaşı çanakta sarmasını doldururken, “İsa mı?” diye sırtıyor... “Ucuz numaracı! Mucize yaratıp alçaltır mıydım kendimi sence? Rahimde kalmalıydı o herif...”

“Kalkın bakalım, Markizler ve Markiler, ufak Markiyi de getirin. Hem gence hem yaşlıya, hem insana hem hayvana faydalı... Tek ve eşsiz meşru *İnsan Evlâdı*, su üstünde yürüyüp kıçından şarap fışkırtırken tek eliyle bir gencin belsoğukluğunu tedavi edecek –sırf temasla diyorum, vatandaş!– diğeriyle marihuana yaratacak... Şimdi biraz açılın vatandaş, bu şahsın katışksız şarjıyla aydınlanmanız söz konusu.’

“Ve ben o zamanlardan tanırım onu, şekerim... Hatırlıyorum, bir Taklit Gösterisi yapıyorduk –yüksek kaliteydi ayrı-

ca- Sodom'da... Ki çok boktan bir kentti ha... Sırf aklıktan yani... Neyse, işte bu cahil herif Dandirik Baal'dan¹⁰⁶ mı artık nereden geldiyse çıktı geldi ve oracıkta, sahnenin ortasında bana ibne dedi. Ben de ona dedim ki: 'Üç bin yıldır gösteri dünyasındayım ve hiç belaya bulaşmadım ben. Ayrıca sünnetsiz dallamalardan hakaret dinleyecek değilim...' Daha sonra soyunma odama gelip özür diledi... Hekimin önde gideni çıktı sonra. Hoş çocuktu ayrıca...

"Buda mı? Metabolizmasal keşliği meşhurdu... Kendi şeyini kendi yapıyordu, çaktın? Zaman kavramının bulunmadığı Hindistan'da her daim bir ay geriden gelirdi herif... 'Dur bakayım, ikinci muson muydu, üçüncü mü? Keçupor'da bir randevum vardı da o aralar...'

"Ve ne diyorum, tüm müptela tayfası lotus duruşuyla oturup yerlere tükürerek beklerdi herifi.

"Sonra Buda şey dedi... 'Çekemeyeceğim bu zırvaları ben. Kendi metabolizmamdan üretirim *junkımı*.'

'Yapma be güzelim, Vergiciler çullandır üzerine sonra.'

'Yok be ne çullanacaklar? Olayım var benim, çaktın? Kafadan Kutsal Adam'ım bi'kere.'

'Acayipsin, Patron.'

'Şimdi bazı vatandaşlar Yeni Din'e girince fena kaptırıyor. Bu sıyırmış vatandaşlar nasıl gelinir bilmiyor. Klas olayı sıfır... Hem sırf diğer vatandaştan daha kıyak görünüyor diye linç edileceklerle takılmayı kim ister yahu? Nedir derdin senin, vatandaş eziyet mi? Yani serinkanlı takılmamız lazımdı, çaktın? Serinkanlı... Yani, ya herrü ya merrü durumundan bahsediyoruz, vatandaş. İsimsiz ve hiçlikte kalması gereken birtakım zibidiler gibi ruhunuza bir şeyler sokuşturduğumuz yok bizim. Eylem için mağarayı temizleyin, onu diyorum. Şimdi bir hız topu çakaçağım ve Kutsal Ateş saçacağım.'

106 Kenan tanrılarından.

“Muhammed mi? Dalga mı geçiyorsun be? Mekke Ticaret Odası’na uydurulmuştu o. Kalanını müflis bir Mısırlı reklam yazarı halletmişti.

“Bana bi’tek daha ver, Gus. Sonra eve gidip Allah’ın adıyla bir Sure daha alacağım... Sabah baskısı *çarşıya* düşün de bir... Çapraşık İmgeleri var ya, acayip patlatacağım...”

‘Barmen, yarış bülteninden kafayı kaldırıyor burada. ‘Hı-hı... Mahşerde azap çekecekler.’

‘Ha... ee... tabii. Şimdi, Gus, ben sana bi’çek yazayım...’

‘Valla, Mekke’nin en kötü namlı yayıncısı sensin... E, ben de hayır kurumu değilim, Muhammed Bey.’

‘Şimdi, Gus’çığım, bende iki türden yayın var... Lehte ve aleyhte. Aleyhtekine mi heveslisin? İhtiyaç duyana veresiye açmayan barmenlere dair bir Sure almam an meselesi yani...’

‘Ve mahşerde azap çekecekler. Arabistan da yuttu.’ Barın üzerinden atlıyor. ‘Valla, daha fazlasını çekemeyeceğim ben, Ahmet. Surelerini al ve ikile. Bak, aslında iyilik bu sana ha. *Gelme bir daha.*’

‘Bittin lan sen, kâfir ibne. Keşlerin götü kadar kurutacağım içini... Allah’ın adıyla tüm Arabistan yarımadasını kurutacağım ulan!’

‘Kıta oldu oğlum buralar...’

“Konfüçyüs’ün dedikleri hepten çoluk çocuk işi zaten. Lao tze mi dedin? Hayatta kazımaz... Hele şu götten yemiş ama hiç siklemiyormuş gibi ibneleri aşağılayarak dolanan aziz tayfasından tam gına geldi ha. Hem ne diye bunamış bir dallamanın bize erdem anlatmasına izin verecekmişiz? ‘Üç bin yıldır gösteri dünyasındayım ve hiç belaya bulaşmadım ben.’ Oldu...”

Önce her Olgu, erkek fahişeler ve sokaklarda dolap çevirmek suretiyle ticaret tanrılarının kutsallığına hakaret eden elemanlarla birlikte hapsedilir; sonra ak saçlı dalyarağın teki çıkar ve kokuşmuş dangalaklığının faydalarını sunmaya kalkar. Ne,

Tibet'teki her dağ tepesinde dolanan, Amazon'da bir kulübede takılan, kenar mahallelerde yol kesen ak sakallı kaçıklardan hiç mi kurtulamayacağız yani? 'Geleceğini biliyorum, evlat.' Bir yandan da mısır viskisi damıtıyor ha... 'Yaşam, her öğrencinin farklı bir ders öğrenmesi gereken bir okuldur. Aha, şimdi Kelâm Ordularımı salıyorum...'

'Çok korktum ben şimdi.'

'Cık, kabaran seli hiçbir şey durduramaz.'

'Ben durdururum bu herifi çocuklar. *Sauve qui peut*.¹⁰⁷

'Ne diyorum sana, Bilge'nin yanından ayrıldığımda kendimi insan gibi bile hissetmiyordum. Canlı orgonlarımı ölü zırvaya dönüştürüyordu.'

"Ben de dedim ki niye canlı kelâmıla iş görmeyeyim? Sözcük dediğin doğrudan ifade edilemiyordu... Belki bir otel çekmece-sinde bırakılmış, negatifler ve yoklukla tanımlanmış broşürler gibi üst üste binmeli bir mozaik suretiyle gösterilebilirdi...

Karnımı büzdüreyim diyorum... Yaşlıyım belki ama hâlâ çekiciyim."

(Karın Büzdürme, karın zarında büzme yaparken karın içinden yağ almak suretiyle bir tür Etten Korse yaratmaya dayanan bir cerrahi müdahaledir. Ancak söz konusu korsenin yarılabilmesi ve bağırsaklarınızı yere döküvermesi mümkündür... Tabii E.K. modelleri ne kadar ince ve biçimli yapırlarsa o kadar tehlike arz ederler. Kimi uç modeller meslek çevrelerinde T.G. -Tek Gecelik- adıyla anılır.

Doktor 'Babafingo' Rindfest açıkça söylüyor: "E.K. takmış adam için en tehlikeli mekân, yataktır."

E.K.'nin tema şarkısı, "İnan Bana, Eğer Tüm Bu Gençlik Cazibeleri..." dir. E.K.'li bir eşin, "solup giden peri armağanları gibi kollarınızdan kaçması"¹⁰⁸ gerçekten söz konusudur.

107 (Fr.) Kaçabilen kurtulsun.

108 İrlandalı şair ve müzisyen Thomas Moore'un (1179-1852) şiirinden:

Yirmi metrelik pembe çıplak heykelli, gün ışığına boğulmuş bembeyaz bir müze salonu. Bolca ergen mırıltısı.

Gümüş tirabzan... Parıldayan gün ışığına inen üç yüz metrelik uçurum. Ufak yeşil ve lahana tarlaları. Lağım kanalının karşı tarafındaki yaşlı ibne tarafından balta sapları dikizlenen esmer gençler.

“Ah şekerim, insan dışkılarıyla gübreliyorlar mı, merak ediyorum... Ay, belki şimdi yaparlar.”

Sedef kakmalı opera gözlüklerini çıkarıyor. Güneş altında Aztek mozaikleri...

Genç Yunanlar ellerinde kaymaktaşıdan bok çanakları, upuzun bir sıra halinde geliyor, kireçtaşıdan kubur deliğine boşaltıyorlar...

Plaza de Toros'un kırmızı tuğlaları boyunca dizili tozlu kavaklar ikinci rüzgârında salınıyor...

Sıcak su kaynağının çevresinde ahşap odacıklar... Kavaklıkta yıkık duvarlardan kalma döküntü... Milyon otuz birinci çocuğun metal pürüzsüzlüğünde aşındırdığı banklar...

Mermer kadar beyaz Yunan oğlanlar kocaman bir altın tapınağın revakında köpekleme düzüşüyor... Çıplak Mugwump lirini tıngırdatıyor.

Kırmızı süveteri sırtında demiryolunda yürüyen Dok Bekçisi'nin oğlu Sammy, iki Meksikalıyla karşılaşılıyor.

“Hey, Sıska,” diyor, “vurdurmak ister misin?”

“E... Evet.”

Meksikalı, Sammy'yi yırtık pırtık bir şilte üzerine, dört ayağı üstüne indiriyor; Zenci oğlan gel-git ritmine uygun dans ediyor çevrelerinde... Bir budak deliğinden giren pembecik gün ışığı çükünün üstüne düşüyor.

“İnan bana eğer tüm bu gençlik cazibeleri / bugün onca hayranlıkla baktığım / Yarn değişirse ve kollarımdan uçup gitse / Solup giden peri armağanları gibi...”

Muazzam demir köylerin paramparça göğü yardığı pastel mavi ufka ham pembe utanç fıskırıyor.

“Tamamdır.” Üç bin yıl birikmiş meniyi haykırıyor Tanrı içinden.

Kristal kafataslarının çektiğı selam; kış, ay ışığı altında un ufak ediyor seranın camlarını...

Amerikan kadını, sırlıklam St. Louis partisinde, ardında zehir kokusu bırakıyor...

Harap bir Fransız bahçesinde yeşil sümüksüyle kaplı havuz. Devasa eşcinsel kurbağa çamurdan bir platform üstünde klavsen çalarak sudan yavaşça yükseliyor.

Bir Sollubi hışımla bara giriyor ve burnundaki yağla Aziz’in ayakkabılarını parlatmaya koyuluyor... Aziz, huysuzca basıyor tekmeği ağzına. Sollubi haykırıyor, hızla dönüyor ve Aziz’in pantolonuna sıçıyor. Peşinden sokağı fırlıyor. Pezevengin teki şüpheyile bakıyor ardından...

Aziz, müdüre sesleniyor: “İsa aşkına Al, ne boktan mekân işletiyorsun be! Yepyeni balıksırtı *degajelerim...*”

“Affet, Aziz. Gözümden kaçtı billahi...”

(Sollubiler, Arabistan’da yaşayan ve kepezelikleriyle bilinen dokunulmaz bir kasttır. Lüks *café*ler, yemek yiyen müşterilerin kıcını yalamakla görevli Sollubilerle donatılmıştır; oturan yerlerdeki deliklerin amacı budur. Had safhada aşağılanmak ve utandırılmak isteyen-bugünlerde haksız kazanç peşindeki pek çok kişi istiyor- vatandaşlar pasif eşcinsel ilişki için kendilerini Sollubiler kampına sunmaktadır... Dediklerine göre, eşi benzeri yokmuş... Zaten Sollubiler de zenginleşme ve kibirleşme ve doğal kepezeliklerini kaybetme yolundalar. Şu dokunulmazlığın kökeni ne acaba? Belki çökmüş bir ruhban sınıfıdır... Esasen dokunulmazlar da her türlü insani kepezeliğı üstlenmek suretiyle ruhani bir işlev görmektedir.)

A.J., siyah pelerinine bürünmüş, omzunda bir akbabayla Çarşı'da dolanıyor. Ajanların oturduğu bir masanın önüne dikiliyor.

"Bunu duymanız gerek: Şimdi, Los Angeles'ta, on beş yaşında oğlan... Baba oğlanın kestane çizme yaşının geldiğine karar veriyor. Oğlan çayırda yatmış çizgi roman okurken yanına gidiyor ve 'Evlat, al sana yirmi dolar,' diyor, 'iyi bir orospuya gitmeni ve kestanesini çizmeni istiyorum.'

"Atlıyorlar arabalarına, mekâna varıyorlar ve baba, 'Pekâlâ, evlat,' diyor, 'bundan sonra kendi başınasın. Şimdi gidip zili çalıyorsun ve kadın kapıyı açınca yirmiliği verip kestaneyi çizmek istediğini söylüyorsun.'

'Tamam, baba', diyor çocuk.

'Neyse, işte on beş dakika sonra oğlan mekândan çıkıyor.'

'E, çizdin mi bakalım kestaneyi, evlat?'

'Çizdim. İşte, hatun kapıyı açtı, kestaneyi çizmek istiyorum dedim ve iki tekliği tosladım. Odasına çıktık, soyundu bu. Ben de çektim sustalıyı, aynen kıcını kestim, bu da öküz gibi tepinmeye başlayınca mecburen çizmemin tekini çıkarıp kafa göz yardım. Sonra o kadar para verdik boşa gitmesin bari diye kaydım.'"

Et, şafak rüzgârı ve tren düdüğüyle uzaklarda, tepenin ardında solarken geriye sadece gülme kemikleri kalır. Sorunun farkında değil değiliz ve seçmenlerimizin istekleri, daimi mekânlarından, yani aklımızdan hiç çıkmıyor ve hem kim doksan dokuz yıllığına yapılmış sinir düğümleri kontratını bozabilir ayrıca?

Puşt Özel Dedektif Clem Snide'in maceralarından bir diğer bölüm: "Neyse, işte, mekâna girdim ve barda oturan orospuyu görünce kendi kendime, 'A-ha,' dedim, '*klas kaltak hesabı*.' Yani, ablayı daha evvel görmüş gibiydim, onu diyorum. Başta pek aldırmadım, derken bir baktım, bu bacaklarını falan ovuşturuyor,

burnunda kim gelse dikkatini çekecek bir zımbırtı, ayağını ta kafaya kadar kaldırıyor ve am duşu¹⁰⁹ yapıyor...”

Dihidro-oksi-eroin bağımlısı Iris –Yarı Çinli, yarı Zenci– her on beş dakikada bir çakıyor; iğneyi, damlalığı çaktığı yerde bırakıyor, hepsi her yerinden sarkıyor. İğneler, kimi yerlerinde eklemeler üstünde tümüyle pürüzsüz yeşil kistler büyümüş kupkuru etinde paslanıyor. Önündeki masada bir semaver dolusu çay ve sekiz kiloluk esmer şeker paketi... Başka bir şey yediğini gören yok. Konuşulanları veya kendisine söylenen bir şeyi sadece çakış öncesinde duyuyor. Ardından kendisiyle ilgili kupkuru, gerçeklere yönelik bir inci yumurtluyor.

“Kıçım tıkanıyor.”

“Amımda feci yeşil sıvılar var.”

Iris, Benway’in projelerinden. “İnsan bedeni sadece şekerle yaşayabilir, anasını satayım... Dâhiyane çalışmalarımı aşağılama derdindeki pek bilgili birtakım meslektaşlarımın Iris’in şekerine çaktırmadan vitamin ve protein kattığımı öne sürdüklerini farkındayım... O adsız götveren tayfasına meydan okuyorum; sıkıyorsa kuburlarından çıksınlar ve gelip Iris’in çayını ve şekerini yerinde analiz etsinler. Iris safkan Amerikan amcığıdır efendim. Meniyle beslendiği görüşünü kesinlikle reddediyorum. Ve izninizle bu fırsatı bulmuşken şahsımın da bir şarlatan, bir kaçık veya yalandan mucize işleri yapan bir Sahtekar değil, saygın bir bilim insanı olduğunu belirtiyim... Iris’in tümüyle fotosentez yaparak yaşayabileceğini asla iddia etmedim... Ciğerlerine karbondioksit çekip oksijen verebileceğini söylemedim. Hoş, tıbbi ahlak kurallarınca elbette engellenen bu tür bir deneyin çekici geldiğini itiraf etmeliyim... Sözün özü, sürünge rakiplerimin iğrenç iftiraları kendilerine dönüp posta güvercinleri misali tepelerine tüneyecektir.”

109 Vajina Duşu: Vajinayı irigatör vasıtasıyla antiseptik eriyiğiyle yıkama, vajinal lavaj.

**Sıradan
Erkekler
ve
Kadınlar**

Çarşı'ya bakan balkonda Milliyetçi Parti'nin Öğlen Daveti: Puro-
lar, skoç, kibar geçirtiler... Parti Başkanı ihramı içinde purosunu
tüttürüp skoç yudumlayarak dolaşıyor. Pahalı İngiliz ayak-
kabıları, göz alıcı çorapları ve dizbağları var; yaydığı genel etki,
kadın kıyafetli eşcinsel bir mafya babası...

P.B. (dramatik bir vurguyla): "Şuraya bakın. Ne görüyorsunuz?"

VEKİL: "Ha? Ne, Çarşı'yı görüyorum işte."

P.B.: "Hayır, görmüyorsun. Erkek ve kadınlar görüyorsun.
Gündelik sıradan işlerine giden *sıradan* erkek ve kadınlar... Sıra-
dan hayatlarını yaşıyorlar. Bize bu lazım..."

Bir sokak çocuğu balkon demirine tırmanıyor.

VEKİL: "Hayır, kullanılmış kaput almak istemiyoruz! Yay-
lan!"

P.B.: "Dur! Gel bakayım oğlum. Otur... Yak bir puro... İç bir
şeyler." Kızıışmış erkek kedi misali dolanıyor çocuğun etrafında.
"Ne düşünüyorsun bakalım Fransızlar hakkında?"

"Ha?"

P.B.: "Fransızlar. Kanınızı emen sömürgeci piçler."

"Bakın beyim, benim kanı emmek iki yüz franga patlar. İs-
kandinavlar dâhil tüm turistlerin öldüğü sığır vebası yılından
beri fiyatımı indirmedim ben."

P.B.: "Görüyor musun? İşte sana lekelenmemiş tam bir sokak
çocuğu."

VEKİL: "Malı seçmeyi biliyorsun, Patron."

"Askeri İstihbarat hayatta ıskalamaz."

P.B.: "Şimdi, evlat, şöyle söyleyelim: Fransızlar, doğuştan ge-
len hakkını aldı elinden."

“Dost Finans dalgası gibi mi? Dişsiz Mısırlı hadıma yaptırıyorlar işi... Daha az husumet çektiğine uyandılar, hani durumunu görün diye hep indiriveriyor pantolonu hesabı. ‘Ben alışkanlığını sürdürme derdinde gariban bir hadımım. Şimdi, hanımım, suni böbrek makinesinde daha fazla zaman vermek isterdim size ya, ben de emir kuluyum sonuçta... Çekiverin evlâdım şunun fişini.’

Sonra hafifçe sırtır, diş etleri görünür... ‘Boşuna Hacizci demiyorlar bana.’

Yani işte böyle çektiler merhum kocakarı anacığımın fişini; şişti, karardı ve bütün çarşı sidik koktu ve komşular Sağlık Kurulu’na şikâyet yağdırdı ve babam, ‘Allah böyle yazmış,’ dedi, ‘artık param sidiğe gitmeyecek.’

Hasta vatandaş hasta ediyor beni. Vatandaşın teki bana prostat kanserinden veya çürümüş bilmem neresinin irinli akıntılarından bahsetmeye kalkınca, ‘Meraklı mıyım sanıyorsun senin boktan derdine?’ diyorum. ‘Hiç de bile meraklı değilim.’”

P.B.: “İyi, *tamam*. Kes... Fransızlardan nefret edersin, değil mi?”

“Beyim, ben herkesten nefret ediyorum. Doktor Benway, metabolizmadan diyor, kanımda varmış böyle bir bozukluk... Araplarda ve Amerikalılarda özellikle olurmuş... Doktor Benway işte, bir serum mu ne hazırlıyor.”

P.B.: “Benway aramıza sızmış bir Batı Ajanı.”

VEKİL 1: “İpini koparmış bir Fransız Yahudisi...”

VEKİL 2: “Götü kara, dallama bir Komünist Yahudi Zenci...”

P.B.: “Kesin ulan sersemler!”

VEKİL 2: “Affet, Patron. Düzendeki yer bulma peşindeyim...”

P.B.: “Yaklaşmayın Benway’e.” (Bir yanda: “Gider mi bu, merak ediyorum. Ne ilkeller bilemezsin...”) “Aramızda kalsın, herif kara büyücü.”

VEKİL 1: “Kendi *cini* varmış.”

"Hı-hı... Eee, şimdi benim üst-sınıf bir Amerikan müşteriyle randevum vardı. Ciddi klas elemanlardan."

P.B.: "Kâfir yabancılara götü peşkeş çekmek ayıptır, bilmiyor musun?"

"E, o da bir bakış açısı... İyi eğlenceler size."

P.B.: "Bilmukabele."

Oğlan çıkar.

P.B.: "Bunlardan umut yok resmen."

VEKİL 1: "Şu serum dalgası neymiş peki?"

P.B.: "Bilmiyorum ama tekinsiz göründü bana. Benway'e bir telepatik yön bulucu yerleştiresek iyi ederiz. Güvenilir adam değil sonuçta. Her haltı karıştırabilir... Bir katliamı alıp seks partisine çevirebilir..."

VEKİL 1: "Ya da fıkraya."

P.B.: "Aynen. Sanatçı kanı var... İlke desen, sıfır..."

AMERİKAN EVKADINI: (Deterjan kutusunu açıyor) "Şimdi niye kapağını açtığımda beni göreceksin ve kendisini hemen suya katacak Otomatik Usta'ya teslim edecek bir elektrikli gözü yok bunun? Otomatik Usta da Salı'dan beri iyice ipi kopardı, üstümü başımı elliyor ve ayrıca programına böyle bir şey girmiş de değilim... Hem Çöp Öğütme Birimi asılıyor bana ve ayrıca eski Çırpıcı da eteğimden içeri dalma peşinde... Feci üşütmüşüm ve acayip kabızım... Otomatik Usta'nın programına gireceğim, lavman yapsın bana."

SEYYAR SATICI (Saldırgan bir Latah ile çekingen bir Gönderici arası bir tip): "K.E. ile dolaştığım günleri hatırlıyorum. Zımbırtı sanayinin en sıkı elemanıydı."

'Düşün bi'!' derdi aniden. 'Mutfağında bir kaymak ayrıştırıcısı!'

'Başım döndü bile, K.E.'

‘Beş, belki on, evet, belki yirmi yıl sonra... Ama olacağı kesin.’

‘Bekleyeceğim, K.E. Ne kadar sürerse sürsün, bekleyeceğim. Ta ötelerde numaralar okunduğu zaman orada olacağım.’

Masaj Salonları, Berber Dükkânları ve Hamamlarda müşteriye pedikür yapar veya siyah noktalarını sıkarken lavman, ahla-ka aykırı masaj ve şampuanlama yaptırmanızı sağlayan Ahtapot Seti’ni K.E. ortaya atmıştı. Ve çok meşgul muayenehane sahiplerine yönelik, apandisit alabilen, yirmi yaş dişi çekeabilen, fıtığı yerine sokabilen, basur memesi boğabilen ve sünnet yapabilen Doktor Seti de onun işidir. Öyle süper satıcıydı ki elinde Ahtapot Seti kalmadığında, kalmazdı genelde, berber dükkânına mesela Doktor Seti’ni satıverirdi ve müşteri bir bakardı, hop, basur memeleri alınmış...

‘İsa aşkına, Homer, ne boktan bir mekân işletiyorsun ulan? Üstümden beş kişi geçti be...’

‘E, şey, Si, Şükran Günü şerefine bedava lavman hizmetimizi verecektim... K.E. gene öbür setten satmış bana galiba...’

ERKEK FAHİŞE: “Nelere katlanıyoruz bu meslekte... Tanrım! Gelen teklifleri duysanız aklınız almaz yani... Latah oynamak isterler, protoplazmama bulanmak isterler, kopya kesiği isterler, orgonlarımı emmek isterler, geçmiş deneyimlerimi almak ve içimi kaldıran anılarını bırakmak isterler...”

Şimdi geçende bir vatandaşa kayıyorum, içimden dedim ki nihayet efendi bir eleman ama bir baktım bu boşaldıktan sonra berbat triplere girdi... Ben de dedim ki, bak kardeşim, hiç gelemem bu ayaklara ben... Walgreen’e git, orada yap ne yapacaksan. Şimdi bazı vatandaşta klas sıfır oluyor. Mesela başka bir tip var, orada öylece oturuyor, telepati mi ne yapıyorsa tertemiz donlarına atıyor. Rezillik yani.”

Götverenler, Kazakların gaydaların yaban ağıtları eşliğinde partizanları astığı Sovyet şebekesinin kenarından had saf-

hada şaşkınlığa yuvarlanıyorlar ve oğlanlar cebinde Krallık'ın anahtarlıksız anahtarı ve sıfır zorlamayla gelen Jimmy Çocukoyuncağı'yla buluşmak üzere Beşinci Cadde'de yürüyüş yapıyorlar...

Ne böyle betin benzin atmış güzelim? Paslı bir konserve kutusundan atlıyor ölü sülüklerin kokusu açık yaraya, emiyor bedenini ve kanını ve kemiklerini İ-i-i-i-sa-a-a'nın, belden aşağısını felçli bırakıyor...

Getirin evlâdım tüm bültenleri üç yıl önce sınavı geçmiş ve artık final maçlarında dönen her türlü alengire maruf şeker babacığınıza...

Slunk kaçakçıları, doğuma giren bir ineğin peşinde... Çiftçi *couvade*¹¹⁰ ilan ediyor, tezek içinde yuvarlanıyor... Baytar bir inek iskeletiyle boğuşuyor... Kaçakçılar çiftlik makinelerinin ve siloların, ardiye sandıklarının, saman balyalarının ve kocaman bir kırmızı ambarın yemliklerinin ardına sinerek makineleriyle kurşun yağdırıyorlar. Buzacı doğuyor. Ölümün güçleri sabaha karışıyor. Çiftçi oğlan huşuyla diz çöküyor; gırtlığı doğan güneşle zonkluyor.

Müptezeller adliye basamaklarına oturmuş, Adam'ı bekliyorlar. Kotları soluk kara şapkalı Güneyliler Zenci bir oğlanı eski bir demir lamba direğine bağlayıp benzine buluyorlar... Müptezeller telaşla koşturup yanan etten yükselen dumanı sızlayan ciğerlerine çekiyorlar... Harbi rahatlıyorlar...

İLÇE SEKRETERİ: "Jed'in Am Yalar'daki dükkânının önünde kotumun altında zonklayan babafingomu balta sapı misali

110 Anaerkil veya cinsiyet ayrımcılığının toplumsal konum belirlemediği ilkel toplumlarda görülen ve babanın, annenin hamileliği boyunca (doğum dâhil) yaptığı her şeyi tekrarlamasına dayanan bir gelenek. Günümüzde sık rastlanan Couvade Sendromu / Erkek Lohusalığı bu gelenekte yapılanların benzerlerinin yaşandığı bir psikolojik durumdur.

kaldırılmış güneşe karşı oturuyordum... İşte, o sıra yaşlı Doktor Scranton geldi, o da bizim çocuklardandır, hatta bütün vadide ondan kıyak Güneyli yoktur yani. Götü sarkıktır ve vurdurmak isterse icabında götünü en süper kokoreç misali satar yani adama... Şimdi bu kafaya taktıysa yani, muayenehanesinden ta Roy'un Birahanesi'ne kadar tıpkı böyle toprakta yiyecek arayan kör solucan misali sürünür yani... Neyse, işte yaşlı Doktor Scranton benimkini gördüğü anda avın yerini saptamış tazı hesabı kulaqları dikti ve 'Luke,' dedi, 'nabzını buradan duyuyorum ha.'"

Brubeck ile Genç Seward ellerinde domuz iğdiş bıçakları,¹¹¹ ambardan ambara, kafesten kafese ve cıyaklayan köpeklerin kulübeleri önünde kapışıyorlar... Kişneyen atlar kocaman sarı dişlerini çıkarıyor, sığırlar böğürüyor, köpekler uluyor, çiftleşen kediler bebekler misali çığırıyor, zevkten tüyleri diken ağıl dolusu domuz, teke tek çete kavgalarında dövüşenlerin etrafını saran üyeler misali tezahürat yapıyor. Dengesiz Brubeck, Genç Seward'ın hamlesini karşılayamıyor, yirmi santimlik yarıktan dökülen bağırsaklarını tutmaya çalışıyor. Genç Seward, Brubeck'in çükünü kesiyor ve zonklayan parçayı puslu gün doğumuna kaldırıyor.

Brubeck haykırıyor... Metronun frenleri ozon tükürüyor...

"Çekilin millet... Geri durun..."

"Birisi itmiş, öyle diyorlar."

"İyi görmüyormuş gibi sersem sepelek dolanıyordu."

"Kafayı tütsülemişti herhalde."

Lezbiyen Mürebbiye Mary, barda kanlı bir kadın bağına basıp kayıyor... Yüz yirmi kiloluk bir tekerlek, eşcinsel kişnemelerle çığnıyor Mary'yi...

Rezil bir tizden söylüyor şarkısını:

111 Yağ dokularında biriken hormon salgılarının ete nahoş koku ve tat vermesi nedeniyle, erkek domuzlar cinsel olgunluğa erişmeden iğdiş edilmektedir.

*Gazap üzümlerinin depolandığı bağbozumunu ezip geçiyor,
Feci hızlı kılıcının ölümcül şimşeğini salıyor...*¹¹²

Yaldız kaplama bir kılıç çekip havayı doğruyor. Korsesi patlıyor ve ıslık çalarak ok tahtasına uçuyor.

Yaşlı matadorun kılıcı kemiğe denk gelip kıvrılıyor ve fırlayıp *espontáneonun* kalbine saplanarak yarım kalan yiğitliğini tribünlere çiviliyor.

“Şimdi bu zarif eleman Teksas’ın Am Yalar kasabasından kalkıp New York’a geliyor. Narin tayfasının en parlağı bir de yani... Tüyü bitmemiş gençlere atlayan cinsten, diğer avları kovalamaya gücü yetmeyen dişsiz yırtıcı eskisi karılar derhal mimliyor bunu. Ki güve yeniğı yaşlı dişi kaplanların oğlan avcısına dönüşmesi kesindir, malum... İşte, bu becerikli ve yetenekli top vatandaş, sipariş üstüne mücevherat, setler falan yapma işine giriyor. Çok geçmeden New York’ta ne kadar buruşuk amcık varsa bunun mücevher setlerine sardırıyor, bu da işte, para yapmaya başlıyor, 21’di, El Morocco’ydu, Stork’tu¹¹³ hepsinde boy gösteriyor, yalnız adı çıkmasın, bilinmesin telaşına hiç seks yapmıyor... Derken Tanrı bilir neden artık, herhalde kumarda erkeksi bir durum var ve hipodromlarda boy göstermek şanını yürütür diye beygir oyunlarına sarıyor. Şimdi, at yarışlarında oynayan fazla ibne yoktur ve oynayanı da diğer vatandaştan daha fazla kaybeder; kötü kumarbazdır bunlar, art arda kaybederler ve kazandıklarında aynen tüyerler... Ki hayatları böyledir zati... Şimdi, her çocuğun bildiğı üzere kumarda tek kural var-

112 Amerika iç savaşında doğmuş ünlü marş. (Gördü gözlerim Tanrı’nın şanlı gelişini / Gazap üzümlerinin depolandığı bağbozumunu ezip geçiyor / Feci hızlı kılıcının ölümcül şimşeğini salıyor / Hak yürüyor / Şan! Şan! Şükürler Olsun! / Şükürler Olsun Hak yürüyor!)

113 1930-1950 arasında New York’ta kaymak tabakanın gözdesi olan gece kulüpleri.

dır: kazanma da, kaybetme de serisiyle gelir. Kazandın mı yük-
leneceksin, kaybettin mi taşı tarağı toplayacaksın. (Bir keresinde
dibine kadar giden bir ibneyle tanışmıştım; öyle tek seferde iki
bin sürmece değil, kafadan ya herrü ya merrü... Yok, bizim Ger-
tie değil... Cık, her hep yekin zamanı ayrı...)

“Neyse, işte bu kaybediyor, kaybediyor, paso kaybediyor.
Günün birinde setin tekine taşı yerleştirirken ampul yanıyor...
‘Ya, nedir, sonra gerçeğini yerine korum nasılsa,’ diyor. Meşhur
son sözler hesabı. İşte bütün kış boyunca, kaymak tabakanın el-
masları, zümrütleri, incileri, yakutları ve yıldız safirleri art arda
cebe inip yerlerini dandirik taklitlere bırakıyor...

Neyse, işte derken kokoşun teki elmas tacımla ne de müt-
hişim pozlarında Met’in¹¹⁴ açılış gecesine geliyor. Derken diğer
buruşuk orospulardan birisi buna, ‘Oh, Miggles, ne uyanıksın,’
diyor, ‘yani gerçeklerini evde bırakmışsın... Yani riski göze al-
mak çılgınlık, değil mi şekerim?’

‘Yanılıyorsun, şekerim. *Bunlar gerçek.*’

‘Ama Miggles, şekerim, hiç de *değiller*... Yani, mücevhercine
sor istersen... Ay, aslında kime istersen sor yani... Ha-hay.’

Neyse, işte hemen acil durum ilan ediliyor. (Şu zümrütlerine
baksana bir, Lucy Bradshinkel.) Pörsümüş kaltaklar, bir yerinde
cüzam kabuğu bulmuş vatandaş misali telaşla mücevherlerini
incelemeye başlıyor.

‘Tavşankanı yakutum!’

‘Kağa opalleğim!’ Kancık öyle çok evlenmiştir ki aksanları
birbirine karışmıştır.

‘Yıldız safirim!’ diye cırlıyor bir üst sınıf fahişe. ‘Bu bir fela-
ket!’

‘Ama bunlar doğrudan Woolworth malı...’

114 New York’taki Metropolitan Operası’nın halk arasındaki adı. (Aynı kı-
saltma, Metropolitan Müzesi ile operanın muhtelif binaları için de kulla-
ılmaktadır.)

Çetin ceviz buruşuklardan birisi, ‘Yapacak tek şey kaldı. Polis çağırıyorum ben,’ diyor ve yüksek topuklarını tıkırdatarak gidip aynasızlara sesleniyor.

Neyse, işte bizim eleman kodesi boyluyor ve içeride ucuz fahişe türünden kulamparalık yapan diğer elemanla tanışıyor ve yıldırım aşkına veya ikisini de birinci ve ikinci aşamalara ikna eden benzer bir şeye tutuluyorlar. Tabii film icabı, delikten birlikte çıkıyorlar ve Aşağı Doğu Yakası’nda bir daire tutup yerleşiyorlar... Her şey yolunda gidiyor, ikisi de orta halli yasal işlere giriyor... İşte, Brad ve Jim hayatlarında ilk defa mutlulukla tanışıyorlar...

Derken kötülüğün güçleri devreye giriyor... Lucy Bradshinkel, her şeyi affettik demeye geliyor. Brad’e inanıyor ve ona bir stüdyo açmak istiyor. Tabii East Sixties¹¹⁵ civarına taşınması lazım... ‘Şimdi, bu mekân hiç olmaz, şekerim. Ayrıca *arkadaşım...*’ Tam o sırada eski çetesi Jim’i şoförlüğe geri istiyor. Şimdi bu kariyerde yükseliş demek, çaktın? Vatandaşa nadir gelen tekliflerden yani...

Jim suç dünyasına geri dönecek midir? Ya Brad geçkin vampirin, kudurmuş kocakarının iltifatlarına kanacak mıdır peki? Uzatmayalım, kötülüğün güçleri dehleniyor ve uğursuz homurtular eşliğinde sahneden çekiliyorlar...

‘Patron hiç hoşlanmayacak bundan ha.’

‘Ne demeye senin gibi görgüsüz bir götverenle zamanımı heba ettim, hiç bilmiyorum...’

Neyse, işte iki delikanlımız apartmanlarının penceresinde sarmaş dolaş, Brooklyn Köprüsü’nü seyrediyor. Ilık bahar rüzgârı Jim’in kara kıvırcıklarını ve Brad’in kınalı saçlarını okşuyor...

‘E, bu akşam yemekte ne var, Brad?’

115 Manhattan’ın en pahalı apartmanlarının bulunduğu, bir zamanlar “İpek Çorap Semtı” adıyla anılmış zengin bölgesi (Yukarı Doğu Yakası).

‘Öteki odaya geç ve bekle.’ Jim’i neşeyle mutfaktan kovalıyor ve önlüğünü takıyor.

“Akşam yemekleri, am bezinde kızartılmış kanlı Lucy Bradshinkel amcığı... Delikanlılarımız, mutlu mesut birbirlerinin gözlerinin içine bakarak yiyor. Çenelerinden kan sızıyor.”

Alev maviliğindeki şafak kenti yalıyor... Arka bahçelerde hiç meyve yok ve baca küllükleri cüppeli ölülerini kusuyor...

“Tipperary’ye¹¹⁶ nereden gidilir, gösterebilir misiniz, hanımefendi?”

Tepelerin ardında ve çayırın ötesinde... Kemik tozlu bayırlardan buzda hapis balıkların bahar Squaw Man’ini¹¹⁷ beklediği donmuş göllere...

Haykıran kafatası, karısının kulak ağrısından faydalanarak uygunsuzu yapmaya kalkışan sapkın erkeğin çükünü koparmak için arka merdivenden yuvarlanarak çıkıyor... Genç deniz cahili lodosu yiyor, karısını duşta öldüresiye dövüyor...

BENWAY: “Üzülme bu kadar, evlat... *Jedermann mach eine kleine Dummheit.*” (Herkes ufak tefek salaklıklar yapar.)

SCHAFER: “Üstümden atamıyorum diyorum size... Yani bundaki *kötülük* duygusunu...”

BENWAY: “Abuk sabuk konuşma, evlat... Bilim insanıyız biz... Safkan bilim insanı. Hiç dağılmadan araştırmalıyız. ‘Dur, fazla ileri gittik!’ diyenin adı batsın. Öylesi gelmez bize.”

SCHAFER: “Evet, evet, elbette... Ama gene de... Atamıyorum leş kokusunu ciğerlerimden...”

BENWAY (yüzünü buruşturarak): “Hiçbirimiz atamıyoruz... Buna uzaktan yakından benzeyen koku almadım hayatımda ben... Neyse, nerede kalmıştım? Ha, tamam, akut mani sırasında

116 İrlanda’nın bağımsızlık savaşında önemli rol oynamış bir kasaba.

117 Bir Kızılderili kadınla evlenip kabile içinde yaşayan beyaz veya diğer ırklardan erkek.

çelik ciğerle birlikte kürar vermek ne gibi sonuçlar doğurabilirdi? Gerilimini motor eylemler üzerinden boşaltamayacak hasta, muhtemelen yaban sıçanı gibi anında boyun eğecektir. İlginç bir ölüm nedeni, ha?”

Schafer dinlemiyor. “Galiba,” diyor düşünmeden, “ben eski moda ameliyata döneceğim. İnsan bedeninin verimsizliği bir rezalet doğrusu. Hayır, bozulacak bir ağız ve bir anüs yerine ne demeye yemek *ve* elemek için her işi gören tek bir delik olmasın? Burunla ağzı dikebilir, mideyi doldurabilir ve doğrudan ciğerlere açılan ve zaten en baştan bulunması gereken deliği açabiliriz...”

BENWAY: “Neden her işi gören bir kabarcık olmasın? Götüne konuşmayı öğreten adamı anlatmış mıydım sana? Sözcükleri osururken bütün karın zarı oynardı. Hayatımda duyduğum hiçbir şeye benzemiyordu.

Şimdi bu götten konuşma işinin bir tür cüretkâr tekerrür olayı vardı. Sanki böyle altına ediverecekmişsin gibi küt diye geliveriyordu. Hani kolon dürtükler, bir de böyle için soğur gibi olur ve derhal koşturman gerektiğini anlarsın? Hah, işte bu konuşma da aynen adama öyle vuruyordu; böyle kabarcıklı, yoğun bayatlıkta bir ses, hani *koklayabileceğin* türden bir ses çıkıyordu.

Neyse işte bu adam bir panayırda çalışıyordu ve başta yaptığı şey insana vantrilok numarasını hatırlatıyordu. Cidden komikti de. Başta yani. Bir çığlık numarası vardı mesela, hem de ne çığlık... Şimdi çoğunu unuttum ama pek zekiceydi.

‘A, sen hâlâ orada mısın?’

‘Cık. Şimdi çıkıyorum, dur.’ Türünden bir şeyler yapıyordu.

Bir süre sonra göt kendi başına konuşmayı öğrendi. Herif sahneye hiçbir hazırlık yapmadan çıkıyor ve götüyle laf yarıştırmaya, fıkranın, esprinin bini bir para atışmaya başlıyordu.

Sonra götün böyle içe kıvrık, çalımsı dişleri çıktı ve yemek yemeye başladı. Adam başta bunu pek şirin buldu ve üzerine bir parodi falan kurayım dedi ama göt durmak bilmiyordu; sokakta

yürürken adamın pantolonunu falan yiyor, eşit haklar isterim, diye bağıırıyordu. Sarhoş da oluyordu; kimse beni sevmiyor türünden sızlanıyor ve her ağız gibi öpölmek istiyordu. Sonunda sabah akşam, hiç susmadan konuşmaya başladı; adamın götüne kes artık diye bağırması birkaç mahalle öteden duyulurdu. Sonra yumruklamaya, sussun diye mum sokmaya falan kalktı ama hiçbir işe yaramadı. Göt buna, 'Sonunda sen susacaksın. Ben değil. Çünkü artık sana ihtiyacımız yok. Konuşabiliyorum ve yiyebiliyorum ve sıçabiliyorum ben.'

Bunun ardından adam sabahları ağzında iribaş kuyruğunu andırır bir pelteyle uyanmaya başladı. Söz konusu pelte, bedenin herhangi bir yerinde çıkabilen ve bilim insanlarının FH, yani Farklılaşmamış Hücre dediğı şeydi. Adam pelteyi ağzından söküyordu ve parçalar gres yağı gibi ellerine yapışıyor, yapıştıkları yerde, damladığı herhangi bir yerinde büyümeye başlıyordu. Sonunda ağzı kapandı ve gözleri hariç kafası tümünden devreden çıktı. (Afrika'nın kimi yerlerinde ve sadece Zencilerde görölen ayak serçe parmağının aniden düşmesi olayını biliyor muydun?) Götün *yapamadığı* tek şey görmektir, çaktın? Gözlere muhtaçtı yani. Ama sinir bağlantıları, beyin emir veremesin diye tıkanmış, içlerine sızılmış ve köreltilmişti. Beyin tamamen mühürlü, kafatası içinde sıkışıp kalmıştı. Bir süre gözlerin ardında beynin sessiz, çaresiz ıstıabı göröldü ama sonunda ölmüş olacak ki bir süre sonra gözlerin *feri gitti* ve çubuğa geçmiş yengecin gözlerinden farksız bakmaya başladılar.

Sansürcüyü atlatan sekstir bu; büroların arasından sıkışıp geiverir çünkü arada her daim boşluk bulunur, popüler şarkılarda ve ikinci sınıf filmlerde Amerikan çürümüşlüğünü ele verir, her yana ishal bağırsaklar misali patır kütür bu FH'den öbekler saçır ve bunlar, gelişigüzel tiksiniç imgeler üreten bozunmuş kanserli yaşam biçimlerine dönüşürler. Bazıları tümöyle penis-

benzeri dikilgen doku, diğerleri üçlü veya dörtlü göz öbekleri halinde ağız ve göt bileşimleri, sallanan ve her türlü üstten dökülen insan parçaları, üstleri incecik zarla kaplı organlardır.

Tam hücresele temsilin sonucu kanserdir. Demokrasi kanserlidir ve kanseri, bürolardır. Bir büro, devlet içinde herhangi bir yere kök salabilir, Narkotik Büro gibi kötücülleşebilir, kontrol altına alınmaz veya kesilip atılmazsa konukçusunu boğana dek daima kendi türünden daha fazla üreterek büyür, büyür, büyür... Gerçek asalak organizmalar sıfatıyla bürolar, konukçusuz yaşayamazlar. (Öte yandan bir kooperatif, devletsiz *yaşayabilir*. Tutulması gereken yol budur: İşleyişine katılan insanların gereksinimlerini karşılamak üzere kurulmuş bağımsız birimler. Bir büroya, varlığını meşrulaştırmak adına tam aksi yöndeki *gereksinim icat etme* ilkesine dayanır.) Bürokrasi bir kanser kadar yanlıştır; insanın sonsuz potansiyelli ve farklılaşmalı ve bağımsız anlık eylemli evrimsel yönünden bir virüsün tümsel asalaklığına giden bir sapmadır.

(Virüs çok daha karmaşık yaşam formunun bozunumudur. Söz konusu formun bir zamanlar bağımsız yaşama kapasitesi bulunduğu ancak daha sonra canlı ve ölü madde arasında bir yere sıkıştığı düşünülmektedir. Virüs, yaşamaya dair özelliklerini sadece bir konukçu içinde, bir başkasının yaşamını kullanmak suretiyle sergileyebilir. Bu, yaşamın kendisinden feragat edişi, inorganiğe, esneklikten mahrum makineye, ölü maddeye doğru bir *düşüştür*.)

Bürolar, devlet yapısı çöktüğünde ölürlür. Bağımsız varoluş konusunda yurdundan edilmiş bir bağırsak kurdu ya da konukçusunu öldürmüş bir virüs kadar çaresiz ve yetersizdirler.

Bir keresinde Timbuktu'da kıcıyla flüt çalabilen bir Arap oğlan tanımuştım ve diğer tekerlek tayfası bunun yatakta da harbinden sıkı olduğunu söylemişti. Organ üstünde, elbette herkeste

farklı yerlerde bulunan tüm hassas noktaları bularak adamı ötürebiliyormuş. Şimdi, her âşığın kendisine tam uyan ve doruğa çıkaran bir tema ezgisi vardır. İşte bu oğlan, iş yeni bileşimler ve kiminin notaları tümünden bilinmez özel doruklar üstünde doğaçlamaya geldiğinde, armoniden uzak görünen, birden birbirinden ayrılıp sonra aniden sıcak terli çarpışmaya giden geçişlerde müthiş bir sanatçıydı.”

Ölümcül ‘Tombik’ motosikletlerden kıçımor babun partisi düzenlemişti.

Zarif efeminerin takıldığı Sürü Bar’da Av Kahvaltısı için toplanan Avcılar; kara meşin ceketleri ve çivili kemerleriyle, salak kendini beğenmişlikleriyle dolanıyor, nonoşların ellemesi için kaslarını geriyorlar. Hepsi kocaman sahte memeler takmış. Ara sıra içlerinden biri bir efemineyi yere savuruyor ve üstüne işiyor.

Kâfurly afyon ruhu, İspanyol Sineği,¹¹⁸ sert siyah rom, bren di ve Sterno’dan¹¹⁹ mamul Zafer Pançı içiyorlar. Panç, hırıltılı dehşetle büzülmüş, yanına saplı mızrağı dişleyen kocaman, içi oyuk, altın bir babundan alınıyor. Babunun taşaklarını buruyor-sun, çükünden panç akıyor. Ara sıra babunun kıçından gürültülü bir osuruk sesi eşliğinde sıcak mezeler çıkıyor. Böyle anlarda Avcılar hayvansı kakhahalara boğuluyor ve efeminer çığlık çığlığa kaçıyor.

Av Üstadı, bir strip-poker oyununda, avuç içine belden bağlamalı yapay çük sakladığı için Kraliçe’nin 69. Tümeninden kovulmuş Yüzbaşı Everhard. Motosikletler karina ediyor, sıçırıyor,

118 Bir afrodizyak.

119 Metanolla işlenerek jöleleştirilmiş alkolden mamul, büfelerdeki ızgaraların ve kamp yapılırken yemeklerin ısıtılmasında kullanılan konserve yakıt. Büyük buhran döneminde parasız kalan alkolikler sternoyu çaputlara doldurup sıkarak, aslında içilemeyecek denli sert bu üründen alkol elde etmiştir. Sterno, “Canned Heat” (konserve ısı) adıyla da bilinmektedir.

alabora oluyor... Tüküren, cıyaklayan, sıçan babunlar Avcılarla yumruk yumruğa kapışıyor. Babun-Avcı gözetmeden saldıran sürücüsüz kalmış motosikletler sakat çekirgeler misali tozda debeleniyor...

Parti Başkanı, çığlık çığlığa kalabalığın arasından muzaffer geçiyor. Onurlu bir ihtiyar onu görür görmez altına ediyor ve kendisini bir arabanın altına atıyor.

PARTİ BAŞKANI: "Kurumuş yaşlı kişiliğini, lastikleri beyaz çeperli, hidrolik pencereli, yepyeni ful aksesuar Buick Roadmaster Convertible'imın tekerleklerine feda etme! Gübrelüğünü bırak -Şunun aksanına bir bak, Ivan- ucuz Arap numarası bu... Pek gururlu amacını yerine getirmen için seni koruma dairesine yolluyoruz..."

Çamaşır tahtalannın devri geçti ve çarşafklar, suçlu lekelerden arındırılmak üzere Yıkamat'a yollanıyor... Emmanuel, ikinci geliş öngörüyor...

Nehrin karşı yakasında, kıcı şeftali gibi bir oğlan var; maalesef iyi yüzemem ve Clementine'imı kaybettim...

Bağimli, kanın mesajına kilitli iğneyle oturuyor ve cepçi, çürük ektoplazmalı parmaklarıyla Hedef'in üstünü kurcalıyor...

Görüntü kararıyor.

Dr. Berger'in Akıl Sağlığı Saati

TEKNİSYEN: "Şimdi bak, bir daha anlatacağım ve bu sefer yavaş anlatacağım. "Evet." Başıyla evetliyor. "Ve gülümseyerek yap... *Gülümse.*" İğrenç bir diş macunu parodisini andırır bir sırtışla dişlerini gösteriyor. "Elmalı turtayı seviyoruz ve birbirimizi seviyoruz. Bu kadar basit. Sade göster, tamam mı? Taşraya uygun sadelikte... Büyükbaş bakışı, tamam? Yine kontrol paneli istiyor musun? Veya kova?"

BAĞIMLI (İyileşmiş Psikopat Suçlu): "Hayır! Hayır! Büyükbaş ne?"

TEKNİSYEN: "İnek gibi bak işte."

BAĞIMLI (İnek kafasıyla): "Mö. Mööö."

TEKNİSYEN (Geri çekilerek): "Çok fazla! Hayır! Sadece boş bak, tamam mı, mısır çiftçileri falan gibi..."

BAĞIMLI: "Hedef gibi mi?"

TEKNİSYEN: "E, tam öyle değil. Şimdi bu vatandaş o denli suçlu değil. Ufak iş peşinde... Bilirsin işte. Telepatik alıcı ve verici falan yok. Hizmetkâr Bakışı... Kamera, aksiyon."

BAĞIMLI: "Evet, elmalı turta seviyoruz." Midesi uzun uzun ve gürültüyle gurulduyor. Çenesinden salyalar sarkıyor.

Dr. Berger notlarından kafasını kaldırıp bakıyor. Kara gözlükleriyle Yahudi baykuşlara benziyor; ışık gözlerini acıtıyor: "Uygun kişi değil bence... Son İşlem'e gönder."

TEKNİSYEN: "E, homurtuyu ses bandından kesebiliriz; ağzına bir diren sokarız ve..."

DR. BERGER: "Hayır. *Uygun değil* bu adam." Bağımlıya, Mrs. Worldly'nin salonunda kasık biti aramak gibisinden feci bir yanlış adım atmışçasına tiksinererek bakıyor.

TEKNİSYEN (bıkkın ve çileden çıkmış): "İyileşmiş ibneyi getirin."

İyileşmiş eşcinsel getiriliyor... Görünmez sıcak metallerin kenarından yürüyor. Kameranın karşısına oturuyor ve taşralı bir yayılışa geçmeye başlıyor. Kaslar, budanmış bir böceğinkiler gibi başlarına buyruk, kendi kendilerine yerlerini alıyorlar. Boş eblehlik yüzünü bulanıklaştırıp yumuşatıyor...

"Evet," diyerek kafa sallıyor ve gülümsüyor, "elmalı turta seviyoruz ve birbirimizi seviyoruz. Bu kadar basit." Kafa sallayıp gülümsüyor ve kafa sallayıp gülümsüyor ve...

"Kes!" diye bağılıyor Teknisyen. İyileşmiş eşcinsel kafa sallayıp gülümsemeyi bırakıyor.

"Tekrar oynat bakayım şunu."

Sanat Danışmanı kafasını iki yana sallıyor: “Bir şey eksik burada. Tam söylemek gerekirse, sıhhat eksik.”

BERGER (ayağa fırlıyor): “Saçma! Bu resmen vücuda gelmiş sağlık işte!”

SANAT DANIŞMANI (resmice): “Konu üzerinde beni aydınlatacak bir bilginiz varsa *Doktor Berger*, dinlemekten mutluluk duyacağım... Madem parlak zekânızla bir başınıza projeyi götürebiliyorsunuz, ne demeye Sanat Danışmanı *gerekiniyorsunuz hiç bilmiyorum*.” Bir eli kalçasında, usulca şarkı mırıldanarak çıkıyor: “Gittiğinde sen, buralarda olacağım ben...”

TEKNİSYEN: “İyileşmiş yazarı yollayın... Nesi varmış *nesi*? Budizm mi? Ha, konuşamıyor... E, baştan söylesenize be!” Berger’a dönüyor: “Yazar konuşamıyormuş... Aşırı özgürleşmiş hesabı.. Tabii dublaj yapabiliriz...”

BERGER (sertçe): “Yok, o hiç olmaz... Başkasını yollasınlar.”

TEKNİSYEN: “Bu ikisi favorilerimdi benim. Bu ikisine henüz parasını alamadığım yüz saat harcadım ben.”

BERGER: “Üç nüsha dilekçe yaz... 6090 numaralı formdan.”

TEKNİSYEN: “Ha, şimdi bana nasıl başvuracağımı öğretiyorsun, öyle mi? Bak, Doktor, bir keresinde, ‘Sağlıklı bir eşcinselden bahsetmek, ölümcül sirozdan mustarip bir vatandaşa tamamen sağlıklı demek gibi bir şeydir,’ demiştin. Hatırladın?”

BERGER: “A, evet. İyi de laf etmişim tabii,” sinsice sırıtıyor. “Yazarmışım gibi yapmam ben.” Yazar sözcüğünü öyle tükürüklü bir nefretle sarf ediyor ki Teknisyen şaşalayarak geri çekiliyor...

TEKNİSYEN (mırıldanarak): “Kokusuna katlanamıyorum. Çürümüş eski kopya bakteri kültürleri gibi... İnsan yiyen bitkilerin osurukları gibi... Schafer’ın ıkınması gibi--” (akademik tavrı taklit ediyor) “–Kubura Kobra... Yani demek istediğim, Doktor, beyni yıkanmış bir bedenden ne bekleyebilirsiniz? Ya da şöyle diyelim: Bir özne, vekâleten *in absentia*¹²⁰ sağlıklı olabilir mi?”

120 (Lat.) Gıyabında.

BERGER (doğrulur): "Sağlık var bende! Baştan aşağı! Tüm dünyaya, anasını sattığının dünyasının hepsine yetecek kadar! Herkesi iyileştiririm ben!"

Teknisyen yüzünü ekşiterek doktora bakıyor. Karbonatını karıştırıyor, içiyor ve eliyle ağzını örterek geçiriyor. "Yirmi yıldır hazımsızlık çekiyorum."

Beyni yıkanmış babanız Sevimli Lu der ki: "Ben kukucuyum ve acayip severim ha... Aramızda kalsın kızlar, ben Steely Dan'ın Yokohama modelini kullanıyorum, hem kim kullanmaz? Asla yarı yolda bırakmaz bir kere. Ayrıca böylesi daha sağlıklıdır ve adamı belden aşağı felç bırakan her türlü feci teması engeller. Kadınların zehirli sıvıları vardır..."

"Ben de ona dedim ki 'Eski moda beyne yıkanmış yumuşaklarını bana kaktrabileceğini hiç sanma, Doktor Berger. Yukarı Babungötdeliği'nin en kaşar ibnesiyim ben bir kere.'"

Sahtekar kızların size 666 Hanedanı hayrına cıgaralık sarıldığı ucuz pavyonda, pavyon karılarının sikime taktığım elma göbeğince sağlıksızlıkları üzerine atışma... Kim vurdu ardıc kuşunu?¹²¹ Sadık altıpatlarım indiriyor serçeyi ve bir damla kan birikiyor gagasında...

Lord Jim, sabahın acılarla perişan ayı altında, mavilikte beyaz pus misali parlak sarıya dönüyor ve ırmağın karşı yakasındaki kireçtaşı yamaçları döven soğuk bahar rüzgârında gömlekler dalgalanıyor, Mary¹²² ve şafak, Biograph'a¹²³ giden kaçış yolun-

121 Klasik bir ninniden: "Kim vurdu ardıc kuşunu? / Ben vurdum, dedi serçe / Yayımla ve okum ile / Ben vurdum ardıc kuşunu..."

122 Mary Anne Evans (1819-1880): Victoria döneminin önde gelen roman yazarı (George Eliot). *Lord Jim*'in yazarı Joseph Conrad gibi adını değiştirerek yazmıştır.

123 Ünlü kanun kaçağı John Dillinger, 1934 yılında Biograph sinema salonu önünde vurulmuştur. (Dillinger'in o gece Marbro mu yoksa Biograph sinemasına mı gideceğini DOJ'ye [FBI'nin öncel kurumu] beraber olduğu fahişe Anna Cumpanaş [Lady in Red] ihbar etmiştir.)

daki Dillinger misali ikiye ayrılıyor. Neon kokusu ve bakımsızlıktan bir deri bir kemik gangsterler ve kaçak suçlu kendinde umumi helaya dalıp kovadan amonyak koklayacak cesareti buluyor... “Kapak,” diyor, “Kaponu atacağım, kapağı yani.”¹²⁴

PARTİ BAŞKANI (bir skoç daha koyuyor): “Bir sonraki ayaklanma futbol maçı gibi çıkacak. Hindiçin’den bin tane besili, üst kalite Latah getirttik... Bize sadece bir elebaşı lazım şimdi.” Gözleri masayı tarıyor.

VEKİL: “Ama şef, biz başlatsak zaten kendileri birbirlerini taklit ederek zincirleme tepki yaratmazlar mı?”

Dilbaz, Çarşı’yı tarıyor: “Latah yalnızken ne yapar peki?”

P.B.: “Teknik bir nokta o. Benway’e danışmamız gerekecek. Bence birisinin tüm operasyona baştan sona nezaret etmesi gerekiyor.”

Randevu almak için gerekli puan ve kredi yoksunluğu nedeniyle, “Bilmiyorum,” diyor beriki.

Doktor Benway, hastasını dilimlerken, “Duyguları yoktur,” diyor. “Sadece refleksler... Dikkat dağıtmayı öneririm.”

“Cinsel erişkinlikleri konuşmayı öğrendikleri döneme denktir.”

“Çocuk tacizcilerinin birbirlerine dediği gibi, olacaksa ufak olsun dertlerin.”

“En beter tarafı giysilerini giymeye ve kötü ikiz ayakları çekmeye başlamaları, şekerim.”

Çılgına dönmüş eşcinsel, evden çıkan delikanlının spor ceke-tini pençeliyor.

¹²⁴Burroughs 1951 yılında “de facto” eşi Joan Vollmer’ı Mexico City’de bir barda “Giyom Tell” oyunu sırasında vurarak öldürmüştür. Rüşvetle hapisten çıkmış, daha sonra tanıklar olayın kaza olduğunu söylemiş, adli tıp da gene rüşvetle bunu onaylamıştır. İki yıl ceza alan Burroughs Güney Amerika’ya kaçmıştır. Bu paragraf tümüyle bu cinayet ve kaçışını anlatmaktadır.

“İki yüz dolarlık kaşmir ceketim!” diye cıyıyor...

“Yani şimdi bu saloz, birisini tümünden egemenlik altına alma derdinde Latah’la ilişkiye girmiş... Latah tabii bunun her türlü ifadesini, davranışını taklit ediyor ve vantriloğun kuklası misali tüm kişiliğini emiyor... ‘Bana olduğun her şeyi öğrettin... Yeni kanka lazım bana.’ Ve zavallı Bubü kendi adına yanıt veremiyor çünkü kendi diye bir şeyi kalmamış...”

BAĞIMLI: “Yani işte, bu öksürük şurubundan ibaret kurak kentteydik...”

PROFESÖR: “Koprofil...¹²⁵ Beyler... Aşırı kötü bir... Eee... A alışkanlık şeklinde nitelendirilebilir.”

“Yirmi yıldır porno oyuncusuyum ve asla orgazm taklidi yapacak kadar alçalmadım.”

“Bağımlı amı çocuk tutamaz... Kadınlardan hayır gelmez, evlat.”

“Yani, ne bileyim, bu seviyede bilinçli seks... Eski giysilerini Yıkama’ta götür, daha iyi...”

“Ve tam iyice kızışmışken kalkıp, ‘Fazladan ayakkabı çekeceğin var mıydı?’ diyor.”

“Kırk Arap’ın camiye sürükleyip galiba sırayla nasıl ırzına geçtiklerini anlatmıştı... Gerçi çullanmışlar üstüne –‘Sıraya gir be Ali’– Yalnız yavrucuklar, dinlediğim en berbat hikâyeydi... Ki şahsen kudurmuş bir domuz sürüsü tecavüz etsin peşindeydim ben de...”

Bir grup suratsız Milliyetçi, Sargasso’nun önünde oturmuş eşcinsellere hırlayıp Arapça söyleniyor... Clem ve Jody, bir Komünist duvarına çizili kapitalistler gibi giyinmiş, geliyorlar.

CLEM: “Geri kalmışlığınızdan beslenmeye geldik.”

JODY: “Ölümsüz Ozan’ın sözleriyle, Mağriplilerden geçinmeye...”

125 Kişinin, dışıyla temastan cinsel haz duyduğu bir sapma türü.

MİLLİYETÇİ: “Domuz! Pislik! İt döller! Halkım aç, görmüyor musunuz?”

CLEM: “Zati böyle görmek istiyorum onları.”

Nefretle zehirlenen Milliyetçi ölüveriyor... Doktor Benway koşturarak geliyor: “Açılın, herkes açılın, hava lazım!” Kan örneği alıyor. “E, yapabileceğim bundan ibaret. Gideceğin gelmişse gidersin.”

Gezin ibne Noel Ağacı, oğlanların okul tuvaletinde otuz bir çektiği memleketinde çöp yığınları üstünde parıldıyor... Oturduğu meşeden kubur kapağı gençlik kasılmalarının sürtünmelerinden cilalı gibi...

Kara pencereleri ve oğlan kemiklerinden örümcek ağları sarıkan Kızıl Irmak vadisinde uzun uyku...

İki Zenci travesti birbirine bağlıyor:

T1: “Kapa çeneni, ucuzcu kocakarı! Meslekte herkes seni Nefret Lu diye tanıyor zaten...”

DİLBAZ: “İlginç kasıklı kız.”

T2: “Miyav, miyav.” Leopar derisini ve demir pençelerini giyiyor...

T1: “Aman, sosyete gülü!” Peşinde homurdanan, hırlayan travesti, haykırarak kaçıyor Çarşı’dan...

Clem spastik bir özürlüyü çelme takıp düşürüyor, koltuk değneklerini kapıyor... Ağzından salya akıtmalı, kasılmalı iğrenç bir taklide giriyor...

Uzaktan göstericilerin sesleri geliyor... Bin histerik fino...

Dükkân kepenkleri giyotin misali iniyor. İş yeri sahipleri ve müşterilerin panik vakumuyla içeri emilmesiyle içecekler ve tepsiler havada kalakalıyor...

İBNELER KOROSU: “Hepimize tecavüz edilecek. Biliyorum, biliyorum.” Eczaneye dalıyor, bir tüp kayganlaştırıcı alıyorlar.

PARTİ BAŞKANI (dramatik pozlarla elini kaldırıyor): “Halkın Sesi!”

Dedektif köpeğince kokusu alınmak üzere ufak yılanlarla bir metrukta gizlenen haraççı Karma komutanınca ele geçirilen Para Takasçısı Pearson sıfırı tüketiyor...

Kafası bir pisuarın içinde sızıp kalmış milleti belirsiz bir ayyaş dışında Çarşı bomboş. Göstericiler cıyaklayıp, “Fransızlara ölüm!” diye haykırarak Çarşı’ya dalıyor ve ayyaşı parçalıyor.

SALVADOR HASAN (anahtar deliğinden bakarak): “Şu suratlara bir bakın; protoplazmasal varlığın tümü *tümüyle aynı*.” Dans ediyor.

İnleyen ibne orgazma ulaşarak yere yuvarlanıyor: “Ah, Tanrım, müthiş... Bir milyon alevli zonklayan çük adeta...”

BENWAY: “Bu gençlere bir kan testi çekmek isterdim.”

Gri sakallı, gri yüzlü ve yırtık pırtık kahverengi ihramlı olağanüstü gösterişsiz bir adam, dudaklarını kıpırdatmadan, eşsiz bir aksanla söylüyor şarkısını: “Of yavrular, kocaman güzelim yavrular...”

İnce dudaklı, koca burunlu ve soğuk gri gözlü polis mangaları Çarşı’ya dört bir yandan dalıyor. Soğuk, yöntemli gaddarlıkla copluyor, tekmeliyorlar göstericileri.

Göstericiler ekip arabalarına doldurulup götürülüyorlar. Kenkler açılıyor ve Arabölge vatandaşları, her yanına diş ve sandalet saçılı, kandan kaygan meydana çıkıyorlar.

Ölü adamın sandukası Büyükelçilikte; konsül yardımcısı annesine haberleri iletiyor.

Yok artık... Sabah... Şafak... *N’existe plus...*¹²⁶ Bilseydim memnuniyetle söylerdim sana. Her halükârda Doğu kanadı için kötü bir hamle... Görünmez bir kapıdan gitti... Burada değil... İstediyiniz yere bakın... İşe yaramaz... *No bueno*... Dardayım... Şuma gel.

126 (Fr.) Artık yok.

(Not: Eski tüfek –gri *junk* havası çarpmış yüzlüler– hatırlayacaktır... 1920’lerde piyasadaki Çinli torbacılar Batı’yı güvenilmez, yalancı ve düzenbez görüyordu; karar almışlardı ve ne zaman bir Batılı mal almaya gelse, “Taje bitti... Şuma günü gel,” diyorlardı...)

İslam A.Ş. ve Arabölge Partileri

Dük de Ventre’in¹²⁷ balosuna üzerinde kişisel sloganı “Geçemeyecekler” yazılı dev bir prezervatif içinde ayaklı penis kılığında gelerek uluslararası bir sosyete skandalına yol açan meşhur seks taciri A.J.’in maddi destek sağladığı, İslam A.Ş. adlı bir şirket hesabına çalışıyordum.

Dük, “Zevksizliğin dik âlâsı, evlat,” demişti.

A.J. şu yanıtı vermişti: “Arabölge Kayganlaştırıcıyla girsin kışına.” Buradaki gönderme henüz larva aşamasındaki kayganlaştırıcı skandalıydı. A.J.’in hazırcevaplıkları genelde gelecek olaylara yöneliktir. Gecikmeli sokuşturmada üstattır kendisi.

Doğuştan Milyarder Salvador Hasan O’Leary de işin içinde. Yalnız doğrudan değil; yan kuruluşlarından biri açıklanmayan katkılar yapıyor ve yan kişiliklerinden birisi İslam A.Ş.’ye hiçbir şekilde şahsen katılmadan veya işbu örgütle, politikalarıyla, eylemleriyle veya amaçlarıyla kendisini doğrudan ilişkilendirmeden, danışman seviyesinde ilintili. Ayrıca zehirli buğday vasıtasıyla Hasan Cumhuriyeti’ni kırıp geçiren Jody ve Clem’dan

127 (Fr.): İşkembe, karın bölgesi, göbek.

–Ergot¹²⁸ Kardeşler– Otopsi Ahmet’ten ve kabzımal Hepatit Hal’dan bahsetmek de gerekiyor.

Mollalar, müftüler, müezzinler, kabile şefleri, şeyhler, sultanlar ve muhteremler ile akla gelecek her türlü Arap kesiminin temsilcileri alt tabakayı oluşturur ve üst düzeyin özenle uzak durduğu güncel mitinglere katılırlar. Delegelerin kapılarda dikkatle aranmasına rağmen bu mitingler her seferinde ateşli gösterilere dönüşür. Konuşmacılar sıklıkla benzine bulanıp yakılır veya görgüsüz çöl şeyhlerinden biri evcil koyununun karnına sakladığı makineliyi çıkarıp hasımlarını tarar. El bombaları kışlarına sokulu Milliyetçi mücahitler katılımcıların arasına karışır ve aniden, ağır zayıat vererek patlayıverirler... Bir keresinde de Başkan Ra, Britanya Başbakanını yere yuvarlamış ve adama, tüm Arap dünyasına yayın yapan televizyon kameralarının önünde tecavüz etmişti. Stockholm’de vahşi zevk çılgınlıkları duyulmuştu. Arabölge’de, İslam A.Ş.’nin kent sınırlarından sekiz kilometreye uzanan mesafe içinde miting düzenlemesini yasaklayan bir yönetmelik bulunmaktadır.

A.J. –esasen soyu sopu belirsiz bir Orta Doğuludur– bir zamanlar İngiliz centilmeni takılırdı. İngiliz aksanı Britanya İmparatorluğuyla birlikte söndü ve II. Dünya Savaşı’ndan sonra Kongre Kararıyla Amerikalı oldu. A.J. benim gibi bir ajandır ama kimin veya neyin hesabına çalıştığını kimse keşfedememiştir. Bir başka galaksiden gelme dev böcekler tröstünü temsil ettiği dedikoduları yaygındır... Şahsen ben onun (benim de temsil ettiğim) Olgucu tarafta bulunduğuna inanıyorum; bir Sıvılaştırma Ajanı olması da mümkün elbette (Sıvılaştırma programı, protoplazmasal emilim süreci üzerinden herkesin sonunda Tek

128 Çavdarmahmuzuz: ilaç yapımında kullanılan hastalıklı çavdar tanesi (Bot.). Ergotizm: Mahmuzlu çavdar ekmeğinin tüketiminden kaynaklanan hastalık.

Adam'da harmanlanıp birleşmesiyle ilgilidir). Piyasada kim, nedir, necidir, asla kesinkes bilemezsin.

A.J.'in kimlik gizleyici hikâyesiyse zararsız eşek şakaları yapan uluslararası sosyete zamparalığıdır. Leydi Sutton-Smith'in yüzme havuzuna piranha koyan ve ABD büyükelçiliğinde düzenlenen Dört Temmuz davetinde pança bir avuç *yagé*, haşhaş ve Yohimbine karışımı katıvererek toplu seks partisine giden yolu açan hep A.J. idi. Bunun sonucunda önde gelen on vatandaş –Amerikan, elbette– utançtan ölmüştü. Utançtan ölmek Kwakiutl Kızılderilileri ve Amerikalılara has bir durumdur; diğ-gerleri, “*Zut alors*”¹²⁹ veya “*Son cosas de la vida*” ya da “Her şeye kadir yüce Allah böyle yazmış,” der.

Ve Cincinnati Anti-Flüorit Cemiyeti zaferlerini saf memba suyuyla kutlamaya kalktıklarında dişleri oracıkta dökülmüştü.

“Sizlere sesleniyorum Anti-Flüorit Cemiyeti’nin kardeşleri ve bacıları, bugün temizlik adına asla geri çekilmeyeceğimiz bir darbe vurduk... Kahrolsun pis yabancı flüoritler! Bu güzelim ülkeyi gencecik bir delikanlının gergin kasığı kadar pürüzsüz kılacağız... Şimdi hep beraber şarkımızı söyleyelim: ‘Eski Meşe Kova.’”

Sıraya giren Anti-Flüoritçiler, bardaklarını meşe kovadaki içkiye daldırarak üzerine iğrenç müzik dolabı renkleri düşüren floresan ışıklarıyla aydınlatılmış bir kuyu başının önünden geçmeye koyulmuştu:

*Eski Meşe Kova, Altın Meşe Kova,
Efki mefkflflfmlk...*

A.J. suya diş etlerini lapaya çeviren bir Güney Amerikan sarmaşığı katmıştı.

129 (Fr.) “Tüh be!” veya “Aman, boşver.”

(Bu sarmaşığı Kolombiya’da üremiden ölen yaşlı bir Alman madenciden duymuştum. Putumayo yöresinde yetiştiği söyleniyordu. Hiç bulamadım. Fazla da aramadım... Aynı vatandaş bana bir de Xiuctul adıyla bilinen, iri çekirgeye benzer bir böcekten bahsetmişti: “Öyle güçlü afrodisyaktır ki bunlar, biri üzerine konsa oracıkta hemen bir kadın bulamazsan ölüverirsin. Bu böceğin temasından kaçmak için delice sağa sola koşuşturan Kızıl-derililer gördüm ben.” Maalesef bana Xiuctul hiç nasip olmadı...)

Üzerine böcek kovucu krem süren A.J., New York Metropolitan Operası’nın açılış gecesinde bir çuval dolusu Xiuctul salmıştı.

Bayan Vanderbligh, üzerine konan Xiuctul’a vuruyor: “Ay! Ah! A...A-aaa-aaa-ooohhhh!” Haykıranlar, camları parçalayanlar, üstünü başını yırtanlar... Gittikçe yükselen bir inlemeler ve ciyaklamalar ve iç geçirmeler ve yutkunmalar korosu... Meni ve am ve ter ve girilen rektumların küflü kokuları... Elmaslar ve kürkler, gece elbiseleri, orkideler, smokinler ve çamaşırlar saçılı zemini kaplayan, inip kalkan çıplak bedenler kütlesi...

A.J. bir keresinde devasa, buz gibi bir gurmenin dünyanın en müthiş mutfağını yönettiği Chez Robert’de bir yıl öncesinden masa ayırtmış. Bu elemanın bakışları öyle sert, öyle aşağılayıcıymış ki birçok müşteri gözüne girebilme sevdasının getirdiği krizlerde yerlere yuvarlanıyor, altına kaçırıyormuş...

Neyse, işte A.J. bu mekâna, her yemek arasında koka yaprağı çiğneyen altı Bolivya Kızılderiliysiyle gelmiş. Ve Robert tüm gurme azametiyle masaya geldiğinde A.J. kafasını kaldırıp: “Hey, evlat!” diye bağırması, “ketçap getirsene bana.”

(Diğer seçenek: A.J. bir ketçap şişesi çıkarıyor ve seçkin yemeklere boca ediyor.)

Otuz gurme aynı anda ağızlarında lokmalarıyla kalakalmış. İğne düşse sesinin duyulacağı bir sessizlik kaplamış mekânı.

Robert ise yaralı filler gibi böğürerek mutfağa koşturup bir satır kapmış... Yüzü moraran şarap garsonu hırlamaya başlamış, bir 1926 mahsulü Brut Şampanya şişesini kırmış... Şef Garson Pierre bir et bıçağı kapmış. Üçü birden insanlık dışı öfke çılgınlıklarıyla A.J.'i kovalamaya başlamış... Masalar devrilmiş, yıllanmış şaraplar ve eşsiz yiyecekler yere saçılmış... "Linç edin!" haykırışları sarmış her yanı. Gözünü kan bürümüş yaşlıca bir gurme, kırmızı kadife perde ipiyle ilmek hazırlamış... Kol bacak koparılma tehlikesi altında köşeye sıkıştığını gören A.J. kozunu oynamış... Kafasını geri atıp domuz çılgınlığını patlatmış ve lokantanın yanı başına bıraktığı yüz aç domuz bir hışımla içeri dalıp birinci sınıf mutfağı talana başlamış. Robert dev ağaçlar misali yere yıkılmış ve domuzlara yem olmuş. A.J., "Garibim piçler," demişti, "yediklerini takdir edemeyecek denli cahillerdi."

Bunun ardından Robert'ın kardeşi Paul, yerel tımarhanenin birinden çıkıp lokantayı devralarak 'Transandantal Mutfak' adını verdiği bir şeye girişmiş... Yemeklerin kalitesini hiç fark ettirmeden, doğrudan çöp sunana dek düşürmüş; Chez Robert'ın ününden çekinen müşterilerse protestoya cesaret bulamamışlar.

ÖRNEK MENÜ

Haşlanmış Solucanlı Berrak Deve Sidiği Çorbası

*Kolonya Soslu ve Isırgan Otu Garnitürlü
Güneşte Çürütülmüş Vatoz Fileto*

*Sızma Krank Mil Yağında
Boeuf Suprême Plasenta,
Mayhoş Çürük Yumurta Akı Sosu
Ve Ezik Tahtakurusuyla*

*Diyabetik İdrar Terbiyeli, Yanıcı İspirtoya Batırılmış
Limburger Peyniri Şekeri*

İşte, böylece müşteriler gıda zehirlenmesinden birer ikişer usulca ölmeye başlamış... Derken A.J. bir sürü Orta Doğulu mülteciyle mekâna dönmüş. Önüne gelen yemekten bir lokma almış ve haykırmış: “Çöp ulan bu! Artıklarla pişirin bu ukala dümbeleğini!”

Gülünç ve sevilesi eksantrik A.J. efsanesi işte böyle büyümüş... Görüntü kararıyor, Venedik'teyiz... Gondolcular şarkılarını söylüyor ve San Marco Meydanı'yla Harry'nin Yeri'nden eşcinsel çılgınlıkları yükseliyor.

Şimdi şu köprüye dair hoş bir eski Venedik hikâyesi vardır; anlatılana göre bir grup Venedikli denizci dünya turuna çıkmış ve yolculukta hepsi ibneleşmiş, kamarotu, miçoynu falan sikmişler, neyse işte, Venedik'e döndüklerinde hanımların bu müphem vatandaşların arzularını uyandırabilmek için bu köprüde ciğerler fora dolaşmaları şart olmuş. Derhal bir tabur komando San Marco'ya yollanmış.

“Kızlar, bunun adı H.Ş.M., yani Her Şey Meydanda operasyonu... Memeleriniz durdurmazsa bu ibneleri, amlarınızla çıkın karşılarına!”

“Ay, Gertie, var ya hepsi doğruymuş... Balta sapı yerine iğrenç yarıkları var bunların...”

“Ay, dayanamayacağım.”

“Rezilliğin dik âlâsı...”

Paul, laf erkeklerin erkeklerle yatıp uygunsuz şeyi yapmalarına geldiğinde bildiğinden fazlasını –pisliğin teki olduğundan– sallardı. Uygunsuz. Yani kim am yolundayken çükte geziye çıkar, yani vatandaş tam malı götüreceken yabancının teki içeri dalıp kışına uygunsuzu yapıverir, onu diyorum.

A.J. elindeki palayı güvercinlere sallayarak San Marco'dan geçiyor: "Piçler! Orospu çocukları!" diye bağıyor... Mor kadifeden yelkenli, yaldızlı ve pembeli ve mavili dehşetli büyük mavnasının güvertesinde yalpalıyor. Sirtında kurdeleleri şeritler ve madalyalarla kaplı, pis ve yırtık pırtık, ceket düğmeleri yanlış iliklenmiş akla ziyan bir denizci üniforması... A.J., üstünde, penisi dikilmiş bir altın oğlan heykeli bulunan kocaman bir taklit Yunan semaverine doğru gidiyor. Oğlanın taşaklarını burduğunda ağzına şampanya fışkırıyor. Ağzını siliyor ve etrafına bakınıyor.

"Nerede benim Habeşlerim ulan?" diye bağıyor.

Sekreteri okuduğu çizgi romandan kafasını kaldırıyor: "Kafa çekiyorlar... Karı peşindeler."

"Sahtekar dallamalar... Habeşsiz ne yapayım ben?"

"Gondola binsen?"

"Gondol?" diye bağıyor A.J. "Bu boku gondolla gezeyim diye mi aldım ben? Yelkenler fora, kürekler içeri, Bay Hislop... Yedek motor bende..."

Bay Hislop bıkkınca omuz silkiyor. Parmağını kontrol paneline uzatıyor... Yelkenler açılıyor, kürekler gövde içine çekiliyor.

"Parfümü de aç ha... Bok kokuyor bu kanal."

"Gardenya? Sandal Ağacı?"

"Cık. Ambrosya."

Bay Hislop bir başka düğmeye basıyor ve mavnayı yoğun bir parfüm bulutu sarıyor.

A.J. öksürüyor. "Ventilatörleri aç!" diye bağıyor, "boğuluyorum!"

Bay Hislop mendiliyle ağzını kapatarak öksürüyor. Bir düğmeye basıyor. Ventilatörler dönmeye başlıyor ve ambrosyanın yoğunluğu gidiyor.

A.J. yükseltilmiş platformdaki dümene geçiyor. "Çarpışma!" Mavna sarsılmaya başlıyor. "*Avanti*, ulan!" A.J. bağıyor

ve mavna kanala hızla dalıyor, turist dolu gondolları devirip yolcu motorlarını ıskalayarak bir diğer kanala geçiyor (dalgaları kaldırımda yürüyenleri yıkıyor), bağlı duran bir gondol filosunu dağıtıyor ve nihayet iskeleye çarparak kanalın ortasında dönüyor... Gövdeye açılan bir delikten su havaya bir sütun gibi yükseliyor.

“Pompa başına, Bay Hislop! Su alıyoruz!”

Mavna aniden yalpa vurarak A.J.’i kanala fırlatıyor.

“Gemiye terk edin, ulan! Canını kurtaran kaçsın!”

Mambo müziği eşliğinde görüntü kararıyor.

A.J.’in başış yaptığı, Latin Amerika kökenli suçlu oğlanlara yönelik Escuela Amigo’nun¹³⁰ açılışı; öğretmenler, öğrenciler ve basın katılıyor. A.J. Amerika bayraklarıyla kaplı bir kürsüye çıkıyor:

“Peder Flanagan’ın ölümsüz sözleriyle: Kötü çocuk diye bir şey yoktur... Heykel nerede ulan?”

TEKNİSYEN: “Şimdi mi istiyorsunuz?”

A.J.: “Ne sikim yapmaya geldim sanıyorsun buraya? *Gıyabında* mı açacağım o boku?”

TEKNİSYEN: “Tamam... Tamam. Getiriyoruz.”

Heykel, bir Graham Hymie traktörüyle getiriliyor ve platformun önüne yerleştiriliyor. A.J. bir düğmeye basıyor. Platformun altındaki türbinler sağır edici bir gürültüyle çalışarak platformu yükseltmeye başlıyor. Rüzgâr heykelin kırmızı kadife örtüsünü savuruyor, örtü ön sırada oturan eğitmen kadrosunun üstüne uçuyor... Toz ve döküntü bulutları izleyicileri kaplıyor. Siren sesleri yavaşça azalıyor. Eğitim kadrosu örtüden kendisini kurtarıyor... Herkes nefesini tutup heykele bakıyor.

PEDER GONZALEZ: “Tanrının Anası!”

TIME MUHABİRİ: “İnanamıyorum!”

130 (İsp.) Arkadaş Okulu.

DAILY NEWS: “Resmen ibnelik bu!”

Oğlanlardan ıslıklar yükseliyor.

Toz dağılırken ortaya parlak pembe taştan muazzam bir anıt çıkıyor: Çıplak bir oğlan, uyuyan bir diğerrinin üzerine eğilmiş; yoldaşını flütle uyandırma arzusu açık. Oğlanın bir eli flütte, diğerriyse uyuyanın bedeninin ortasını örten kumaşa uzanıyor. Kumaştaki kabarıklık da aynı oranda bariz. İki oğlan da kulaklarının ardına birer çiçek yerleştirmiş; yüz ifadeleri aynı... Hülyalı ve gaddar, ahlaksız ve masum... Heykelin kaidesi, üstüne por-selen mozaikten harflerle –pembe, mavi ve altın– okul sloganı “Onunla ve Onun İçin” yazılı bir piramit...

A.J. öne çıkıyor ve şampanya şişesini oğlanın diri kalçalarının da kırıyor.

“Ve unutmayın çocuklar, şampanya işte buradan gelir.”

Manhattan Serenadı.

A.J. ve tayfası New York’ta bir gece kulübüne geliyor. A.J. altın zincir ucunda tasmalı bir kıcımor babunu çekeştiriyor. A.J.’in üstünde ekose keten golf pantolonu ile kaşmir ceket giyiyor.

MÜDÜR: “Bir dakika... Bir dakika... Bu ne bu?”

A.J.: “İlirya¹³¹ kanişi. Elde edilebilecek en seçkin hayvandır. Mekânın itibarını yükseltecektir.”

MÜDÜR: “Bence bu bir kıcımor babun. Ve dışarıda kalıyor.”

YALAKA: “Bu kim biliyor musun sen? A.J. bu; parasaçanların sonuncusu.”

MÜDÜR: “Kıcımor piçini alıp başka yerde saçsın parasını.”

A.J. bir başka kulübün önünde durup içeri bakıyor. “Zarif ibneler ve yaşlı amcıklar, işte be! Yerine geldik. İleri vatandaş!”

Yere bir altın kazık çakıp babunu bağlıyor. Zarif pozlarda konuşmaya başlıyor, yalakalar sözlerini tamamlıyor.

131 Adriyatik kıyılarından Makedonya’ya uzanan bölgenin antik adı.

“Muhteşem!”

“İnanılmaz!”

“Cennet resmen!”

A.J. ağzına uzun bir sigaralık yerleştiriyor. Sigaralık tuhaf, esnek bir metalden. Tiksindirici sürüngen yaşamı bahşedilmiş-çesine kıvrılıp bükülüyor, dalgalanıyor.

A.J.: “Neyse işte, on bin metrede karın üstü dümdüzdüm...”

Civardaki birkaç eşcinsel tehlikeyi sezen hayvanlar misali kafalarını kaldırıyor. A.J. anlaşılma bir hırlamayla yerinden fırlıyor.

“Kıçımor ibne seni!” diye bağırıyor. “Zemine sıçmak neymiş göreceksin!” Şemsiyesinden bir kırbaç çekiyor ve babunun kıçında şaklatıyor. Babun haykırıyor ve kazığı söküp kaçıyor. Yan masaya sıçırıyor, yaşlı bir kadının üstüne tırmanıyor, kadın derhal kalp krizinden ölüyor.

“Kusura bakmayın hanımefendi. Disiplin işleri, malum.”

Babunu çalgınca kırbaçlayarak masadan masaya kovalıyor. Çılgınlık atan ve korkuyla altına sıçan babun müşterilerin üstüne tırmanıyor, bar tezgâhı üzerinde koşturuyor, perdelerden ve avizelerden sallanıyor...

A.J.: “Derhal yola gelip adam gibi sıçacaksın! Yoksa ne öyle sıçabilirsin ne böyle!”

YALAKA: “Senin için onca yaptığın sonra A.J.’i kızdırdığın için kendinden utanmalısın!”

A.J.: “Nankörler! Hepiniz nankörsünüz! İbne eskisi söylüyor size!”

Tabii bu zırva hikâyelerine kimse inanmıyor. A.J. bir “bağımsız” olduğu iddiasındadır ki o da şu demektir: “Kendi işine bak, güzelim.” Artık bağımsız kalmadı... Bölge her türden dangalak kaynıyor ama tarafsız yok. A.J. seviyesinde bir tarafsızsa elbette düşünülecek şey değil...

Hasan'ın meşhur Sivilaştırmacılar ve bir Gizli Gönderici olmasından kuşku duyulmakta... "Cık, çocuklar," diyor masum bir gülümsemeyle, "ben sadece tomurcuklanan bir kanser eskiyiyim ve yayılmaya ihtiyacım var." Dallaslı petrol arayıcısı Kuru Kuyu Dutton'dan kalma bir Teksas aksanına geçiyor ve içeride-dışarıda her daim kocaman bir kovboy şapkası ve çizmeleriyle dolaşıyor... Kara gözlüklerinin ardında gözleri görünmüyor; yüzü balmumu kadar pürüzsüz ve anlamsız, usta dikimi takım elbisesi henüz olgunluğa ermemiş bol sıfırlı banknotlardan... (Banknotlar elbette sürümdeki değerlerdir ancak kullanıma alınmadan önce olgunluğa ermeleri gerekir... Banknotlar, birim başına bir milyon dolar seviyesine kadar çıkmaktadır.)

"Üstümde kabuklarından çıkıp duruyorlar," diyor utangaçça... "Bu şey gibi, ee, nasıl desem bilemedim şimdi... Sanki bir anne akrebim; bu bebek paraları sıcak bedenimde taşıyor ve büyütüyorum... Of ya, umarım bunlarla canınızı sıkıyorumdur."

Arkadaşlarınca -çevresinde daima "birkaç" arkadaş bulundurulur ve her birine saat başı hesabıyla yevmiye öder- Sally adıyla bilinen Salvador, II. Dünya Savaşı sırasında *slunk* ticaretinde tuzlanmıştı. (Tuzlanmaktan derken zengin olmayı kastediyorum. Texaslı petrolcülerin kullandığı bir deyimdir.) Pürüzsüz, parlak ve gözeneksiz derisi altına parafin enjekte edilmişçesine mumyalanmış görünüşlü kaba yüzlü fotoğrafı Saf Gıda ve İlaç Dairesi dosyalarındadır. Bir gözü ölgün gri renklidir ve kusurları ve saydamsız noktalarıyla yuvarlak bir mermeri andırır. Diğeriyse siyah ve parlak, düşsüz bir yaşlı böcek gözüdür. Gözleri normalde kara gözlükleri yüzünden görünmez. Larva dönemindeki bir devletin gizli polisleri misali tekinsiz ve gizemli görünür.

Heyecana kapıldığında İngilizcesi bozulur. Bu tür anlarda aksanı akla İtalyan kökenli olduğunu getirir. Etrüsk dilinde okur ve yazar.

Sal'ın uluslararası dosyası üzerinde bir manga dolusu muhasebe müfettişi ömür tüketmiştir... Operasyonları izlenmesi mümkün-süz, sürekli değişen bir yan kuruluşlar, paravan şirketler ve sahte isimler ağı kapsamında dünyaya yayılmıştır. 23 pasaport edinmiş ve 49 defa sınır dışı edilmiştir. Küba, Pakistan, Hong Kong ve Yokohama'dan sınır dışı işlemleri halen askıdadır.

Dosyası namı diğer Ayakkabıcı, namı diğer Yanlış Yön Marv, namı diğer Doğuştan Leary, namı diğer Dalavereci Pete, namı diğer Plasenta Juan, namı diğer Kayganlaştırmacı Ahmet, namı diğer El Chinche,¹³² namı diğer El Culito,¹³³ vs, vs diye on beş sayfa giden Salvador Hasan O'Leary kanunla başını ilk defa, ahmak hapı parasını ayakkabı dükkânlarında fetişistleri yolarak kazanan ve Brooklyn Polisi'nce Ağlak Wilson adıyla bilinen bir tiple gezdiği New York'ta belaya sokmuştu. Hasan, üçüncü dereceden haraç kesme ve polis memuru kılığına girmekle suçlanmıştı. Yalnız Hasan, silkeleyicinin bir numaralı kuralını öğrenmişti: Pilotların U.H.K.'sine yani Uçuş Hızında Kal'ıyla aynı anlama gelen T.S., yani Tenekeyi Salla... Vigilante'nin dediği gibi: "Gurultuya geldiysen, evlat, tenekeni sallayacaksın." Bu yüzden sahte rozetle yakalayamamışlardı. Hasan, Wilson aleyhine tanıklık etmiş, beriki de Tanımsız Ceza (New York kanunlarına göre hafif suçlara verilen en uzun süreli ceza budur. Esasen Tanımsız Ceza, Riker's Island'da üç yıl yatmak anlamına gelir) yemişti. Hasan'ın davasıdaysa takipsizlik kararı çıkmıştı. "Efendiden bir polise denk gelmeseydim beş sene yerdim," diyen Hasan, her sakata geldiğinde mutlaka efendiden bir polise denk gelir. Dosyasında yasayla işbirliğine girme veya polis ağzıyla "paslaşma" eğilimini gösteren üç sayfa dolusu lakabı vardır. Başkalarıysa çeşitli adlarla anarlar onu: Polis Sevdalısı Abe, Gammaz Marv, Ötücü

132 Tahtakurusu.

133 Götçük.

Hebe,¹³⁴ Bok Ali, Yanlışçı Sal, Cırlak İspanyol, Parlak Soprano, Bronx Opera Binası, Aynasız Cini, Cevap Servisi, Puşt Güvercin, Müzikal İbne, Terso Göt, İbne Gammaz, Narkocu Leary, Oynak Leprikon...¹³⁵ Yağlı Gert...

Yokohoma'da seks shop açmışlığı, Beyrut'ta *junk*, Panama'da kadın satmışlığı vardır. II. Dünya Savaşı'nda büyük oynamış, Hollanda'da bir mandıra satın alıp kullanılmış aks yağıyla incelterek Kuzey Afrika'daki Kayganlaştırıcı piyasasını ele geçirmiş ve sonunda *slunk* ticaretiyle malı götürmüştür. Dünyayı sahte ilaç ve envai çeşit taklit mala boğarak zenginleşip büyümüştür. Kirli taktikler, sahte antibiyotikler, bozuk paraşütler, bayat panzehirler, etkisiz serum ve aşılar, su alan cankurtaran filikaları...

Sabık vodvil dansçıları Clem ve Cody, sadece A.B.D.'yi kötü gösterme derdindeki iki Rus ajanı kılığına girmişler... Anlatılana göre, Endonezya'da oğlancılık suçuyla tutuklandıklarında Clem, savcıya şöyle demiş:

"İbnelik yapmakla aynı değil bir kere... Sonuçta hepsi çañçin-çon tayfasındandı."

Kara şapkaları ve kırmızı pantolon askılarıyla Liberya'da ortaya çıkmışlardı:

"E, ben de yaşlı zenciye vurdum; böyle tek bacak havada debelenerek yana devrildi."

"İyi, peki, hiç zenci yaktın mı?"

Bu ikisi sürekli fakir mahallelerde ağızda puro gezer:

"Buraya bi'kaç buldozer sokmak lazım, Jody. Tüm bu pisliği temizlesinler."

Marazlı kalabalıklar, üst düzey Amerikan öfkesine tanıklık edebilmek umuduyla peşlerinde dolanır bu ikisinin.

134 Yunan mitolojisinde gençlik tanrıçası (Zeus ile Hera'nın kızı, Herkül'ün eşi).

135 İrlanda mitolojisinde kunduracı cinler.

Yakınıyor Clem: “Otuz yıldır meslekteyim hiç böylesini görmedim. Şimdi bir gecekondu mahallesi yıkmam, bir posta E çakmam, Kara Taş’a¹³⁶ işemem, domuz kıyafetimle Namaza durmam, Kredileri iptal etmem ve aynı anda götten vurdurmam lazım... Ne ya, ahtapot muyum ben ya?”

Kara Taş’ı helikopterle çalıp yerine, hacılar geldiğinde Bronx tezahüratını yapmak üzere eğitilmiş domuzlar bırakmanın planlarını yapıyorlar. “Cıyaklayan piçlere ‘Amerika aşkına üçlü çekmeyi’ öğretmeye çalışıyoruz ama mümkün değil...”

“Şimdi, buğday işi için Panama’daki Ali Wong Chapultepec’le temas kurduk. Yüksek kalite falan diyor, Finli pilot yerel bir mekânda cartayı çekip bütün yükünü madama bırakmış... ‘Anam gibiydi’ demiş; son sözleri bunlarmış... Yani işte, biz de kocakanın hürmetine aldık malı. On parça E bıraktık.”

“Sıkı E ama. Halep işi.”

“Ayakta tutmaya yetecek kadar sütle şeker hesabı.”

“Arada kaktırmış mıdır kıcımıza?”

“Hasan’a ulaşınca Reis şerefine şölen verip buğdaydan mamul kuskus ikram etmek lazımdı, değil mi?”

“Yaptık zati. Ve ne, biliyor musun, vatandaşlar öyle marihuana yüklenmişti ki şölenin ortasında sapıttılar... Ben sadece ekmekle süt götürdüm... Ülser var, malum.”

“Aynen.”

“Neyse işte, yangındı, yanıyoruz falan diye koşturup durdular ve çoğu sabaha cartayı çekti.”

“Kalanı da bir sonraki sabah nalları dikti.”

“Doğu malını tika basa doldurmuşken ne bekliyorlardı başka?”

“Bu vatandaşların böyle kapkara kesilmesi ve bacaklarının kopması da komiktir ha.”

“Marihuana bağımlılığının feci sonuçları, canım.”

136 Kâbe’nin içinde bulunan kutsal taş (Hacer-ül Esved).

“Aynısı bana da olmuştu.”

“E, biz de doğrudan gayet tanınmış bir Latah olan Sultan’la işi bağladık. Ondan sonrası, ne denir, gayet tıkırında gitti.”

“İnanmazsınız, birtakım kızgın elemanlar ta kalkışa kadar peşimizden geldiler.”

“Bacaksız falan tipler işte.”

“Kafadan da sakattılar canım.”

(Çavdarmahmuzu bozuk tahıllarda ortaya çıkan bir hastalıktır. Orta Çağ’da Avrupa sıklıkla –Aziz Antonio Ateşi adı verilen– bu hastalıktan kırılırdı. Genellikle kangrene yol açar, niha-yetinde kararan bacak düşer.)

Ekvador Hava Kuvvetleri’ne bir parti bozuk paraşüt satmış-lardı. Tatbikat sırasında patlak prezervatiften fışkırırcasına yere çakılan gençlerin sıçrayan kanları koca göbekli generallerin üs-tünü başını batırmıştı... Aynı anda Clem ve Jody jetlerinde, And dağları üzerinden tüymekle meşguldü...

İslam A.Ş.’nin kesin hedefleri bilinmemektedir. Söylemeye gerek yok tabii, işin içindeki herkesin kendi hesabı vardır ve hep-si günün birinde illa bir diğeri için ayağını kaydırma peşindedir.

A.J., İsrail’in mahvı için ortalığı kızırtıyor: “Şimdi Batı’ya yönelik bunca duygu arasında insan genç Arapların tatlı hayatı-nın hesabını tutuyor yani... Durum hoş görülür gibi değil doğru-su... İsrail tümüyle sorun yani...” Tipik A.J. uydurmaları.

Clem ve Jody, Venezuela’daki hisselerinin değerini patlat-mak için Yakındoğu’daki petrol alanlarının yok edilmesiyle il-gilendiklerini açıklıyorlar.

Clem, ‘Crawdad’in¹³⁷ (Big Bill Broonzy)¹³⁸ ezgisine söz yazı-yor:

137 Kerevit.

138 Big Bill Broonzy (1898-1958): Amerikalı Blues müzisyeni.

*Onca petrol kuruyup gidince ne edeceksin?
Oturup Arapların gebermelerini seyredeceksin.*

Salvador, Sivilaştırmacı faaliyetlerini, en azından alt tabakalardan gizlemek için kalın bir uluslararası finans perdesi çekiyor... Ama birkaç seri *yagén*in ardından arkadaşlar arasında baklayı çıkarıyor...

Sivilaştırmacı dansı esnasında, "İslam çoktan cepte güzelim," diyor... Derken kendisini tutamıyor ve berbat bir tizden kopuveriyor:

*Titriyor uçurumun kenarında
Tek itişle aynen dibe bata
Peçemi hazırlayver, Ana.*

"Şimdi bu vatandaşlar, kendisini Muhammed'in ikinci doğuşu diye yutturan bir Brooklyn Yahudi'sini tutmuşlar... Aslında Doktor Benway, Mekke'de muhteremin birisinden Sezaryenle doğurtmuştu bunu..."

"Ahmet ortaya çıkmazsa... Gider biz alırız."

Saf Araplar bu arsız dümeni sorgusuz yutmuşlardı.

"Hoş insanlar bu Araplar," diyor Clem, "hoş ve cahil."

Böylece söz konusu dalavere radyoda günlük Surelerle yayınlanıyor: "Sevgili radyo dinleyicileri, şimdi karşınızda munis peygamberiniz Ahmet... Bugün sizlere zarafet ve her daim ferah öpüşmenin öneminden bahsetmek istiyorum... Dostlar, Jody'nin klorofil tabletleri bu konuda biçilmiş kaftan..."

Şimdi Arabölge partileri üstüne birkaç kelâm edelim:

Sivilaşma Partisi'nin, son emilimde kimin kimin enayisi olduğu ortaya çıkana kadar, bir kişi haricinde tümüyle enayilerden oluştuğu derhal anlaşılacaktır... Sivilaştırmacılar, başta

sado-mazoşist uygulamalar olmak üzere her türlü sapkınlığa fazlasıyla kaptırmışlardır...

Sıvılaştırmacılar genelde durum nedir, bilirler. Öte yandan Göndericiler doğaya ve göndermenin ölümcül durumuna dair cehaletleri, barbarca ve tepeden bakan tavırları ile her türlü *ol-guya* duydukları aşırı korkularıyla tanınırlar. Göndericilerin Einstein'ı bir akıl hastanesine kapatmasını ve kuramını mahvetmesini sadece Olgucuların müdahalesi engelleyebilmiştir. Yalnızca bir avuç Göndericinin ne yaptıklarını bildikleri söylenebilir ve işbu üst kademe Göndericiler dünyadaki en tehlikeli ve kötü insanlardır...

Gönderme Teknikleri başlarda kabaydı. Görüntü kararıyor, Chicago'daki Ulusal Elektronik Konferansı'na geçiyoruz. Katılımcılar paltolarını giyiyor... Konuşmacı tezgâhtar kızların yeknesak sesiyle konuşuyor:

"Sözlerime son verirken bir uyarıda bulunmak istiyorum... Beyin haritalandırma araştırmalarının mantıklı devamı biyo-kontrol, yani bedensel hareketin, zihinsel sürecin, duygusal tepkinin ve görünür duyuşsal etkilerin hastanın sinir sistemine sokulan biyo-elektrik sinyaller vasıtasıyla kontrolüdür."

"Daha yüksek sesle ve daha komik söyle!" Katılımcılar toz bulutları arasında dışarı çıkıyor.

"Bir cerrah, doğumdan kısa süre sonra beyine bağlantıları yerleştirebilir. Minyatür bir radyo alıcısı takılabilir ve kişi, Devlet kontrolündeki vericilerle kontrol edilebilir."

Bomboş, koskocaman, esintisiz salonda toz yatıyor; havada sıcak demir ve buhar kokusu; kaloriferin şarkısı uzaklardan duyuluyor... Konuşmacı notlarını karıştırıyor, üzerlerindeki tozu üflüyor...

"Biyo-kontrol aracı, tek yönlü telepatik kontrolün ilk örneğidir. Kişi, herhangi bir araç yerleştirilmeden, uyuşturucular veya diğer işlemlerle vericiye açık hale getirilebilir. Nihayetinde

Göndericiler telepatik yayımı özellikle kullanacaktır... Hiç Maya yazmalarını incelediniz mi? Benim anladığım şu: rahipler –nüfusun yaklaşık yüzde biri– işçilere neyi, ne zaman hissedeceklerine dair talimatlar veren tek yönlü telepatik yayınlar kullanmışlar... Bir telepatik gönderici daima göndermek durumundadır. Asla alamaz çünkü alması, bir başkasının kendisine ait duyguları bulunduğu anlamına gelir ve bu kendi devamlılığını zedeleyecektir. Gönderici daima göndermek durumundadır ama kendisini temas yoluyla şarj edemez. Er geç yollayacak duygusu kalmayacaktır. İnsan bir başına duygu sahibi olamaz. Göndericinin yalnızlığı gibi bir başınalık değil... Ve anladığınız üzere, bir uzay-mekânda sadece bir gönderici bulunabilir... Sonunda yayın biter... Gönderici dev bir çıyana dönüşür... O zaman işçiler toplanır, çıyanı yakar ve ortak iradeyle yeni bir Gönderici seçer... Mayaları sınırlandıran yalıtılmışlıklarıydı... Şimdiye bir Gönderici gezegeni kontrol edebilir... *Anlayacağınız üzere kontrol, asla uygulanabilir bir sona ulaşmada araç olamaz... Daha fazla kontrolden başka hiçbir şeye aracılık edemez... Junk gibi...*"

Bölünmeciler orta yolcu bir konumdadır; esasen ılımlılar adıyla anılabilirler... Bölünmeciler adıyla bilinirler çünkü kelime anlamıyla bölünürler. Etlerinden minik parçalar keserler ve cenin sıvısı içinde kendilerinin tıpatıp kopyalarını geliştirirler. Bölünme sürecinin kesintiye uğramaması durumunda, günün birinde bütün gezegende sadece tek cinsiyetten tek kopya kalması, yani milyonlarca ayrı bedene sahip tek kişinin kalması olası görünmektedir... Bu bedenler gerçekten bağımsız mıdır ve zaman içinde farklı karakterler geliştirebilirler mi peki? Sanmıyorum. Kopyalar düzenli aralıklarla Ana Hücre'den şarj edilmek zorundadır. Bir kopya devriminden ürken Bölünmeciler arasında bu bir iman koşuludur... Bazı Bölünmeciler, sürecin tek bir kopyanın tekelinden hemen önce durdurulabileceğini

düşünürler. “Bırakın, seyahatlerimde yalnız kalmayayım diye etrafa birkaç kopya daha ekeyim... Ve Arzulananlar bölümünü sıkı kontrol altında tutmalıyız...” derler. Nihayetinde kendinizinkiler dışında kalan her kopya ‘Arzulanan’dır. Tabii biri tutup bir bölgeyi Özdeş Kopyalara boğmaya kalkarsa neler döndüğünü herkes anlar. Diğer vatandaşlar bir ‘Schluppit’ (belirlenebilen tüm kopyaların toplu katli) ilan etmek durumunda kalır. Birçok vatandaş yok edilmesini engellemek için kopyalarını boyar, bozar ve yüz ile beden kalıpları vasıtasıyla değişikliğe uğratır. Ö.K.’leri (Özdeş Kopyalar) üretme riskine sadece en terk edilmiş ve utanmaz tipler atılır.

Uzun bir çekinik gen hattının ürünü ebleh bir albino Reis (kara kıllarla çevrili, minik ve dişsiz bir ağız, kocaman bir yengeç bedeni, kol yerine kısıkaçlar, uzantılar üstünde gözler...) 20.000 Ö.K. toplamış.

Terasında sürünürken tuhaf böcek tıkrıtları çıkartarak, “Göz alabildiğine kopya, her yerde” diyor. “Foseptiğimde kopya yetiştirip muslukçu veya kurye kılığına sokarak çaktırmadan piyasaya salan adı lazım değil götler hesabı etrafta hırsız misali dolanmam gerekmiyor... Benim kopyalarımın çarpıcı güzelliği estetik ameliyatlardan, barbarca makyajlardan ve kolalama işlemlerinden gelmiyor. Bedenlerinin, yüzlerinin ve ruhlarının göz kamaştırıcı güzelliğini herkes görsün diye ayan beyan ortadadır benimkiler. Hepsini kendi imgemden yarattım ve dünyayı miras alacakları için artarak çoğalmalarını buyurdum.”

Şeyh Aracknid’in kopya kültürlerini ebediyen arınık kılmak üzere profesyonel bir cadı çağrılmıştı... Cadı anti-orgon patlamasına hazırlanırken Doktor Benway ona şöyle dedi: “Hiç zorlama kendini. Friedrich ataksisi¹³⁹ o kopya yuvasını temizleyecektir.

139 Genellikle genç adolesan dönemde ataksik yürüyüşle kendini gösteren, buna skolyoz ve ayak deformitelerinin eşlik ettiği bir spinoserebellar sistem hastalığı. (Ataksi: Kas hareketlerinde düzensizlik.)

Viyana’da, Profesör Göteparmak’ın yanında nöroloji okudum ben ve kendisi insan bedenindeki her siniri bilirdi. Müthiş ihtiyar... Sonu baktandı gerçi... Sarkan basur memeleri Dük de Ventre’in Hispano-Suiza’sında¹⁴⁰ patlamış ve arka tekerleğe dolanmış. Başta bağırsakları, içinde ne varsa çıkmış ve zürafa derisinden arka koltukta bomboş bir kabuk kalmış... Gözleri ve beyni bile, hem de berbat bir *şlürp* sesiyle gitmiş. Dük de Ventre o dehşetli *şlürpü* mezarına kadar götüreceğini söyler hâlâ.”

Kılık değiştirmiş bir kopyayı tespit etmenin yolu bulunmadığından (gerçi her Bölünmeci’nin kendisine ait, şaşmaz saydığı bir yöntemi vardır) Bölünmeciler histerik ölçüde paranoyaktır. Vatandaşın birisi tutup liberal bir görüş belirtmeye kalksa, bir diğer vatandaş hiç sektirmeden çemkirir: “Nesin ulan sen? Sik-tiriboktan bir zencinin ağartılmış kopyası mı?”

Bar kavgalarındaki zayıf şaşırtıcıdır. Zenci kopyalara –ki sarı-sın ve mavi gözlü olabilmektedirler– duyulan korku kimi yerlerde bölgeleri tümünden boşaltmıştır. Bölünmecilerin hepsi gizli veya açık eşcinseldir. Kötücül yaşlı ibneler, genç oğlanlara, “Kadınlarla düşüp kalkarsan kopyaların gelişmez,” der. Ve vatandaşlar sürekli birilerinin kopya kültürlerine bela okur. “Kültürüm belanı versin ulan!” bağırtıları –ardından gelen arbede gürültüleriyle– sürekli semtlerde çınlar... Bölünmeciler genelde kara büyüye meraklıdır ve ellerinde aynı zamanda Protoplazma Baba adıyla da bilinen Ana Hücre’yi ele geçirilmiş bir kopyaya işkence etmek veya aynı kopyayı öldürmek yoluyla yok etmeye yönelik, çeşitli seviyelerde etkin sayısız formül bulunur... Yetkililer Bölünmeciler arasındaki cinayet ve izinsiz kopya üretimi suçlarını kontrol çabalarından vazgeçmiştir. Ancak genel seçim-öncesi baskınları düzenlemekte ve kopya kaçakçılarının yuvalandığı Bölge dağlarındaki kültür ummanlarını yok etmeyi sürdürmektedirler.

140 1904 yılında kurulmuş, I. ve II. Dünya Savaşı dönemlerindeki lüks otomobil üretimleriyle ün salmış İspanyol-İsviç şirketi.

Bir kopyayla cinsel ilişki kurmak kesinlikle yasaktır ve hemen herkes tarafından yapılmaktadır. Utanmaz vatandaşların kopyalarla çekinmeden düşüp kalktığı ibne barları mevcuttur. Ev dedektifleri duvarlardan kafalarını uzatıp, "Burada kopya var mı?" diye sorarlar.

Düşük kalite kopya âşıklerle dolup taşması beklenen barlar, den-den işaretli tabelalar asar: "Burada " " Bulunmaz."

Ne Göndericilerin tepeden bakan kayıtsızlığına ne de Sıvılaştırmacıların gevşek ahlaksızlığına erişebilen ortalama bir Bölünmecinin sürekli korku ve öfke krizi içinde yaşadığı söylenebilir... Ancak uygulamada taraflar veya partiler ayrı değil, her türden bileşimle harmanlanmıştı.

Olgucular, Anti-Sıvılaştırmacı, Anti-Bölünmeci ve her şeyden önce, Anti-Göndericidir.

Tutarlı Olgucu bülteninden, Kopyalar meselesine dair: "Gezegeni 'arzulanır kopyalarla' doldurmaya yönelik kolay çözümü reddetmeliyiz. Herhangi bir arzulanır kopyanın varlığı son derece kuşkuludur; bu tür yaratıklar ilerleme ve değişime çomak sokma girişimidirler. En zeki ve genetik açıdan kusursuz kopyalar bile her halükârda bu gezegendeki yaşama yönelik ağza alınmaz tehlike oluştururlar..."

Sıvılaştırma T.B.'den (Taslak Bülten): "Her daim sıvılaştırma bataklığına düşmeden azami esnekliğini korumaya çabalayan protoplazmasal çekirdeğimizi reddetmemeli veya yok saymamalıyız."

Taslak ve Eksikli Bülten: "Empati açısından telepatik araştırmalara karşı değiliz. Esasen, gereğince kullanılan ve anlaşılan telepati, baskı grupları veya bireysel kontrol bağımlıları tarafından gelecek her türlü zorbalığa ya da örgütlü zorlamaya karşı nihai savunma olabilir. Bu tür bilginin bir canlının kişiliği üstünde kontrol, baskı, yozlaştırma, sömürme veya yok etme eylemle-

rinde kullanılmasına, atom bombasına olduğumuz gibi karşıyız. Telepati, doğası gereği tek yönlü bir süreç değildir. Tek yönlü bir telepatik yayın kurmaya kalkışmaya mutlak kötülük gözüyle bakılmalıdır...”

B.B. (Belirleyici Bülten): “Gönderici, negatiflerle belirlenecektir. Bir düşük basınç alanı, emen bir boşluk... Uğursuzca adsız, yüz­süz, renksiz olacaktır. Göz yerine bir çift –muhtemelen– pür­rüz­süz deri diskle doğmuş olacaktır. Virüs misali, her zaman nereye gittiğini bilecektir. Göze ihtiyacı yoktur.”

“Birden fazla Gönderici olamaz mı?”

“A, evet, başlangıçta pek çok... Ama uzun sürmeyecek. Bazı vatandaşlar, göndermenin kötülük anlamına geldiğini bilmeden aydınlatıcı bir şeyler gönderebileceklerini zannedeceklerdir. Bilim insanları, ‘Göndermek atom gücü gibidir... Gereğince kullanılırsa,’ diyecektir. Bu noktada sinirleri feci bozuk ve aşırı titiz bir teknisyen karbonatını karıştırıyor ve dünyayı kozmik toza dönüştürecek düğmeye basıyor. (‘Gark... Bu pırtlamayı ta Jüpiter’den duyacaklar.’) ... Sanatçılar göndermeyi yaratıcılıkla karıştıracaklar. İzlenme oranları düşene kadar ‘Yeni bir mecra!’ diye haykıracaklar... Filozoflar göndermenin, *tıpkı junk gibi, daha fazla göndermekten başka bir şeye aracılık edemeyeceğini* bilmeden amaç-araç tartışmasına boğulacaklar. *Junk* başka bir şey için araç diye kullanmaya çalışın bir... ‘Coca-Cola ile Aspirin’ kontrol alışkanlığına sahip kimi vatandaşlar göndermenin kötücül albenisinden bahsedecekler. Ama hiç kimse hiçbir şey hakkında uzun süre konuşmayacak. Gönderici konuşmayı sevmez.”

Gönderici bir insan bireyi değildir... İnsan Virüsüdür.

(Bütün virüsler, asalak varoluşa giden bozulmuş hücrelerdir... Ana Hücre’ye karşı özel eğilimleri vardır; bozulmuş karaciğer hücreleri hepatitin yuvasını ararlar, vs. Yani her türün Asli Virüsü, o türün Bozulmuş İmgesi’dir...)

İnsan'ın bozuk imgesi dakikadan dakikaya, hücreden hücreye ilerler... Yoksulluk, savaş, suçlu-polisler, bürokrasi, delilik, hep İnsan Virüsü'nün belirtileridir.

İnsan Virüsü artık yalıtılabilir ve tedavi edilebilir.

İlçe Sekreteri

İlçe Sekreteri'nin bürosu, Eski Adliye Sarayı adıyla bilinen devasa kırmızı tuğla binada bulunuyor. Sivil davalara burada bakılır; süreçler, ilgili kimseler ölene veya davadan vazgeçene dek amansızca uzar. Bunun nedeni hemen her şeyi içeren, hepsi İlçe Sekreteri ve yardımcıları dışında kimse bulamasın diye karmakarışık dosyalanmış muazzam sayıda kayıt ve bu kayıtlarda yapılan inceleme ve araştırmaların yıllar almasıdır. Mesela bugün kendisi hâlâ, 1910 yılında mahkeme dışında halledilmiş bir zarar-zıyan davasına dair belgeleri aramaktadır. Eski Adliye Sarayı'nın büyük bölümü harabeye dönüşmüştür ve diğer bölümleri de çökme tehlikesiyle karşı karşıyadır. İlçe Sekreteri en tehlikeli görevleri yardımcılara verir; bunları çoğu hizmet uğruna can vermiştir. 1912 yılında iki yüz yedi yardımcı, Kuzey-Kuzeydoğu kanadının çökmesi sonucunda göçük altında kalmıştır.

Bölge'de birisine dava açıldığında, avukatları davanın Eski Adliye Sarayı'na aktarılması için kırk takla atar. Bu gerçekleştiğinde davacı artık kaybetmiş demektir, bu yüzden Eski Mahkeme'de gerçekten görülebilen davalar "halka açık oturum" isteyen uçmuş veya paranoyak tiplerinkilerdi ya, öyleleri de ancak muazzam ölçüde çaresiz, haber kıtlığından mustarip muhabirleri Eski Adliye Sarayı'na sürükleyebildiğinden nadiren istediğini elde eder.

Eski Adliye Sarayı, yerleşim bölgesinin dışındaki Güvercin Deliği'ndedir. Bu kasaba ve çevreleyen sık ağaçlıklı bataklık bölgenin sakinleri, Yönetim'in radyoaktif demir tuğlalarla çevrili bir bölgede karantina altına alınmalarına karar vermesine yol açacak denli yükse ölçüde aptal ve barbardır. Güvercin Deliği'nde yaşayan vatandaşlarsa buna karşılık kasabalarını tabelalarla donatmışlardı: "Ey Kentli, Sakın Güneşin Burada Batmasın Ha." Pek gereksiz bir uyarıdır bu çünkü çok acil işler haricinde hiçbir şey bir Kentli'yi Güvercin Deliği'ne götüremez.

Lee'nin davası acil. On yıldır beş kuruş kira ödemededen oturduğu evden atılmamak için vebayla pençelediğine dair yeminli ifade vermek durumunda. Sürekli karantina durumunda yaşıyor. Bu yüzden yeminli ifadeler ve dilekçeler ve ihtiyati tedbir kararları ve sertifikalar valizini topluyor ve Sınır'a giden bir otobüse atıyor. Kentli gümrük müfettişi eliyle geç işareti yapıyor: "İnşallah valizinde atom bombası vardır."

Lee bir avuç sakinleştirici hap yutuyor ve Güvercin Deliği gümrük kulübesine giriyor. Müfettişler belgelerini karıştırıp "Ve işbu durum 666 sayılı kanun çerçevesinde para ve hapis cezasına tabidir," cümlesiyle biten anlaşılmaz ve tekinsiz alıntılar okudukları tozlu gümrük talimatnamelerine başvurarak üç saat harcıyor. Lee'ye anlamlı bakışlar atıyorlar.

Belgelerini büyüteçlerle inceliyorlar.

"Bazen satır aralarına terbiyesiz şiirler sıkıştırılabilir."

"Belki tuvalet kâğıdı niyetine satarım diyordur. Tüm bu zırvallar kendi kullanımın için mi?"

"Evet."

"Evet, diyor."

"Nereden bilecektiniz?"

"Yeminli ifadem var."

"Çakal. Soyun bakalım."

"Aynen. Belki ayıpcı dövmeleleri vardır."

Bedenini kurcalıyor, kaçak mal ve oğlancılık kanıtı var mıdır diye kışını inceliyorlar. Saçlarını ıslatıyor ve sıktıkları suyu analize yolluyorlar. "Saçında uyuşturucu vardır belki."

Bir düzine kadar Kayıtcı, Eski Adliye Sarayı'nın çürük tahta basamaklarında oturuyor. Soluk mavi gözleriyle gelişini izliyor, basamaklardan çıkıp kapıya ilerleyişini kırışıklıkları tozla dolu boyunlarını yavaşça çevirerek takip ediyorlar. İçeride toz, sis misali havada; tavandan yağıyor ve yürüdüğünde toz bulutları kalkıyor. 1929'da tehlikeli ilan edilmiş merdivenleri çıkıyor. Ayağı basamaktan içeri geçiyor ve kuru kıymuklar bacağını yırtıyor. Merdiven, tozlu mesafede neredeyse hiç görünmeyen çürük ip ve makaralarla bir kirişe tutturulmuş bir ressam iskelesinde¹⁴¹ son buluyor. Dikkatlice kendini bir dönme dolap kabinine çekiyor. Ağırlığı hidrolik tertibatı harekete geçiriyor (akan su sesi). Makara sessizce ve teklemeden çalışıyor, eski bir ayakkabı tabanı misali sağı solu aşınmış paslı bir demir balkonda duruyor.

İki yanına, çoğu çivilerle veya kalaslarla kapatılmış kapılar dizili uzun bir koridorda yürüyor. Yeşil pirinç tabelasında *Yakın Doğu Nefasetleri* yazan bir büroda Mugwump, uzun kara diliyle termitleri yakalıyor. İlçe Sekreteri'nin kapısı açık. İlçe Sekreteri, etrafında altı yardımcısıyla oturmuş enfiye çekiyor. Lee eşikte duruyor. İlçe Sekreteri kafasını kaldırıp bakmadan konuşmaya devam ediyor.

"Geçen gün Ted Spigot'a¹⁴² rastladım... Bizim çocuklardan o da. Güneyli yani. Bölge'de Ted Spigot'tan sıkı adam yoktur... Şimdi, işte Cuma günüydü hatırlıyorum çünkü benim karı aybaşı sancısıyla yatak döşek vaziyetteydi ve Doktor Parker'ın Dalton Sokağı'nda, hemen Green Ana'nın Ahlaksal Masaj Salonu'nun karşısındaki eczanesine gitmiştim. Eskiden Jed'in ahırını vardı orada... Jed'in soyadı da dilimin ucunda ha; sol gözü şaşıydı ve

141 Büyük duvar resimleri için kurulan iskele.

142 Spigot: Tıkaç.

karısı Doğu'dan bir yerlerdendi... Cezayir'dendi galiba ve Jed öldükten sonra yeniden evlenmişti... Hoot'lardan biriyle evlenmişti, galiba Clem Hoot'la... O da bizim çocuklardandı yani; o sıra elli dört-elli beş yaşlarındaydı... Neyse, işte Doktor Parker'a, 'Benim karı aybaşı sancısı çekiyor. Elli gram paregorik alayım,' dedim. Sonrası şöyle oldu."

"Valla, Arch, imza vermen lazım. İsim, adres ve satın alma tarihi... Yasa böyle."

"Bu gün günlerden ne doktor?"

"13, Cuma."

"Ha, yedik boku desene."

"Bak, sabah bir vatandaş geldi. Kentli tiplerden. Böyle parlak giysili, falan. Elinde bir kavanoz morfinlik reçete vardı... Biraz tuhaftı işte... Tuvalet kâğıdına yazılmıştı... Tabii hemen, 'Beyim,' dedim, 'kuşukum odur ki siz bir müptelasınız.'

Tırnak batması var bende, babalık. İstirabım çok, dedi bana.

Valla, dedim, benim dikkatli davranmam lazım. Ama yasal bir derdiniz ve elinizde sertifikalı muteber bir doktordan alınma reçete bulunduğu sürece, size hizmetten şeref duyarım, dedim.

O şaklaban sahiden sertifikalıdır... Ama işte, bir elin diğerinden haberi yok hesabı, yanlışlıkla adama bir kavanoz tuvalet açıcı vermişim... Demem o ki, yemiştir boku."

"E, tam kan temizleyecek şey işte."

"Ya, aynısı benim de aklıma geldi. Manzara sülfür-pekmezden¹⁴³ iyi olacaktır herhalde... Şimdi bak, Arch, beni öyle her şeye burnunu sokanlardan belleme ama her zaman derim ki insan bir Tanrı'sından bir de eczacısından sır saklayamaz... Sen hâlâ Boz İhtiyar'ı düdüklüyor musun, hı?"

"Ya, Doktor... Şimdi ben bittabi aile babasıyım ve ayrıca Birinci Mezhepsel Anti-sekster Kilise'nin Kıdemlilerindenim ve çocukluğumuzdan beri at kıcı görmüşlüğüme yoktur yani..."

143 Eskiden bağırsak temizleme amacıyla içilen bir tür kocakarı ilacı.

“Güzel günlerdi onlar, Arch. Kaz yağını hardalla karıştırışımı hatırladın mı? Hep yanlış kavanozu almışım demek... Taşakları kesilmiş gelincik gibi bağırmıştın hani; bağırıtların ta Am Yalar’dan duyulmuştu...”

“Yanlış deliğe daldın, Doktor. Hardalı süren sen, sen sakınleşene kadar bekleyense bendim...”

“HüsniKuruntu, Arch. Bi’ keresinde, istasyonun ardındaki yeşil helada otururken dergiden okumuştum bunu... Cık, demin söylediğimi yanlış anladın... Boz İhtiyar derken senin hanımı kastediyordum ben... Yani diyeceğim, onca kataraktıydı, çıbanıydı, egzamasıydı, basuruydu, aftosasıydı¹⁴⁴ falan, hani eski halinde değildir artık...”

“Sorma Doktor; Liz cidden bitti artık. On birinci düşüktenden sonra bir daha beli doğrultamadı... Acayip bir durumdu ha. Doktor Ferris bana doğrudan dedi. Arch, dedi, ayıp ediyorsun artık yani. Sonra öyle bir bakmıştı ki yüzüme böyle her yerim karıncalanmıştı... Valla, doğru dedin, Doktor. Eski halinden eser yok artık. Senin ilaçlar da işine yarıyormuş gibi görünmüyor. Geçen ay sattığın göz damlasını kullandığından beri geceyle gündüzü ayırt edemiyor mesela... Şimdi, Doktor, bi’ kere ben Liz’i sırf ölü doğmuşlarıma saygıdan düdüklemem artık yani... Hele elimde on beşlik çıtırım varken... Zenci Mahallesi’ndeki Marylou’nun Saç Düzletme ve Cilt Beyazlatma Salonu’nda çalışan şu cırlak kız, bildin?”

“Tavuğun kara etine sardırдың, he Arch? Zenci ekmeği götürüyorsun, ha?”

“Hem de ne biçim, Doktor. Hem de ne biçim. Neyse, vazife bekler. İşime döneğim artık.”

“Kesin en beterinden yağlamak gerekiyordur, ha?”

“Kuru delik, orası kesin... Neyse, paregorik için sağol.”

144 Ağız ve ayaklarda görülen bir hastalık.

“Sohbet için de sen sağol, Arch... He-he-he... Ne diyeceğim, Archy be, arada şöyle bir boşaltayım yükü dersin uğra, beraber Yohimbini çekelim, ha?”

“Kesin gelirim, Doktor, kesin. Tıpkıeski zamanlardaki gibi...”

“Neyse işte, sonra eve döndüm ve biraz su kaynatıp içine biraz paregorikle karanfil, tarçın ve sasifras¹⁴⁵ katıp karıştırdım ve Liz’e içirdim ve işte, ağrısını falan aldı biraz. En azından başımın etini yemeyi kesti... Neyse, işte sonra yine Doktor Parker’ın dükkâna uğradım. Kaput alayım diye... İşte, tam çıkarken Roy Bane’le karşılaştım. Bizim çocuklardan. Şimdi Bölge’de Roy’dan sıkı adam yoktur yani... İşte, bana dedi ki: ‘Arch,’ dedi, ‘şu boş arsadaki yaşlı zenciye görüyo’n mu? Ha, işte bok ve vergi misali, hiç aksatmadan her gece oraya geliyor bu. Hani bakıp saatini kur yani, öyle dakik. Ha, işte, arkasındaki ısırgan otlarını görüyo’n mu? Her gece işte bu sekiz buçuk civarında ta onların ardına girip bulaşık teliyle *otsbir* çekiyor... Vaazcıymış, öyle diyo’lar.’

“Yani 13’ü Cuma saat kaçtı aşağı yukarı bilmem bundandır ve işte, ondan yirmi dak’ka yarım saat falan sonra, Doktor’un dükkândan İspanyol Sineği aldım ve işte, Zenci Mahallesi’ne giderken Grennel bataklığı civarında etkisini göstermeye başladı... İşte, bataklık yolu böyle dirsek yapar, eskiden bi’ zencinin kulübesi vardı or’da... Am Yalar’da yaktıları bunu. Aftosası vardı, kör kalmıştı... Neyse işte, bu Texarkanalı¹⁴⁶ kız bağırırmıştı:

‘Roy, şu yaşlı zenci pis bakıyo’ bana. Ay, üstüm başım ırzım kirlendi resmen.’

‘Hiç kasılma tatlım. Çocuklarla ben yakaca’z onu.’

145 Amerika’ya özgü bir ağaççık. Kökünden elde edilen yağ ilaç yapımında ve yemeklerde kullanılır.

146 Teksas ile Arkansas sınırında bulunan bir kent.

‘Yavaş yak ama Bal Yüzlüm. Yavaş yak. Başımı ağrıttı valla billa.’

“Neyse işte, zenciye yaktı bunlar ve bizim oğlan karısını alıp benzin parasını hiç ödemedi Texarkana’ya döndü ve işte o zaman benzin istasyonunu işleten bizim Fısıltı Lou, o güz boyunca başka laf etmemiş, sürekli, ‘Bu kentliler kalkıp buraya zenci yakmaya geliyor, sonra benzinin parasını ödemeye tenezzül bile etmiyo’lar yani...’ diye söylenmişti...

“Neyse işte, Chester Hoot bu kulübeyi yıkmış, sonra aynısını Kan Vadisi’ndeki evinin hemen arkasına yapmıştı. Bütün pencerelerini kara kumaşla kapamıştı ve içinde neler dönüyordu kısmından bahsetmeye gelmez... Şimdi bu Chester’in birtakım tuhaf şeyleri vardır... Neyse işte, tam eskiden zenci kulübesinin orada, şu bizim Dere’nin her bahar taşıdığı yerin karşısında... Tabii eskiden orası Scranton diye bir adama aitti. Şimdi o arazi tabii 1919’da kadastroya kaydedilmişti... İşi de adamın yaptığını biliyorsunuzdur... Yan tarafında da Kambur Clarence diye biri vardı, çubukla su arar, kuyu açardı... O da bizim çocuklardandı. Şimdi Bölge’de kambur Clarence’tan sıkı adam yoktur yani... Neyse işte, tam o civarda bi’ baktım Ted Spigot, bir tane *mud-puppy*¹⁴⁷ bulmuş, pompalıyor...”

Lee hafifçe öksürüyor. İlçe Sekreteri kafasını kaldırmadan, gözlüklerinin üstünden bakıyor. “Şimdi, izin verirsen delikanlı, lafımı bitireyim, sonra işine bakarım.”

Ve derhal bir sığırdan kuduz kapan zencinin hikâyesine dalar:

“İşte, babam dedi ki: ‘İşlerini bitir oğlum; bitir de sonra gidip deli zenciye bakalım...’ Şimdi, zenciye yatağa zincirlemişlerdi ve bu da sığır gibi böğürüyordu yani... Sonra sıkılmışım gide gele... Neyse, şimdi izin verirsiniz Özel Meclis’te işim var. He-he-he.”

147 Amerika’ya özgü bir semender türü.

Lee dehşet içinde dinledi. İlçe Sekreteri tuvalette akrepler ve Montgomery Ward¹⁴⁸ kataloglarıyla haftalar harcardı. Kaç defasında yardımcıları kapıyı zorla açıp içeri girmiş ve adamı ileri düzeyde beslenme yetersizliğinden bitap halde dışarı çıkarmışlardı. Lee son kozunu oynamaya karar verdi.

“Bay Anker,” dedi, “size, sizin gibi bir Razor Back¹⁴⁹ olarak sesleniyorum.” Ve debdebeli günlerinden hatıra Razor Back kartını çıkardı.

Sekreter kartı kuşkuyla süzdü: “Bana hiç bizden biri gibi görünmedin... Yahudiler hakkında ne düşünüyorsun bakalım?”

“Valla Bay Anker, bir Yahudi’nin tek derdinin Hristiyan kızı düdüklemek olduğunu gayet iyi bilirsiniz... Günü gelecek, hepsini bitireceğiz.”

“Eh, bir kentliye göre gayet makul laflar bunlar... Derdi neymiş bir bakın ve gereğini yapın... Bizim çocuklardan bu.”

Arabölge

Arabölge’nin ne ibne ne de elde edilebilir tek yerlisi, Andrew Keif’in özel olarak sevmediği veya düdüklemeye çalışmadığı, sadece görüşmek istemedikleriyle ilişki koparmada bahane niyetine kullandığı şoförüdür. “Dün gece Aracknid’e¹⁵⁰ asıldın. Artık bu evde kalamazsın.” İçsin içmesin, Bölge’de insanlar daima sızlarlar ve hiç kimse Aracknid’in iştah kaçırıcı kişiliğine sulanmaya kalkıp kalkmadığını kesin olarak söyleyemez.

148 1872’de Aaron Montgomery Ward tarafından kurulmuş ve dünyanın ilk postayla sipariş sistemini başlatmış mağazalar zinciri. 2001’de kapanmış, 2004’te isim haklarını satın alan bir başka firma tarafından sadece online satış yapmak üzere yeniden faaliyete geçirilmiştir.

149 Arkansas Üniversitesi’nin spor takımlarının adı; Hogs (Domuzlar) adıyla da tanınırlar. (Razor Back: Avrupa yaban domuzu.)

150 Örümceğimsi, eklembacaklı.

Aracknid, araba kullanmayı zar zor becerebilen değersiz bir şofördür. Bir keresinde, sırtında bir küfe kömür taşıyan hamile bir köylü kadına çarpmış, kadın sokağın ortasında kanlar içinde çocuğunu düşürmüştü. Keif arabadan çıkmış, polis Aracknid'i sorgularken bir dal parçası bulup kan birikintilerini karıştırmıştı. Polis sonunda kadını Sağlık Kuralları'nı ihlal suçuyla tutuklamıştı.

Aracknid, tuhaf bir arduaz mavisi renginde uzun suratlı, fena halde itici bir delikanlıdır. Kocaman burnu ve atlarınkine benzer kocaman sarı dişleri vardır. Herkes itici bir şoför edinebilir. Ama Aracknid'i ancak Yerli Semti'nin genelev bölgesindeki yeniden tasarlanmış bir pisuarda oturan itibarını yitirmiş parlak genç romancı Andrew Keif bulabilirdi.

Bölge tek ve muazzam bir binadır. Odaları insan almak için şişebilen plastik çimentodan yapılmıştır ama alabileceğinden fazla kalabalık içine dolduğunda yumuşak bir *plop* sesi duyulur ve kalabalıktan biri duvardan yandaki eve geçiverir ki bu esasen yandaki yatak demektir, çünkü Bölge'de iş yoğunlukla yatakta görülür. Bir ticaret ve seks mırıltısı, Bölge'yi muazzam büyük bir arı kovunu gibi sarsar:

"Yüzde birin üçte ikisi... Son fiyat, zerre inmem. Evlatlarım için bile."

"E ama konşimentolar nerede, aşkım?"

"Şimdi aradığın yerde değil, yavrum. Orası açık."

"Kendinden penisli bir balya Levis. Hollywood malı."

"Siyam'daki Hollywood ama."

"Amerikan tarzı sonuçta."

"Komisyon ne kadar? Komisyon... Komisyon..."

"Evet, balım, Güney Atlantik'te gerçek balina tersinden mamul bir gemi dolusu Kayganlaştırmacı halen Tierra Del Fuego'da, Sağlık Kurulu'nca karantina altında... Komisyon, tatlım! Becerebilirsek malı götürdük demektir."

(Balina tersi, balinanın kesilme ve kaynatılması süreçlerinde biriken atık malzemedir. Hiç kimse kokusu kilometrelerce öteden alınabilecek bu berbat balıksı rezilliği kullanacak bir yer bulamamıştır.)

Esasen Marvie ile Şanssız Leif'ten mürekkep Arabölge Sınırsız İthalat, Kayganlaştırıcı anlaşmasını bağlamıştı. Uzmanlıkları eczacılık dalındaydı ve yan iş babında, önlü arkalı altı yolu kapsayan, 24 saat açık bir Oros. Merkezi iştiyorlardı.

(Bugüne dek altı ayrı zührevi hastalık tanımlanmıştır.)

Anlaşmaya dalıyorlar. Spastik bir Yunan ajanına ve tüm bir Gümrük Müfettişleri vardiyasına ağza alınmaz hizmetler sunuyorlar. İki ortak birbirine düşüyor ve sonunda Konsoloslukta birbirlerini ihbar ediyorlar; buradan Valla Hiç Dinlemek İstemiyoruz Bunları Be Güzelim Amirliği'ne yollanıyor ve arka kapıdan, akbabaların balık kafaları için birbirleriyle kapıştığı bok dolu boş bir arsaya şutlanıyorlar. Histeriyle birbirlerine bağırıyorlar.

"Komisyonumu iç etmek peşindesin sen!"

"Komisyonun ha! İşi ilk çakozlayan kimdi ulan?"

"Puşt! Ama çekte benim adım yazacak."

"Piç! Payım hesabıma yatana kadar konşimentoyu nah görürsün."

"Ha, o zaman öpüşüp barışalım bari. Kötülük veya alçaklık yok bende."

Pek hevessiz el sıkışıyorlar ve birbirlerinin yanaklarını gagalıyorlar.

Anlaşma aylarca sürüncemede kalıyor. Bir gümrük komisyoncusu tutuyorlar. Sonunda Marvie'nin eline Güney Amerika'daki isimsiz bir bankadan çekilecek, Amsterdam üzerinden onay görecekt ve tüm işlemi on bir ay sürecek 42 Türkmenistan Kuruşu değerinde bir çek geçiyor.

Artık Meydan afaflerinden birine oturup rahatlayabilir. Çekin fotokopisini gösteriyor. Orijinalini, elbette hain birtakım

vatandaşların imza üstüne mürekkep fışkırtması veya başka yollardan çeki paralaması tehlikesine karşılık, asla göstermiyor.

Herkes millete içki ısmarlayıp kutlamasını istiyor ama o neşyle gülüyor ve “Aslında kendime içki ısmarlayacak param yok,” diyor, “her kuruşumu Ali’nin belsoğukluğu için Pens-trep¹⁵¹ almaya harcadım. Gene önden arkadan yakalanmış... İti az kalsın duvardan yan yatağa kovalayacaktım. Ama ne duygu-salımdır, bilirsiniz.”

Marvie, fermuarından kararmış bir madeni para sıkarak kendisine küçük bardakta bira ısmarlıyor. “Üstü kalsın.”

Garson bozukluğu farasına süpürüyor, masaya tükürüyor ve gidiyor.

“Yavşak! Çekimi kısıkanıyor.”

Marvie, kendi deyişiyle, “Bir’den önceki yıl”dan beri Arabölge’de. Devlet Bakanlığı’ndaki belirsiz bir konumdan “servis hayrına” emekliye ayrılmış. Bir zamanlar temiz tıraşlı kolej genci hesabı pek yakışıklı olduğu açıktır ama daha sonra yüzü sarkmış ve eriyen mum misali, çene altında topaklar meydana gelmiştir. Kalça bölgesi gittikçe dolgunlaşmıştır.

Yüzünde donakalmış sevimli gülümsemesi ve bantlı gözüyle Şanssız Leif, uzun boylu ve zayıf bir Norveçliydi. Geçmiş başarısız iş girişimleriyle dolu upuzun bir destandı. Kurbağa, çinçilya, dövüşken Siyam balığı, kenevir ve kültür incisi yetiştiriciliklerinde batmıştı. Tek Tabuta İki Kişilik Muhabbet Kuşu Mezarlığı’nı satmaya, lastik kılığında prezervatif piyasasını ele geçirmeye, sipariş posta sistemiyle genelev işletmeye, penisilini patentli ilaç diye piyasaya sürmeye kalkışmış ve becerememişti. Avrupa kumarhanelerinde ve ABD hipodromlarında felaket getiren bahis sistemleri yürütmüştü.

İş hayatındaki başarısızlıkları, kişisel yaşamundakilere denk-ti. Ön dişlerini Brooklyn’de birtakım vahşi Amerikan denizcile-

151 Antibiyotik olarak kullanılan penisilin ve streptomisin karışımı.

ri dökmüştü. Bir maşrapa paregorik içip Panama City'deki bir parkta sızdığına gözünün tekini akbabalar yemişti. Yağ yakıcı¹⁵² *junk* alışkanlığıyla bir asansörde iki kat arasında beş gün boyunca mahsur kalmış ve bir sandık içinde kaçak gemi yolculuğu sırasında D.T.¹⁵³ krizlerine yakalanmıştı. Bir keresinde Kahire'de bağırsak düğümlenmesi, ülser patlaması ve karın zarı iltihabıyla yıkılmış ve hastanenin aşırı kalabalıklığı yüzünden helaya yatırılmış, Yunan cerrah ameliyat kesişini beceriksizce içine canlı bir maymun dikerek kapamış, ardından Arap pratisyenlerin toplu tecavüzüne uğramış ve hademelerden biri penisilini çalıp yerine hela açıcısı koymuştu. Bir keresindeyse kışında belsoğukluğu yaraları çıkmış ve bir İngiliz doktor bunu sıcak sülfürik asit lavmanıyla tedaviye kalkışmış, başka birindeyse Teknolojik Tıp müridi bir Alman, paslı bir konserve açacağı ve tel makasıyla (mikrop kuramını 'saçma' buluyordu) apandisitini almıştı. Adam başarının getirdiği coşkuya kapılıp gördüğü her şeyi kesmeye başlamıştı: "İnsan bedeni geğeksiz pağçalağla dolu... Tek böbğekle yaşanabiliyoğ... İkisine ne geğek vağ? Evet, işte bu biğ böbğek... İç oğganlağ böyle dip dibe, sıkış-tıkış olmamalı. *Vaterland*¹⁵⁴ gibi onlağ da yaşayacak alana muhtaç."

Gümrük komisyoncusunun ücreti henüz ödenmemişti ve Marvie, çekin ödenme tarihine kadar, yani on bir ay boyunca adamı oyalamak durumundaydı. Komisyoncunun Bölge ile Ada arasında çalışan feribotta doğduğu söyleniyordu. Mesleği, malın gümrükten geçişini hızlandırmaktı. Hizmetlerinin bir yarar getirip getirmediğinden kimse emin değildi ve adını anmak

152 Metamfetamin buharının solunmak suretiyle "çekilmesinde" kullanılan cam tüplere verilen adlardan.

153 Delirium Tremens: Alkoliklerde alkol yoksunluğu sonucu meydana gelen ve şiddetli titremeler, zihin bulanıklığı, sanrı, paranoya ve katılma nöbetleriyle belirlenen durum. Ölümcül olduğu vakalar mevcuttur.

154 "Baba-Vatan": Ataların, babaların toprağı anlamında kullanılan, genellikle milliyetçi terim. Alman ulusal marşında da geçer.

her daim tartışmaya yol açıyordu. Mucizevi etkinliğini ve had safhada işe yaramazlığını kanıtlamak adına çeşitli vakalardan alıntılar yapıyordu.

Ada, Bölge'nin tam karşısında bulunan bir Britanya Askeri Deniz üssüdür. İngiltere Ada'yı yıllık kira ödemededen Leasing sistemiyle tutar; Kira ve Oturma İzni belgesi her yıl formalite icabı yenilenir. Nüfusun tümü gelir –katılım zorunludur– ve belediye çöplüğünde toplanır. Gelenekler gereğince Ada Başkanı çöplüğün tümünü sürünerek geçmek ve Ada halkının her bireyi tarafından imzalanmış Oturma İzni ve Kira Yenileme belgesini, çöplüğün diğer ucunda pırıl pırıl tören üniformasıyla bekleyen Vali'ye sunmak durumundadır. Vali izin belgesini alır ve ceket cebine sokar:

“Pekâlâ,” der gergin bir gülümsemeyle, “demek bir yıl daha sizinle kalmamıza izin verme kararı aldınız. Aferin size. Ve kimse şikâyetçi değil, öyle mi? Şikâyet eden var mı?”

Askerler, makineli tüfek yerleştirilmiş cipleriyle kalabalığın etrafında yavaşça dolanırlar.

“Herkes memnun demek. Peki.” Ayaklarına kapanmış başkına neşeyle döner. “Elimde kalmaz belki diye kâğıtlarını alıkoyacağım. Ha-ha-ha!” Yüksek perdeden, metalik kahkahası çöplükte çınlar ve kalabalık, silahların gölgesinde onunla birlikte güler.

Demokrasinin biçimleri Ada'da özenle uygulanır. Yetki alanlarında kalan yegâne iki konunun, Çöp ve Hela Teftişi'nin biteviye tartışıldığı bir Meclis ve bir Senato vardır. Meclis ve Senato'ya, on dokuzuncu yüzyılda kısa süreliğine Babun Bakım Dairesi'nin kontrolü de verilmiş ama bu ayrıcalık, Senato'daki devamsızlık sorunu nedeniyle geri çekilmiştir.

Kıçımor Trablus babunları Ada'ya on yedinci yüzyılda korsanlar tarafından getirilmiştir. Babunların gitmesiyle Ada'nın düşeceğine dair yaygın bir efsane vardır. Kimin eline veya nasıl düşeceği kısımları belirsizdir ve ahlaka aykırı davranışlarının

vatandaşlara neredeyse dayanılmaz ölçüde rahatsızlık vermesine karşın babun öldürmek ağır suç kapsamındadır. Ara sıra sapıtan birisi çıkar, birkaç babun öldürüp intihar eder.

Özellikle ahlaksız ve sevilmeyen vatandaşlar zorla Başkan yapılır. Başkan seçilmek bir Adalı'nın başına gelebilecek en büyük şanssızlık ve aşağılanmadır. Hakaretler ve kepezelikler o seviyededir ki makamında süresini doldurabilen Başkan'a nadiren rastlanmaktadır. Çoğu Başkan bir veya iki yıl içinde kalp kırıklığından ve ruh bitikliğinden mustarip ölür. Gümrük Komisyoncusu Başkanlık yapmış ve beş yıllık görev süresinin tamamını geçirmiştir. Ardından yaşadığı rezillik ve aşağılanmanın anılarını mümkün mertebe silebilmek için adını ve estetik ameliyatla yüzünü değiştirmiştir.

Marvie, Komisyoncu'ya, "Evet, elbette... Paranı ödeyeceğiz," diyor. "Ama acele etme. Birazcık gecikebilir..."

"Acele etme mi? Birazcık ha!"

"Bak..."

"Ya, ya, bilirim bunları. Finans şirketi karnın yapay böbreğine el koymuştur... Neneni yapay solunumdan çıkartmakla tehdit ediyorlardır..."

"Şimdi ayıp ediyorsun ama..."

"Valla açıkçası, bu... eee... işe hiç karışmasaydım iyiydi. Sizin yağda fazla karbolik var... Geçen hafta bir defa Gümrüklere uğradım. Bidonlardan birine bir süpürge sapı batırdım, yağ anında ucunu yedi. Ayrıca kokusu da adamı anında bayıltacak kadar beter. Liman tarafına bir gitmelisin."

"Asla!" diye cırladı Marvie. (Satmış mala dokunmamak veya yakınına dahi uğramamak Bölge'de bir kast simgesidir. Bunları yapmak perakendecilik, yani sıradan seyyar sokak satıcılığı kuşkusunu uyandırır. Bölge'deki malların büyük kısmı sokak satıcılarınca satılır.) "Ne diye anlatıyorsun bunları bana? İğrenç! Bırak perakendeciler dert etsin bunu."

“E, size dert değil tabii, eker gidersiniz sonuçta. Ama benim korumam gereken bir itibarım var... Dert çıkaracak bu mesele.”

“Bu operasyonda *gayrimeşru* bir şey olduğunu mu söylüyor-sun yani?”

“Tam *gayrimeşru* değil. Ama tapon. Kesinlikle tapon.”

“Haydi oradan! Adacığına dn sen güzelim. Biz senin mor kını Meydan helalarında beş pesetaya pazarladığın günleri de biliriz.”

“Fazla alıcın da yoktu yani,” diye ekledi Leif.

Ada’sına laf atılması Komisyoncu’nun katlanabileceğinden fazlaydı... Kendisini topluyor, en soğuk İngiliz aristokrati tavrını devreye sokmaya, buz gibi, hazırcevap bir “ezici” lafa hazırlanıyordu ama bunlar yerine ağzından tekmeyi yemiş kpeklerinkine yakın bir sızlanma çıkıverdi. Ameliyattan nceki yüzü, yakıcı nefret ışığıyla aydınlandı... Ada şivesiyle iğrenç belalar okumaya, yakası aılmadık küfürler sıralamaya başladı. (Adalıların hepsi şive konusunda cahilliklerini kabullenir veya varlığını tümden inkr eder. “İngilişiz biz,” derler, “yok bizde şiğve felan.”) Komisyoncunun ağzının kenarlarında köpükler birikmişti. Pamuk toprakıkları misali salya saçıyordu. Ruhani kepezeliğin leş kokusu, yeşil bulut misali sarmıştı havayı. Marvie ve Leif kıkırdayıp temkinle geri adım attılar.

Marvie yutkunarak, “*Delirdi bu,*” dedi. “Gidelim buradan.”

Kışın Bölge’yi soğuk bir Hamam misali örten sisin içinde el ele gözden yittiler.

Carl Peterson posta kutusunda, Akıl Sağlığı ve Hastalıklardan Korunma Bakanlığı'nda Doktor Benway'le saat ondaki randevusuna gelmesini bildiren bir kartpostal bulmuştu...

Tiksinerek, "Ne isteyebilirler ki benden?" diye düşündü... "Muhtemelen bir hata söz konusudur." Ama hata yapmazlardı, biliyordu... Özellikle kimlik konusunda...

Gitmemenin cezası olmamasına rağmen randevuyu görmezden gelmek Carl'ın aklına bile gelmeyecekti... Özgürülke, bir refah ülkesiydi. Vatandaşın canı bir torba gübreden cinsel ilişki için eşe kadar ne isterse istesin, bir daire veya bakanlık daima etkin yardım sunardı. Bu sarmalayıcı cömertliğin altında yattığını hissettiren tehdit, başkaldırı kavramını bastırıyordu...

Carl, Belediye Meydanı'nı geçti... Yirmi metrelik, cinsel organları pirinçten çıplak nikel heykeller parıltılı fıskiyeler altında sabunlanıyordu... Belediye Sarayı'nın cam tuğla ve pirinçten kubbesi göğü deliyordu...

Carl'ın bakışlarına karşılık verdiği Amerikalı eşcinsel turist hemen gözlerini indirdi ve fotoğraf makinesinin flaşını kurcalamaya koyuldu...

Carl, Bakanlık'ın parlak çelikten labirentine girdi ve danışma masasına yürüdü... Ve kartını uzattı.

"Beşinci kat... Yirmi altı numaralı oda..."

Yirmi altı numaralı odada bir hemşire Carl'ı soğuk deniz dibi bakışlarıyla süzdü.

"Doktor Benway sizi bekliyordu," dedi gülümseyerek. "Buyurun."

"Sanki beni beklemekten başka işi yokmuş gibi..." diye düşündü Carl.

Doktorun odası tümüyle sessizdi ve süt gibi bembeyazdı. Doktor gözlerini göğsünden ayırmadan elini sıktı Carl'ın...

“Daha önce görmüştüm bu adamı,” diye düşündü Carl. “Ama nerede?”

Oturdu ve bacak bacak üstüne attı. Masadaki kül tablasını gördü ve bir sigara yaktı... Küstahlıktan fazlasını barındıran soru yüklü bakışlarını doktora çevirdi.

Doktor utanmış göründü... Huzursuzca kımıldandı ve öksürdü... Ve kâğıtları karıştırdı...

“I-hım,” dedi sonunda... “Adın Carl Peterson, yanılmıyorum...” Akademik davranışın gülünç taklidini yaparak gözlüklerini burnunda biraz aşağı kaydırды... Carl başıyla sessizce onayladı... Doktor bakmıyordu ama onayı görmüştü... Gözlüklerini parmağıyla yerine itti ve beyaz emaye masanın üstüne bir dosya açtı.

“Hımm. Carl Peterson.” Adı okşarcasına tekrarladı, dudaklarını büzdü ve birkaç defa kafa salladı. Derken birden konuşmaya başladı: “Çabaladığımızı biliyorsundur elbette. Hepimiz uğraşıyoruz. Tabii bazen başaramıyoruz.” Sesi zayıflayıp belirsizleşti. Elini alına götürdü. “Devleti –ki sadece bir araçtır– her vatandaşın bireysel gereksinimine uygun kılmaya...” Derken sesi öyle beklenmedik bir anda patlayıverdi ki Carl oturduğu yerde sıçradı. “Bizim bakış açımıza göre devletin tek işlevi budur. Bilgimiz... Elbette eksikli...” Hafif bir küçük görme hareketi yaptı... “Örneğin... Örneğin... Şu... eee... *cinsel sapma* konusu...” Doktor sandalyesinde ileri-geri sallandı. Gözlükleri yine burnunda aşağı kaydı. Carl birden rahatsız hissetti.

“Biz bunu talihsizlik olarak görüyoruz... Bir hastalık... Kesinlikle, eee... mesela tüberkülozdan daha fazla sansürlenecek veya eee... cezalandırılacak bir şey değil... Evet.” Sanki Carl itiraz etmeye kalkışmışmış gibi sertçe tekrarladı. “Tüberküloz. Öte yandan, anlayabileceğin üzere *her türlü* hastalık birtakım, nasıl diyelim; *zaruretlerin*, halk sağlığı konusunda endişeli yetkililer nazarında korunma anlamında birtakım *gerekliliklerin*, elbette kendi hatası olmamasına rağmen hastalığa yakalanmış şanssız bireye

asgari rahatsızlık ve zahmet verecek şekilde uygulanmasını şart koşar... Elbette bu, hastalığın bulaşmadığı diğer bireylerin yeteri kadar korunmasını sağlayacak ölçüde zahmet demektir... Çiçek hastalığına karşı zorunlu aşılınmayı mantıksız bir önlem olarak görmeyiz... Ya da belli birtakım hastalıklarda karantina uygulamayı... Şimdi eminim, Fransızların, eee, '*les maladies galantes*'¹⁵⁵ dediği, he-he-he, bu hastalıklara yakalanmış bireylerin gönüllü başvuramaları halinde zorla getirilmesi gereği konusunda bizimle hemfikirsindir..." Doktor kıkırdamaya ve mekanik bir oyuncak gibi ileri-geri sallanmaya devam etti... Carl, bir şey söylemesinin beklendiğini kavradı.

"Makul görünüyor," dedi.

Doktor kıkırdamayı kesti. Birden hareketsiz kaldı. "Şimdi, şu... eee... cinsel sapma meselesine dönersek... Açıkça söylemek gerekirse neden bazı erkek ve kadınların kendi... eee... cinsleriyle ilişkiye girmeyi yeğlediklerini anlıyor gibi –en azından tamamen– yapmıyoruz. Söz konusu... eee... olgunun yeterince yaygınlığını biliyoruz ve bazı şartlar altında bu dairenin... eee... ilgilendiğini söyleyebiliriz."

Doktor ilk defa Carl'ın yüzüne –gözlerini kırıştırarak– baktı. Gözlerinde Carl'ın bugüne dek ne kendisinde ne başkasında gördüğü türden bir sıcaklık ve nefret eskiliği vardı; Doktorun bakışları soğuk ve sert, yırtıcı ve aldrışsızdı. Carl birden bu sessiz sualtı mağarası kılıkli odada tuzağa düştüğünü, her türlü sıcaklık ve kesinlik kaynağıyla irtibatının kesildiğini hissetti. Kafasındaki resmi –oracıkta, görgülü bir temkinlilik havasında sessiz, sakin oturuşu– sanki canlılığı odanın sütsü griliğiyle karıştırılmak üzere içinden çekiliyormuş gibi soluklaştı.

"Bu bozuklukların tedavisi günümüzde, eee, bulgusaldır." Doktor aniden arkasına yaslandı ve metalik bir kahkaha patlattı. Carl afallayarak izledi doktoru... "Delirmiş bu adam," diye

155 (Fr.) Zarif veya çapkın hastalıkları.

düşündü. Doktorun yüzü, bir kumarbazınki kadar ifadesizdi. Carl midesinde, asansörün aniden duruvermesine benzer tuhaf bir duygu hissetti.

Doktor önündeki dosyayı inceliyordu. Hafifçe aşağılar bir neşeyle konuştu:

“Bu kadar korkmuş görünme delikanlı. Sadece meslek şaka-sıydı... Hastayı mümkün mertebe rahat ettirmeyi amaçlamak dışında ki bu tür vakalarda istediğimiz tamamen budur, tedavinin bulgusal olduğunu söylemek, tedavi falan yok demektir.” Carl soğuk ilgiyi bir kez daha yüzünde hissetti. “Yani endişe gidermek gerektiğinde endişe gidermek... Ve elbette benzer eğilim gösteren bireylerle ağız birliği etmek... Yalıtım gerekli değildir... Söz konusu bozukluk kanserden daha fazla doğrudan bulaşıcı değildir... Kanser... İlk aşkım...” Doktorun sesi hafifledi. Görünmez bir kapıdan çıkıp gitmiş, bomboş bedenini masada bırakmış gibiydi.

Birden, bu sefer gevrek bir sesle konuştu: “Ve tabii, bu meseleyle ne demeye ilgilendiğimizi merak ediyorsundur.” Gün ışığı vurmuş karlar kadar soğuk ve parlak bir gülümseme sundu.

Carl omuz silkti: “Orası bana düşmez... Benim merak ettiğim neden beni çağırdığınız ve bunları bana neden anlattığınız... Bu şeyleri...”

“Saçmalıkları mı?”

Kızardığını fark eden Carl kendisine kızdı.

Doktor arkasına yaslandı ve parmak uçlarını birleştirdi.

“Gençlik,” dedi hoş görür pozlarda. “Daima acelecidir. Belki günün birinde sabrın anlamını öğrenirsiniz. Hayır, Carl... Carl diyebilir miyim sana? Sorunu savsaklamıyorum. Tüberküloz şüphesi gösteren vakalarda biz –yani ilgili bölüm– kişinin flüoroskopik muayene için gelmesini rica, hatta *talep* edebiliriz. Olağan işlemdir. Şimdi sen buraya, nasıl diyelim, bedensel flüoroskopi için mi çağrıldın? Eklemeliyim ki sonucunun fiili amaçlar bakımından negatif çıkacağından *nispeten* eminim...”

“Ama bu çok gülünç... Ben daima kızlara ilgi duymuşumdur. Bir kız arkadaşım var ve evlenmeyi düşünüyoruz.”

“Evet, Carl, biliyorum. Zaten bu yüzden buradasın. Evlilik öncesi kan testi... Makul, değil mi?”

“Lütfen doktor, açık konuşun.”

Doktor duymuş görünmüyordu. Sandalyesinden kalktı ve Carl'ın etrafında, sokağın ta öte ucundan duyulan müzik misali uyuşuk ve kesintili bir sesle konuşarak dolanmaya başladı:

“Kesinlikle aramızda kalmak kaydıyla, işin içinde kalıtsal etmenlerin bulunduğunu söyleyebilirim. Toplumsal baskı. Gizli veya açık çoğu eşcinsel maalesef evlenir. Bu tür evliliklerin sonu genelde... Çocukluktaki çevre etkeni...” Doktorun sesi tekdüze devam etti. Şizofreniden, kanserden, hipotolamusta kalıtsal işlevsizlikten bahsediyordu.

Carl'ın içi geçiverdi. Yeşil bir kapıyı açıyordu şimdi. Ciğerlerine berbat bir koku doldu ve şokla uyandı. Doktorun sesinde tuhaf bir ifadesizlik ve cansızlık vardı; bir bağımlının fısıltısıydı bu:

“Blomberg-Stanislauski meni çökelti testi... Bir tanı aracı... Belirleyici... En azından olumsuz bakımdan. Kimi vakalarda, büyük resmin parçası anlamında faydalı... Belki *şartlara* göre.” Doktorun sesi aniden eşcinsel bir çığlığa dönüşüverdi: “Hemşire *numune* alacak senden!”

“Bu taraftan, lütfen...” Hemşire, bembeyaz çıplak duvarlı bir odacığın kapısını açtı. Carl'a bir kavanoz verdi.

“Lütfen bunu kullanın. Bittiğinde bağırın, yeter.”

Cam rafta bir kavanoz Kayganlaştırıcı vardı. Carl, sanki anesi kendisi için oracığa bir peçete bırakmışçasına utandı. Kavanoza minik bir cilveli mesaj iliştilmişti: “Karı olsaydım senle kuru gıda işine girdik.”

Kayganlaştırıcıyı boş verdi ve hemşireyi cam duvara dayayıp hoyratça düzdüğünü hayal ederek kavanoza boşaldı. “Cam

Amcık," diyerek sırttı ve Kuzey Işıkları altında rengârenk, cam kırıklarıyla dolu bir am gördü.

Penisini yıkadı ve pantolonunu düğmeledi.

Bir şey her düşüncesini ve her hareketini, hayalarını düzeltişini ve rektumundaki kasılmaları soğuk, sırtkan bir nefretle izliyordu.

Yeşil ışıkla dolu bir odadaydı. Odada lekeli, iki kişilik ahşap bir yatak, boy aynalı bir gardırop vardı. Kara otel iskemlesinde biri oturuyordu. Göğüs kısmı kolalı beyaz bir gömlek giymiş, kirli, ince bir kravat takmıştı. Yüzü şişik, kafatassız; gözleri yanan cerahat gibiydi.

Hemşire aldırıışsız bir vurguyla, "Bir sorun mu var?" dedi. Bir bardak su uzatıyordu. Carl'ın suyu içişini soğuk bir aşağılamayla izledi. Döndü ve kavanozu bariz bir tiksintiyle aldı, tekrar Carl'a baktı ve sertçe: "Özel birisini mi bekliyorsunuz?" dedi.

Yetişkin hayatı boyunca kimse Carl'a böyle hitap etmemişti.

"Ne... Hayır..."

"Gidebilirsiniz öyleyse." Yine kavanoza döndü. Hafif bir tiksinti nidasıyla eline bulaşan meniye sildi.

Carl odayı geçti ve eşikte durdu.

"Başka randevum var mı?"

Hemşire onaylamaz bir hayretle baktı: "Elbette haber verilecektir." Odacığın eşiginde durdu ve Carl'ın ofisten çıkışını izledi. Carl döndü ve el sallamaya kalktı. Hemşire ne duruşunu ne de ifadesini değiştirdi.

Merdivenlerden inerken yüzündeki sahte gülümseme içini utançla dolduruyordu.

Eşcinsel bir turist Carl'a baktı ve bilmiş bir kaş kaldırdı.

"Sorun mu var?"

Carl bir parka koştu ve eli zilli bronz bir keçi-tanrı heykelinin dibinde boş bir bank bulup oturdu.

“Kasma kendini güzelim. Rahatlarsın.” Turist üzerine eğilmişti; kamerası Carl’ın yüzünün önünde koskocaman bir meme gibi sallanıyordu.

“Siktir git başımdan!”

Carl, ibnenin kısırlaştırılmış-hayvan gözlerinde aşağılık ve tiksindirici bir şeyin yansımaları gördü.

“Yerinde olsam millete sataşmazdım, şekerim. Sen de yakalanmışsın. Enstitü’den çıktığını gördüm.”

“Ne demek o?” dedi Carl.

“Hiç. Hiçbir şey değil.”

Doktor, gülümseyerek ve bakışlarını Carl’ın ağız seviyesinde tutarak, “Pekâlâ, Carl,” dedi. “Sana iyi haberlerim var.” Masasından mavi bir not kâğıdı aldı ve gülünç bir dikkat numarasıyla gözlerini dikti. “Senin... eee... test... Robinson-Kleiberg çökelti testin...”

“Blomberg-Stanislauski testi sanıyordum...”

Doktor kıkırdadı. “A, yok, hayır... Benden önde gidiyorsun delikanlı. Yanlış anlamış olabilirsin. Blomberg-Stanislauski, eee... Tümüyle farklı bir testtir. *Umarım...* Gerekmez...” Yine kıkırdadı: “Ama genç meslektaşım pek... Eee, hoş bir şekilde sözümü kesmeden önce dediğim gibi... R.K. testin...”-kâğıdı kol mesafesinde tuttu-“...Tamamen negatif görünüyor. Bir daha seni rahatsız etmeyebiliriz yani. Ve böylece...” Kâğıdı özenle dosyaya yerleştirdi. Dosyayı karıştırdı. Sonunda durdu ve kaşlarını çatı ve dudaklarını büzdü. Dosyayı kapadı, elini üstüne koydu ve öne eğildi.

“Carl, askerliğini yaptığın sırada... Birtakım... Şey, yani, kendini karşı cinsin... eee... avuntusundan ve *hizmetinden* mahrum bulduğun uzun dönemler geçirmişsindir. Bu kuşkusuz zorlu ve zahmetli dönemlerde şüphesiz bir poster kıızıyla idare etmişsindir... Ya da bir poster haremisiyle... He-he-he...”

Carl doktora açık bir tiksinnmeyle baktı.

"Evet, tabii," dedi. "Hepimiz yaptık."

"Şimdi Carl, sana birtakım poster kızları göstermek istiyorum." Çekmecelerden birinden bir zarf çıkardı. "Ve bunların içinden en çok, he-he-he, yapmak isteyeceğini seçmeni rica ediyorum." Aniden öne eğilerek ve posterleri yelpaze gibi açarak Carl'ın burnuna dayadı. "Seç bir kız! Hangisini istersen!"

Carl uyuşmuş parmaklarıyla taradı ve fotoğraflardan birine dokundu. Doktor seçilen fotoğrafı diğerlerinin arasına koydu, desteyi kardı, Carl'ın dosyasının üstüne koyup kesti ve tekrar açıp fotoğrafları Carl'ın önüne yaydı.

"Burada mı kız?"

Carl kafasını salladı.

"Değil elbette. Ait olduğu yerde çünkü. Kadının yeri nedir?" Dosyayı açtı ve kızın bir Rorschach¹⁵⁶ plakasına iliştilmiş fotoğrafını gösterdi. "Bu muydu?"

Carl başıyla evetledi.

"Zevk sahibisin, evlat. Aramızda kalmak kaydıyla söyleyeyim, bu kızlardan bazıları..."-kumarbaz ustalığıyla kartlarla bul karayı al parayı numaraları çekerek-"...aslında oğlan. Kadın kılığında yani."

Kaşları inanılmaz bir hızla inip kalktı. Carl sıra dışı bir şey gördüğünden emin olamadı. Doktorun yüzü tümüyle kımıldısız ve ifadesizdi. Carl bir kez daha karnında aniden asansörün duruvermesi hissini duydu.

"Evet, Carl, görünüşe göre, ufak engelli sınavımızı yaldızlı pekiyiyle koşuyorsun... Bana kalırsa bunları pek saçma buluyorsun, ha, ne dersin?"

"Şey, doğrusu... Evet."

156 İsviçreli Freudyen psikanalist Hermann Rorschach'ın (1884-1922) buluşu, günümüzde de kullanılan mürekkep lekesi testi.

“Dürüstsün, Carl... Çok iyi... Ve şimdi... Carl...” Adı, Old Gold¹⁵⁷ ikram edip (her nasılsa polis tayfası Old Gold içer ya) dümenine başlamaya hazırlanan madrabaz bir dedektif misali okşarcasına uzattı...

Madrabaz dedektifler birkaç ufak ayak oyunu çekerler.

“Neden Adam’a bir öneride bulunmuyorsun?” Her daim ‘Adam’ veya ‘Komiser’ diye hitap edilen dik bakışlı üst benliği-ne doğru çevirir kafasını.

“Komiserin olayı bu; doğru davranırsan, o da sana doğru davranır... Şimdi, sana yumuşak davranmak isteriz... Tabii bize yardım edebilirsen...”

Sözleri kafeteryaların ve sokak köşelerinin ve yemek salonlarının ıssız haraplığına yayılır. Keklerini kahveye banan müptezeller bakışlarını kaçırlılar...

“İbne öter.”

İbne, ahmak haplarıyla uçmuş, dil dışarıda çöker bir otel sandalyesine. Ahmak hapi sarhoşluğuyla kalkar, yüz ifadesini değiştirmeden ve sarkan dilini içeri sokmadan asar kendini.

Dedektif, not defterini karalıyor.

“Marty Steel’i tanır mısın?” Geh bili...

“Evet.”

“Onu düşürebilir misin?” Geh bili, bili...

“Kuşkucudur.”

“Ama düşürebilirsin.” Bili, bili. “Geçen hafta düşürmüştün, değil mi?” Bili?

“Evet.”

“E, bu hafta da düşürebilirsin.” Bili... Bili... Bili... “Bugün düşürebilirsin.” Hop, dur orada.

“Hayır! Hayır! Olmaz!”

“Bak şimdi güzelim, işbirliği yapacak mısın...”-üç acımasız bili-“yoksa... Yoksa Adam oysun mu seni?” Tek kaş kalkar.

157 A.B.D.’nin en eski tütün firmalarından Lorillard’ın ürettiği markalardan.

“Yani, Carl, lütfen bana kaç defa ve hangi şartlar altında... eee... eşcinsel eylemde... eee... bulunduğunu söyler misin?” Sesi uzaklaşıyor. “Yok, hiç yapmadın dersin, seni bir şekilde sıra dışı bir genç olarak görmek durumunda kalacağım.” Doktor tembih parmağını işveyle kaldırdı. “Her halükârda...” Rezil bir sırtış eşliğinde dosyaya dokundu.

Carl dosyanın on beş santimlik kalınlığını fark etti. Odaya girdiğinden beri kalınlaşıyordu sanki.

“Şey, ben askerdayken... Bazı ibneler teklifte bulunuyordu ve kimi zaman... Yani zil zurnayken ben...”

Doktor içtenlikle, “Evet, elbette öyledir, Carl,” dedi. “Hiç çekinmeden söyleyeyim, senin durumunda kalsam ben de... He-he-he... E, herhalde bu anlaşılır *cep doldurma* yollarını *konuyla ilgisiz kaydıyla* görmezden gelebiliriz. Ve şimdi, Carl, belki bir de...” –bir parmak, küflü takma penis ve klorin kokusu salan dosyada tıkırdadı– “...bazı durumlar olmuştur. Ekonomik... eee... etkenlerin işe karışmadığı...”

Carl’ın beyninde yeşil bir şimşek çaktı. Hans’ın zarif esmer bedeninin kıvrılışını gördü, soluk soluğa nefesini omzunda hissetti. Şimşeğin ışığı söndü. Elinde dev bir böcek kımıldanıyordu. Bütün varlığı elektrikli bir tikslenme kasılmasıyla sarsıldı.

Carl, öfkeden titreyerek ayağa fırladı.

“Ne yazıyorsunuz oraya?” diye sordu.

“Hep böyle için geçer mi? Sohbetin ortasında yani...”

“Uyuklamıyordum ben...”

“Öyle mi?”

“Yani... Her şey... *Tüm bunlar* gerçek dışı... Gidiyorum ben. Umurumda değil. Kalmaya zorlayamazsınız beni.”

Odadaydı, kapıya doğru yürüyordu. Uzun süredir yürüyordu. Bacaklarını sürünge bir uyuşukluk sarmıştı. Kapı gittikçe uzaklaşır gibiydi.

"Nereye gidebilirsin, Carl?" Doktorun sesi çok uzaklardan geliyordu.

"Dışarı... Uzağa... Kapıdan..."

"Yeşil Kapı mı, Carl?"

Doktorun sesi zar zor duyuluyordu. Odanın tümü boşluğa patlıyordu.

*Pantopon
Rose'u
Gördünüz mü?*

"Pantopon Rose'u gördünüz mü?" diye sordu yaşlı müptezel... "Gitme zamanı," dedi, kara bir palto giydi ve meydana gitti... Kenar Mahalle'den Çarşı Caddesi'ne kadar müze, her türden mastürbasyon ve kendini aşağılama sahneliyor. Delikanlılar özellikle muhtaç buna...

Betonlu gangster nehre yuvarlanıyor... Saunada enselemişlerdi... Havlucu Götlek Gio mu, yoksa Westminster Meydanı'nın Yaşlı Teyzeciği Gillig Ana mı bu? Kör alfabesiyle yalnız ölü parmaklar konuşur...

Mississippi koca kireçtaşı kayalarını yuvarlıyor sessiz ara so-kağa...

"Pupalar Fora !" diye haykırdı Kayan Kara'nın Kaptanı.

Belli belirsiz mide gurultuları... Kuzey Işıkları'ndan¹⁵⁸ zehirlenmiş güvercinler yağıyor... Su depoları bomboş... Şaşakalmış kentin aç meydan ve sokaklarında pirinç heykeller yıkılıyor...

Junk-hastası sabahta damar bulma çabası...

Kesinlikle öksürük şurubundan...

158 Northern Lights: Hint ve Avrupa kenevirlerinin ilk başarılı melezlemelerinden biri.

Bin müptela kristal temizi klinikleri basıyor, Gri Hanımları¹⁵⁹ paralıyor...

Kireçtaşı mağarada, Medusa'nın başını bir şapka kutusunda taşıyan bir adama rastladım ve Gümrük Müfettişi'ne, "Dikkat et," dedim... El sahte düğmeden ebediyen iki santim uzakta donuyor...

Vitrinci¹⁶⁰ tayfası istasyonda çığlık çığlığa; gişe memurlarını efemine para üstü Sahtekarlarıyla dövüyorlar... (Gişelerde memurları çeşitli numaralarla yanlış para üstü vermeye yöneltme numarasına *Hype* denir. *Bill* adıyla da bilinir...)

"Çoklu kınk," diyor müthiş doktor... "Çok tekniğimdir."

Koch balgamından kayganlaşmış sundurmalarda tüketimin coştığı açık...

Çıyan, milyon eşcinselin sidiğiyle kâğıt kadar incelmış paslı demir kapıya sürünüyor...

Birikmişin değil, bozuk tozun boşalımı bu; kullanılmış pamuklar sarkıyor çakışın kemiğinden...

Kokain Böcekleri

Denizci'nin gri keçe şapkasıyla kara kabanı, bitkin afyon-bekleyişinde yamru yumru asılıydı. Sabah güneşi Denizci'nin silüetini *junkın* turuncu-sarı aleviyle çizdi. Kahve fincanının altında, dünya meydanlarında, lokantalarında, garlarında ve bekleme salonlarında kahvesi başında uzun süre oturanların alâmetifarıkası kâğıt peçete vardı. Bir bağımlı, Denizci seviyesinde bir bağımlı

159 İngiltere'de birçok kadın hayalet verilen ortak ad.

160 Kadın kıyafetiyle barlara gidip erkeklerle flört eden ancak ilişkiye girmeyen erkekler.

olsa bile *junk* Zamanı'na göre yaşar ve diğerlerinin Zamanı'na sırnaşık istilasına kalkıştığında, tüm talep sahipleri gibi beklemek zorundadır. (Bir saatte kaç kahve içilir?)

Uzun, hasta *junk* bekleyişinin harap hatlarını taşıyan bir oğlan geldi ve tezgâha yerleşti. Denizci ürperdi. Yüzü, ürperten kahverengi bir pus içinde odağını yitirdi. Oğlanın kör alfabesi mesajını okuyan elleri masada gezindi. Gözleri, oğlanın ensesindeki kahverengi kılların kıvrıkcıklarını yavaş, araştırmacı bir hareketle izleyerek küçük girintileri ve yuvarlakları dolaştı.

Oğlan ürperdi ve ensesini kaşıdı: "Beni bir şey ısırdı, Joe. Ne biçim yer burası?"

Joe, yumurtaları ışığa tutarak, "Kokain böcekleri, evlat," dedi. "İrene Kelly ile yolculuk ediyordum; pek sporcu kadındı. Butte'de¹⁶¹ kokain dehşetlerine kaptırdı ve Çinli polislerin satırla kovaladığını haykırarak otelden kaçtı... Chicago'da kristal-mavi-kokain çeken bir polis tanırdım. Neyse, işte bu sıyırdı, Federaller peşimde diye bağıra çağıra sokağa fırladı ve gidip kafasını bir çöp bidonuna soktu. Ben de dedim ki ne yapıyorsun? 'Defol yoksa vururum seni! Saklanacak yer buldum kendime!' diye bağırdı. Öte taraftan numaramız okunduğunda hepimiz gideceğiz, değil mi?"

Joe, Denizci'ye baktı ve bağımlı omuz silkişiyle ellerini iki yana açtı.

Denizci, soğuk parmaklarla kelimeleri heceleyerek kafanızın içinde duyduğunuza benzeyen hissetme sesiyle konuştu: "Senin bağlantı patlamış, evlat."

Oğlan utandı. Kara *junk* yara izleriyle bezeli sokak çocuğu yüzüne, dehşetin gri bezemeleri arasından bakan ürkek hayvanlardaki gibi yabani, harap bir masumiyet geldi.

"Anlamadım bir şey."

161 Montana'da, bakır madenleri, yoğun sendika mücadeleleri, madencilik uğruna yapılan semt yıkımları, faciaları ve çevresel zararlarıyla ünlü kent.

Denizci keskin, bağımlı odağına geçti. Kabanının yakasını açtı, küf ve bakır pasıyla kaplı pirinç bir enjektör gösterdi.

“Hizmet hayrına emekli... Otur ve bir üzümlü kek götür. Şirketten. Maymunun sever... Kürkü parlasın hesabı...”

Oğlan sabah ışıqla dolu salonda, iki buçuk metre öteden koluna dokunulduğunu hissetti. Denizci’nin yanına, duyulmaz bir *şlürp* sesiyle vakumlandı. Denizci’nin gözlerine, soğuk kara rüzgârların salladığı yeşil evrene baktı.

“Ajan mısınız siz?”

“Taşıyıcıyı yeğlerim.” Kahkahası oğlanın varlığında çınladı.

“Var mı? Bende mama var...”

“Paranı istemiyorum, tatlım: Zamanını istiyorum.”

“Anlamadım.”

“Mal istiyor musun? Hemen mi? Hemen mi?” Denizci pembe bir şeye büründü ve odaktan çıktı.

“Evet.”

“Independent’a¹⁶² binelim. Onların özel polisi var; tabanca yerine cop taşırlar. Hatırlarım, İbne’yle ikimiz bir keresinde Queens Plaza’da¹⁶³ enselenmiştik. Queens Plaza’dan uzak dur, evlat... Pis yerdir... Polis kaynar. Çok katlı... Süpürge dolaplarından bile kızışmış aslan misali sidik kokulu aynasızlar fışkırır... Garibim cepçinin üstüne çöker, kemiğine kadar sıyırlar. Ya bir hafta boyunca deri altı çakışla idare edecek ya da New York Belediyesi’nin bağımlı cepçilere hayrına bedava dağıttığı beşyirmi dokuzluğa kalacaktır. Yani Top, Tazı, İrlandalı, Denizci: Dikkat! Buraya gelmeden önce yola bakın, iyi bakın...”

Metro, kara demir patlamasıyla geçip gidiyor.

162 Bugünkü New York metro ağını oluşturan üç taşıma hattından biri. 1932’de Manhattan’da “Sekizinci Cadde Hattı” adıyla hizmete başlamıştır.

163 Queens Bulvarı’ndaki çok katlı metro istasyonu.

(Queens Plaza cepçi tayfası için iyi değildir... Metro polisinin kullanabileceği çok fazla katı ve kuytusudur ve eli cepten çıkardın mı gizlemek imkânsızdır...)

(Beş ay artı yirmi dokuz gün: ayyaş tayfasını yolma amaçlı cepçiliğe kesilen ceza. Masum insanlar cinayetten hüküm giyebilir ama cepçilikten giyemez.)

(Top, Tazı, İrlandalı, Denizci: Tanıdığım bağımlı ve cepçiler... Eski 103. Sokak tayfası... Denizci ve İrlandalı, Mezarlar'da¹⁶⁴ kendilerini astı... Tazı aşırı dozdan öldü ve Top yanlış yollara saptı...)

*Yok Edici
İyi İş
Çıkartıyor*

Denizci, elini boyalı meşedeki ahşap izleri üzerinde belli belirsiz rengârenk sümük kıvrımları bırakarak gezdirip usulca kapıya dokundu. Kolu dirseğe kadar içeri girdi. Aniden içeri emildi ve oğlanın girmesi için eşikte yana çekildi.

Boş oda, ölümün ağır ve renksiz kokusuyla doluydu.

Denizci, özür dilercesine, “Yok edici kokain böcekleri için ilaçlama yaptığından beri havalandırılmadı,” dedi.

Oğlanın kabuğu soyulmuş duyuları çılgınca keşfe atıldı. Sesiz titreşimlerle sallanan ucuz demiryolu dairesi... Duvarlardan biri boyunca uzanan metal bir oluk –metal değil miydi yoksa?– yarısına kadar alacalı yeşil bir sıvıyla dolu bir akvaryum veya tanka gidiyordu. Ne işte yıprandıkları belirsiz küflü nesneler yere saçılmıştı: pervane şeklinde, dairenin hassas bir organını

¹⁶⁴ Manhattan'ın While Sokağı'daki 125 numaralı tutukevine takılan ad. 19. yüzyıldan bugüne birçok tutukevine aynı ad verilmiştir.

korumak üzere tasarlanmış bir bel-altı koruyucusu, katmanlı fıtık bağları, destek ve sargılar... Gözenekli pembe taştan, U-şeklinde bir boyunduruk... Bir ucu kesik, ufak boş tüpler...

İki beden hareketlerinden yayılan hava akımları leş koku havuzlarını dalgalandırdı: soyunma odalarının bir deri bir kemik oğlan kokusu, yüzme havuzunun klor kokusu, kuru meni kokusu... Diğer kokular pembe kasımlarda kıvrılıyor, bilinmez kapılara uzanıyordu...

Denizci lavabonun altına elini uzattı ve ufalanıp parmakları arasından sarı tozlarla dökülen kesekâğıdına sarılı bir paket çıkardı. Damlalığı, iğneyi ve kaşığı, kirli tabaklarla dolu bir masaya dizdi. Tabakların arasından karanlığın kırıntılarını aramaya hiçbir hamamböceği anteni uzanmadı ama.

"Yok edici iyi iş çıkarıyor," dedi Denizci. "Bazen fazla iyi."

Elini bir sarı pirekapan tozu¹⁶⁵ tenekesine daldırdı ve sarılı kırmızılı Çin kâğıdına sarılı yassı bir paket çıkardı.

"Çatapat ambalajı gibi," diye düşündü oğlan. On dördünde kaybedilen iki parmak... Dört Temmuz'da havai fişek kazası... Ardından hastanede *junk*n usulca ilk sahiplenici dokunuşu.

"İşte burada, evlat." Denizci elini ensesine götürdü. Müstehcen havalarda, karmaşık katmanlarla sarmalanmış paketi açtı.

"Saf, yüzde yüz E. Nadir mal... Ve hepsi senin."

"Benden istediğin ne peki?"

"Zaman."

"Anlamıyorum."

"Bende istediğin bir şey var." Pakete dokundu. Girişe doğru yürüdü; sesi uzaklaştı ve bulanıklaştı. "Sende de benim istediğim bir şey var... Şurada beş dakika... Başka bir yerde bir saat... İki... Dört... Sekiz... Belki ileri gidiyorum... Her gün azıcık ölmek... Zaman'ı alıyor..."

165 Bir böcek ilacı.

Mutfağa geri döndü, sesi yükseldi ve belirginleşti: "Parça başına beş yıl. Sokakta bundan iyisini veren yoktur." Parmağını oğlanın burnunun altındaki oyuk noktaya götürdü. "Tam ortadan."

"Neden bahsettiğini hiç anlamıyorum."

"Anlayacaksın, yavrum... Zamanla."

"Peki. Ne yapacağım yani?"

"Kabul ediyor musun?"

"Ha, yani..." Pakete baktı. "Neyse işte... Kabul."

Oğlan bedeninde boydan boya sessiz, kapkara bir çarpma hissetti. Denizci elini oğlanın gözleri üstüne götürdü ve zonklayan, kapalı bir gözle birlikte pembe bir haya yumurtası çıkardı. Yumurtanın yarı saydam eti içinde kara kıllar fokurduyordu.

Denizci yumurtayı insanlık dışılığı açık elleriyle okşadı... Uzayan parmaklarından karalı-pembeli, kılsı, uzun ve bembeyaz dokunaçlar çıkıyordu...

Ölüm korkusu ve Ölüm zayıflığı oğlanın üstüne çöktü, nefesini kesti, kan dolaşımını durdurdu. Duvara yaslandı; duvar hafifçe eğilir gibiydi. *Junk* odaklanmasına geçti.

Denizci doz ısıtıyordu. Ürperen tüyleri hassas yaşlı kadın parmağıyla okşayıp oğlanın damarını ararken, "Öte taraftan numaramız okunduğunda hepimiz gideceğiz, değil mi?" dedi. İğneyi batırdı. Ucunda kırmızı bir orkide açtı. Denizci şırıngaya bastı ve kanurun sessiz susuzluğu tarafından emilirmişçesine damara akan sıvıyı izledi.

"Tanrım!" dedi oğlan. "Hiç böylesini çakmamıştım!" Bir sigara yaktı ve şeker arzusuyla kıvranarak mutfağa bakındı. "Sen çakmıyor musun?" diye sordu.

"Bu süt şekeri bokuyla mı? *Junk* tek yönlü yoldur. U dönüşü yoktur. Artık geri dönemezsin."

Yok edici derler bana. Kısa bir kesişim anında bu işlevi yerine getirmişliğim ve sarı pirekapan tozunda boğulan hamam-

böceklerinin göbek dansını izlemişliğim var. (“Bu aralar zor, hanımefendi... Savaş sürüyor. Biraz verebilirim... İki dolar.”) Kuzey Clark civarındaki gösterişli döküntü otellerde gül pembesi duvar kâğıtlarından şişko tahtakuruları temizledim ve kimi durumda insan bebeklerini yiyen hınzır Fare zehirledim. Siz zehirlemez miydiniz?

Şimdiki görevim: Canlılarını bul ve yok et. Bedenleri değil, “kalıpları”, anlarsınız... Ama anlayamayacağınızı unutuyorum. Birkaçı dışında hepsi elimizde. Ama bir tanesi bile ekmeğimize engeldir. Tehlike, her zamanki gibi, taraf değiştiren ajanlardan geliyor: A.J., Vigilante, Kara Armadillo (1935 Arjantin salgınının beri banyo yüzü görmemiş Chagas¹⁶⁶ taşıyıcısı kurye, hatırladınız?) ve Lee ve Denizci ve Benway... Ve oralarda, karanlıklarda bir ajanın beni aradığını biliyorum. Çünkü her Ajan taraf değiştirir ve her Direnişçi davasını satar...

Gereksinimin Matematiği

Ölümcül ‘Tombik’ açık hayat fısıkiyelerinin derhal yenen milyonlarca yaşam biçimi fıskırttığı ve yiyenlerin kara gün aynasızlarınca telef edildiği Kent Basınç Tanklarındandı...

Plaza’ya, Tankların zehirli balçık, et çürüten kara mantar ve ciğerlere saldırıp mideleri düğümleyen yeşil koku savunmalarıyla donanmış hayatta kalma becerisine sahip yaşam biçimlerini taşıyan gelgit etkili bir nehri boşalttığı noktaya varabilen azdır...

166Chagas Hastalığı (Tripanosomiasis): Tripanosoma adlı bir parazitin iç organlar, kalp ve kaslarda çoğalmasıyla doğan bir hastalık. Tedavisi yoktur; yaşam mekânlarının uzun süre böcek ilaçlaması uygulanarak temizlenmesiyle etkenleri yok edilebilir.

Çünkü Tombik'in sinirleri çeliktendir ve milyonlarca soğuk tepişin ölüm kasılmalarını hissedecek ölçüde kabuklarından anmıştır... Tombik, Gereksinimin Matematiğini öğrenmiş ve hayatta kalmayı becermiştir...

Bir Cuma günü Tombik sifonu çekip kendisini Plaza'ya akıttı: küçük, yumuşak, mor-gri ellerinde vantuzları ve kısa, siyah dik kıllarla çevrili sülüksü disk ağzıyla *junk* izlerini arayan, embriyo aşamasında yarı saydam bir maymun...

Ve zengin bir adam geçti ve canavara baktı ve Tombik dehşet içinde sıçıp işeyerek yerde yuvarlandı ve bokunu yedi ve adam, iktidar yüklü bakışına sunduğu saygı gösterisinden etkilendi ve Cuma kavanozuna bir teklik fırlattı. (Cuma, zenginlerin sadaka dağıttığı Müslüman Pazar günüdür.)

Tombik böylece Kara Et'e hizmeti öğrendi ve akvaryum kocamanlığında bir gövde büyüttü...

Ve ifadesiz periskop gözleri dünyanın yüzeyini taradı... Yararak ilerlediği sularda bıraktığı bağımlılık köpüklerinde parılayan yarı saydam gri maymunların parıltıları Hedef'lerde parakete etkisi yaptı; yakalandılar ve hepsi Tombik'e emildiler ve Tombik'in maddi varlığı büyüdükçe büyüdü, dünyanın meydanlarını, lokantalarını ve bekleme salonlarını gri *junk* balçığıyla doldurdu.

Parti Merkezi'nde hazırlanan bültenler müstehcen geçit törenlerinde genç şizofrenler ve Latahlar ve maymunlarca dağıtıldı. Sollubiler yönetmelik osurdu, Zenciler altın dişlere yazılı mesajları ağızlarını açıp kapayarak parlattı, Arap isyancılar dalkavuk hadımları –dumanın en iyisi bunlardan çıkar; bok gibi katıdır ve havada kalır– çöp yığınları üstünde yakılan benzin ateşine atarak duman işaretleri yolladı; kambur dilencinin hüznü Pan Flütünden, Chimborazo'dan yollanmış kartpostal-dan esen soğuk rüzgârdan, Ramazan kavallarından, rüzgârlı sokaktan duyulan piyano müziğinden, boğuk polis çağrılarından,

sokak kavgasıyla eşzamanlı çıkan reklam broşüründen mürekkep melodiler mozaigi SOS verdi...

İki ajan, kendilerini birbirlerine dinleme cihazlarını engelleyen cinsel uygulama tercihleriyle tanıtmış, dünyada birbirlerini kesinlikle reddeden iki fizikçiden başka hiç kimsenin anlayamayacağı karmaşıklıkta şifrelerle hazırlanmış atom sırlarını önden arkadan götürmüşlerdi. Sonrasında alıcı ajan bir sinir sistemi bulundurma ve penise iştirilmiş elektrotlar üzerinden yollanan orgazm kasılmalarıyla mesajı tekrarlamak suçundan asılacaktı.

Yaşlı kalp hastasının soluk ritmi, dansözün göbek atışları, yağ kaplı suda motorun *pata pataları*.

Garson, *Yakalandığımı Anlayarak* 6.12'yle tüymeye koşan Gri Takım Elbiseli Adam'ın¹⁶⁷ üstüne bir damla martini döküyor...

Bağırsak Gurultusu geçip giderken bağımlılar *chop suey*¹⁶⁸ mezbeleliklerinin hela pencerelerine tırmanıyor...

Waldorf'ta kovboylanan Topal, *Bir Batın Dolusu Fare Doğuruyor...*

(Kovboylama meselesi: New York çete ağzında puştı gördüğün yerde nallamak demektir. Fare, faredir. Gammaz yani.)

Ve salak bakireler bile mızrak ucuna geçirdiği domuz başıyla geçen İngiliz albayına dikkat eder.

Oedipus itkileriyle hareket eden zarif nonoş, dübürden Ölü Ana tadı uğruna mahallesinin tekerlek dövücülerine yakalana bileceği umumi helasına dadanır.

Okul helasında otuz bir çeken oğlanlar birbirlerini Galaksi X'ten gelen ajanlar diye tanır... Düşman Göndericisi kuşkulusu Tenor Sax'ın (mavi gözlüklü, ortam adamı bir Arap) kafasını karıştırmak için döküntü mekânlara geçip darmaduman oturarak üzüm sirkesi içer ve limon emerler.

167 *The Man in the Gray Flannel Suit*: Sloan Wilson'ın, bir iş adamının iş-egemen dünyasında anlam ve amaç arayışını anlatan romanı.

168 Çin-Amerikan melezlemesi bir yemek.

Dünyanın malaryalıları titreşen protoplazmada kümelenir... Korku, bok mesajını çivi yazılı hesapla mühürler...

Kıkırdayan isyancılar, yakılan Zenci kızın çığlıklarında çiftleşir. Yapayalnız kütüphaneciler ağız kokulu ruh öpücüğünde birleşir.

Ya şu sıkıntılı his, ha kardeş? Sıcak öğlen rüzgârları kadar ısrarcı ve huzur kaçırıcı boğaz ağrısı? Uluslararası Frengi Locası'na –Metodift Epifkopal Kilifefi (Parezide¹⁶⁹ rastlanan tipik konuşma bozukluğu için uygulanan test cümlesi)– hoş geldin ya da ilk frengi yarası seni itibarlı üye kılar...

Ormanın derinliklerinin ve orgon akümülatörlerinin sessiz mırıltısı, müptela polislerin ve hatta her sabah evinden işine giden sıradan vatandaşın bağlantı uğruna kentin tıkalı kolesterol damarlarında vızıldadığında kentlerin gömüldüğü ani sessizlik. Kendircinin teki, "Korku!" diye haykırarak fırlar ve dünyanın arka-beyinlerini indirerek Meksika gecesinde yiter. Cellat, hükümlüyü gördüğü an korkudan altına eder. İşkenceci, affedilmez kurbanının kulağına haykırır. Bıçak dövüşçüleri adrenalin içinde kucaklaşır. Kanseri, Şarkılı Telgrafla çalar kapıyı...

*Hauser
ve
O'Brien*

O sabah sekizde aniden girip beni bastıklarında son şansımın, tek şansımın kaldığını biliyordum. Ama onlar bilmiyordu. Nasıl bilebilirlerdi? Sıradan, âdetten bir baskındı. Ama aslında hiç de öyle değildi.

Komiser aradığında kahvaltı ediyormuş Hauser: "Ortağınla ikinizin, gelirken yol üstünden Lee diye bir adamı almanızı is-

169 Felcin ön safhası, hafif felç, frengi felci.

tiyorum. William Lee. Lamprey Otelinde kalıyor. Broadway'in hemen dışı, 103 numara."

"Biliyorum yerini. Adamı da hatırlıyorum."

"İyi. Oda numarası 606. Alıp getirin. Mekânı kurcalamaya vakit harcamayın. Yalnız ne kadar kitaptı, mektuptu, el yazmasıydı varsa getirin. Basılı, daktilo edilmiş veya yazılmış ne varsa. Kaptın?"

"Tamam. Ama olay ne? Yani kitaplar..."

"Dediğimi yapın," deyip kapamış komiser.

Hauser ve O'Brien. Yirmi yıldır narkotikteydiler. Benim gibi eski toprak hesabı. On altı yıldır kullanıyordum. Bu ikisi yasalar elverdiğince iyi sayılırdı. En azından O'Brien. O'Brien çakal, Hauser sert elemandı. Vodvil ikilisi. Hauser, sırf ortamı ısıtmak adına soru sormadan yumruğu çakan tiplerdendi. Ardından O'Brien Old Gold ikram eder –her nasılsa Old Gold içen polis hesabı– ardından harbi, samimi, dost aynasız ayağına başlardı. Kötü biri değildi ve cidden yapmak istemezdim. Başka şansım yoktu ama.

Otelin tüm kapılarını açan odacı anahtarıyla içeri daldıklarında sabah dozum için kolumu bağlıyordum. Kullandıkları, kapı içeriden kilitli ve anahtar delikteyken bile iş görebilen türden özel bir anahtardı. Önümdeki masada junk paketi, iğne, şırınga –Meksika'da bildik şırınga kullanmaya alışmışım; bir daha hiç iğnesizini kullanmadım– alkol, pamuk ve bir bardak su vardı.

"Bak, bak," dedi O'Brien... "Ne zamandır görüşmemiştik, ha?"

"Ceketini giy, Lee," dedi Hauser. Tabancasını çekmişti. Psikolojik etki yaratmak istediğinde ve şey benim acele tuvalet-lavaboya-pencereye gitmem lazımları durdurmaya niyetlendiğinde daima çekerdi.

"Önce bir çaksam?" dedim... "Bolca kanıt var nasılsa burada..."

Reddederlerse valizime nasıl erişeceğimi düşünüyordum. Kilitli değildi ama Hauser'ın tabancası elindeydi.

"Çakmak istiyormuş," dedi Hauser.

O'Brien, her zamanki kanka polis tonlamasıyla, adımı yağlı, imalı bir aşinalıkla, gaddarca ve işveli vurgulayarak, "İzin veremeyeceğimizi biliyorsun, Bill," dedi.

Elbette aslında, "Bizim için ne yapabilirsin Bill?" demeye getiriyordu. Yüzüme bakıp gülümsedi. Tiksindirici ve çırılçıplak gülümsemesi, O'Brien'ın muğlak işlevinin bütün kötücüllüğünü üstünde toplayan, makyajlı yaşlı sapık gülümseme yüzünde gereğinden uzun kaldı.

"Marty Steel'i düşürebilirim sizin için," dedim.

Marty'yi indirmeyi feci istediklerini biliyordum. Dört-beş yıldır piyasadaydı ve enseleyemiyorlardı. Marty eski toprak tayfasındandı ve kime satış yaptığı konusunda aşırı dikkatliydi. Parasını götürmeden önce adamını iyice tanırırdı. Şimdi, kimse benim yüzümden enselendiğini söyleyemez. Tertemizimdir, bilinirim ama Marty bana bile hizmet sunmazdı. Çünkü beni aklı yatacak denli uzun süredir tanııyordu. Bu derece kuşkucuydu adam.

"Marty?" dedi O'Brien. "Mal alabilir misin ondan?"

"Alırım elbette."

Kuşkuluydular. Hiç kimse bir dizi özel içgüdü geliştirmeden yaşamı boyunca polislik yapamaz sonuçta.

"Pekâlâ," dedi O'Brien sonunda. "Ama becersen iyi edersin, Lee."

"Becereceğim. Yaptığınız kıyağın farkındayım."

Bağımlının alâmetifarıkası hevesle titreyen ellerimle kolumu bağladım.

"Bağımlı eskisi, beyler... Zararsız, titretek bir harabe..." Böyle dedim. Beklediğim gibi, damar aramaya başladığımda Hauser kafasını çevirip başka yöne baktı. Pek nahoş bir manzaradır ayrıca.

Sandalyenin kolçağına yanına ilışen O'Brien, Old Gold'unu yakmış, gözünde emekli ikramiyemi alınca ne yapacağım sorusunu taşıyan dalgın bakışıyla pencereden dışarıyı seyrediyordu.

Doğrudan damara çıktım. Bir anlığına kırmızı ip misali net ve keskin bir kan sütunu şırıngaya doldu. Başparmağımla enjektöre bastım, *junk*n milyonlarca *junk*a aç hücreyi beslemek, her kas ve sinir ucuna ayrı güç ve uyanıklık vermek üzere damarlarımaya yüklenişini hissettim. Bakmıyorlardı bana. Şırıngaya alkol doldurdum.

Hauser beylik tabancasıyla (Colt) oynuyor ve odada göz gezdiriyordu. Hayvanlar gibi tehlikenin kokusunu alan tiplerdendi. Sol eliyle dolap kapağını açtı ve dolabın içine baktı. Midem kasıldı. "Valizin içine bakarsa işim bitti demektir," diye düşündüm.

Aniden bana döndü. "Bitmedi mi daha?" diye hırladı. "Marty işini boka batırmazsan iyi edersin." Sözcükler ağzından öyle pis döküldü ki kendisine şaşıtı.

Alkol dolu şırıngayı aldım, iğnenin yerine oturup oturmadığını kontrol ettim.

"İki saniyecik," dedim.

Şırıngayı iki yana sallayarak alkolü gözlerine sıktım. Acıyla haykırdı. Yere çömelip valizime uzanırken sol eliyle, görünmez bir sargıyı yırtarmış gibi gözlerini pençeleyişini gördüm. Valizi hızla açtım ve sol elimle tabancamın kabzasını yakaladım (Sağlağımdır ama ateş ederken sol elimi kullanırım). Hauser'ın ateş edişinin sarsıntısını, sesini duymadan önce hissettim. Kurşunu arkamdaki duvara saplandı. Uzandığım yerden kamına, yeleğinin arasından beyaz gömleğin görüldüğü yere¹⁷⁰ iki kurşun yolladım. Duyabileceğim bir homurtuyla öne kapandı. Panikten kaskatı kesilen O'Brien omuz askısındaki tabancayı çekmeye

170 Erkek giyiminde ceket içine giyilen yeleğin alt açıklığından gömleğin veya kemerin görünmesi önemli bir kalitesizlik belirtisi kabul edilir, pespayelik sayılır.

çalışıyordu. Mesafeli atışa destek için sağ elimle sol elimi kavrayıp –tabancam horozu çekilmeden doğrudan tetik düşürmeyle atış yapabilen cinstendi– O'Brien'ı ak saçlarının hemen altından, kıpkırmızı alınının ortasından vurdum. Son gördüğümde saçları yeni ağarmaya başlamıştı. On beş yıl önce. İlk tutuklanışımı. Gözleri devrildi, sandalyeden yüzüstü düştü. Ellerim çoktan işe koyulmuştu; not defterlerimi çalışmalarım, *junk*ım ve bir kutu mermiyle birlikte valize doldurdum. Tabancayı kemerime sıkıştırdım ve ceketimi giyip odadan çıktım.

Resepsiyoncuyla kominin koşar adım merdivenleri tırmandığını duyabiliyordum. Servis asansörüyle aşağı indim, boş lobi- den geçerek sokağa ulaştım.

Hoş bir pastırma yazı günüydü. Tek seçeneğimdi, biliyordum ama sıfır seçenekten, ST (6) veya hangi harflerle kısaltılıyorsa ona denek yapılmaktan iyiydi.

Çarçabuk *junk* stoklamalıydım. Havaalanları, otobüs terminaleri ve metro istasyonlarıyla birlikte tüm *junk* alanlarını ve bağlantıları kapatacaklardı. Washington Meydanı'na taksiyle gittim ve 4. Sokak'ta inip bir köşede Nick'i görene dek yürüdüm. Satıcıyı her zaman bulabilirsiniz. Gereksininiz ruh misali çağıriverecektir.

"Nick," dedim, "kentten ayrılıyorum. E lazım. Hemen halledebilir misin?"

4. Sokak'ta yürüyorduk. Nick'in sesi belirsiz bir yerden bilinçaltıma sızıyordu sanki. Ürkütücü, bedensiz kalmış bir ses...

"Hallederim herhalde. Yukarıya bir gidip gelmem gerekecek."

"Taksiye binebiliriz."

"Tamam. Ama elemana götüremem seni, anlaşıldı mı?"

"Anladım. Haydi."

Kuzey'e giden taksideydik. Nick tekdüze, ölgün sesiyle konuşuyordu.

“Son zamanlarda garip mallar alıyoruz. Hepten zayıf değil... Bilmiyorum... Farklı işte. Kim bilir, belki içine sentetik boklardan katıyorlardır... Dollies¹⁷¹ veya başka bir şey...”

“Ne? Ciddi mi?”

“Ha? Ama seni götürdüğüm eleman okeydir. Şu aralar piyasada bulabileceğinin en iyisi... Burada duralım.”

“Çabuk hallet, lütfen,” dedim.

“Elinde kalmamış ve gidip alması gerekmiyorsa on dakikalık iş... Bence şurada otur ve kahve iç... Misafirperver mekândır buralar...”

Tezgâh başına oturdum, kahve ısmarladım ve plastik bir kapak altında duran keki işaret ettim. İçimden lütfen Tanrım, lütfen bu seferlik halletsin, geri gelip adamda kalmamış, bilmem nereye gidip getirmesi lazım olmuş demesin, diye dua ederek bayatlamış lastiksi keki kahveyle yuvarladım.

Neyse, işte, geldi, arkamda dikildi. Sormaya korkarak baktım. Gülünç, diye düşündüm, önümdeki yirmi dört saati canlı aşma şansım yüzde birken burada oturuyordum. Teslim olmamaya ve gelecek üç-dört ayı ölümün bekleme odasında geçirmemeye karalıydim. Ve işte, burada oturmuş mal bulmayı dert ediyordum. Ama elimde sadece beş doz kalmıştı ve *junksız* kalmam, hareketsiz kalmam demekti...

Nick başıyla onay verdi.

“Burada verme,” dedim. “Taksiye binelim.”

Taksiye atladık ve kent merkezine yöneldik. Elimi uzatıp paketi aldım ve Nick’in avucuna bir ellilik toka ettim. Paraya baktı ve dişsiz gülümsemesiyle diş etlerini gösterdi:

“Sağol... Günümü aydınlatacak bu...”

Arkama yaslanıp zorlamadan zihnimi çalıştırmaya koyuldum. Kafanızı fazla zorlarsanız aşırı yüklenmiş kontrol paneli misali işinizi batıracak veya size ihanet edecektir... Ki benim ha-

171 Metadon: Uyuşturucu etkisi düşük, morfin benzeri sentetik ilaç.

taya tahammül edecek durumum yoktu. Amerikalılar kontrolü elden kaçırmaktan, işleri hiçbir müdahale görmeden olacağına varmaya bırakmaktan feci korkarlar. Midelerine dalmayı, gıdayı sindirmeyi ve boku bizzat dışarı çıkarmayı yeğlerler.

Gevşeyip rahatlayarak yanıtı beklemeyi öğrenirseniz zihniniz çoğu soruyu yanıtlayacaktır. Şu malum düşünme makinele-
rindeki gibi, soruyu verir, oturur, beklersiniz...

Bir isim arıyordum. Aklımdan envai çeşit isim geçiyordu: P.S., polis sevdalısı; D.Y., doğuştan yanlısı; K.E.A.T., kıyak ele-
man ama tırsak... Tekrar düşünmek üzere kenara ayırarak, se-
çenekleri azaltarak, ince eleyip sık dokuyarak ismi, yanıtı arı-
yordum.

“Bazen, malum işte, üç saat bekletir... Bazen şimdiki gibi pat diye çıkar...”

Nick’in lafa girmede kullandığı küçümseyici, hafif bir gülüşü vardı. Tümüyle telepatikleşmiş ve sadece miktar etmeninin –Kaç dolar? Kaç gram?– sözel ifade bulduğu bağımlı dünyasında konuştuğu için özür diler gibi... Bekleme meselesini iki-
miz de biliyorduk. Uyuşturucu işi her seviyesinde programsız yürür. Kazara gerçekleşenler hariç, hiç kimse vaktinde teslimat yapmaz. Bağımlı, *junk* zaman diliminde yaşar. Saat bedenidir ve *junk* içinden kum saatinin kumları gibi akar. Gereksinimini belirtmek dışında zamanın bağımlı için anlamı yoktur. Derken aniden diğerlerinin zaman dilimine dalar ve tüm diğer Dışarlık-
lılar, tüm Talep Sahipleri gibi, *junk*-dışı zamana karışana kadar beklemek zorundadır.

“Ne diyebilirim ona? Bekleyeceğimi biliyor.” Güldü Nick.

Geceyi, hırıltılı İtalyan hademenin kızılötesi gece görüş göz-
lükleriyle yatakhanelerini tarayarak dehşet sinir bozucu bir at-
mosfer yarattığı Hep Dimdik’te geçirdim. (Eşcinsellik ajanların kullanabileceği en iyi gizlenme numaralarındandır.)

("Aha! Kuzey Batı köşesi, gördüm seni!" – ışıkları açar, yerdeki kapaklardan ve birçok eşcinselin deli gömleğiyle götürüldüğü şahsi odaların duvarlarından kafasını uzatır...)

Tavana bakan üstü açık odacıkta yattım... Gelişigüzel, paramparça şehvetin kâbussu loşluğunda inlemeleri, çığlıkları, hırıltıları ve ciyaklamaları dinledim...

"Siktir git!"

"Gözüne gözlük ulan!"

Sabah erkenden çıkıp gazete aldım... Tek kelime yoktu...

Eczanenin telefon kulübesinden aradım ve Narkotik Şube'yi istedim:

"Komiser Gonzales... Kim arıyor?"

"O'Brien'ı aramıştım ben."

Bir anlık cızırtı... Sallanan telefon telleri... Kopan bağlantılar...

"Bu bölümde öyle birisi yok... Kimsiniz?"

"O zaman Hauser'la konuşayım."

"Beyefendi, burada Hauser veya O'Brien adında kimse yok. Ne istiyorsunuz?"

"Lütfen, çok önemli... Büyük bir parti E geliyor... Hauser veya O'Brien'la konuşmalıyım... Başkasıyla iş yapmam."

"Bir dakika... Alcibiades'i bağlayayım."

Şubede Anglo-Sakson ismi taşıyan kimse kalmış mıydı, merak etmeye başlamıştım...

"Hauser veya O'Brien'la konuşmak istiyorum ben."

"Daha kaç defa söyleyeyim? Bu şubede öyle birileri yok... Kimsiniz?"

Telefonu kapadım ve bir taksiye atlayıp bölgeye döndüm... Olanları taksideyken kavradım... Sargasso yosunlarını yemeyi bıraktığında yılan balığının kıcının tıkanması misali uzay-zamanda tıkanıp kalmıştım... Kapı kilitlenmiş, dışarıda kalmıştım... Bir daha asla Anahtar'ı, Kesişme Noktası'nı bulamayacaktım... Polis Çemberi buradayken etrafımda değildi artık.. Hau-

ser ve O'Brien'la birlikte Eroinin gramının her daim bir dolar ettiği ve Sioux Falls'taki Çin amaşırhaneşine yen pox götürülebilen bağımlı geçmişin kilidi altına gitmişti... Dünya'nın öte ucunun aynası, Hauser ve O'Brien'la birlikte gemiş  doğru, henüz Telepatikleşmemiş B rokrasileri, Zaman Tekellerini, Kontrol Uy şturucularını, Ağır Sıvı Bağımlılıklarını peneleyerek uzaklaşıyordu:

   yüz yıl önce düşünmüştüm onu."

 O zaman i e yarardı planın, bugün faydasız... Da Vinci'nin uçma makinesi çizimleri gibi..."

Çürük Önsöz MIYDINIZ?

Zırva bir kâğıt parçası İnsanları ne demeye bir yerden diğeri-ne sürükler? Okur'u ani zaman değişimlerinden esirgemek ve sürekli Uysal tutabilmek için belki... Eh, işte, bir bilet alındı, bir taksi çağrıldı, bir uçağa binildi. O (hostes, elbette) üstümüze eğilip çiklet, Dramamine,¹⁷² hatta Nembutal mırıltısıyla konuşurken karpuzlu aralıktan şöyle bir bakmamıza izin verildi.

"Paregorik dilinde konuş, Tatlım, duyarım."

American Express değilim ben... Halkımdan birisi New York'ta normal vatandaş kılığında gezerken görülür ve bir sonraki cümlede Timbuktu'da ceylan bakışlı bir gence oğlan muhabbeti koyarsa, kendisini her zamanki iletişim yöntemleriyle oraya taşıdığını varsayabiliriz...

Ajan Lee (dört-dört-sekiz-on altı) *junk* tedavisi görüyor... *Junk* köşeleri bağımlıya iştiririrken yaşanan aşırı bildik uzay-zaman yolculuğu... Geçmiş ve gelecek tedaviler, hızlandırılmış zamanın sessiz titreşimleri eşliğinde düşsel özünden görüntüler geçiriyor... Seç bir resim... Herhangi birini...

Geleneksel yumruk ısırılmalar, karakol hücresinde yerde yuvarlanmalar... "Eroin çakasn mı geldi, Bill?"

"Ha, ha, ha."

172 Uçak, otobüs veya deniz yolculuklarında tutmalara karşı kullanılan gevşetici ilaç.

Işıktaki eriyen belli belirsiz, yarım yamalak imgeler... Hastalık yüklü sabahta öksürüp balgam çıkaran yaşlı bir bağımlı tarafından süpürülen kucak dolusu çürük ekto plazma...

Güneş altında çamur misali kuruyup çatlamış eski morlu-kahveli fotoğraflar: Panama City... Bill Gains, Çinli bir eczacıya paregorik dümenini çekiyor...

"Şimdi bende şu yarış köpeklerinden var... Safkan tazılar... Hepsi dizanteriden mustarip... Tropik iklim hesabı... Bokları... *Tu Sabe*¹⁷³ bok? *Tazıcıklarım Ölüyor!*" diye bağıyor... Gözleri mavi alevlerle aydınlanıyor... Alevler sönüyor... Yanan metal kokusu... "Şiringayla uygulayın... Lütfen... Âdet sancıları... Karım... Ped... Yaşlı anacağım... Basur... Açık yara... Kanıyor..." Tezgâhı işaret ediyor başıyla... Eczacı ağzındaki kürdanı çıkarıyor, tezgâhın ucuna bakıyor ve kafasını sallıyor...

Gains ile Lee, David'den Darien'e¹⁷⁴ Panama Cumhuriyeti'ni paregorik dümeniyle geçti... *Şlürp* sesiyle ayrıldılar birbirlerinden... Bağımlılar tek bedende birlikte yaşamaya eğilimlidir... Sakat yerlerde özellikle dikkatli davranmak gerekir... Gains, Mexico City'ye döndü... Kodein ve ahmak haplarıyla cilalanmış kronik *junk* yoksunluğunun umutsuz iskelet sırtışı... Bornozunda sigara yanıkları... Yerde kahve lekeleri... İslî gaz sobaları... Paslı turuncu alev...

Büyükelçiliğin, Amerikan Mezarlığı dışında defin bilgisi vermesi...

Ve Lee'nin sekse ve ıstıraba ve zamana ve Amazon'un Acı Ruh Sarmaşığı *yagé*ye dönüşü...

Aşırı doz Macun (kurutulmuş ve ham toz şeker kıvamına gelene dek dövülüp birtakım şekerlemelerle karıştırılmış, ge-

173 (İsp.) Biliyor musun?

174 David: Panama'nın batı ucundaki Chiriqui eyaletinin başkenti. / Darien: Panama'nın doğu ucundaki idari bölge.

nelde tanecikli erik ezmesi tadındaki kenevir. Şekerleme ekle-
mek tümüyle tercih meselesidir) alışlarımdan birinin sonrasını
hatırlıyorum. Tuvaletten dönüyorum (zayıf çocukluk ve tuvalet
eğitiminin berbat kokusu) Tanca'daki villanın oturma odasına
bakıyorum ve birden neredeyim, kestiremiyorum. Belki yanlış
kapıyı açtım ve az sonra Mal Sahibi, Buraya İlk Gelen Hak Sahi-
bi içeri dalıp bağırmaya başlayacak:

"Ne İşin Var Burada? Kimsin Sen?"

Ve ben ne burada ne yaptığımı biliyorum ne kim olduğumu...
Serinkanlı takılmaya karar veriyorum; belki Mal Sahibi göster-
meden çevreyi kavrarım hem... Yani, *"Neredeyim Ben?"* diye ba-
ğırarak yerine sakinleş ve etrafına bakın; üç aşağı beş yukarı kes-
tirirsin... *Başlangıç*'ta orada değildin. *Son*'da da orada olmaya-
caksın... Neler döndüğüne dair bilgin ancak yüzeysel ve göreceli
olabilir... Ham afyonla idare eden bu çürümüş sarı genç *bağımlı*
surat hakkında ne biliyorum? Ona, "Bazı sabahlar karaciğerin
kucağında uyanırsın," demeye ve doğrudan zehirlemesin diye
ham afyonu nasıl işlemesi gerektiğini anlatmaya çabalıyorum.
Ama gözleri dalıp gidiyor ve kulak vermiyor. Bağımlıların çoğu
böyledir; bilmek istemezler... Ve laf anlatamazsın... Tüttürücü,
tüttürmek dışında bir şey bilmek istemez... Ve Eroin bağımlısı
da aynıdır... Doğrudan olayın kendisi ve diğer her şey tıraş...

Herhalde hâlâ Tanca'nın dışındaki 1920 yapımı villada otu-
ruyor ve ham afyon boku ve taş ve saman çöpü yiyerek yaşıyor-
dur... Hepsi bir şeyleri yitirebilir korkusundan...

Bir yazarın üzerine yazabileceği tek şey vardır: Yazma anın-
da duyularının önünde duran neyse, o... Ben bir kayıt aletiyim...
"Öykü", *"Konu"*, *"Devamlılık"* koymaya yeltenmem... Psikik sü-
recin belli alanlarının kaydını elimden geldiğince *Doğrudan* kay-
detmekle birlikte işlevim sınırlıdır belki... Bir *"eğlendirici"* de-
ğilim ben...

“Ele Geçirilme” diyorlar buna... Bazen bir varlık bedene dalar –siluet sarı-turuncu pelte içinde titreşir– ve eller, kronik evsizlik sıkıntısını ortadan kaldırma umuduyla yoldan geçen orospunun bağırsaklarını dökmek veya komşu oğlanın boğazını sıkamak için harekete geçer. Sanki hep oradaymışım ama ara sıra zırvalamaya açılmışım gibi... *Yanlış! Asla orada değilim ben...* Asla, yani *tam* ele geçmiş ama bir şekilde tedbirsiz hamleleri engelleyebilecek konumda... Asıl meşgalem devriye gezmek.. Güvenlik ne sıkı olursa olsun ben daima *Dışarıdayım*; bir yerlerde emir veririm ve esneyen ve bükülen ama her daim her hamlenin, her düşüncenin, her itkinin ilerisinde yeniden şekillenen, yabancı teftişinin mühürüyle damgalanmış bu pelteden deli gömleğinin *İçindeyim*.

Yazarlar ölümün tatlı-bulandırıcı kokusundan bahsederken herhangi bir bağımlı size ölümün kokusunun bulunmadığını söyleyebilir... Aynı zamanda nefes kesen ve kanın akışını durduran bir koku vardır... Ölümün renksiz anti-kokusu... Kimse bu kokuyu etin pembe kasımları ve kara kan filtreleri vasıtasıyla alamaz... Ölüm kokusu yanılığa mahal bırakmayacak ölçüde kokudur ve kokunun mutlak yokluğudur... Koku yokluğu önce buruna vurur çünkü tüm organik yaşamın kokusu vardır... Burun için kokunun kesilivermesi gözlere karanlık, kulaklara sessizlik, denge ve mekân duygusuna baskı ve ağırlıksızlıkla aynıdır.

Ölümün kokusunu daima alırsınız ve yoksunluk krizleri sırasında başkalarına da ölüm kokarsınız... Nalları diken bir bağımlının ölüm kokusu bir dairenin tümünü yaşanmaz kılabilir... Ama iyi bir havalandırma mekânı yeniden nefes alınacak leşlikte ko-kuşturacaktır... Kokuyu aniden sıçrayarak hızla yayılan orman yangını misali Yağ Yakıcı uygulamaları sırasında da alabilirsiniz...

Tedavi daima şudur: *Sal Gitsin! Atla!*

Bir arkadaşım kendisini Fas'taki bir otelin ikinci katındaki bir odada çırılçıplak bulmuş... (Çocukluğunda ona kız elbiseleri

giydiren Texaslı bir ananın ürünüydü... Çocukluk protoplazmasına karşı gaddar ama etkindir.) Odadaki diğer kişiler Arap'mış. Üç Arap... Elleri bıçaklıymış... Onu izliyorlarmış... Metal pırıltıları ve gözlerde ışık noktacıkları... Cinayet parçaları, gliserinde yağan opal pullar misali yavaşça düşüyor... Yavaşlamış hayvani tepkiler karar alabilmesi için tam bir saniyelik zaman vermiş: Doğrudan pencereye atılmış ve aşağıdaki kalabalık sokağa, peşinde güneşte parıldayan cam kırıklarıyla kayan bir yıldız gibi inmiş... Kırık bir ayak bileği ve paramparça bir omuzla kurtulmuş... Kornişiyile birlikte yarı saydam, pembe bir perdeye sarmışlar, Polis Merkezi'ne götürmüşler...

Vigilante, Hödük, Ajan Lee, A.J., Ergot İkizleri Clem ve Jody, Doğuştan Zengin Hasan O'Leary, Denizci, Yok Edici, Adrew Keif, Ölümçül 'Tombik', Doktor Benway ve 'Parmak' Schafer, hepsi önünde sonunda aynı sözleri söyleyecek, bu kesişim noktasında, uzay-zamanda aynı konumu işgal edecek.. Ortak bir ses aracını her türden metabolizmasal uygulamalarıyla birlikte kullanarak –yani aynı kişi olarak– en tutarsız yoldan ifade edilen *Tanı*: Ayan beyan çıplak bağımlı...

Yazar kendisini her zamanki gibi aynaya okurken görür... Arada bir, Ayrı Eylem Suçu'nun geçmişte ve şimdi işlenmediğine kendini ikna etmek için aynaya bakmalıdır...

Aynaya bir defa bakmışlığı bulunan herkes bu suçun ne olduğunu ve yansıma itaati bıraktığında kontrolü yitirmenin ne anlama geldiğini bilir... *Polis*'i aramak için çok geç kalınmıştır...

Şahsen ölüm hammaddesi satamayacağım fikriyle hizmetlerime şu anda son vermek arzusundayım... Sizin, beyim, vakanız umutsuz ve iğrenç...

Savunma, elektron mikroskobundan başını kaldırarak, "Hâlihazırdaki bilgilerimiz ışığında savunma gereksizdir," dedi...

Walmart'e¹⁷⁵ kadar yolun var

Sorumluluk bizde değil

Ne görürsen çal

Beyaz okura nasıl geri verileceğini bilmiyorum

Konu hakkında yazabilir veya konuşabilir ya da haykırabilirsiniz... Resmini yapabilirsiniz... Rolünü oynayabilirsiniz... Arabalarda sıçabilirsiniz... *Bizzat kalkışmayın, yeter...*

Senatörler ayağa fırlıyor ve arzu virüsünün sarsılmaz otoritesiyle Ölüm Cezası lehine anıyorlar... Uyuşturucu bağımlılarına ölüm, seks manyaklarına (bağımlıları kastediyorum) ölüm, hayâsız ve bastırılmış ete kıvranan hareketin paramparça hayvan masumiyetiyle saldıran psikopata ölüm...

Ölümün kara rüzgârdan tokadı yurdun üstünde dalgalanıyor, ayrı yaşam suçunu, uçsuz bucaksız olasılıklar eğrisi altında korkudan donmuş titreşen eti harekete geçirenleri arıyor, kokluyor...

İnsan kitleleri soykırım damasında yitip gidiyor... Herkes oynayabilir...

Liberal Basın ve O Kadar Liberal Olmayan Basın ve Sağcı Basın onay çığlıkları atıyor: "Her şeyden önce başka seviyede yaşama miti silinmelidir..." Ve birtakım gerçeklerden kasvetle bahsediyorlar... Aftosa hastası sığırlardan... Hastalıklardan korunmadan...

Dünya güç odakları alelacele kesiyorlar bağlantıları...

Gezegen, gelişigüzel böcek kıyametine sürükleniyor...

Emeklemede termodinamik kazanıyor... Orgon makamında direniyor... İsa kanunu döküyor... Zaman doluyor...

*Çıplak Şölen'*e herhangi bir kesişme noktasından dalabilirsiniz... Bir sürü önsöz yazdım. Hepsi, tıpkı sadece Zencilerin yakalandığı Batı Afrika hastalığında kendiliğinden çürüyüp düşen

175 A.B.D. sınırları içindeki ikinci en büyük *drugstore* (ilaç da satan süpermarket) zinciri.

ayak serçe parmağı gibi anında çürüyüp kopuyor ve geçen sarışın, bakır renkli ayak bileğini gösterirken kopan pedikürlü bir parmak kulüp terasından sıçrayıp gidiyor, bir Afgan tazısı fırlıyor, buluyor, getiriyor ve ayağının önüne bırakıyor...

Çıplak Şölen bir kılavuz, bir Nasıl-Yapmalı kitabıdır... Kara böcek arzuları uçsuz bucaksız başka-gezegen manzaralarına açılır... Cebir kadar çıplak soyut kavramlar daralıp kapkara boka veya bir çift buruşuk *cojonese*¹⁷⁶ dönüşür...

Nasıl-Yapmalı, uzun koridorun sonundaki kapıyı açmak suretiyle deneyim seviyelerini genişletir... Yalnızca Sessizlikte açılan kapıları... *Çıplak Şölen*, Okur'dan Sessizlik talep etmektedir. Yoksa kendi nabzını tutacaktır...

Robert Christie, Yanıt Servisi'ni biliyordu... Kocakarıları öldür... Kasık kıllarını madalyonda sakla... Siz olsanız, yapmaz mıydınız?

Birden fazla kadın boğazlayan –uç uca eklenen papatyalardan yapıma kolyeler geliyor akla– Robert Christie, 1953'te asıldı...¹⁷⁷

Karındaşen Jack, 1890'ların Gerçek Eskrimcisiydi ve asla suçüstü yakalanmadı... Basına bir mektup yazmıştı:

"Bir dahakine sırf eğlence niyetine bir kulak göndereceğim... Siz göndermez miydiniz?"

Yaşlı eşcinsel, ipi kopup taşakları yere fırlayıverirken, "Ay, dikkat! Gene gitti işte!" diye bağırıyor... "Tut şunları James, değersiz bunak bok seni! Usta'nın taşakları kömür kovaasına gidiyor, dikilme orada öyle!"

176 (İsp.) Haya, cesaret vurgusu/iması içerir.

177 John Reginald Halliday Christie (1898-1953), karısı dâhil altı kadını boğarak öldürmüş İngiliz katil. 1953'te asılmıştır. Burroughs'un adı kasten mi yoksa yanlışlıkla mı "Robert" diye verdiği bilinmemektedir. (1940 ve 1950'leri kentten kente dolaşarak geçirmesi, işbu kitabı uyuşturucu etkisinde yazması gibi etkenler göze alındığında ikinci olasılık da mümkün görünmektedir.)

Dilaudid doğurttu zavallı benı. (Dilaudid kuvvetlendirilmiş dehidrat-morfındır.)¹⁷⁸

Kara ceketli şerif, idam emrını daktılo edıyor: “Yasal kılmak ve narkotikten uzak tutmak lazım...”

334 sayılı Kamu Sağlığı Yasası’nın ihlali... Hile yoluyla orgazm sağlamak...

Johnny dört ayak üstünde ve Mary onu emiyor ve parmaklarını bacaklarının arkasında ve hayaların çevresinde hafifçe dokunarak gezdiriyor...

Kırık sandalyenin üstünden ve soğuk bahar rüzgârının çarptığı bembeyaz açık alet edevat deposu penceresinden nehirdeki kireçtaşı yamaca... Lacivert gökte asılı kalmış bir parça Ay pususu... Tozlu zemin boyu uzanan upuzun meni hattının ucunda...

Motel... Motel... Motel... Kırık neon ışıkları... Yağ kaplı durgun nehir sularında öten sis düdükleri misali koskoca kıtada boydan boya inleyen yalnızlık...

Kupkuru kalana dek limon misali sıkılmış taşak veba çevreler götün kenarlarını nargile için –blup, blup– bıçakla kesilen bir haşhaş parçası gösterir eski benı...

“Akşam nehriniz hazır, efendim.”

Ölü yapraklar dolduruyor çeşmeyi ve sardunyalar naneyle yayılıyor, yiyecek otomatı yolu saçıyor tarlaya...

Yaşlanan çapkın 1920’den kalma alâmetifarika yağmurluğunu giyiyor, çılgık çılgılığa bağırarak karısını çöp öğütme birimine tıkıyor... Saç, bok ve kan 1963’te fişkırıyor duvardan... Uzay-zamanın her yönüne içinizi bayacak can sıkıcı yaşlı peygamber, “Evet, efendim,” diyor, “bok 63’te harbiden çarptı vatandaşın yüzüne...”

178 Eskiden orta şiddetten yüksek şiddete kadar seyreden ağırlarda ağrı kesici olarak kullanılmıştır.

“Şimdi hatırlıyorum çünkü iki sene öncesinde bir Bolivya helasında baş gösterip çinçilya kürk üzerinden yayılan insan aftosa illeti Kansas City’de bir gelir vergisi davasının sonucunu belirlemişti... Ve ablanın birisi Göksel Yoldan Gebe Kaldığını öne sürmüş ve yüz yetmiş gramlık bir örümcek maymunu doğurmuştu... Maymunu her daim sırtında taşıyan Sahtekar doktorun ilgili dümende payı bulunduğu söylenmişti...”

Ben, William Seward, bu kafa dumanlı cepçi metronun kapitanı, Loch Ness canavarını böcek ilacı sıkarak bitireceğim ve beyaz balınayı kovboylayacağım. Şeytan’ı Otomatik İtaat’e indirgeyecek ve şürekâsını tasfiye edeceğim. Yüzme havuzlarınızdan kovacağım candiruları...

Göksel Doğum Kontrolü için bir yasa çıkaracağım...

Trapez üstünde Masonik ev ödeviyle uğraşan kurumlu genç Kuzeyli, “Bir şeyin oluş sıklığı arttıkça,” diyor, “güzelliğindeki eşsizlik çoğalır.”

“Yahudiler, İsa’ya inanmaz, Clem... tek dertleri bir Hıristiyan kızı düdüklemeektir...”

Ergen melekler, dünya helalannın duvarlarında şarkı söylüyor.

“Gel ve attir...” 1929

“Topal bozuk mal satıyor...” Dalyarak Johnny 1952.

(Çürük korseli tenor, kadın kıyafeti içinde okuyor ‘Danny Deever’ı...)179

Bu nezih memlekette katırlar sıpa vermez ve kül kuyularında ciyaklayan pelerinli ölümler yoktur... 334 sayılı Kamu Sağlığı Yasası’nın İhlali’dir.

E o zaman nerede heykeller ve yüzde nerede? Kim söyleyebilir? Kelâm bende değil... Şırınga çantamdır bana Ev... Kral, alev

179 Rudyard Kipling, Hindistan’da cinayet suçuyla asılan bir İngiliz askerini konu alan şiiri.

makinesiyle kaçmıştır ve bin serserinin kuklasıyla işkenceye tutulmuş kral katili, kireçtaşından sarayın ortasına sıçmak için Kenar Mahalle'den fırlar.

Genç Dillinger evden çıkıp gitmiş ve ardına bakmamıştır...

"Asla bakma ardına, evlat... Yaşlı bir sığırın tuz yalamasına dönersin..."

Ara sokakta polis kurşunu... İkarus'un kırık kanatları, yaşlı müptezelin içine çektiği yanan bir oğlanın çığlıkları... Uçsuz bucaksız bir ova kadar boş gözler... (kupkuru havada akbabaların kanat sesleri.)

Cepçilerin Duayeni yaşlı Yengeç, mezarlık devriyesi için ısıtakoz takımını giyiyor... Ağzı açık sızmış ne kadar ayyaş varsa pençeleriyle hepsinin altın dişlerini ve kaplamalarını söküyor... Ayyaş uyanıp üstüne gelirse geri çekilecek ve kıskaçlarını açıp kapayarak rakibini Queens düzlüklerinde sonu belirsiz dövüşe davet edecek...

Uzun süre yattığı hapiste fena düdüklenmiş Hırsız Oğlan, elinde hadım satıcıların IBM şarkısı söylediği Çadır Kent'ten kaçan topları almaya yarayacak küflü bir tefeci faturasıyla hızlı, anlaşılmaz şeyler söyleyerek eşcinsel barına giriyor...

Ormanında kasık bitleri dans ediyor... Gece boyu kaldırmış meleklerle güreşmiş, cesaretin homo uçurumuna fırlatılmış, paslı kireçtaşı mağaraya arka kapıdan girmiş...

Kara Arzu, hiçbir şeyin, adamotunun bile yetişmediği tuz bataklıklarına fışkırtıyor...

Vasatların yasaları... Birkaç ödlelik... Yaşamının tek yolu...

"Selam, Cash."

"Burada mı, emin misin?"

"Tabii eminim... Beraber girelim."

Chicago'ya giden gece treni... Bir kızla tanışıyorum; yüklü, görüyorum; soruyorum nerede?

"Böyle gel, canım."

Yani genç yavru değil ama mihrap yerinde...

"Önce çakalım mı?"

"Cık, kaldıramazsın olayı."

Üç posta... Pencereden giren ılık bahar rüzgârında titreyerek uyanıyorum; su gözlerimi asit gibi yakıyor...

Çıplak kalkıyor yataktan... Zulası gece lambasına saklıymış... Isıtıyor...

"Dön... Kıcımdan çakacağım."

İğneyi sokuyor derinlemesine, çıkarıyor, batırdığı yeri ovalıyor...

Parmağındaki kan damlasını yalıyor.

Erkek sırt üstü dönüyor, kalkan *junkın* gri çamurunda çözülüp gidiyor...

Mahzun bakışlı gençler kayıp Danny için kokain ve masumiyet diyârında ağıt yakıyor...

Gece boyu çektik ve dört posta gittik... Kara tahtada cayırdayarak kayan tırnaklar... Kemiğin beyazına kadar kazıyorlar... Eroin yuvadır denizlerdeki yuvadır ve Para'dan kerhanedir...

Huzursuzca kımıldanıyor İşportacı: "Buraya biraz sen bakar mısın, evlat? Maymun konusunda birisini görmem lazım."

Sözcük hepsi tek parça ve öylece alınması gereken birimlere bölünmüştür ama parçalar, ilgi çekici cinsel ilişkiler misali önden arkadan ileri geri öne arkaya bağlanmaları hasebiyle herhangi bir sırada alınabilirler. İşbu kitap sayfadan her yöne, manzara kaleydoskoplarına, ezgi ve sokak sesleri potpurilerine, osuruklara ve isyan çığlıklarına ve ticaretin inen çelik kepenklerine, ıstırap ve hastalık çığlıklarına ve düpedüz eşcinsel çığlıklarına, çiftleşen kedilere ve yurdundan edilmiş yayınbalığının öfkeli haykırışına, muskat transına girmiş *brujonun* kehanet mırıltılarına, kırılan boyunlara ve haykıran adamotlarına, orgazm inlemelerine, aç hücrelerdeki şafak kadar sessiz eroine, zıvanadan çıkmış tütün mezatındaymışçasına bağırان Kahire Radyosu'na,

maymuna bağlamış müptelayı gri metro şafağında hassas parmaklarıyla yeşilin hışırtısını arayan kibar cepçi misali yelpazeleyen Ramazan kavallarına saçılmaktadır...

Bunlar, 1920 model meni antenli, FM çekmeyen lambalı radyomda yakalayabildiklerimden toparlayabildiğim Vahiy ve Kehanetlerdir... Hassas Okur: bizler Tanrı'yı orgazmın flaş ışığında göt deliklerimizden görürüz... Bedeniniz bu deliklerden dönüşür... DIŞARI çıkış yolu, İÇERİ girmenin yoludur...

Şimdi bendeniz, William Seward, kelâm ordumun kilidini açacağım... Viking yüreğim, orman şafağında motorların patapata gittiği ve devrik ağaçların dallarında kocaman yılanlarla bütün bütüne yüzdüğü ve kıyısında mahzun bakışlı lemurların dikildiği büyük kahverengi nehre yelken açıyor; Missouri'de (oğlan pembecik bir ok başı buluyor) uzaklarda bir tren düdüğü öttürürken, Tanrı'nın verdiği götü nasıl satacağını bilmeyen bir sokak çocuğu misali açlık içinde bana geri dönüyor... Hassas Okur: Sözcük üstüne leopar adamların çelik pençeleriyle atlayacak, fırsatçı bir kıyı yengeci misali el ve ayak parmaklarını doğrayacak, sana yapışacak ve menini akla yatkın bir köpek gibi kapacak, engerek gibi bacaklarına dolanacak ve bir bardak dolusu çürümüş ektoplazma zerk edecek...

Peki, *akla yatkın* köpek niye?

Geçen gün yıllarımızın her gününde ağızdan kıça dek uzanan upuzun yemek kuyruğundan dönerken, küçük siyah-beyaz köpeğine arka ayakları üzerinde yürümeyi öğreten bir Arap oğlanla karşılaştım... Derken kocaman sarı bir köpek kuyruk sallayarak geldi ve oğlan bunu kovaladı ve bunun üzerine sarı köpek hırladı ve ufak köpeği kaptı... Sanki insan dili bahşedilmiş gibi hırlamıştı: "Aha işte bu, doğaya karşı işlenmiş suçtur."

İşte bu köpeğe Akla Yatkın diyorum ben... Ve geçerken söyleyeyim (ki her daim samimi bir Zenci gibi geçerim) Akla Zıyan Doğu, sindirmek için tepeleme tuza muhtaçtır... Muhabiriniz

günde otuz dirhem M patlatıyor ve sekiz saat boyunca bok kadar akla ziyan, öylece oturuyor.

“Ne düşünüyorsun?” diyor gözünü kısarak tepeme dikilen Amerikan turisti...

Şu yanıtı veriyorum: “Morfin hipotalamusumu, yani libido ve heyecan merkezimi baskıladığından ve ön-beyin sadece arka-beynin gıcıklamasıyla iş gördüğünden ve başkası yerine yaşayan vatandaş tipi olmam hasebiyle sadece arkadan doz çıktığımdan beyinsel faaliyetimin yokluğunu belirtmek durumundayım. Varlığınızın farkındayım ama varlığınız bende herhangi bir duygu uyandırmadığından ve duygularım ödemelerimi geciktirmem nedeniyle *junkçı* tarafından kesildiğinden, ne halt ettiğinizle ilgilenmiyorum... İster gelin, ister gidin, ister sığın; kendinizi ister zorbaya ister kobraya siktirin –ibneye de o yakışır– Ölü ile Bağımlı umursamaz...” *Akla Ziyandır* onlar...

“Koridorda tuvalet ne tarafta?” diye sordum sarışın yer gösterici kıza.

“Şu tarafta efendim... Bir kişilik yer var daha içeride.”

“Pantopon Rose’u gördünüz mü?” dedi kara paltolu yaşlı müptela.

Texas Şerifi, eroin işine karışan suç ortağı Baytar İstikrarsız Brubeck’i vurdu.

Aftosa mustaribi bir at, acısını dindirmek için eroin görmeye gerek duyar ve eroinin bir kısmı bakarsın yapayalnız çayırları aşıp Washington Meydanı’nda kışner... Bağımlılar üşüşür bağırarak: “Bürrrrs oğlum!”

“Nesi *tecavüz* bunun?” Bu hastalık arketipi parçacığ, Mexico City’deki bambu dekorasyonlu kokteyl-çay salonunun duvarına kazınmıştır... Sübyana tecavüz hadisesiyle birlikte yitip gitmiştir... Amcığın teki pantolonunu pençeler ya, işte oracıkta sübyana tecavüz suçuyla yüz yüzesin demektir, kardeş...

Chicago arıyor... Cevap verin... Burası Chicago... Cevap verin, lütfen... Kaputu niye taktım sandın, güzelim? Yalnız ne ıslak yerdir, ey okur...

“Çıkar! Çıkar şunu!”

Yaşlı ibne, karşı yönden, ergenliğin parodisinden gelen kendisiyle karşılaşıyor, hayaleti bunun apış arasına çakıyor dizi... Kenar Mahalle’den Pazar Sokağı müzesine kadar her türlü mastürbasyon ve kendi-kendini aşağılama gösterisi... Genç oğlanlara bilhassa lazım...

Toplanacak olgunluğa ermişlerdi unutulmuş uzaklardaki mısır diyarında... Minik haz kırpıklarında ve yanan parşömenlerde...

Kör parmaklarla metastazı okumak...

Damar tıkanıklığının fosil mesajı...

“Satmak, kullanmaktan beter bir alışkanlıktır.”

– Lola La Chata, Mexico City.

İğne izlerinden taşan emici dehşet, yaklaşan krizin uyarılarını haykıran uyuşmuş sinirlerin su altındaki çığlıkları, kuduz ısırığının zonklaması...

Yirmi ahmak hıpyla iletişimi yavaşlamış Denizci, “Tanrı daha iyisini yarattıysa kendisine saklamıştır,” derdi.

(Cinayet parçaları, gliserinde yağan opal pullar misali yavaşça düşüyor.)

Sanabakıyor ve art arda aynı cümleyi mırıldanıyor: “Johnny’s So Long at the Fair...”¹⁸⁰

Alışkanlığımızı sürdürmek için ufaktan kaktırmak...

“Ve bu alkolü *kullan*,” diyorum ispiro lambasını masaya vurarak. “Siz koyduğumun sabırsız müptezelleri her seferinde ka-

180 Geleneksel bir ninni.

şığını karartıyorsunuz... Polis kararmış kaşık buldu mu, kodesi boyladım demektir...”

“Bırakıyorsun sandıydım ben... Tedavini bozmayayım dediydim...”

“Alışkanlık bırakmak büzük ister, evlat.”

Çözülen ette damar aramak... *Junk* kum saati son kara tanelerini döküyor böbreklere...

“Ağır enfeksiyonlu bölge,” diye mırıldanıyor kolundaki bağı sıkarken.

“Ölüm, Kültürel Kahramanlarıymış,” demişti Benim Hanım, Maya yazmalarından kafasını kaldırıp... “Ölümden mısır tohumunu, ateşi ve konuşmayı almışlar... Ölüm, mısır tohumuna dönüşmüş...”

Ouab günlerindeyiz.¹⁸¹

Nefret ve şanssızlığın hamken soyulmuş rüzgârları.

Çak.

“At gitsin şu pis resimleri,” demiştim ona.

Ahmak haplarını atmış ve azmış Eski Toprak Schmecker, sandalyenin arkalığine yaslanmıştı... Soyunun yüz karası...

“Ne yani ahmak hapçısı mısın yani?”

Avucu açık müptela hareketini yaptığında giysilerinden Kenar Mahalle şerisinin ve tıkanık karaciğerin sarı kokuları yayılıyordu...

Kırmızıbiber dizili evlerin ve rutubetli paltoların kokusu

Ve çürük taşakların...

Tedavinin belli belirsiz, ektoplazmasal etinden baktı bana... Bırakınca, bir ayda on kilosu cisimleşmişti... *Junk*ın ilk sessiz dokunuşuyla solan yumuşak pembe pelte... Oluşunu görmüştüm... On dakikada yiten dört kilo... Orada, elde şırıngayla öylece dikiirken... Diğer eliyle düşmesin diye pantolonunu tutarken...

181 Maya takvimine göre yılın sonundaki beş artık gün. Mayalar her türlü kötü şansın bu günlerde yoğunlaştığına inanıyordu.

Hastalıklı metalin keskin gıcirtısı.

Çöp yığını içinde göğе yürümek... Sağda solda benzin ateşleri... Duman, kıpırtısız havada kapkara ve somut asılı duruyor... Öğlen sıcağının beyaz tabakasına bulaşıyor... D.L. yanımda yürüyor... Dişsiz diş etlerimin ve saçsız kafatasımın yansıması... Çürüyen fosforlu kemiklere bulaşan et, ağır yanan soğuk ateşlerce yeniyor... Elinde ağzı açık bir benzin tenekesi var ve benzin kokusu sarmalıyor üstünü... Paslı demir tepeden indiğimizde bir grup Yerli'yle karşılaşılıyor... Yassı, iki-boyutlu dilbalığı suratları...

"Dök üstlerine benzini... Çak kibriti..."

Çabuk...

Beyaz ışık çakması.. Karmakarışık böcek düşleri...

Ölümden ağızımda metal tadıyla uyandım

renksiz ölüm kokusunun izini sürmek

solgun bir gri maymunun doğum sonrası

kesik uzuvların hayalet seğirmeleri...

Eduardo, "Taksiciler bekliyor," deyip aşırı dozdan ölmüştü Madrid'de...

Toz trenleri kabaran etin pembe kasılmalarında yanıyor... Orgazm flaşlarını patlatıyorlar... Yakalanmış hareketin nokta fotoğrafları... Sigara yakmak için bükülmüş kenar...

Birilerinin verdiği 1920 model hasır şapka ile dikiliyor... Karanlık sokağa düşen ölü kuşları andıran yumuşak dilenci sözcükleri...

"Hayır... Yeter... *No más...*"

Lağım gazının çürük metal kokusuyla dolu mor-kahve alacakaranlıkta kabaran havalı çekiçler denizi... Karpit lambaların

sarı ışığında bulanıklaşan genç işçi yüzleri... Açıkta kalmış patlak borular...

“Kenti baştan inşa ediyorlar.”

Lee dalgınca kafa salladı... “Evet... Daima...”

Doğu Kanadı¹⁸² için her türlü kötü...

Bilseydim memnuniyetle söylerdim size...

“İşe yaramaz... *No bueno*... Dardayım...”

“Taje bitti... Şuma gel.”

Tanca, 1959

182 Beyaz Saray'ın bugünkü Doğu Kanadı, 1942 yılında yapılan yeraltı sığınaklarının inşaatını gizlemek üzere yapılmıştır. Söz konusu sığınak acil operasyonlar merkezi görmektedir.

Yazarın Özgün Sunuşları ve Eklemeleri

Yeminli İfade: Bir Hastalıkla İlgili Beyanat

Hastalık'tan kırk beş yaşında, sakın ve aklım başında ve Hastalık'ı atlatan herkeste görüldüğü üzere bozuk karaciğer ve ödünç alınmış bir bedendeymiş görüntüsü taşımak dışında gayet sağlıklı uyandım... Hastalık'tan kurtulanların çoğu hezeyanları ayrıntısıyla hatırlamaz. Görünüşe göre, hastalık ve hezeyan konusunda ayrıntılı notlar tutmuşum. Bugün *Çıplak Şölen* adı altında yayınlanmış bu notları yazdığımı dair kesin anılara sahip değilim. Başlığı Jack Kerouac önermişti. Kısa süre önce iyileşene kadar anlamını kavrayamamıştım. Başlık, tümüyle kelimelerin dediği şey: ÇIPLAK şölen... Çatalın ucundakini herkesin gördüğü donakalmış bir an.

Hastalık dediğim, uyuşturucu bağımlılığı; on beş yıl boyunca bağımlıydım. Bağımlı derken *junk* (afyon ve/veya Demerol'den Palfium'a kadar tüm sentetikler dâhil türevlerine verilen genel ad) bağımlılığını kastediyorum. *Junk*ı birçok şekliyle kullandım: morfin, eroin, Dilaudid, Eukodal, Pantopon, Diocodid, Diosane, afyon, Demerol, Dolophine, Palfium... *Junk*ı tüttürdüm, yedim, burnuma çektim, damara-deri altına-kasa zerk ettim, rektal fitillerle aldım. İğnenin önemi yoktur. İster burnunuza çekin ister yiyin ister kıcınıza sokun sonuç aynıdır: bağımlılık. Uyuşturucu bağımlılığından bahsederken keyif, marihuana veya herhangi bir haşhaş preparatını, meskalini, *Banisteriopsis caapiyi*, LSD6'yı, Kutsal Mantarları ya

da halüsinogen (sanrı yaratan) grubundaki diğer uyuşturucuları kastetmiyorum... Halüsinogen kullanımının bedensel bağımlılığa yol açtığını gösteren bir kanıt yoktur. Bu uyuşturucuların yaptığı, *junk*ın yaptığının fizyolojik açıdan zıddıdır. Bu iki uyuşturucu sınıfının karıştırılması A.B.D. ve diğer narkotik bölümlerinin abartılı heyecanından kaynaklanmaktadır.

On beş yıllık bağımlılığım boyunca *junk* virüsünün nasıl iş gördüğünü tam anlamıyla gördüm. Her katının bir altındakini yediği *junk* piramidini (*junk* kaymak tabakasının her daim şişko, sokaktaki bağımlının daima zayıf olması tesadüf değildir) ta tepesine veya dünya halklarından beslenen bir sürü *junk* piramidi bulunduğundan tepelerine kadar gördüm. Bu piramitlerin hepsi tekelciliğin temel ilkeleri üstüne inşa edilmiştir:

1-Asla karşılıksız bir şey verme.

2-Asla vermen gerekenden fazla verme (alıcıyı daima aç ya-kala ve daima beklet).

3-Alabiliyorsan daima her şeyi geri al.

Satıcı daima hepsini geri alır. Bağımlı, insan kılığında kalabilmek, Maymun'u savuşturmak için gittikçe daha fazla *junk* gereksinir.

Junk, tekel ve mülkiyetin "kalıbıdır". *Junk* bacakları *junk*a atılmak için *junk* tahtasının ucuna sürüklerken bağımlı öylece bakar. *Junk* niceldir ve tamı tamına ölçülebilir. Ne kadar *junk* kullanırsanız o kadar azına sahip olursunuz ve sahip oldukça daha fazla kullanırsınız. Halüsinogen uyuşturucuların hepsi, kullananları tarafından kutsal bilinir – Peyote Kültleri, Banisteriopsi Kültleri, Haşhaş Kültleri ve Mantar Kültleri vardır... "Meksika'nın Kutsal Mantarları insana Tanrı'yı gösterir" – ama bugüne dek *junk* kutsaldır diyen çıkmamıştır. Afyon kültü diye bir şey yoktur. Afyon, para gibi nicel ve dinsizdir. Bir keresinde Hindistan'da bağımlı-

lık yapmayan iyicil bir junk bulunduğundan bahsedildiğini duymuştum. Adına *soma* deniyordu ve hoş bir mavi dalgayla resmediliyordu. Eğer bu *soma* var olsaydı satıcı derhal şişeleyip tekeli altına alır ve satar ve bildik JUNKa dönüştürürdü.

Junk ideal üründür; metaların metasıdır. Pazarlama gerektirmez. Müşteri lağımlardan sürünerek gelecek ve satın almak için yalvaracaktır... *Junk* satıcısı ürününü müşteriye satmaz, müşterisini ürüne satar. Ürününü geliştirmek veya sadeleştirmekle uğraşmaz. Müşteriyi bozar ve basitleştirir. Yanında çalışanlara maaş vermez, *junk* verir.

Junk, “kötü” virüsün temel formülüne dayanır: Gereksinimin Matematiği. “Kötülüğün” yüzü daima topyekûn gereksinimin yüzüdür. Uyuşturucu bağımlısı, uyuşturucuya topyekûn muhtaç kişidir. Belli bir frekansın ötesine geçildiğinde gereksinim kesinlikle sınır tanımaz, kontrole gelmez. Topyekûn gereksinimin sözü şudur: “Siz olsanız, yapmaz mıydınız?” Evet, yaparsınız. Yalan söyler, aldatır, arkadaşlarınız satar, çalar, topyekûn gereksiniminizi tatmin için *her şeyi* yaparsınız. Çünkü topyekûn hastalık, topyekûn ele geçirilme durumundasınızdır ve başka türlü hareket edecek konumda değilsinizdir. Uyuşturucu bağımlıları, eylemlerinden başkasını yapamayacak durumdaki hasta insanlardır. Kuduz bir köpeğin ısırmaktan başka seçeneği yoktur. Tepeden bakan, ben yaparım diyen bir havaya bürünmek, eğer amacınız *junk* virüsünü devrede tutmak değilse hiçbir amaca hizmet etmez. Ve *junk* büyük bir sanayidir. Meksika’daki Aftosa Kurulu’nda görevli bir Amerikalıyla konuşmuştum. Ayda altı yüz artı masraflar hesabı çalışıyordu.

“Salgın ne kadar sürecektir?” diye sormuştum.

“Sürdürebildiğimiz kadar,” demişti hülyalı bakışlarla. “Ve evet, belki Aftosa, Güney Amerika’ya da sıçrayacak...”

Birbirine dizisel ilişkiyle bağlı bir sayılar piramidini değiştirmek veya yok etmek istediğinizde en alttaki sayıları değiştirir

veya silersiniz. *Junk* piramidini yok etmek istersek, piramidin tabanından, *Sokaktaki Bağımlı*dan başlamamız ve hepsinin yeri kolayca dolacak kaymak tabakayla uğraşmaktan vazgeçmemiz gerekecektir. Yaşamak için *junka muhtaç "sokaktaki bağımlı"*, *junk* denkleminde yeri doldurulamayacak tek öğedir. Alacak bağımlı kalmaması, *junk* trafiğinin sonu demektir. *Junk* gereksinimi var oldukça karşılayacak birileri mutlaka çıkacaktır.

Bağımlılar tedavi edilebilir veya karantina altına alınabilir, yani tifo taşıyıcıları gibi asgari gözetim altında tutulup bir miktar morfin kullanılabılır. Bunlar gerçekleştiğinde dünyadaki *junk* piramitleri çökecektir. Bildiğim kadarıyla *junk* sorununa bu çözüm sadece İngiltere’de uygulanıyor. Karantina altında bağımlı kalmadığı ve *junk*-harici ilkelerle iş gören ağrı kesicilerin keşfedildiği gelecek nesillerden birinde *junk* virüsü, çiçek hastalığı gibi geçmişte kalacak, tıbbi antika sınıfına girecektir.

*Junk*ı geçmişe gömecek bir aşı var. Söz konusu aşı, ismini ve otuz yıllık tedavi çalışmalarını kapsayan kitabından alıntı kullanma izni henüz almadığım için zikretmeyeceğim bir İngiliz doktorun keşfettiği Apomorfin Tedavisi’dir. Apomorfin bileşiği, morfinin hidroklorik asitle kaynatılmasından elde edilmektedir. Bağımlıların tedavisinde kullanılmasından çok önce keşfedilmiştir. Herhangi narkotik veya ağrı kesici özelliği bulunmayan apomorfin, kusturuculuğu nedeniyle yıllar boyunca sadece zehirlenme vakalarında kullanılmıştır. Apomorfin, doğrudan arkabeyindeki kusma merkezine etki etmektedir.

Bu aşığı *junk* kuyruğunun en sonunda buldum. Tanca’nın Yerli Mahallesi’nde tek göz bir odada yaşıyordum. Bir yıl boyunca ne yıkanmış ne de son safhada bağımlılığın gri etine saat başı iğne saplama dışında üstümdekileri çıkarmıştım. Yaşadığım odayı asla temizlemiyor, tozunu bile almıyordum. Boş ampul kutuları ve çöpler tavana yükseliyordu. Parasını ödemediğim için elektrik ve su uzun süre önce kesilmişti. Hiç ama hiçbir şey

yapmıyordum. Ayakkabımın burnuna gözlerimi ayırmadan sekiz saat bakabilirdim. Sadece *junk* kum saatim boşaldığında harekete geçiyordum. Bir arkadaşım ziyarete gelirse –ki ziyaret edilecek birisi veya bir şey kalmadığından nadiren geliyorlardı– görüş alanıma girişine aldırmadan öylece oturuyor –her daim gri ve boş bir perde inerdi– ve çıkıp gittiğinde de aldırımıyordum. Oracıkta ölüverse ayakkabılarımın burunlarını seyrederek ceplerini karıştırmaya kalkacağım anı beklerdim. Siz olsanız, yapmaz mıydınız? Çünkü asla tamam, bu kadar yeter diyecek ölçüde *junk* almadım. Kimse alamaz. Günde iki gram morfin kullanırsın, gene yetmez. Ve eczane kapısında uzun süre beklersin. Gecikme, *junk* sanayinde kuraldır. Satıcı asla zamanında gelmez. Kazara değildir bu. *Junk* dünyasında tesadüfe yer yoktur. Bağımlıya, *junk* payını almadığında başına nelerin geleceği defalarca öğretilir. Ya paranı ya canını... Ve birden bağımlılığım sıçrama yapmıştı: günde dört gram, altı gram... Ve hâlâ yetmiyordu. Ve param kalmamıştı.

Elimdeki son çeke baktım ve son çekim olduğunu kavradım. Londra'ya kalkan ilk uçağa atladım.

Doktor bana apomorfinin, metabolizmayı düzenlemek ve bağımlılıkla ilgili enzim sisteminin dört ilâ beş gün içinde mahvını sağlayacak şekilde kan dolaşımını normalleştirmek üzere arakbeyine etki ettiğini açıkladı. Arka-beyin düzene girdikten sonra apomorfin kesilebilirmiş ve bir daha sadece yeniden başlama durumlarında kullanılmış. (Kimse uçmak için apomorfin çekmemiş. *Apomorfin kaynaklı bağımlılık vakası hiç görülmemişmiş.*) Tedaviyi kabul ettim ve bir bakımevine yattım. İlk yirmi dört saat boyunca kelimenin tam anlamıyla delirdim ve çekilme krizine giren birçok bağımlı gibi paranoyaya düştüm. Bu hezeyan dönemi yirmi dörder saatlik apomorfin tedavileriyle ortadan kaldırıldı. Doktor bana tuttuğu kayıtları gösterdi. Bacak ve mide krampları ve yüksek ateş gibi ağır genel belirtilerle kişisel-özel

belirtim Soğuk Yanma'nın (bütün bedenin kurdeşen dökmesi ve mentolle ovulmak gibi bir duygu) yokluğundan sorumlu sayılamayacak kadar az miktarda morfin vermişlerdi. Her bağımlının kendisine özel ve her türlü kontrolü yok eden bir semptomu vardır. Çekilme krizi denklemimde eksik bir etmen vardı ve bu apomorfinden başkası olamazdı.

Apomorfin tedavisinin gerçekten işe yaradığını gördüm. Sekiz gün sonunda bakımevinden çıktığımda normal yemek yiyebiliyor ve uyuyabiliyordum. Tam iki yıl boyunca hiç *junk* kullanmadım. Çeşitli ağrı ve hastalıklar yüzünden birkaç aylığına Hastalık nüksetti. Bir kez girdiğim tedavi, bu satırlara kadar beni *junk*tan uzak tuttu.

Apomorfin tedavisi nitel açıdan diğer tedavi yöntemlerinden farklı... Hepsini denedim. Kısa azaltma, yavaş azaltma, kortizon, antihistaminikler, sakinleştiriciler, uyku tedavileri, Tolserol, reserpin... Bu tedavilerin hiçbiri ilk nüksetme fırsatından sonrasını göremedi. Apomorfin tedavisine kadar metabolizmasal anlamda tamamen iyileşmediğimi kesinlikle söyleyebilirim. Lexington Narkotik Hastanesi'nin ezici çokluktaki nüksetme raporları birçok doktorun bağımlılığı tedavi edilemez görmesine yol açmıştır. Lexington'da Dolophine azaltma tedavisi uygulanmaktadır ve bildiğim kadarıyla bugüne dek apomorfin hiç denenmemiştir. İşin aslı, söz konusu yöntem neredeyse tümüyle görmezden gelinmektedir. Apomorfin formülünün çeşitlemeleriyle veya sentetiklerle hiçbir araştırma yapılmamaktadır. Oysa apomorfinden elli kat güçlü maddelerin geliştirilebileceğine ve kusma yan etkisinin ortadan kaldırılabilceğine kuşku yoktur.

Apomorfin, işini gördükten sonra hemen uygulaması kesilebilecek bir metabolizmasal ve psişik düzenleyicidir. Bugün dünya sakinleştirici ve enerji vericilerle doludur ama bu eşsiz düzenleyiciye kimse dikkat etmemektedir. Büyük ilaç firmalarının bu konuda hiçbir araştırma yapılmamaktadır. Apomorfin çeşit-

lemeleri ve sentezlenmesinin bağımlılık sorununun çok ötesine giden yeni bir tıp alanı açacağına inanıyorum.

Çiçek aşısına, bolca bağırıp çağıran bir grup aşı-karşıtı muhalefet etmişti. Junk virüsüne yapılacak saldırıya konuyla ilgililer ve dengesiz birtakım kişilerden protesto çığlıkları yükseleceğine kuşku yoktur. Junk büyük bir sanayidir; saplantılısı, kuş beyinlisi, yararlananı ve ajanı her zaman olacaktır. Bu kişilerin elzem aşılama ve karantina çalışmalarına müdahale etmesine izin verilmemelidir. Junk virüsü bugün dünyanın bir numaralı sağlık sorunudur.

Çıplak Şölen bu sağlık sorununa eğilmektedir ve bu yüzden hoyratlığı, gaddarlığı, müstehcenliği ve tiksindiriciliği metazori-dir. Hastalık, zayıf midelere fazla gelecek iğrenç ayrıntılara sahiptir.

Pornografik denebilecek bazı pasajlar, Jonathan Swift'in *Mütevazı Bir Öneri'si*¹⁸³ tarzında İdam Cezası'na karşı yazılmıştır. Bu bölümlerin amacı idam cezasının çirkin, barbarca ve tiksindirici bir tarihsel yanılığ olduğunu göstermektir. Çünkü şölen daima çıplaktır. Uygar ülkeler Druidlerin Asma Ayinleri'ne geri dönmek veya Azteklerle kan içip tanrılarını insan kurban ederek beslemek istiyorsa, o zaman varınsınlar gerçekte neyi yiyip içtiklerini görsünler. Gazete kâğıdından kaşığın ucundan duranı anlasınlar.

Çıplak Şölen'in devamını yazdım sayılır. Junk virüsünün ötesinde *Gereksinimin Matematiği*'nin matematiksel bir uzantısı... Birçok bağımlılık çeşidi bulunduğundan zannımca hepsi birtakım temel yasalara itaat etmektedir. Heisenberg'in sözleriyle: "Mümkün evrenlerin en iyisi belki bu değildir ama en basiti olduğunun ortaya çıkması çok mümkündür." İnsan görebilse.

William S. Burroughs
1960

183 *Kara Mizah Antolojisi*, Hazırlayan: Enis Batur, Sel Yayıncılık, 2005 içinde.

Hamiş... — Mıydınız?

Ve *Şahsen* konuşuyorum ve eğer bir insan konuşabildiğimizden farklı konuşursa kalkıp Protoplazma Babası'nı veya Ana Hücre'yi aramaya başlasak iyi ederiz... *Daha Fazla Bitkin Yaşlı Müptela Lafı ve Junk Dalaveresi Dinlemek İstemiyorum...* Aynı laflar milyonlarca defa söylenegelmiştir ve başka şeyler söylemenin anlamı yoktur çünkü junk dünyasında *Başka HİÇBİR ŞEY Olmaz*.

Bu bitkin ölüm yolunun tek bahanesi junk dolaşımının ödeme yokluğundan kesildiği ve junk-teninin junk-yokluğundan ve aşırı dozda zaman yüzünden öldüğü KRİZDİR ve Eski Ten, *junk* yüzeyi altında tenlerin yaptığı türden kolayca saman altı su yürütme oyununu unutmuştur... Krizdeki Bağımlının görmek, koklamak ve dinlemekten başka seçeneği kalmadığında topyekûn açıkta kalma durumu ortaya çıkar... Aman arabalara dikkat...

*Junk*n "Bir Afyon Hapını Dünya'nın Çevresi Boyunca Burunla Dürterek Gezdirmek" oyunu olduğu açıktır. Tam Mısırlı Bokböceklerine göre – junk yığınlarıyla dolaşan başıboşlar. Ve böylece çöpe... Çevremde görmekten bıktım bunları.

Müptelalar durmadan *Soğuk* dedikleri şeyden şikâyet eder, kara paltolarının yakalarını kaldırır ve kupkuru boyunlarını örterler... Tümüyle junk numarasıdır. Bağımlı ısınmak istemez,

üşümek, daha fazla üşümek, çok daha fazla üşümek ister. Ama Soğuk'u *Junk* gibi, hiçbir işine yaramadığı DIŞINDA değil, donmuş hidrolik kolu misali kazık omurgasıyla oturabilmek için İÇİNDE ister... Metabolizması mutlak SIFIRA gider. SON SAFHADA Kİ bağımlılar sıklıkla iki ay boyunca hiçbir bağırsak hareketi yaşamaz; bağırsaklar olayı bırakır –Siz bırakmaz mıydınız?– ve bir elma oyacağı yahut ameliyat aletleri arasından eşdeğerini gerektiren rektum tıkanması meydana gelir... Eski Buzhane'de böyledir hayat. Ne diye ortada dolanıp ZAMAN yitirilsin?

İçeride bir kişilik daha yer var, Efendim.

Bazı varlıklar termodinamik uçuştur. Termodinamiği icat etmişlerdir... Siz etmez miydiniz?

Ve bazılarımız Farklı Uçuşlardadır ve ne yediğimi veya duruma göre mutatis mutandis tersini görmek istediğim gibi ayan beyan bir şeydir bu. *Bill'in Çıplak Şölen Odası*... Buradan çıkın... Gence ve yaşlıya, insana ve hayvana faydalı... Tekerleri biraz yağlayıp mavi jantları öttürmek gibisi yoktur. Hangi taraftansınız, kuzum? DON-UK Hidrolik mi? Yoksa Dürüst Bill'le şöyle bir gezeyim mi diyorsunuz?

Demem o ki, Makale'de bahsettiğim Dünyanın Sağlık Sorunu işte bu. Alıcı Bizi Bekliyor, Dostlarım BENİM. Nasıl, kişisel bir ustura ve Sahtekarın tekinin Bill'i icat ettiğine dair mırıltılar mı duyuyorum orada? Siz etmez miydiniz yani? Ustura, Ockham¹⁸⁴ denen bir adama aitti ve kendisi bir yara koleksiyoncusu değildi. Ludwig Wittgenstein *Tractacus Logico-Philosophicus*: "Bir öneri eğer GEREKSİZSE ANLAMSIZDIR ve SIFIR ANLAMINA gider."

184 Ockham'lı William (1285-1349) İngiliz filozof ve ilahiyatçı. Birbirine rakip iki veya daha fazla kuram arasında seçim yapmada kullanılan Ockham'ın Usturası adı verilen ilkenin (Şeyler gerekmedikçe çoğaltılmamalıdır > Kesinlikle aynı sonuçları öngören iki kuram varsa daha basit olanı daha iyidir) sahibi.

“Peki, Gereksinmiyorsan *junk*tan daha GEREKSİZ ne vardır?”

Yanıt: “JUNK kullanmıyorsan, bağımlılar.”

Ne diyorum size millet; bir sürü bezgin laf dinledim ama termodinamik *junk* YAVAŞLAMASINA yaklaşabilen başka hiçbir MESLEK GRUBU görmedim. Yani eroin bağımlınız pek kaldırmabileceğim şeyler söylüyor diyemem. Ama Afyon “İçiciniz” bir çadırı ve bir lambası bulunduğundan daha aktiftir... Ve orada kış uykusundaki sürüngenler misali yatmak, sıcaklığı Sohbet Seviyesinde tutuyordur: BİZDE-BİZDE bu çadır ve bu lamba varken ve bu çadır ve bu lamba ve bu çadır ve burası hoş ve sıcakken ve hoş ve sıcakken İÇERİSİ ve hoş ve DIŞARISI SOĞUKKEN ne kadar alçalır diğer bağımlılar? Cüruf yiyenlerin ve iğneci oğlanların iki yılı bırak altı ay dayanamayacağı DIŞARISI BUZ GİBİ *junk* yığınlarıyla dolaşan başıboş serseriler hiç klas değil bunlar... Ama BİZ BURADA OTURUYORUZ ve asla DOZU artırmıyoruz... Asla-asla yükseltmeyiz dozu yalnız BU GECE hariç çünkü ÖZEL BİR DURUM tüm cüruf yiyiciler ve iğneci oğlanlar dışarıda soğukta çünkü... Ve biz asla asla asla yemeyiz onu... Canlı Damlaların Kaynağına gidiyorum lütfen bağışlayın hepsi cepte ve afyon hapları götте ve parmak taşakları kenara çekiyor falan filan.

İçeride bir kişilik daha yer var, Efendim.

İşte bu kayıt yaklaşık milyonuncu yılda başladığında ve teyp biz bağımlı-olmayanları asla değiştirmeyecek zorlayıcı eyleme geçmeyeceğiz ve insanları *Junk* oğlanlardan ayırmayacağız.

Bu feci tehlikeden kendinizi korumanızın tek yolu BURAYA gelmek ve girdapla birlikte yaşamaktır... İyi bakarız sana, evlat... Şekerleme ve sigara...

On beş yıldır bu çadırdayım ben. Girdim çıktım girdim ÇIKTIM. *Bitti ve çıktım*. Yani, Hidrolik Kol ilkesinde Burroughs Ekleme Makinesi Düzenleyici Zimbirtısını icat eden Yaşlı Bill Bur-

roughs Amcanıza kulak verin manivelayı ne kadar çekerseniz çekin verili koordinatlarda sonuç hep aynıdır... Ben eğitimimi daha önce almıştım... Siz almaz mıydınız?

Dünya'nın Paregorik yavruları, Birleşin. Satıcılarımızdan başka kaybedecek bir şeyimiz yok. Ve ONLAR tümüyle GE-REKSİZLER.

Önünüze bakın, buraya gelip Yanlış Tayfa'yla işe girmeden önce ÖNÜNÜZE BAKIN, *junk* yoluna bakın...

Kulağa küpe.

William S. Burroughs
1960

Bir Beyanatın Ardından Düşünceler

Çıplak Şölen'i yazdığımı hatırlamıyorum derken elbette abartıyordum ve belleğin çeşitli bölgelerinin bulunduğunu unutmamak gerekir. Junk bir ağır kesicidir; aynı zamanda bilinçlilik halinde bulunan ıstırap ve hazzı da keser. Bir bağımlının olgusal belleği epey keskin ve kapsayıcıyken duygusal belleği sınırlı olabilir ve ağır bağımlılık vakasında söz konusu bellek duyuşsal sığa gidebilir.

"Junk virüsü bugün dünyanın bir numaralı sağlık sorunudur," derken sadece uyuşturucuların bireyin sağlığı üzerindeki açık zararlarını (ki kontrollü doz uygulayan vakalarda asgari de kalabilmektedir) değil, uyuşturucu kullanımının medya ve narkotik kurumlarınca toplu histeriye hazırlanmış toplumların sıklıkla yaşadığı histeriyi de kastediyordum.

Bugünkü haliyle uyuşturucu sorunu, ABD'de 1914'te çıkarılan Harrison Narkotik Kanunu'yla başlamıştır. Uyuşturucu karşıtı histeri bugün dünyayı sarmıştır ve kişisel özgürlüklere ve yasaların gereğince uygulanma sürecinin korunmasına karşı ölümcül bir tehdit yaratmaktadır.

William S. Burroughs
Ekim 1991

Üstat Düzeyinde Tehlikeli Uyuşturucular Bağımlısından Mektup

3 Ağustos 1956
Venedik

SEVGİLİ DOKTOR,

Mektubunuz için teşekkürler. Kullandığım çeşitli uyuşturucuların etkilerine dair makaleyi ekte sunuyorum. Yayınlamanıza uygun mu, bilmiyorum. Adımın kullanılmasına hiçbir itirazım yok.

İçmede zorluk yaşamıyorum. Herhangi bir uyuşturucuyu kullanma arzusu duymuyorum. Genel sağlığım mükemmel. Lütfen Bay -----'a selamımı iletin. Egzersiz sistemini her gün uyguluyorum; sonuçlar harika.

Teknik tarafını ele alabilecek uygun bir ortak bulabilirsem narkotik ilaçlar üzerine bir kitap yazmayı düşünüyorum.

Saygılarımla,
WILLIAM S. BURROUGHS

The British Journal of Addiction, Vol.53, No.2'den alınmıştır.

Afyon ve afyon türevlerinin kullanımı “bağımlılık” adıyla tarif edilen sınırlayıcı bir duruma yol açar. (Söz konusu terim genel anlamda kişinin kullandığı veya istediği herhangi bir şeyi belirtmede kullanılmaktadır. Şeker, kahve, tütün, sıcak hava, televizyon, dedektif öyküleri, çapraz bulmaca bağımlılıklarından bahsedebiliriz.) Bu derece yanlış kullanılan terim işe yarar her türlü kesin anlamını yitirmektedir. Morfin kullanımı, morfine metabolizmasal bağımlılığa yol açar. Morfin, su gibi bir biyolojik gereksinime dönüşür ve kullanıcı, aniden yoksunluğuna düşürülürse ölebilir. Şeker hastaları insülin yokluğunda ölürlere ancak insülin bağımlısı değillerdir. İnsülin gereksinimleri insülin kullanmalarından doğmamıştır. İnsülini metabolizmalarını normal kılmak için gereksinirler. Morfin bağımlısıysa morfini, morfin metabolizmasını korumak ve bu yolla normal metabolizmaya yoğun ıstıraplı dönüşü savuşturmak için gereksinir.

Yirmi yıllık bir dönem içinde birçok “narkotik” uyuşturucu kullandım. Bunların bazıları akla ziyan ölçüde bağımlılık yarattı. Çoğuyse değildi.

Opiatlar (Afyonlar): On iki yılı aşkın bir süre boyunca afyon kullandım; tüttürdüm ve ağızdan aldım (deri altına zerk etmek apseye yol açar; damara zerk nahoş ve muhtemelen tehlikelidir), eroini deri altına, damara, kasa zerk ettim ve burnuma (iğne bulamadığımda) çektim; morfin, Dilaudid, Pantopon, Eukodol, parakodein, Dionine, kodein, Demerol ve metadon kullandım. Bunların hepsi çeşitli derecelerde bağımlılık yaratır. Uyuşturucunun nasıl alındığı (tüttürme, buruna çekme, zerk etme, ağızdan alma, rektal fitillerle sokma) fark etmez; sonuç aynıdır: Bağımlılık. Ve tüttürme alışkanlığını yok etmek, damar altına zerk etme alışkanlığını yok etmek kadar zordur. Zerk etme alışkanlığının özellikle zarar verdiği kavrayışı mantıksız iğne korkusundan türemiştir. (“Enjeksiyonlar kan dolaşımını

zehirler.” Sanki kan midenin, akciğerlerin veya mukoza zarının emdiği maddelerle daha az zehirleniyormuş gibi...) Demerol muhtemelen morfinden daha az bağımlılık yaratıcıdır. Aynı zamanda bağımlıyı daha az tatmin eder ve ağrı kesici etkisi daha düşüktür. Demerol alışkanlığını kırmak, morfin alışkanlığını kırmaktan daha kolaydır ancak Demerol sağlığa, özellikle sinir sistemine kesinlikle daha zararlıdır. Bir keresinde üç ay boyunca Demerol kullandım ve bir dizi sinir bozucu belirti ortaya çıktı: el titremesi (morfin kullandığımda ellerim hiç titrememiştir), sürekli artan koordinasyon kaybı, kas kasılmaları, paranoyak takıntılar ve delirme korkusu... Sonunda Demerole karşı (ve tam zamanında) tahammülsüzlük göstermeye başladım (kuşkusuz kendimi koruma mekanizmamın devreye girmişiydi) ve metadona geçtim. Belirtiler derhal kayboldu. Demerolün morfin kadar kabızlığa neden olduğunu, iştah ve cinsel işlevler üzerinde daha fazla bastırıcı etki yaptığını ancak öte yandan göz bebeklerini küçültmediğini ekleyebilirim. Yıllar boyunca sterilize edilmemiş, hatta kirli iğneler kullandım ve Demerole geçene kadar hiçbir enjeksiyondan enfeksiyon kapmadım. Demerolle birlikte, içlerinden birinin yarılması ve kurutulmasının gerektiği bir dizi apse meydana geldi. Kısacası nazarımda Demerol, morfinden daha tehlikeli bir uyuşturucudur. Metadon bağımlı için tümüyle tatmin edici, harika bir ağrı kesicidir ve en az morfin kadar bağımlılık yaratıcıdır.

Morfini akut ağrılarım için kullandım. Ağrı kesmede etkin her opiat, kriz belirtilerini de aynı derecede ortadan kaldırır. Varılacak sonuç açıktır: Ağrıyı kesen her afyon alışkanlık yapıcıdır ve ağrıyı ne kadar etkin keserse o kadar güçlü bağımlılık yapar. Morfinin ağrı kesici molekülüyle bağımlılık yaratan molekülü muhtemelen aynıdır ve morfinin ağrı giderme süreci, tahammül gösterme ve bağımlılığa yol açan sürecin aynısıdır. Alışkanlık

yapmayacak morfin, günümüzün Felsefe Taşı'dır.¹⁸⁵ Diğer yandan apomorfin çeşitlemelerinin çekilme krizi belirtilerini yüksek başarıyla kontrol altına alması mümkündür. Ama apomorfinin aynı zamanda ağır kesici etki göstermesini beklememek gerekir.

Morfin bağımlılığı olgusu gayet iyi bilinmektedir ve burada tekrarlamak gereksizdir. Ancak zannımca gereken önemin verilmmediği birkaç nokta mevcuttur: Morfin ve alkol arasındaki metabolizmasal uyumsuzluk gözlemlenmiştir ancak bildiğim kadarıyla bugüne dek kimse bu konuda açıklama getirmemiştir. Morfin bağımlısı alkol aldığı anda hoşluk veya coşku duygularına kapılmamaktadır. Aksine yavaşça artan bir rahatsızlık duygusu ve enjeksiyon gereksinimi ortaya çıkmaktadır. Görüldüğü kadarıyla alkol, belki karaciğer tarafından kısa devreye uğratılmaktadır. Bir keresinde sarılık atağından tam kurtulmamışken içmeye kalkışmışım (o sırada morfin kullanmıyordum). Metabolizmasal duygu tümüyle aynıydı. Birinde karaciğer sarılık yüzünden kısmen devre dışı kalıyor, diğerindeyse morfin metabolizması tarafından meşgul ediliyordu. Karaciğer her iki durumda da alkolü metabolize edememektedir. Bir alkolik morfin kullanmaya başladığında sonuç hiç değişmemekte, morfin alkolün yerini almaktadır. Morfin kullanmaya başlamış birçok alkolik tanıdım. Herhangi bir rahatsızlık etkisi göstermeden yüksek dozda morfini (çakış başına 0,06 gram) kaldırabiliyorlardı ve birkaç gün içinde alkolü bırakıyorlardı. Tersiyse asla gerçekleşmemektedir. Morfin bağımlısı, morfin kullanırken veya morfin yoksunluğu çekerken alkol alamamaktadır. Alkole tolerans gösterebilme kesinlikle detoksikasyona¹⁸⁶ işaret etmektedir. Sonuç itibariyle alkol asla doğrudan morfinin yerini alamamaktadır.

185 Simyacıların her şeyi altına çevirdiğine ve ölümsüzlük getireceğine inandığı için keşfetmeye/icat etmeye çabaladığı taş.

186 Bir zehrin veya ilâcın oluşturduğu toksik etkileri azaltma veya ortadan kaldırma.

Tabii detoksikasyon geçirmiş bir bağımlı içmeye başlayabilir ve alkolik olabilir.

Çekilme dönemindeki bağımlı, çevresinin tümüyle farkındadır. Duyum etkileşimleri paranoya noktasına kadar keskinleşmiştir. Bildik nesneler sinsice kıvrılıp bükülerek hareket ediyor-muş gibi görünür. Bağımlı dış ve iç duyguların yayılım ateşine maruz kalır. Güzellik ve hasret parlamaları yaşayabilir ama genel hissiyat ıstırap vericidir. (Hissiyatının acı vermesi muhtemelen yaşadıklarının şiddetinden ileri gelir. Haz verici bir duygu, belli bir yoğunluk veya şiddet noktasından sonra acıya yol açacaktır.)

Uyuşturucunun bedenden çekilmesinin başlarında yaşanan iki özel tepki dikkatimi çekmiştir: (1) Her şeyin tehditkâr görünmesi, (2) Hafif paranoya. Doktorlar ve hemşireler kötü canavarlar gibi görünür. Birçok tedavi sürecimde tehlikeli manyakların etrafımı sardığını sanmıştım. Dr. Dent'in, Petidin alışkanlığı için gördüğü tedaviden yeni çıkmış hastalarından birisiyle konuşmuştum. Benzer bir deneyim yaşadığını, doktor ve hemşireleri sürekli "gaddar ve tiksindirici" gördüğünü anlatmıştı. Bir de her şey gözüne mavi görünmüş. Benzer tepkileri veren başka bağımlılarla da görüştüm. Çekilme dönemi sırasında paranoyak algılamalar için psikolojik temelin varlığı açıktır. Söz konusu tepkilerin hususi benzerlikleri ortak bir metabolizmasal kaynağı işaret etmektedir. Çekilme olayıyla uyuşturucu sarhoşluğunun bazı halleri arasındaki benzerlik çarpıcıdır. Haşhaş, *Banisteriopsis caapi* (harmalin), peyote (meskalin) sanrısız bakışla beraber keskin duyarlılık yaratırlar. Her şey canlı görünür. Paranoyak düşünceler sıklaşır. *Banisteriopsis caapi* uçuşu özellikle çekilme halini üretir. Her şey tehditkâr görünür. Paranoyak düşünceler, özellikle aşırı dozlarda belirgindir. *Banisteriopsis caapi* aldıktan sonra Büyücü-Hekim ile çırağının beni öldürme planları yaptığı fikrine kapılmıştım. Görüldüğü kadarıyla bedenin metabolizmasal halleri çeşitli uyuşturucuların etkilerini yaratabilmektedir.

A.B.D.'deki eroin bağımlıları, mallarını gittikçe daha fazla süt şekeri ve barbitüratlarla seyrelten satıcılar eliyle zorunlu bir azaltma kürüne tabi tutulmaktadır. Bunun sonucunda tedavi görmek isteyen bağımlıların çoğu kısa zamanda (7 ilâ 8 gün) tam arınmaya ulaşacak denli hafif bağımlıya dönüşmekte, ilaç kullanımına gerek görmeden çabucak iyileşebilmektedir. Bu arada sakinleştirici, anti-alerjik veya yatıştırıcı ilaçlar, özellikle enjeksiyon yoluyla kullanıldığında belli bir rahatlama verebilmektedir. Bağımlı, kanında yabancı bir maddenin dolaştığını bilirse kendisini daha iyi hisseder. Tolserol, Torazin ve ilgili "sakinleştiriciler," barbitüratın her türlü çeşitlemesi, kloralhidrat ve paraldehit, anti-histaminikler, kortizon, reserpin, hatta şok (lobotomi¹⁸⁷ çok uzakta mı acaba?) tedavileri, genellikle "cesaret verici" diye tarif edilen sonuçlar vermiştir. Kendi deneyimlerime dayanarak bu sonuçların bir miktar çekinceyle kabul edilebileceğini söyleyebilirim. Belirtilere bağlı tedavi elbette gereklidir ve tüm bu ilaçların (belki en çok kullanılanı, yani barbitüratlar hariç) çekilme sendromunun tedavisinde yeri vardır. Ama gene bu ilaçların hiçbirisi kendi başına kriz dönemine yanıt değildir. Çekilme krizi sendromları kişisel metabolizma ve bedensel yapıya göre değişmektedir. Göğüs tahtası dar ve çıkıntılı, saman nezlesine açık ve astıma kolay yakalanan kişiler çekilme sürecinde önemli ölçüde alerjik belirtiler gösterirler: burun akıntısı, aksırma, sancı, göz sulanması ve nefes zorluğu... Bu tür vakalarda kortizon ve anti-histaminik ilaçlar kalıcı rahatlama sağlayabilmektedir. Kusma da Torazin gibi kusma önleyici ilaçlarla kontrol edilebilir.

Her birinde ilaç kullanılan on ayrı "kürden" geçtim. Hızlı azaltmayı, yavaş azaltmayı, uzatılmış uykuyu, apomorfini, anti-histaminikleri ve "amorfin" adlı işe yaramaz bir ürünün kullanıl-

187 Beynin alın bölgesindeki akmadde sinirlerinin kesilmesine dayanan cerrahi müdahale. Kökü eski çağlarda ruhsal hastalıkların tedavisi için kafatasının delinmesine dayanır.

dığı bir Fransız yöntemini, kısacası şok haricinde ne varsa denedim. (Başka birisinde uygulanan şok tedavisinin sonuçlarına dair bilgi edinmek isterim.) Her türlü tedavinin başarısı, bağımlılığın derecesi ve süresine, yoksunluğun aşamasına (erken veya geç çekilme dönemlerinde etki gösteren ilaçlar şiddetli safhada felakete yol açabilir), kişisel belirtilere, sağlığa, yaşa ve benzerlerine bağlıdır. Bir tedavi yöntemi bir kişide tümüyle etkisiz kalabilirken başka birisinde harika sonuçlar verebilmektedir. Ya da bana hiç yarar sağlamayan bir tedavi yöntemi başkasında mucizeler yaratabilir. Nihai hüküm vermek derdinde değilim; sadece çeşitli ilaç ve tedavi yöntemlerine verdiğim kişisel tepkileri bildiriyorum.

Azaltma Tedavileri: Bunlar en yaygın tedavi yöntemleridir ve şiddetli bağımlılık vakalarında yerlerini tümüyle alabilecek bir yöntem henüz keşfedilmemiştir. Hasta bir miktar morfin almalıdır. Tüm bağımlılık vakalarında geçerli tek kural varsa, budur. Ama morfin mümkün mertebe çabuk azaltılmalıdır. Yavaş azaltma kürlerine girdim ve hepsi cesaret kaybı ve relaps¹⁸⁸ ile sonuçlandı. Belli belirsiz uygulanan azaltmanın bitmek tükenmek bilmez azaltmaya dönüşmesi çok mümkündür. Tedavi peşindeki bağımlı zaten birçok defa çekilme belirtisi yaşamıştır; zorlu bir dönemi zaten beklemektedir ve kendisini hazırlamıştır. Ama uyuşturucunun bedenden çekilme ıstırapı on gün yerine iki aya yayılırsa kaldıramayabilir. Direnç iradesini kıran ıstırapın şiddeti değil, süresidir. Bağımlı halsizliğini, uykusuzluğunu, sıkıntısını, yoksunluğun son dönemindeki huzursuzluğu yok edecek herhangi bir afyonu, ne kadar düşük dozda olursa olsun alırsa çekilme belirtileri uzayacaktır ve relaps neredeyse kesin olacaktır.

Uzatılmış Uyku: Teori kulağa iyi geliyor; yatıp uyuyor ve tedavi edilmiş uyanıyorsunuz. Berunkinde yüksek dozda kloralhidrat, barbitürat ve Torazin verilmesi sadece kâbussu bir yarıbilinç hali üretmişti. Yatıştırıcıların geri çekilmesi beş günden

188 Geçmişte yakalanılan bir rahatsızlığın veya bağımlılığın tekrar etmesi.

sonra şiddetli şoka yol açmış, ardından şiddetli morfin yoksunluğu belirtileri gelmişti. Sonuç, eşi benzeri görülmemiş dehşetti. Girdiğim tedavilerden hiçbirinde bu sözde acısız yöntemde çektiğim acıyı çekmedim. Çekilme sırasında uyku-uyanıklık çevrimi her zaman had safhada bozulmaktadır. Çevrimin yoğun yatıştırıcılarla bozulması da en azından tedavinin yanlışlığını göstermektedir. Morfinin vücuttan çekilişi, barbitüratların çekilmesi olmadan da yeterince ıstırap vericidir. Hastanede iki hafta geçirdikten sonra (beş günlük sakinleştirme, on gün “dinlenme”) hâlâ en hafif meyilli yokuşu yürümeye kalktığımda düşüp bayılacak denli halsizdim. Bana göre uzatılmış uyku, çekilme tedavisinde uygulanabilecek yöntemlerin en kötüsüdür.

Anti-histaminikler: Anti-histaminiklerin kullanımı, çekilmeyle ilgili alerji kuramından kaynaklanmıştır. Aniden morfinden yoksun bırakılmak, alerjik belirtiler yaratan aşırı histamin üretimine yol açar. (Şiddetli darbeye bağlı yaralanmalardaki şoklarda kana büyük miktarda histamin karışır. Bağımlılıktaki gibi şiddetli acıda da beden zehirleyici dozlarda morfine dayanır. Kanlarında yüksek oranda histamin bulunan tavşanlar morfine karşı üst seviyede dayanıklıdır.) Anti-histaminlerle ilgili kişisel deneyimlerim sonuç vericilikten uzaktır. Sadece anti-histaminiklerin kullanıldığı tek tedavi gördüm ve sonuçları iyiydi. Ancak o dönemde hafif bağımlıydım ve küre başladığımda 72 saattir morfin kullanmamıştım. O zamandan sonra çekilme/yoksunluk belirtilerine karşı anti-histaminiklere başvurdum ve hayal kırıklığı yaşadım. Moral bozukluğumu ve asabiyetimi artırdıkları fikrindeyim. (Tipik alerjik belirtilerden mustarip değilim.)

Apomorfin: Apomorfin, gördüğüm tedavi yöntemleri arasında kesinlikle en iyisidir. Apomorfin çekilme belirtilerini tümüyle yok etmez ama katlanılabilir seviyelere çeker. Mide ve bacak krampları, kasılmalar veya çılgınlık nöbetleri gibi şiddetli belirtiler tümüyle kontrol altına alınır. Apomorfin tedavisi, azalt-

ma k rlerinden daha az rahatsızlık verir. İyileşme daha hızlı ve daha tamdır. Apomorfin tedavisine girene kadar hiç morfin arzusundan tamamen kurtulduğumu hissetmemiştim. K r sonrasında inatla direnen “psikolojik” morfin arzusu belki de hiç psikolojik değil, metabolizmasaldır. Apomorfin formülünün daha etkin  eşitlemeleri her türlü bağımlılık tedavisinde nitel bakımdan çok daha etkin çıkabilir.

Kortizon: Kortizon, özellikle damara zerk edildiğinde bir miktar rahatlama veriyor görünmektedir.

Torazin: Çekilme belirtilerinden fazla olmamakla birlikte bir miktar kurtuluş sağlamaktadır. Depresyon, görme bozuklukları ve sindirim sorunlarını içeren yan etkileri, tartışmalı yararlarını dengelemektedir.

Reserpin: Bu ilacın, hafif depresyon dışında herhangi bir etkisini görmedim.

Tolserol: Yok sayılabilecek sonuçlar vermiştir.

Barbitüratlar: Çekilme sürecindeki uykusuzluk için barbitürat reçetesinin yazılması yaygın bir uygulamadır. Aslında barbitüratların kullanımı normal uykuya dönüşü geciktirir, çekilme sürecini uzatır ve relapsa yol açabilir. (Bağımlı, Nembutal ile birlikte biraz kodein veya paregorik almaya teşvik edilir. Normal kişiye gayet önemsiz gelecek çok küçük miktarda afyonlar, tedavi görüp iyileşmiş bir bağımlıda bağımlılığı derhal yeniden başlatacaktır.) Kişisel deneyimlerim, Dr. Dent’in barbitüratlar, yanlış tedavidir yollu açıklamasını kesinkes onaylamaktadır.

Kloralhidrat ve paraldehit: Yatıştırıcı gerekliyse muhtemelen barbitüratlara yeğdir ancak bağımlıların çoğu paraldehiti aldığı anda kusar. Aşağıdaki ilaçları da çekilme süreçlerinde kendi kendime kullandım:

Alkol:  ekilmenin hiçbir safhasında kullanılmamalıdır. Alkol kullanımı istisnasız çekilme belirtilerini artırmakta ve relapsa yol açmaktadır. Alkol sadece metabolizmanın normale d n -

şünden sonra alınabilmektedir. Ciddi bağımlılık vakalarında bu süre genellikle bir aydır.

Benzedrin: Çekilmenin son dönemlerindeki depresyonu yok edebilmektedir. Şiddetli çekilme döneminde felakettir; hiçbir safhada kullanılmamalıdır çünkü yanıtının morfin olduğu bir sinirlilik hali yaratır.

Kokain: Yukarıda söylediklerim kokainde iki kat geçerlidir.

Hint Keneviri (marihuana): Hafif veya son dönem çekilmede depresyonu yok etmekte ve iştahı açmaktadır. Şiddetli çekilmedeyse tam bir felakettir. (Erken çekilmede bir defa marihuana içtim; sonuç kâbustu.) Kenevir bir hassaslaştırıcıdır. Kendinizi kötü hissediyorsanız sizi daha da kötüleştirir. Kullanımı uygun değildir.

Peyote, *Banisteriopsis caapi*: Denemeye kalkışmadım. Şiddetli çekilmenin üstüne binecek *Banisteriopsis* sarhoşluğu fikri ciddi kafa döndürücüdür. Çekilmenin sonlarında morfin yerine peyote kullanmış birisini tanımıştım. Morfine yönelik tüm arzusunu yitirdiğini öne sürüyordu. Sonunda peyote zehirlenmesinden öldü.

Ağır bağımlılık vakalarında belirgin, fiziksel çekilme belirtileri en az bir ay sürmektedir.

Psikotik bir morfin bağımlısı, yani bir afyon türüne bağımlılıktan mustaripken psikoz belirtileri gösteren birisini hiç görmedim ve böyle bir vakadan söz edildiğini hiç duymadım. İşin aslı, bağımlılar üzücü ölçüde akli başında kişilerdir. Belki afyon bağımlılığıyla şizofreni arasında metabolizmasal bir uyumsuzluk mevcuttur. Öte yandan morfinin bünyeden çekilişi sıklıkla psikotik tepkilere (genelde hafif paranoya) yol açar. İlginç bir nokta, şizofrenide sonuç veren ilaç ve tedavi yöntemlerinin (anti-histaminikler, sakinleştiriciler, apomorfin, şok) aynı zamanda çekilmede bir miktar iş görmesidir.

Sir Charles Sherrington acıyı, “Zorunlu bir koruyucu refleksin psöşik tamamlayıcısıdır,” diye tarif eder.

İstem dışı çalışan sinir sistemi, iç ritimler ve dış uyaranlara cevaben genleşir ve kasılır: genleşme haz verici anlamda yaşanan uyaranlarda –seks, yiyecek, hoş toplumsal temaslar, vs.– kasılma, ıstırap, endişe, korku, rahatsızlık ve sıkıntıda kasılma söz konusudur. Morfin genleşme ve kasılma, rahatlama ve gerilme çevriminin tümünü değiştirir. Cinsel işlev devre dışı kalır, peristaltik hareketler kısıtlanır, göz bebekleri ışık ve karanlığa tepki vermeyi bırakır. Organizma ne acıya karşılık kasılır ne de normal haz kaynaklarına cevaben genleşir; kendisini morfin döngüsüne uydurur. Bağımlı sıkıntıya bağıştıktır: saatlerce oturup ayakkabısına bakabilir veya öylece yatabilir. Cinsel boşalım, toplumsal ilişki, iş, dikkat dağıtacak şeyler, egzersiz gereksinmez. Sadece morfin gereksinir. Morfin organizmaya bir bitkiye ait özelliklerin bazılarını katarak ıstırapı yok edebilmektedir. (Büyük kısmı durağan, koruyucu refleksten mahrum bitkiler için acının herhangi bir işlevi olamaz.)

Bilim insanları acıyı haz vermeden yok edecek, alışkanlık yaratmayan bir morfin aramakta, bağımlıysa bağımlılıktan arı haz / coşkunluk istemektedir (veya istediğini sanmaktadır). Morfinin işlevlerinin nasıl ayrıştırılabileceğini düşünemiyorum. Bence etkin her türlü ağrı kesici cinsel işlevi baskılayacak, coşku / haz verecek ve bağımlılığa yol açacaktır. Kusursuz ağrı kesici, muhtemelen anında bağımlılık yaratacaktır. (Böyle bir ilacı geliştirmekle ilgilenen varsa, dihidro-oksi-eroïn iyi bir başlangıç olabilir.)

Bağımlı, acısız, cinselliksiz, zamansız bir durumda yaşar. Hayvansal yaşamın ritimlerine geri dönüşte çekilme sendromu devreye girer. Bu geçişin rahatsızlık yaşanmadan başarılabilmek olasılığından kuşkuluyum. İstirapsız çekilmeye ancak yaklaşılabileceğini düşünüyorum.

Kokain: Kokain, kullandığım uyuşturucuların en canlandırıcı-sıydı. Coşku / zindelik kafada merkezlenmektedir. Belki bu uyuşturucu doğrudan beyindeki haz bağlantılarını devreye sokuyordur. Doğru uygulanacak bir elektrik akımının aynı etkiyi verebileceğinden kuşkulaniyorum. Kokainin verdiği tam canlanmaya sadece damardan zerkle ulaşlabilmektedir. Haz verici etkiler beş veya on dakikadan fazla sürmemektedir. Tene zerk edilmesi durumunda vücuttan daha hızlı atılarak etkisizleşir. Buruna çekmede bu durum iki kat artmaktadır.

Bütün gece oturup birer dakikalık aralıklarla çakmak, arada eroin dozlarıyla değiştirmek veya şırınga içinde ikisini karıştırarak “hız topu” yapmak kokain kullanıcılarının standart uygulamalarıdır. (Morfin bağımlısı olmayan bir kokainmana hiç rastlamadım.)

Kokain arzusu şiddetli olabilir. Kokain reçetem uğruna günlerce eczaneden eczaneye dolaştığımı bilirim. Kokaini şiddetle arzulayabilirsiniz ancak herhangi bir metabolizmasal gereksiniminiz yoktur. Kokain bulamazsanız yer, içer, yatıp uyur ve unutursunuz. Yıllarca kokain kullanıp aniden kokainsiz kalmış kişilerle konuştum. Hiçbiri çekilme belirtilerinden herhangi birini göstermemişti. Esasen bir ön-beyin uyarısının nasıl bağımlılık yarattığını anlamak güçtür. Bağımlılık, yatıştırıcıların tekeline görünmektedir.

Sürekli kokain kullanımı sinirliliğe, depresyona ve kimi zaman paranoyak sanrılı ilaç psikozuna yol açmaktadır. Kokainden kaynaklanan sinirlilik ve depresyon hali daha fazla kokain kullanılarak giderilememektedir. Bu ikisi morfinle ortadan kalkmaktadır. Bir morfin bağımlısının kokain kullanması her daim daha yüksek dozda ve daha sık morfin kullanımına yol açmaktadır.

Hint Keneviri (Haşhaş, marihuana): Bu uyuşturucunun etkileri sıklıkla ve kötü tanımlanmıştır: uzay-zaman algısında bozulma,

etkilere şiddetli duyarlılık, uçuşan fikirler, gülme krizleri, sersemlik.. Marihuana bir hassaslaştırıcıdır ve sonuçları her daim haz verici değildir. Kötü bir ruh halini beterleştirir. Depresyon umutsuzluğa, endişe paniğe dönüşür. Şiddetli morfin yoksunluğu sırasında marihuana deneyimimden bahsetmiştim. Bir keresinde bir şeye biraz canı sıkılan ("İçim daralıyor," demişti) bir konuğuma marihuana vermiştim. Sigaranın yarısına geldiğinde ayağa fırlayıp, "Korku!" diye bağırması ve koşarak evden çıkmıştı.

Marihuana sarhoşluğunun bilhassa can sıkıcı özelliği duyuşsal çevreye uyumdaki bozulmadır. Bir şeyden hoşlanıp hoşlanmadığınızı, bir duygunun hoşluğunu veya nahosluğunu bilemezsiniz.

Marihuana kullanımı büyük ölçüde kişiye göre değişmektedir. Kimi sürekli, kimiye ara sıra içer ve azımsanmayacak sayıda kişi marihuanadan hoşlanmaz. Marihuana, içilmesine birçoğu katı yaklaşan tescilli morfin bağımlıları arasında özellikle hoş görülmemektedir.

Marihuananın sersemletici etkileri A.B.D.'de fazlasıyla abartılmaktadır. Bizim ulusal zehrimiz alkoldür. Bunun dışındaki diğer uyuşturuculara karşı özel bir dehşet besleriz. Bu "yabancı" zimbırtılara teslim kişilerin, zihinsel ve bedensel mahvı hak ettikleri görüşü yaygındır. İnsanlar, gerçeklere aldırmadan inanmak istediklerine inanmaktadırlar. Şahsen bugüne dek ara sıra kullanımdan doğan kötü bir etkisini görmedim. Uzun süreli ve aşırı kullanımın ilaç psikozuna yol açması mümkündür.

Barbitüratlar: Herhangi bir zaman boyunca kullanılmaları halinde (günde yaklaşık bir gram) barbitüratlar kesinkes bağımlılık yaratıcıdır. Barbitüratların sanrılardan ve epilepsi tipinde kasılmalarından oluşan çekilme sendromu morfin çekilmesinden daha tehlikelidir. Bağımlılar sıklıkla beton zeminlerde debeleinirken yaralanırlar (beton zeminler genellikle ani çekilmelerin doğal sonuçlarıdır). Morfin bağımlıları, yetersiz morfin tayınlara

nı dengelemek için sıklıkla barbitüratlara başvururlar. Bazıları barbitürat bağımlılığı da geliştirir.

Bir keresinde dört ay boyunca her gece iki Nembutal hapi (beheri 0,09 gram) almış ve hiçbir çekilme belirtisi yaşamamıştım. Barbitürat bağımlılığı miktar meselesidir. Muhtemelen morfin gibi bir metabolizmasal bağımlılık değil, ön-beynin aşırı yatıştırılmasından kaynaklanan mekanik bir tepkidir.

Barbitürat bağımlısı afallatıcı bir manzara yaratır. Eline-ayağına hâkimiyeti kaybeder, yalpalar, bar taburelerinden yuvarlanır, lafının ortasında uyuyakalır, ağzından lokmasını düşürür. Kafası karman çormandır; huysuz ve aptaldır. Ve neredeyse daima başka uyuşturucuları, eline ne geçerse onu kullanır: alkol, benzedrin, afyonlar, marihuana... Barbitürat kullanıcıları, bağımlı cemaatinde daima hor görülür: "Ahmak hapçılar... Hiç klas yok bunlarda." Bundan sonraki adım kömür gazı ve süt ya da kovadan amonyak koklamaktır ("Temizlikçi Kadın Uçuşu").

Zannımca barbitüratlar bağımlılığın en beterine, en çirkinine, en mahvedicisine ve tedavisi en gücüne yol açmaktadır.

Benzedrin: Kokain gibi bir beyin uyaranıdır. Yüklü dozları zindelik hissiyatı taşıyan uzun süreli uykusuzluğa yol açar. Coşkun mutluluk dönemini ağır depresyon izler. Endişe artırma eğilimi vardır. Sindirim bozukluğuna ve iştahsızlığa neden olur.

Benzedrin çekilmesinin ardından belirgin belirtilerin geldiği tek vaka gördüm. Altı ay boyunca inanılmaz dozlarda benzedrin alan tanıdığım bir kadındı. Bu dönemde ilaç psikozuna yakalandı ve on gün hastanede yattı. Benzedrin kullanmaya devam etti ama aniden kesildi: astım benzeri bir nöbet geçirdi. Nefes alamadı ve morardı. Derhal rahatlatma sağlayan bir doz anti-histaminik (Thephorin) verdim. Belirtiler bir daha tekrarlamadı.¹⁸⁹

189 Açıklamakla birlikte Burroughs burada büyük olasılıkla eşi Joan Vollmer'dan bahsetmektedir.

Peyote (Meskalin): Kesinlikle bir uyarıcıdır. Göz bebeklerini genişletir, kişiyi uyanık tutar. Had safhada mide bulandırır. Kullananlar kimi yönlerden marihuanaya benzer etkilerini görecektir kadar uzun süre içlerinde tutmakta zorlanır. Dış etkilere, özellikle renklere karşı hassasiyeti artırır. Peyote sarhoşluğu tuhaf bir bitki bilinçliliği veya bitkiyle aynileştirme doğurur. Her şey peyote bitkisi gibi görünür. Kızılderililerin neden peyote kaktüsünde bir ruh yaşadığına inandıklarını anlamak zor değildir.

Aşırı dozda peyote solunum felci ve ölüme yol açabilir. Birini şahsen biliyorum. Peyotenin bağımlılık yaptığına inanmayı gerektirecek bir sebep yoktur.

Banisteriopsis caapi (harmalin, banisterin, telepatin): Hızlı büyüyen bir asma türüdür. Anlaşıldığı kadarıyla etkin malzemesi taze kesilmiş asmanın odunsu kısmından elde edilmektedir. İç kabuk en etkin kısım kabul edilir ve yaprakları asla kullanılmaz. Uyuşturucunun tam etkisini hissetmek, asmanın önemli miktarının kullanılmasını gerektirir. Bir kişi için yirmişer santimlik yaklaşık beş parça lazımdır. Asma ezilir ve *Palicourea fam. rubiceae* adıyla tanımlanan bir çalının yapraklarıyla birlikte iki saat veya daha uzun süreyle kaynatılır.

Yagé veya *ayahuasca* (Kızılderililer arasında *Banisteriopsis caapi* için en yaygın kullanılan iki ad) duyularda yoğun düzensizliğe yol açan sanrı gördürücü bir narkotiktir. Aşırı dozu güçlü spazmlara yol açan bir zehirdir. Antidotu barbitüratlar veya diğer spazm geçirici güçlü yatıştırıcılardır. İlk defa *yagé* kullanan kişi, aşırı doz riskine karşı yanında mutlaka yatıştırıcı bulundurmalıdır.

Sanrı gösterme özelliği *yagé*'nin Büyücü-Hekimler tarafından güçlerini etkin kılmada kullanılmasına yol açmıştır. Bu kişiler *yagé*'yi ayrıca çeşitli hastalıklarda "her derde deva" niyetine kullanmaktadırlar. *Yagé* vücut ısını düşürdüğünden yüksek ateş vakalarında bir miktar iş görmektedir. Güçlü bir antihelmin-

tiktir ve mide veya bağırsak kurdu tedavilerinde kullanılmaya uygundur. *Yagé* bilincin açık kaldığı bir tür anestezi durumu yaratır ve kabileye kabul, erkekliğe geçiş, yaşa erme türünde, düğümlü asma dallarıyla kırbaçlanma veya karıncalara sunulma gibi ıstıraplı ayinlerde kullanılmaktadır.

Bugüne dek keşfedebildiğim kadarıyla sadece taze kesilmiş asma etkindir. Etken maddeyi kurutmanın, ayrıştırmanın veya saklamanın bir yolunu bulamadım. Hiçbir tentür etkin çıkmadı. Kurutulmuş asma tümüyle işlevsiz kalmaktadır. *Yagé*nin farmakolojisi laboratuvar araştırması gereksinmektedir. Ham özü bu denli güçlü, sanrı yaratıcı bir narkotik olduğundan sentetik çeşitlemelerinden çok daha müthiş sonuçlar elde edilmesi olasıdır. Konunun çok daha fazla araştırma gerektirdiği kesindir. (Bu yazı yayınlandıktan sonra Banisteriopsisin alkaloitinin deneysel psikoz yaratmada kullanılan LSD6'ya yakından ilintisini öğrendim. Şimdiye dek LSD25'e vardıklarını sanıyorum.)

Yagé kullanımından kaynaklandığı söylenebilecek herhangi bir kötü etki gözlemlemedim. Görevi başında sürekli kullanan Büyücü-Hekim gayet sağlıklı görünüyordu. *Yagé* toleransı çabuk kazanılmaktadır ve özü bulantı veya diğer kötü etkiler görülmeden içilebilmektedir.

Yagé eşsiz bir narkotiktir. Sarhoşluğu bazı bakımlardan haşhaşinkine benzer. Her ikisinde de bakış açısında değişim, sıradan kavrayışın ötesinde bir bilinç uzanımı söz konusudur. Ancak *yagé*, gerçek sanrılar yaratarak duyuşal düzenin daha fazla bozulmasını sağlamaktadır. Mavi parlamalar görmek, *yagé*ye has özelliklerdendir.

*Yagé*ye yönelik yaklaşımlar çok çeşitlidir. Çoğu Kızılderili ile Beyaz kullanıcıların birçoğu, anlaşıldığı kadarıyla *yagé*ye içki gibi bir sarhoş edici gözüyle bakmaktadır. Diğer bazı gruplarda ayinsel kullanımı ve önemli bir yeri vardır. Jivaro'larda genç erkekler, atalarıyla temas kurmak ve gelecekteki hayatlarına

dair bilgi ve öğüt almak amacıyla *yagé* alırlar. *Yagé* ıstıraplı geçiş törenlerinde anestezi amacıyla kullanılır. Büyücü-Hekimlerin hepsi *yagé*yi geleceği söylemede, kayıp veya çalınmış nesnelerin yerini belirlemede, bir suçun failini adlandırmada veya hastalıkları tanı ve tedavide kullanmaktadırlar.

Banisteriopsis caapinin alkaloiti 1923 yılından Fisher Cardenas tarafından ayrıştırılmıştır. Cardenas alkaloite telepatin ve daha sonra banisterin adlarını vermiştir. Rumf, telepatinin, *Peganum harmalanın* alkaloiti harminle aynılığını kanıtlamıştır.

Banisteriopsis caapinin alışkanlık yapmadığı açıktır.

Muskat (Hint cevizi): Mahkûmlar ve denizciler bazen muskata başvururlar. Yaklaşık bir çorba kaşığı kadarı suyla alınır. Sonuçları biraz marihuananın kiler gibidir; yan etkileri baş ağrısı ve bulantıdır. Ölüm muhtemelen bağımlılıktan (böyle bir bağımlılık mümkünse) önce gelecektir. Sadece bir defa muskat kullandım.

Güney Amerika Kızılderilileri arasında muskat ailesinden birçok narkotik kullanılmaktadır. Genellikle bitkinin kurutulup dövülmüş tozunun buruna çekilmesiyle alınmaktadır. Kabile şifacıları –büyücü hekimler– bu zararlı maddeleri kullanarak kasımlı nöbetlere girerler. Kıvrılıp bükülmeleri ve sayıklamaları kehanetsel önemde görülür. Arkadaşlarımdan birisi Güney Amerika’da muskat ailesinden bir ilacı denedikten sonra üç gün hasta yatmıştır.

Datura–skopolamin: Morfin bağımlıları sıklıkla skopolaminle birlikte morfin almak yüzünden zehirlenirler.

Bir keresinde elime beherinde 0,004 gram morfin ve 0,0006 gram skopolamin bulunan ampuller geçmişti. 0,0006 gramın ihmal edilebilir bir miktara denk geldiği fikriyle tek enjeksiyonda altı ampul basmıştım. Sonucunda, uzun zamandır benden dertli

ev sahibimin tam zamanında yetişip beni kontrol altına aldığı, saatler süren psikotik bir durum yaşadım. Ertesi gün hiçbir şey hatırlamadım.

Datura grubundan uyuşturucular Güney Amerika ve Meksika Kızılderilileri tarafından kullanılmaktadır. Ölümünün sıklığından bahsedilmektedir.

Skopolamin Ruslar tarafından bir “itiraf ettirici” olarak kullanılmıştır (sonuçları kuşkuludur). Uygulanan kişi sırlarını açmak ister ama hiçbirini kolayca hatırlayamaz. Casusluk eğitiminde hazırlanmış uydurma öyküsüyle gizli bilgiler birbirinden ayırlamayacak denli karışır. Anladığım kadarıyla meskaline, şüpheli kişilerden bilgi koparmada gayet başarı göstermektedir.

Morfin bağımlılığı, morfin tarafından yaratılan metabolizmasal bir hastalıktır. Kişisel görüşüme göre, psikolojik tedavi sadece faydasız değil, aynı zamanda zararlıdır. İstatistiksel bakımdan morfin bağımlılığına düşenler, doktorlar, hemşireler gibi morfine erişimi olanlar ve karaborsayla temasa geçebilenlerdir. Afyonun herhangi bir kontrol görmeden afyon dükkânlarında satıldığı İran’da erişkin nüfusun yüzde yetmişi bağımlı konumundadır. Peki, bu durumda afyon kullanımına kendilerini neyin ittiğini bulmak için kalkıp birkaç milyon İranlıyı psikanalize mi tabi tutmalıyız? Bence hayır. Kişisel deneyimlerim bana bağımlıların çoğunun nörotik olmadığını ve psikanaliz gereksinmediğini söylüyor. Relaps hallerinde apomorfine tedavisi ve apomorfine erişim kesinlikle her türlü “psikolojik iyileştirme” programından daha kalıcı iyileşme sağlayacaktır.

Editörler Tarafından Eklenen Burroughs Metinleri

Editörün Notu

Çıplak Şölen, yazarı William Seward Burroughs'un yaşamının çalkantılı dokuz yılı boyunca yavaşça ve beklenmedik biçimlerde evrimleşmiştir. Roman önceden belirlenmiş bir plan veya izleğe göre yaratılmamış, dört kıtada on yıla yayılan yolculuklar ve hengâme içinde bir araya getirilmiş ve sadece yazarı tarafından değil, yakın dostları Allen Ginsberg ve Jack Kerouac tarafından da defalarca düzenlenmiştir. Birçoğu Fas'ın Tanca kentinde olmak üzere, sayısız kısmi ve "nihai" hali hazırlanmış ve son halini ancak 1959 yılının Haziran'ında, Olympia Press'ten Maurice Girodias Burroughs'a, İngilizce baskı için metnin iki hafta içinde eline geçmesi gerektiğini söylemesiyle alabilmiştir. Bu nedenle *Çıplak Şölen* bizzat doğası gereği sabit metin fikrine direnmektedir ve oluşumuyla düzenlenmesinin hikâyesini yeniden yaratışımız, metinleri birbirinden epey farklı ilk iki basımının (Olympia Press, 1959 ve Grove Press, 1962) yanı sıra çeşitli arşivlerde bulunan birçok müsveddesi üzerinde titiz çalışmamızı gerektirdi. *Çıplak Şölen*'in nasıl yazıldığını anlamak için, kitabın doğuşundan önceki on yıl boyunca yazının yaşadıklarına bakmamız gerekiyor.

Burroughs ilk ciddi kitap projesine (bugün *Junky* adıyla biliniyor) 1950 yılı baharında Mexico City'de başladı. Adını "Junk" koymuştu ve henüz bir son yazmamışken (ve Allen Ginsberg'ün kitaba yayıncı bulmasından bir yıl önce) 1950-52 arasında ikinci projesi *Queer*'e girişti. Bu kitabı da bitirmeden bırakıp 1952 yılının Ocak ayından Temmuz ayına kadar sürecek altı aylık bir

Güney Amerika gezisine çıktı ve bu süre içinde Ginsberg'e bir sonraki projesi *Yagé* için temel gördüğü düzenli mektuplar yazdı. Burroughs'un ilk kitabı *Junkie* 1953'ün yaz aylarında New York'ta yayınlandı ve Burroughs aynı yılın güzünde Allen Ginsberg'le Güney Amerika yazışmaları üzerine çalışmak üzere New York'a döndü. Ginsberg'le düşlediği aşk ilişkisi gerçekleşmeyince Aralık ayında Akdeniz'e gitti ve Roma'da kısa süre kaldıktan sonra Fas'ın Tanca kentine yerleşti. Kendisini sürekli teşvik eden ve menajeri gibi hareket eden Ginsberg'le yazışmaya devam etti. Ginsberg'ün ilgisinin uzattığı hayata tutunma ipine sarılan Burroughs paylaştıkları edebi projelere ağırlık verdi ve tüm yaratıcılığını mektuplarına döktü. 24 Haziran 1954'te şöyle yazmıştı: "Bu romanı boş verelim. Belki esas roman, sana yazdığım mektuplardır."

1954'ün sonlarında, Kerouac'ın söylediklerinden Allen'in San Fransisco'ya gelip kendisiyle yaşamak istediği fikrine kapılan Burroughs, kısa süreliğine New York'a döndü ve oradan ailesiyle barışma amacıyla Florida Palm Beach'teki evine geçti. Ama California'ya gidemedi; Ginsberg'ün reddedişini bildiren mektubu üzerine kırıngınlıkla Tanca'ya döndü. 13 Aralık 1954 tarihli mektubunda Ginsberg'e, anlaşıldığı kadarıyla roman projesinin adından ilk defa söz etmektedir: "*Çıplak Şölen*'i yayınlama şansı varsa, kitaba ait ama *Junk* bölümüne girecek birtakım kokain notları aldım." Editör Oliver Harris'in *The Letters of William Burroughs, 1945-1959* başlıklı kitabına düştüğü nottaki gibi, "Bu dönemde Burroughs *Çıplak Şölen*'i (Başlığı Kerouac'ın bulduğunu belirtiyor) "*Junk*," "*Queer*" ve "*Yagé*"den oluşan bir üçleme olarak görüyordu. Sonunda büyük kısmı bu başlık altında yayınlanacak yeni çalışmaları bu yüzden üçlemeden ayrı kabul edilmişti."

Kitabın başlığı vardı ancak metin sabit değildi ve nihayet 1958 kışında kesinleşene kadar birçok değişimden geçti. Başlığın nasıl konduğuna dair birbirinden biraz farklı anlatılar mevcuttur ancak Burroughs her seferinde adı Kerouac'ın koyduğunu ısrarla

vurgulamıştır. Kerouac 14 Temmuz 1955'te Ginsberg'e bir mektup yazarak elindeki "ÇIPLAK ŞÖLEN başlıklı TÜM Çıplak Şölen yazılarını" Malcolm Cowley'ye göndermesini söylemiş ve Cowley'ye, başlığı nasıl bulduklarını anlattığını ilave edip, "Şunu TEK BİR ROMAN halinde gönder, üçlü zimbirtıyla oylanmayı bırak. TEK BİR KİTAP, tek büyük Görüş bu... 'Junkie' kısmı okuru daha karmaşık QUEER ve YAGE çalışmalarına yönlendiriyor," demiştir.

Yıllar sonra, 1960 tarihli bir mektubunda Kerouac, Ginsberg'e başlığın çıkış noktasını hatırlatmaktadır: "Burroughs'tan [son dönemlerde] haber alamadım ama *Çıplak Şölen* adını benim koyduğumdan bahsetmesi hoşuma gitti (hatırlarsan, koyduğu başlığı *Naked Lust*¹⁹⁰ yanlış okuyan sendin, şimdi fark ettim) (edebiyat tarihi için hoş bir minik ayrıntı gerçi)." 'Naked Lust' lafının geçtiği müsveddeler *Queer*'e dönüştü; söz konusu iki kelime romanın ne her iki nihai metninde (Paris ve New York) ne de aynı dönemde üzerinde çalıştığı ama daha sonra bıraktığı 'WORD'ün tam metninin yanı sıra 'erken dönem gevezeliklerinin' çoğunu içeren 1989 tarihli *Arabölge* toplamasında yer almıştır. 1960 tarihli mektup görüldüğü kadarıyla 'Çıplak Şölen'in Kerouac-Ginsberg işbirliğinden doğduğunu onaylamaktadır.

1955'in Ekim ayında Ginsberg ve Kerouac'a yazdığı bir mektupta Burroughs başlığın konma süreci üstüne doğaçlama bir "gevezelik" yazmıştır. Laf arasında Atlantik Okyanusu'ndaki yılan balıklarının her sene nasıl çiftleşmek için Sargasso Denizi'nde toplandıklarından ve okyanusu aşarken anüslerinin nasıl kapandığından bahseder ve ardından kaptırır: "Bu, Arabölge romanım için, mesela *Ignorant Armies*'ten (Matthew Arnold'un 'Dover Beach' şiirinden) daha iyi başlık olurdu: *Sargasso'da Buluşalım*; *Sargasso'da Görüşürüz*; *Sargasso Yolu*; (...) *Sargasso'ya Bilet*; *Sargasso'da Buluşma*; *Sargasso Yolu'nda*; (...) *Sar-*

190 Çıplak Tutku / Arzu / Şehvet.

gasso Arzusu; Sargasso Zamani; Sargasso Uçuşu; Sargasso Türküsü; (...) *Sargasso Kavşağı; Sargasso'ya Yolculuk; Sargasso'ya Geçiş; Sargasso Sapağı (...)* Sargasso'lu bir başlık seçebilirim..." Beat Kuşağı'nın üç temel eserinin *Yolda, Ulluma* ve *Sargasso Kavşağı* adlarıyla tanınabileceğini düşünmek matraktır doğrusu.

Harris'in 1945-1959 mektuplarına yazdığı sunuş ve mektupların kendileri, *Çıplak Şölen* projesinin içeriğinin Tanca'da geçen yıllar boyunca haftadan haftaya, aydan aya değiştiğini ve Ginsberg'e yazılmış mektup selinin nihai metnin tohumunu taşıdığını açıkça göstermektedir. Burroughs romanının "biçemiyle" gelişigüzel uğraşıyordu ama yazdıkça ve her gün yeni yönlere açıldıkça, Tanca'daki Muniriya Oteli'ndeki bahçe katı odasında biriken el yazması ve daktilo edilmiş sayfalardan fışkıran kargaşayı kontrol edememeye başlamıştı. Boğuştuğu bir diğer engelse, New York'ta, 1940'ların ortasında başlayan ve 1956 baharında en berbat haline ulaşan uyuşturucu bağımlılığıydı. Burroughs, ailesinden gelen parayla önce Londra'ya, Doktor Dent'in kliniğinde "apomorfin tedavisi" görmeye, ardından da nekahet dönemi için arkadaşı Alen Ansen'in oturduğu Venedik'e gitti.

Burroughs aynı yılın sonbaharında Tanca'ya döndü ve yeni sevgilisi Peter Orlovsky'yle birlikte önce Meksika'ya, ardından Tanca'ya gitmeyi planlayan Ginsberg'e mektuplar ve "gevezelikler" yollamaya devam etti. Burroughs, Ginsberg'le tekrar görüşmeyi ve birlikte çalışmalarını hemen yeniden başlatmayı arzuluyordu: Kerouac ve Ginsberg'e mektuplarında sıklıkla "roman" veya "çalışma" diye bahsettiği yayıldıkça yayılan kitap projesi için yardıma muhtaçtı. Ginsberg ve beraberindekiler Meksika'da ziyaretine geldiklerinde Kerouac da geziye katılma kararı aldı. 15 Şubat 1957'de gemiyle Fas'a gitti; Ginsberg ile Orlovsky üç hafta sonra okyanusu geçtiler.

Mart sonlarında Kerouac, menajeri Sterling Lord'a yemek parasını "Bill Burroughs'un el yazmalarını daktilo ederek" kazandığını anlatan bir mektup yolladı. Dört yıl sonra *Desolation*

Angels'ın ikinci bölümünü yazdığında bu dönemden bahsederken yaptığı çalışmanın “feci kâbuslara” yol açtığını belirtecekti. Kerouac, Malcolm Cowley'ye, Burroughs'un “Genet'nin ÇİÇEKLERİN MERYEM ANASI'ndan bu yana gelmiş geçmiş en müthiş kitabı yazdığını ve adının KELÂM ORDUSU olduğunu” söyledikten iki hafta sonra Londra ve New York'a geçmek için Tanca'dan ayrıldı ve işi Ginsberg'le Burroughs'a bıraktı. Kısa süre sonra Alen Ansen Venedik'ten gelerek ikiliye katıldı. 1957 Mayıs ayında Ginsberg, Lucien Carr'a şunları yazacaktı:

“Ansen, Bill'in kitabına yardım için Venedik'ten geldi; nöbetleşe çalışarak muazzam miktarda malzemeyi daktilo edip düzenliyor ve bir miktarını da eliyoruz. Epey iş çıkardık: 120 sayfalık bir bölümün tümü bitti ve yaklaşık aynı mikatrdada bir bölüm daha bu hafta bitecek. Ardından 1953-1956 arası mektuplarından, özyaşamöyküsünden, gevezeliklerinden ve anlatı parçalarından gerekenleri ayıklamak gibi esas zorlu işe girişeceğiz. İşimiz ağır; günde altı saat aralıksız çalışıyoruz; arada geyik yapıyor, kafa çekiyor, tıkınıyoruz. Zengin akşam yemekleri hazırlıyorum; Jack'in körfeze ve İspanya'ya bakan şahane manzaralı odasında kalıyorum. (...) İşin tamamlanmasına yakın yola çıkabilir, belki sonunu Venedik ve Paris'te halleder, sonbaharda Olympia Press'e teslim ederiz. Metin epey sağlam: Bill'in tüm enerjisi ve yaratıcılığı üstüne bizim düzenlememiz, temizlememiz ve yapılandırmamız sayesinde devamlılığı ve okunurluğu ve çözülebilirliği iyice oturdu. Bill bir aya kadar dergilere bazı kısımları yollamaya başlayacak.”

1957 yılının Nisan ayında ortaya çıkardıkları (ve geçici başlıklı) metin günümüze dek gelebilmiştir: Ginsberg ilk sayfaya ARABÖLGE DİZİNİ yazıp 175 sayfaya denk gelen on bir bölümü listelemiştir. Ansen bunun altına “ARABÖLGENİN İÇİNDEKİLER” yazmış ve ek ile birlikte on iki bölüm listelemiştir. (Birkaç yıl sonra Kerouac ortaya, üstünde “170 Doğu 2. Sok. No:16, NYC

9'da mukim Allen Ginsberg'e aittir" yazan bir parça eklemiştir.)

Burroughs aynı yaz, arkadaşı Kells Elvin'in üçüncü eşiyle (Danimarkalı bir aktris) oturduğu Kopenhag'a gitti. Burada kitabının "Özgürölke" bölümü üstünde çalışırken Ginsberg'e şöyle yazdı: "Büyük Eser'i sadece İşkandinavya katalize edebilirdi..." Ansen'e "Kelâm" adlı bölümü 30 sayfaya indirdiğini bildirdi. Bölüm, Aralık ayında yirmi sayfaya indi ve 1958'in Nisan ayında Burroughs, Ginsberg'ün yayıncısı Lawrence Ferlinghetti'ye elindeki malzemeyi üç sayfaya "damıttığını" ve "KELÂM başlıklı son bölümün tamamen kenara atılması gerektiğini," bildirdi.

1957'de Tanca'ya dönen Burroughs, anlaşıldığı kadarıyla üçlü plandan tümüyle vazgeçmişti. 20 Eylül'de, Paris'teki Ginsberg'e şunları yazdı: "Kitaba dair: Zamansal düzenlemeye kalkışmanın hata olacağı fikrindeyim. Queer ve Yagé Mektupları'nın şimdiki çalışmamda yeri bulunmadığı kanaatindeyim. (...) Önceki çalışmamla şimdiki arasındaki zaman boşluğu, yani son bir küsur yıla bakınca önceki malzemeleri elzem bulmuyorum ve hâlihazırdaki çalışmaya yerleştirmeye kalkmanın işi sapıtıraına inanıyorum. şu anda Benway ve İşkandinav meseleleri üzerinde çalışıyorum; bir de morfin bağımlılığı üstüne bir kuram geliştiriyorum."

Burroughs 16 Ocak 1958'de, Paris'teki "Beat Hotel"de (Gitle-Coeur Sokağı, 9 numara) Ginsberg'e katıldı ve Burroughs'un son değişiklikleriyle Dragon Sokağı'ndaki Fransız tıp kütüphanesinde yaptığı araştırmalara dayanan yeni bölümleri ekleyip haftalarca çalışarak, metni yeniden daktilo ettiler. Metin artık iyice tamamlanmıştı; Burroughs, Ginsberg'ün teşvikiyle 18 Nisan'da "Arabölge" el yazmasını, "KELÂM" kısmının adının "Pantopon Rose'u Gördünüz mü?" olarak değiştirilmesi önerisiyle birlikte Ferlinghetti'ye yolladı. Ferlinghetti okuduklarından pek hoşlanmadı ve yayınevi City Lights henüz şiir dışında edebiyat yayınlamadığından kitabı reddetti.

İzleyen on sekiz ay boyunca ve çoğunlukla Ginsberg'ün kulis çabaları sayesinde metnin parçaları çeşitli ufak çaplı edebiyat dergilerinde yayınlanmaya başladı. *Black Mountain Review*'ın editörü, şair Robert Creeley, dergisinin 1957 Sonbahar sayısında (sayı 1958 baharında piyasaya çıkabildi) "Çıplak Şölen, III. Kitap'tan: Yagénin Peşinde" başlıklı bölümü yayınladı. Bu, romandan bir parçanın ve nihai başlığının ilk yayınlanışıydı. LeRoi Jones, 1958'de, *Yugen* dergisinin üçüncü sayısında "Pantopon Rose'u Gördünüz mü?" bölümünü yayınladı. Chicago Üniversitesi'nde son sınıf öğrencisi Irving Rosenthal de üniversite dergisinin 1958 yılı bahar ve güz sayılarında metinden bazı parçalar bastı. 1958 sayısına alınan "Hödük" başlıklı bölümün sonundaki kışkırtıcı "Devamı Var" ibaresi Chicago'lu bir dedikodu yazarının dikkatini çekti ve sonucunda öğrenci yayınlarını denetlemekle görevli fakülte komitesi, Jack Kerouac, Edward Dahlberg ve Burroughs'tan parçaların yayınlanacağı kış sayısının basımını durdurdu.

Bunun üzerine Rosenthal, şiir editörü Paul Carroll ve dört öğrenci-editör daha durumu protesto amacıyla istifa ettiler ve baskıyla durdurulan yazıları yayınlayacak *Big Table* adlı yeni bir dergi çıkarmaya başladılar. Basılan 10.000 nüshanın birkaç yüzüne 1959 yılı Mart ayında A.B.D. Chicago Postanesi tarafından müstehcenlik suçuyla el kondu. Amerikan Sivil Özgürlükler Sendikası, Posta Hizmetleri'ne dava açtı ve davayı 1960 yılında kazandı. Bu sırada davaya dair basında çıkan yazılar Paris'teki Olympia Press'ten Maurice Girodias'ın dikkatini çekmişti. Metni daha önce iki defa reddeden (ilkini 1956'da) Girodias, asistanı Sinclair Beiles'i Olympia Press'in yakınlarındaki Beat Hotel'de kalan Burroughs'la görüşmeye ve metni iki hafta içinde istediğini bildirmeye yolladı. Girodias, mahkemenin yarattığı yankıdan yararlanmak istiyordu.

Kitap, Brion Gysin ve Beiles'in yardımlarıyla zamanında daktilo edilip düzenlendi. 1978'de çalışmalarına dair bibliyografisine

yazdığı önsözde Burroughs dönemi şu cümlelerle hatırlayacaktı: “Kitaba girenlerin büyük bölümü Alan Ansen ve Allen Ginsberg tarafından Tanca’da temize çekilenlerdi. Söz konusu bölümler temize çekilir çekilmez dizgiye yollanmıştı ve bölümlerin nihai sıralamasını prova baskıları geldikten sonra yapmayı planlamıştım. Sinclair bu prova baskılarına bir göz attı ve ‘Bence bu sıralama en iyisi,’ dedi. Artık nasıl bir sihir devreye girdiyse bölümler uygun sırayla dizgiye gitmişti. Sadece ‘Hauser ve O’Brien’ bölümü baştan sona alındı. Sinclair’in ziyaretinden bir ay sonra *Çıplak Şölen* acil yayınlama rekorunu kırmış, raflardaydı.”

Kitap baskıya girdiği sırada Burroughs, Ginsberg’e şunları yazdı: “Kitabın baskıya girişi için elimde tamı tamına on gün vardı. Üstüme binen baskı kitabı, daha önce hiç edinmediği sahici bir organik devamlılığa kavuşturarak lehimledi. Kitap bu hafta piyasaya çıkacak. Son ay içinde kitabı baştan aşağı düzenlediğimi, prova baskılarda ve son provada tashih yaptığımı ve bir kapak tasarladığımı ve kitabın şu anda baskı makinesinde bulunduğunu şimdi fark ediyorum.” Ağustos ayının ilk günlerinde kitabın beş bin nüshası basılmıştı. Tabii bunca aceleye gelmiş bir çalışmada – özellikle İngilizceyi iyi okuyamayan dizgiciler sayesinde– metinde bir miktar hata kalması kaçınılmazdı. Kitap birkaç hafta sonra ikinci baskıya girdiğinde Burroughs bu hatalardan elli kadarını düzeltmişti ama çoğunluğu el yazmasının ilk aşamalarında bulunan hataların büyük kısmı bu baskıda da kaldı.

Girodias, açık sözlü, sansüre meydan okuyan türden –Henry Miller’ın *Yengeç Dönencesi* gibi edebi eserlerden, “Marcus Van Heler”ın *Roman Orjisi* gibi doğrudan porno pazarına yönelik kitaplarına kadar– yayınlarda uzmanlaşmıştı ve New York’ta bir muadili vardı: yeni palazlanan Grove Press’le 1959’da D.H. Lawrence’in *Leydi Chatterley’nin Âşığı*’nı çoksatarlar arasına sokan Barney Rosset. Söz konusu yasaklı kitapla ilgili sansür davasını kazanan Rosset, *Yengeç Dönencesi*’nin yayın haklarının

peşine düşmüştü. Girodias onu *Çıplak Şölen*'i yayınlamaya ikna etti. Grove'un *Çıplak Şölen* için Olympia Press'le yaptığı sözleşme 1959 yılının Kasım ayında imzalanacaktı.

Amerikan baskısı için editörlüğü, Allen Ginsberg'ün yardımlarıyla Irving Rosenthal üstlenecekti. *Çıplak Şölen*'in daha önceki uzun "Arabölge" halini bilen (ve Ferlinghetti'nin reddedip geri yolladığı el yazması hâlâ elinde bulunan) Ginsberg, Burroughs'a bir mektup yazdı ve Olympia baskısından çıkarılan kimi bölümleri Grove baskısına alıp alamayacağını sordu. Burroughs kitabı uzatmak anlamında fikirden hoşlandı ve ilkesel temelde kabul ederek 3 Temmuz 1960'ta Ginsberg'e şöyle yazdı: "Atılmış malzemenin kitaba alınması: Önerin harika bir çözüm gibi görünüyor. Hazırla, kontrol edeyim." Burroughs aynı mektupta *The British Journal of Addiction*'a yazdığı, dergide Doktor Dent'in ısrarı üzerine yayınlanmış ve büyük kısmı Olympia nüshasında dipnotlara bölünerek yer almış uzun anlatısı "Üstat Düzeyinde Tehlikeli Uyuşturucular Bağımlısından Mektup"un da kitaba dâhil edilmesini kabul ediyordu. 1960 yılı başlarında yazdığı, "Yeminli İfade: Bir hastalıkla İlgili Beyanat" başlıklı makalesi Grove'un edebiyat dergisi *Evergreen Review* da yayınlanmıştı; Burroughs bu yazının da Grove nüshasına alınmasında hemfikirdi.

Rosenthal hâlâ kitabın yeterli uzunlukta olmadığını hissediyordu; Burroughs'a bir kez daha elinde eklenecek başka malzeme bulunup bulunmadığını sordu. Burroughs'un 20 Temmuz 1960'ta Ginsberg'e yazdığı yanıt 'Arabölge' yenilemelerini kabulünün üstüne kafa karıştırıcı ancak dolaysızdı: "Maddi yazım hataları haricinde Olympia baskısı kitabın tasarlanmış biçimidir. Bu biçim, canlılığından ödün vermeden değiştirilemez. Metne herhangi bir eklemenin kesinlikle gerekmediğini düşünüyorum." Ginsberg, Rosenthal veya Grove'un diğer editörleri, Burroughs'un Olympia baskısı için metinde yaptığı yüzlerce değişiklik ve kesintiye ortaya atıp tartışmak yerine 1958 tarihli

“Arabölge” el yazmasını alıp Olympia nüshasına göre düzenlediler ve 1958 metnindeki düzeltme gerektiren bariz yerleri hallettiler. Bu sayede nihayet 1962’de yayınlanan Grove baskısı, 1959’da yayınlanan Olympia baskısından ziyade metnin daha önceki hallerini temel aldı.

Rosset 1961’de *Çıplak Şölen*’in yeni baskısından 10.000 nüsha bastırmış ve dağıtımına hazırlamıştı ama 1961 yılının Nisan ayında yayınladığı *Yengeç Dönencesi*’ne açılan sansür davaları yüzünden hepsini depoya kaldırmak ve işler sakinleşip düzeleneye kadar bekletmek zorunda kaldı. Grove 1962 yılının başlarında Chicago’da önemli bir sansür karşıtı davayı kazandı ve Burroughs’un romanı, Ağustos ayında İngiliz öncü yayıncı John Calder’ın İskoçya’da düzenlediği Edinburgh Yazarlar Konferansı’nda, aralarında Norman Mailer, Alex Trocchi ve Mary McCarthy’nin de bulunduğu birçok yazar tarafından hararetle savunulduğunda yine manşetlere çıktı. Rosset bunun üzerine harekete geçmeye karar verdi. Birkaç bin nüsha daha ısmarladı ve her zamanki matbaacısı ve ciltçisinin ahlaki konulara yönelik itirazlarına aldırmadan kitabı Kasım sonlarında vitrine çıkardı. Bir ay içinde sekiz bin nüsha satıldı.

Ancak sansürcüler bir kez daha saldırıya geçecekti. 1963 yılı Ocak ayında Boston polisi kitabı satan bir kitapçıyı tutukladı (dava ancak iki yıl sonra mahkemeye geldi). Bu arada John Calder, Londra’da kendi edisyonunu 1964 yılında çıkaracaktı. John Willet’in *Times*’ın *Edebiyat Eki*’ne yazdığı sert eleştiri, derginin okur mektupları bölümünde yoğun bir tartışma başlattı; Calder burada yayınlanan yazıları toplayarak İngiliz baskılarına koydu. Kitabın çevirileri Almanya’da (1962) ve Fransa ile İtalya’da (1964) yayınlandı.

1965 yılı başlarında Grove baskısının edebi değeri mahkemede Mailer, Ginsberg ve şair John Ciardi tarafından savunuldu ama yargıç kitabın müstehcenliğine karar verdi. Bunun üzerine

Rosset, Massachusetts Yüksek Mahkemesi'ne temyiz başvurusunda bulundu. Bu arada mahkemede verilen ifadeleri düzenleyerek 1965 yılı haziran ayında *Evergreen Review*'da "Çıplak Şölen'in Boston'da Yargılanışı" başlığıyla yayınladı. Yüksek Mahkeme'nin 7 Temmuz 1966'da açıkladığı kitabın "toplumsal değer taşıdığı" ve bu yüzden müstehcen sayılmayacağı kararı Rosset'i yeni bir baskı hazırlamaktan kurtardı ve ABD'deki açık edebiyat sansürünün sonunu getirdi.

Grove'un 1966'da yayınladığı edisyon, gelecek saldırıları savuşturma amacıyla *Evergreen Review*'da yayınlanan mahkeme kayıtlarından alıntılar içerecekti. 1974'e gelindiğinde Grove baskısının satışı 200.000'i aşmıştı ve *Çıplak Şölen* Japonya'da (1965), Norveç, İsveç ve Danimarka'da (1967), Finlandiya ve İspanya'da (1971) ve Hollanda'da (1972) yayınlanmıştı. Bu yazı yazılırken bunlara Portekiz, Brezilya, Hırvatistan, Çin, Rusya ve İsrail baskıları eklenmiştir. Bir milyonu aşan satışıyla *Çıplak Şölen*, savaş sonrası Amerikan edebiyatında kalıcı yerini elde etmiştir.

James Grauerholz, 1998 yılında Ohio Eyalet Üniversitesi Kütüphanesi'nde, büyük kısmı on yıl öncesinde Burroughs'un Özel Koleksiyonlar kitaplığıyla yaptığı anlaşma çerçevesinde kütüphaneye alınan Burroughs el yazması koleksiyonunu incelerken, birden aklına baş kütüphaneci Geoffrey Smith'e, Ohio Eyalet Üniversitesi'nin 1988'den önce Burroughs'a ait herhangi bir malzeme alıp almadığını sormak geldi. Yaptıkları aramada 1960'larda kütüphanenin edindiği ve fazla ayrıntıya girilmeden kataloglanmış malzemeler arasında Olympia'ya yollanmış 1959 tarihli tam metin bir *Çıplak Şölen* bulunduğunu (Burroughs, Girodias'ın bu çalışmayı kaybettiğini sanmıştı) şaşkınlıkla gördüler. Bu keşifleri, elinizde tuttuğunuz bu yeni ve yeniden düzenlenmiş edisyona giden yolu açtı. 1962'den sonra Grove'un bastığı metin üzerinde, en bariz heceleme ve yazım hatalarını düzeltmeye yönelik iki çalışma (biri Grauerholz, diğeri Steven

Lowe tarafından) yapılmıştı ama kitap, gelecekteki İngilizce ve diğer dillerdeki “nihai” baskıları için gerekli titiz metin analizini hiç görmemişti.

Çalışmamıza, Burroughs’un 1959 sonrası kendi düzenleme kararlarını tanımlayabilmek amacıyla Grove’un yayınladığı metni Olympia baskısıyla karşılaştırmakla başladık. Bunları, Barry Miles’in 1980’lerin başlarında Columbia Üniversitesi Butler Kütüphanesi’ndeki Allen Ginsberg Koleksiyonu’nda keşfettiği ve Burroughs’un Ferlinghetti’ye yazdığı mektuba sadece “Ek” adıyla kataloglanmış 1958 “Arabölge” el yazmasıyla karşılaştırdık. Kütüphaneci Marliyn Wurzberger’in nazik yardımlarını aldığımız Arizona Üniversitesi Özel Koleksiyonlar kütüphanesindeki Robert H. Jackson Koleksiyonu’nda saklanan birçok özgün *Çıplak Şölen* ilk-taslağına başvurduk. Ohio Eyalet Üniversitesi’nden Geoff Smith ve aynı kurumun kataloglama görevlisi John M. Bennett bize cömert ve paha biçilmez yardımlarını sundular. Ayrıca kitabın, Grove’un 1962 baskısından önce dergilerde yayınlanmış bölümlerini ve bu döneme ait dergilerden malzemeler barındıran kütüphanelerde bulabildiğimiz ilgili tüm yazıları karşılaştırdık. Anlaşıldığı kadarıyla şu an için erişemeyeceğimiz iki veya üç özel koleksiyonda biraz daha malzeme mevcut ve Burroughs’un kimi kısmi taslağı kaybettiğine veya bizzat yok ettiğine kuşku yok. Ancak her halükârda metinsel kaynaklara yönelik incelememiz mümkün merteye ulaşılır durumdadır.

Çalışmamızı 1960’larda yapsaydık çok daha dosdoğru giderdik. Olympia baskısındaki sayısız noktalama ve yazım hatasını ve metine bir şey kattığı tartışmalı paragrafları düzeltebilirdik. Ancak kitap, Rosenthal’in 1960’taki çalışmasından beri aynı haliyle kalmıştır (Calder’in yaptığı basımın tek farkı ana metni çevreleyen malzemelerle ilgilidir ve İngilizce dışındaki dillere yapılan tüm çevirilerde Grove baskısı temel alınmıştır). Sırf akademik saflık adına kalkıp metnin yıllarca birçok yapıtta alıntılanmış kısımlarını atamazdık ve hiçbir sadık okur, en sevdiği pasajın kesilmesini

görmekten hoşnut kalmazdı. Her şeyin ötesinde, şaheserinde yapılabilecek herhangi bir değişiklik üzerinde son söz ve hakemlik hakkını kullanabilecek sevgili dostumuz William artık aramızda değildi. Ama bizzat Burroughs yıllar boyunca Grove metninden faydalanmış, okumalarında ve ses kayıtlarında kullanmıştı. Bu nedenle kılavuzumuz Grove baskısı oldu.

Miles bir defasında Burroughs'a kitapta kimi pasajları kasten mi tekrarladığını sordu. Burroughs bunların –çoğu karmakarışık taslaklardan alınmış ve “Arabölge” el yazmasıyla düzenlenmişti– metni Girodias'a zamanında teslim etme telaşı içinde yanlışlıkla yapıldığını söyledi. Yanlış yerde bulundukları açık bazı paragrafları çıkarmada Burroughs'un söylediklerini yetke kabul ettik, bulundukları her iki yerde işe yarar görünen diğerlerineyse dokunmamayı seçtik.

Pek çok yazım hatasını –genellikle ilaç ve kabile adları ve antropolojik referanslar– düzelttik ve paragrafların kullanımına belli bir standart getirdik. James Grauerholz yirmi yıl boyunca Burroughs'un asistanlığını yapmıştı ve Burroughs metinlerini temize çekme ve düzenleme ve üstlerinden onunla birlikte geçmedeki deneyimleri, yazarın pasajlarının nasıl görünmesi ve okunmasını isteyebileceği konusunda muazzam bir yarar sağladı.

Gerçek anlamda “çıplak”lıktan epey uzaklaşan kitap, yıllar içinde bir sürü makaleyle, mektupla, mahkeme kaydıyla ve diğer belgelerle dolmuştu. Olympia baskısında bunların hiçbiri yoktu. Burroughs, “Yeminli İfade: Bir hastalıkla İlgili Beyanat” başlıklı makalesinin Grove baskısında yayınlanmasını kabul ettiğinde, yazının Ek kısmında kullanılmasını istediğini özellikle belirtmişti; biz de yazıyı kitabın sonuna aldık. 1966 baskısında Boston'daki davanın kayıtları yer alıyordu ancak kitapla artık ilgili görünmediğinden bu kayıtları çıkardık (ilgilenen araştırmacılar kolayca erişebilirler).

Öte yandan, özgün kısımlar, parçalar ve özellikle Ohio Eyalet Üniversitesi'nde 1998'de keşfedilen uzun bölümlerden fay-

dalanarak kitaba, içinde ilk dönemlerde yazılmış, vazgeçilip çıkarılmış, Olympia baskısıyla son temize çekilme arasında belki kazara yitmiş metin parçaları, tanıdık pasajların alternatif halleri ve Burroughs'un aynı dönemde yazdığı, *Çıplak Şölen* için düşünmediği ama her halükârda ilgili ve aydınlatıcı birkaç yazı bulunan yeni bir "zeyil" yaptık. Bu metinler kitabın en sonuna ve içinden çıkarıldıkları veya parçası olabilecekleri metnin düzenini kabaca izleyecek şekilde eklendi. İlk karalama veya taslak halindeki bu metinlerde birçok düşülmüş not, doğru söylemi bulma çabasıyla yapılmış tekrar, üstü karalanmış kelime veya cümle ve yer değiştirmeleri işaret eden belirsiz girişimler var. Kavrayışta ve anlatımda, yazarın üstünden geçtiğinde –böyle bir şey yaptıysa– düzeltceği hissi uyandıran sık boşluk ve atlamalar da mevcut. Sadece tekrar ve yazım hatalarını düzelttik; yapılmış düzeltmeleri, üstü çizilmiş kısımları ve diğerlerini köşeli parantez içine aldık.

Kitaba yansız yaklaşmamız mümkün değildi; ikimizi de 1960'lardaki ilk karşılaşmamızdan bu yana derinden etkilemişti. Son sayfası geldiğinde keşke bitmese dileği, belki bizim durumumuzda, uzun ve yoğun çaba sarfettiğimiz çalışmamızın ardından yayınlanmamış ve yayınlanmaya değer *Çıplak Şölen* sayfalarını kitaba ekleyebilmemizle yerini bulmuştur... Ancak bu durumda bile Burroughs'un romanının metinsel anlamda dayanabileceği son sınırlara erişmek hüznün vericiydi. Ama özgün yapıtı bir kez daha –milyonuncu defa– okuduğumuzda ölümsüz neşesi, kavrayışı, anlayışı ve ileri görüşlülüğü karşısında yine büyülendik... *Çıplak Şölen* bizlere gelmiş geçmiş hiçbir kitaptan duymadığımız bir sesle seslenmeye devam ediyordu...

Barry Miles ve
James Grauerholz
Ocak 2001

Irving Rosenthal'e Mektup [1960]

20 Temmuz, 1960

Sevgili Irving,

Önce Çıplak Şölen'le ilgili genel politikamı belirteyim: Maddi yazım hataları haricinde Olympia baskısı kitabın tasarlanmış biçimidir. Bu biçim, canlılığından ödün vermeden değiştirilemez. Metne herhangi bir eklemenin kesinlikle gerekmediğini düşünüyorum. Şu anda Çıplak Şölen'in devamını yazıyorum. Adı "MR BRADLY MR MARTIN" ve Allen'deki [Ginsberg] el yazmalarından uygun görünenleri içinde kullanacağım. Ama bir kez daha söylüyorum, hâlihazırdaki metine hiçbir şey eklenmemeli. Her şeyden önemlisi, şimdiki son değiştirilmemeli. Esasen elimdeki eski malzemelerin pek azı herhangi bir yerde kullanılabilir durumda; kavrayışları eski hepsinin.

Evet kesinlikle kitabın başından sonuna boşluklu aralar ve özel bölüm başlıkları konmadan akıp gitmesini amaçlamıştım. Gerekli başlıklar zaten var. BU BİR ROMAN DEĞİL. Ve öyleymiş gibi görünmemeli. Metinde sadece geçen bölüm başlıklarının gereği ne? Kısacası *her türlü* ilave bölüm başlığına kesinlikle karşıyım.

Öte yandan *Evergreen* ve *Journal of Addiction*'nda çıkan YEMİNLİ İFADE makalesi bence harika bir fikir. EKTE. Devam kitabında kullandığım ve THE EXTERMINATOR ile MINU-

TES TO GO'da resimlenen (ikisi de ABD'de yayınlandı) *Cut-up* yöntemiyle ilgili bir de not ekliyorum. Devam kitabında kelime biçimleri konusuna giriyorum. Resimlemeler kullanılırsa (bence harika fikir) benimkilerin kaynağı Brion Gysin'in çizimleriyle birlikte sunulmalı. Gysin'in ve benim çizimlerimden bir seçkinin kitabın sonuna, Ek'ten önce konmasını öneririm. Lütfen Grove'un Brion'ın çizimlerini koymak isteyip istemeyeceğini bildir ki ben de ona haber vereyim. Gysin'inkilerden türettiğimi belirtmeden benimkileri kesinlikle kullanamam.

CUT UP YÖNTEMİNE DAİR AÇIKLAMA YEMİNLİ İFADE
MAKALESİNİN SONUNA KONMALI VE ARDINDAN AYNI
MAKALENİN KATILIMCI NOTLARI DÜŞÜLMÜŞ CUT UP
ÇALIŞMASI GELMELİ. AKLINDA BULUNSUN, OLYMPIA
BASKISINDAKİ HATALARDAN BAZILARI KASITLIDIR. Kİ-
TABIN İKİNCİ BASKISI İÇİN DÜZELTMELER YAPTIM VE
HATIRLADIĞIM KADARIYLA ELLİ KADAR MADDİ HATA
BULDUM.

SEVGİLER
William Burroughs

Garson Mel'in Ölümü [Tarih Atılmamış, El Yazması, Tahmini 1953 Sonları]

Bu kitabı nasıl yazmaya kalktığımı hatırlıyorum. Bir arkadaşım vardı... Hayır, arkadaş değil, daha çok müşteri: Garson Mel. Her çakışı —odasında hizmetimi sunardım, anlırsınız— sekse benzerdi —junk muhabbetinin çoğu belli belirsiz cinseldir— Jane Sokağı'ndaki kırmızı tuğladan pis kiralık odalı binalardan birinde otururdu —garip bir tesadüftür, Anderson'a kaydığım (ya da tersi) dönemde aynı binada oturmuştum yalnız amma tesadüftü yani—

Neyse işte bir seferinde hatırlıyorum Mel çakmıştı —arkamı dönünce baktım aynen kendisinden geçiyor ve kan dolu şırınga kolundan sarkıyor— Hemen şırıngayı çekip çıkardım ve ıslak bir havluyu yüzüne çarptım yani Ritchie çarptı ben onu o kadar tanımuyordum —ne kastettiğimi anlıyor musunuz?— birisinin yüzüne ıslak havluyu patlatmak için iyi tanımanız lazımdır, anladınız değil mi neden bahsettiğimi?

Neyse işte diyelim ki ortasında geldim, mesela bugünden 1000 yıl sonra —yeni mallar, yeni sahne— öylece oturup dinleyebilirim —Konuşulanları anlarsam tabii— ve dünyanın durumunu oradan çakardım —mesela aynasız için daima bir sözcük olacaktır— bak şimdi aklıma Fay White ve Phil'le ilgili kullandığı Pazar dili geldi: "Phil yok burada, kente inmesi gerekti" veya "Phil, Lexington'a gitmesini sağlayacak bir şeylere karışmış."

Yani Mel'in günün birinde nalları dikeceğini biliyordum, onu diyorum—dikti de—

Kürü yedikten sonra Lexington'dan temiz çıkmıştı—Bir sürü iyi vatandaşın başına gelmiştir bu. Garson Mel herhangi bir konuda iyiydi demiyorum. Ritchie bir arkadaşın kollarında (Ritchie'nin kollarında, elbette) nasıl öldüğünü anlatmıştı. Aşağı yukarı temiz durumdaymışlar. Güney Yakası'nda bir bağımlıyla iş bağlamışlar ve işte, diğer sersemin arkadaşı donakalmış ve gözler gerisingeri devrilvermiş.

Olan budur —bir keresinde Yonkers'ta aşırı doz almıştım—ve Jane gözlerimin derhal geri devrildiğini ve masanın karşısından ona gözaklarımla baktığımı söylemişti. Ama korkma ey Düğün Davetlisi, düşmeyecek bu beden—yani en azından şimdi—nerede—ne zaman peki? Texas'ta mı? New Orleans? Mexico?

Neyse işte aklımda Stan Kenton'ın, koskocaman ahıra benzer bir odadan kara ses bulanıklıklarıyla Uzak'a yayıldıkça yayılan "Jump for Joe" su vardı...

Yani Garson Mel'i görüyorum —biri yazmıştı bana— hayır, New York'taydım, o kıştı, Al görüntüler metroda yere saçılınca sıyırmıştı (ve "Tanrı aşkına, Al, topla şunları. Kamusal alandayız, yansıma bunlar," demişti). Yani birisine, "Nen var senin, sıyırıyor musun, nedir?" demenin bir olayı vardır, onu diyorum. Derken birdenbire birisinin sıyrdığını görürsünüz.

Mexico'da Carver'ın verandama güneşi parlak bir sabahın 11'inde kafası amatör eroinin her türlü pisliğiyle dolu gelişindeki gibi —mis gibi uyuyor, hiçbir şey duymuyordum—

Neyse işte, yatağımın başına dikilmişti; lacivert ceketi içinde kadavra gibi duruyordu ve gözleri hiç görmediğim kadar parlaktı; karanlıkta ışıldıyorlardı, yani perdeler kapalıydı, uyuyordum ya, onu diyorum—"Onca mal gelirken yatacak mısın yani bütün gün?" dedi. Ben de, "Niye ulan? Başka ne yapayım? Çiftlik değil ya burası," dedim. Bu da ceket, ayakkabı falan çıkarma-

dan cumburlop yatağa daldı. Ben de dedim ki “Nen var senin, sıyrıyor musun, nedir?” Sonra parıldayan gözlerine baktım ve sıyırıldığını gördüm.

İşte metroda Al ile durum da aynıydı —ha, demek bana Mel’i Al anlatmıştı, metroda yani— belki konu daha öncesinde eczane kapısında beklememizdi —Garson Mel öldü demmişti bana— Gerçi ben aklına sokana kadar adı hatırlayamamıştı —Lexington’da tedavi gördükten sonraydı; aşırı dozdan gitmişti.

Yani geç saatti, New Orleans’tı galiba. Kafam dumandı ve Stan Kenton çalışıyordu ve yatakta Mel’in morarışını gördüm —dudaklarından başlayarak— yok, New Orleans değildi çünkü Al vardı—yok muydu yoksa? Cık, orada olamazdı. Ama varlığını hissediyordum yani.

Mavi ve uzaya açılan oda ve pencerenin önünde, Mel’in yüzüne kırmızılı morlu kırpışan neon ışıklı tabela—yan, sön, yan, sön—ve tabelanın parçası misali kolundan sarkan kan dolu şırınga...

Sonu buydu yani veya öyle bir şey işte. Ama yazmaya başladığımda fikri pek kullandım diyemem.

Çıkarılmışlar: Vigilante

Jane Sokağı’nda oturan marken metresini görmeye gidiyorum... Kapıyı çalışıyorum ve “Benim, Bill,” diyorum ve kilitte dönen anahtarın sesini duyuyorum...

Yüzündeki her kemiği ayrı çıkık, dikiliyor karşımda; ıstırap yüklü kara deliklerinin [gözbebeklerinin] çevresinde birer küçük altın çember... Baş selamı veriyorum... Malzemesini çıkarıyor...

“Önce güzellik,” diyorum...

“Kapı benim, malzeme benim.”

“Ekmek benim ama yavrum... Hiç unutma, sakın unutma...” Şırıngayı dolduruyor, bağımlı fırlatıyorum.. “Bağla bakalım...”

Kolunda yer buluyor, iğneyi sokuyorum... Kan, kırmızı orki-
de misali açılıyor şırıngada... Sonra o bağı gevşetirken yavaşça
basıyorum; *Junk*n gidişini, yüzünün yaşsız *junk* gençliğine bü-
rünüşünü, teninin pürüzsüzleşmesini, göz kapaklarının düşü-
şünü seyrediyorum... Arzu duymadan bakıyorum... Bir kadın
değil artık...

Sonra yanmış tarlalardaki su misali haykıran etinde sızan tatlı
şey vuruyor bana; ağrıyan ciğerler, titreyen dizler, gözden inen
asitli gözyaşları... [Artık] Hepsi [bütün zahmet ve ıstırap] morfi-
nin [uyuşturucunun] yumuşacık sihirli dokunuşuyla uzaklarda...
[Haç çıkarıyor ve diz üstü çöküyor ve junk duasına başlıyo-
rum; Joan¹⁹¹ odada junk dansı yapıyor...]

Kalkıyor ve junk dansına girişiyorum.

Dediğim gibi, Avrupa'da kapmıştı... İlerici İsviçre okulları-
nın tuvaletlerinde kokain partileri, Tanca'da macun orjileri, Ko-
penhag kanallarındaki pis bağlantılar —Hiç kimse pis bir Dani-
markalı kadar pis değildir; pis bir İsveçli değilse tabii— ilk erkek
arkadaşının Oslo'da aşırı dozdan ölmesi...

"Çeyrek dozda giderdi... Bünyesi öyleydi..."

Başım la evetliyorum... Ölüler dolaşıyor odada; Denizci bir
hücrenin tavanından sarkıyor; dili, ahmak haplarını bolca çak-
tığındaki gibi dışarıda... "Bazı şeyleri yaptığımı gördüğüm an
dükkânı kaparım," demişti bir keresinde... Önden-arkadan ça-
lıştığım hovardalık günlerimdi... Kür sonrası aşırı dozdan giden
Mel karşımdaydı; ucuz bir otel odasının penceresinden giren
neon tabelanın yanıp sönen ışığı altında, kolunda camdan sülük
misali kanla dolu şırınga, dudakları morarıyordu...

Junk uçuşunda ve junk orgazmında bir sürüsünün yarı sert-
lerini sürtölmekten camlaşmış tahta hücre duvarına sürterken
inlemelerini ve iç çekmelerini duyuyorum ve ayyaşın teki hırıl-
dıyor: "Ne yapıyorsun lan?"

191 Joan Vollmer, Burroughs'un eşi.

[Metabolizma nefretiyle bakıyor, geri çekiliyorum—]

“Siktir git başımdan.”

Köşeye yapıştırıyor beni ve ağzımdan kan geliyor ve [ben] kafamı kaldırıp yüzüne bakmıyorum... Demirleri sarsıyor ve bağılıyor: “Çıkarın beni!” Tutukevi Haşere Koğuşu... Ve kızıl saçlı yaşlı bir müptela gelip yanıma oturuyor; elinde mendil ve bir tas su var; yaşlı kadınsı hırsız parmakları nazik dokunuşlarla yüzümdeki kanı temizliyor...

Ve hepsine [bir] uykulu şükran sunuyorum... Ve *junk*ıma sarılıp yatıyor, uykusuzluğuma dalıyorum...

O sıralarda Lexington’dan tanıdığım *peynir* satan bir İtalyan terziyle karşılaşmıştım ve bana iyi miktarda E vermişti... En azından başlarda iyiydi ama gittikçe azaltmaya başlamıştı... “Kısa Kesim Tony” diyorduk adama... “Pantolon ısmarla, dize kadar diksin...”

Ama eksik malzemeyi süt şekeriyle tamamladık ve Satıcılarının damara E çakıp nalları dikerek kentin ilgili bölümünü susuz bırakmasıyla dımdızlak kalakaldıklarını bildiği çocuk müptelalara hizmet sunan Çinli’ye vermeye başladık...

Satıcı çocuklara ulaşmak ister...

Mavi ispirto alevinde gencecik yüzler... Maddenin işgali altında, ele geçmiş yüzler...

“Damara aldığınız sürece neyi dert ediyorsunuz ya? Kalkmış siz gençlere şahane bir çakma yeri gösteriyorum ve karşılığında nasıl bir saygı görüyorum, ha? Hah, damara girdiği sürece dert değil, değil mi?”

Satıcı öylece oturmuş genç etleri yutuyor... Mavi alevlerin dans ettiği yüzü gaddar ve doymuş ve cinsiyetsiz... Azteklerin Toprak Ana’sı, Rahibi ve Junk Ajanı...

“Vay, iyi gördüm seni, evlat... Şimdi, gel bakalım böyle... Geçende ciddi kıyak malzeme geçti elime... Hani şu kahverengi

bok vardı, domuz mamasına benzeyen, hatırladın? Isınunca kah-verengi ama tertemiz...”

“Yok, ben bıraktım ve...”

“Tabii, tabii bıraktın, evlat... Şimdi, benim evcik nah şurası... Şöyle ufak bir eğlence yapsan, ha? Yani şimdi bir tanecikle kim-se yeniden başlamaz... Nerede ve ne zaman duracağını bilince yani... Ha, evlat? Şuracıkta...”

New York’a dönüş: Yüzde malarya ve sarılık izleri; junk iş üstünde, kemiğe kadar dayanmış ve müptelaların gözlerinde korku, deniz fenerleri gibi yanıp sönüyor...

Atla gemiye müptela, altını üstüne getir... A.B.D. yandı, bitti, kül oldu; sığırlar ve bağımlılar, kupkuru afyon çubukları ve boş çanaklarda teselli arıyor...

Herkes kıyıya, herkes kıyıya... Şu trenin kapısını bir tutsana kardeş...

Eski Dünya...

Bölge: Girmesi kolay, çıkması zor... *Junk* hastalığı sınır bekçisi kulübesinde, havaalanına giden yolu ağlamaklı oğlan ihtiyacı kesiyor, İnzibat Cebelitarık’ta bekliyor...

Toplaşan gri *junk* alacakaranlığı... Saat başı çakıyor, gün boyu ayakkabıma bakıyorum... Gri fonda gri resimler, yavaşça, yavaşça soluyor...

Zamanın kalmadı neredeyse hiç kalmadı havaalanına beni elde bir kolonya şişesi dolusu junk eriyiğiyle götüren ve uçağa bindiren panikti... Paris’teki havaalanı tuvaletinde çıktım, sonra gri sokaklarına [Londra’nın]...

Apomorfin maymunumu kanlı parçalarla bir yalağa kusturuyor... Bitkin bedenim kemiklerinde asılı kalıyor et ve derken aniden içinize geri dönüyorsunuz ve Hyde Park’ı yürüyerek geçiyorum...

Venedik... Derin kanyonları andırır sokaklarda dolgun sarılar ve mavi haşhaş... Mavi kapılar, sarı lambalar... Mahzun yaşlı İspanyolların dalgın bakışlarla burun çektikleri minicik barlar... Duvarda *Tapas* listeleri ve maç sonuçları...

Çıkarılmışlar: Hödük

Böyledir sekişi topun. Genelde önce doktora, sırf göreyim ve konuşmasını duyayım diye hastane adresi veya herhangi bir şey sormaya giderdim... Sonrasında stratejimi kurdum; nadiren yanılırdım... Parmağımı hiç sektirmeden doktorun zayıf noktasına dayardım. Kont muydu acaba kendileri? Carl barundu... Mark-sist mi? Hödük *junk*nı alır, C.P. de alır, ötekiler de...

Birkaç gelenek yıkıcıyı halletmişliğim var... Doktorlar genellikle yanlış fikirlerle çevrelerler kendilerini; “doktor” kelimesi vardır ya tepelerinde, sihirli bir hareleri var zannederler. Pek yatkındırlar söğüşlemeye ve söğüşlenmeye...

Chicago’ya vardığımızda... Chicago’nun sokak çetelerince belletilmiş bir resmîyetin, yontulmuş makarnacıların kurduğu bir hiyerarşinin ölgün ağırlığı altında ruhu felç eden bir yanı vardır... Ve her yanda çürümüş gangsterlerin, şatafatlı günlerin havayı bozulmuş ektoplazma misali saran leş kokusuna rastlarsınız... Hâlâ ortalıkta dolanan, dünyadan ayırlamamış bir hayalet misali titreşen, gece lambasının altında saklanan müptelanın bedenine süzülüveren yakın geçmişte boğulursunuz; eski moda caz veya sadece Yirmilerin bedensiz kalmış ruhu Lincoln Park’ta ya da Kuzey Yakası’ndaki Dearborn and Halsted’de tepenize biniverir. Ve çete resmîyeti altında ezilmiş ruhlar herkesi hıçkırıklara boğar, yüzlere idam mahkûmlarının hüznünü resmeder. Düşler boğulur burada; gerçekten daha gerçek geçmiş, bugünü işgal eder. Sanki uzanıp geçmişe, gençliğine dokunabilecekmiş

gibisinizdir; nostalji somutlaşır... Ama sahtelik apaçık bellidir. Ve dehşet, durağanlık ve çürüme korkusu yüreğinizi kavrar...

Güneybatıya devam ediyoruz, Tennessee'nin kırmızı killi yol kenarlarında durup çıkıyoruz ve Carl işemeye gidiyor ve pembe bir ok ucu buluyor...

Ve daima polisler... Sizi boydan boya süzen gri gözleri ve giysilerinize, valizinize, arabanıza bakan, ölçen ve tartan gözleriyle en ufak ilgisi bulunmayan çalışılmış konuşmalarıyla soğuk ve kibar, kolej eğitilmiş Eyalet polisleri.

Joan, Cuernavaca'da pezevenk kılıklı bir tromboncuyla tanıştı ve elmanın iki yarısı misali anlaştılar... Başımdan savdığım memnunum... Güneye...

Alışkanlığımı Panama'da paregorikle giderdim... Sıcak yerde uçuş daha kolay... Çırlıçıplak uyudum ve pezevenkleriyle, orospularıyla bütün kent gözüme yağında kurumuş [bir] 1910 sülüğü gibi göründü... Alışkanlık yok... Güney...

Çekip gittiğimde yarı yarıya kırgın içimde götürdüm [Joan'ın] bir kısmını...

Kahverengi, dalgalı bir nehrin ucuna demirlemiş sümbüllü ve muz-kayıklı Liman Şehri... Cumhuriyet'in tek hücumbotu, döküntü dar köprülere çaprazlamasına saplanmış çamura... Güvertede oturan dalgın genç asker kıcını bayrağıyla siliyor, uzak ülkelerden gelen gemileri seyrediyor...

Kimi yerde altı kata varan, sokaklara sarkan bambu evlerden bir kent [sağda solda, sakinlerin onar dakikalık aralıklarla yağın ılık yağmurda sığındıkları kirişler, sütunlar ve demiryolu yıkıntıları...]

Müphem *marica*¹⁹² pezevenkler —Zenci, Çinli, Kızılderili— sokak lambaları altında mor dondurmalar yalayarak dolanıyor,

192 İspanyol argosunda (hakaret vurgulu) eşcinsel.

kireçtaşı çıkıntılarına yaslanıyor, sessiz, katatonik hareketlerle konuşuyor; zarif yoksunluğun freskleri, yassı, iki boyutlu Mısır hiyeroglifleri... Kadınsı oğlan çılgınlıkları geceye karışıyor... "Paco. Joselito. Enrique."

Ticaretin bayat lafları: "Hoş kızlarım va' bey'fendi..." "Panama Şapkası?" "Eşarp?" (Panama şapkasının iyisi Panama'da yapılmaz.)

Pislik içinde bir ağızdan geceye yükselen duman halkaları... "En babası Trak sigarası... İş görüyor yani..."

Burası Trak ülkesi ve sinsi seks malzemeleri kombinası TRAK, ödemeler yapılmıyor diye orgonları anında kesebilir...

Orman, ölümcül kancalı bağırsak kurdundan mustarip armadilloların yıkıntı dükkânlar arasında koşturduğu ot bürümüş parklardan kenti işgale geliyor; taştan Kurtarıcı: bezgin at ve bezgin sürücü... [donakalmış delileri andıran taş generaller, iguananın bakışları altında özgürlüğü savunuyor] Candiru çaktırmadan yüzme havuzlarına giden yolu buluyor, fildişinden satranç taşı kadar sarı ve zarif bir yaşlı Çinli insan-biçimli bir kireçtaşına oturmuş, paregorik içiyor...

Pezevenğin pürüzsüz esmer kasığı lenfoganülomayla şişip çürüyor, albinolar güneşte göz kırptırıyor, oğlanlar gölgelikli serin oyun salonlarında çizgi roman okuyor... Önlerinden insanlar geçerken ayaklarını çekmiyorlar...

Burada asla çürük tik ağacından yapılma bir balkondan atılmış ipek çorapta göremeyeceğiniz veya bulamayacağınız bir şey var [kentten sıcakta cızırdayan, teneke saksılarda yetişen çiçeklerin üstünden tehlikeli balkonlara uzandığı demir damlarında]... Kara takım elbiseli ve kara gözlüklü bürokrat; gözlerine kurbağa zehri misali bulaşmış siroz nefreti...

Dalgalı nehrin ve çamurun, lağımın ve kuruyan kakao tanelerinin kokusu...

Bugünlerde sokak ticareti *Vagos Jugadores de Pelota'nın* elinde; milleti itip kakıyorlar; Sivil Muhafızlar sessizce arkalarını dönüyor, boş izbelerde pantolon indirip bit kontrolü yapıyor...

İşi bilenlerin bir "Hey Hödük" çekmesi Quevedo ve Babahayo'daki binlerce nehir köyünden, rüzgârlı yaylalardan gençleri çekiyor, sınırları yıkarak geliyorlar... [rüzgârlı, çakıllı yaylalar, La Paz'ın bulutları ve Bogota'nın sisleri ve Lima ve soğuk... Rüzgârlı, tozlu dağ köyleri, gırtlaklarda ölüm misali incecik hava, insanın içine junk bulantısının soğuğu gibi doluveren Lima sisi...] Tolima cüzam bölgesi, kıyı ormanları, Arananların kentleri, [Esmeraldaların hayalet kasabaları...] dalgınca taşaklarını kaşıyan bir zenci...

Yolun Sonu kasabaları, Puyo ve Mocoa, Puerto Limon ve Pucallpa... Anofellerin sessiz kanatları altında...

Liman Şehri civarında, hastalığın azimli ajanları orospularla dolu izbe moteller var. Tuvaletlere takılan satıcılar, ellerindeki dolu şırıngaları rızalarını almadan batırıyorlar turistlere... Kapıcılar, sarhoş denizcileri çamura gömen, generalin cüzdanını tereyağından kıl çeker misali araklayacak ustalıktaki bölgenin tüm çakal polisleri gibi birer polis...

Terk edilmiş bir binanın duvarındaki yazıya bakıyorum: "Kahrolsun Trak ve Seks Malzemeleri..."

Kapkara, yağlı bir eleman kolumu çekiştirip altın dişlerini ışıldatarak hırlıyor.

"Hişt!"

"Güvenlik."

Belgelerimi birbirlerinin omuzları üstünden bakarak inceliyorlar, kadınsı oğlan sesleri çıkarıyorlar... Sinekler ısrarla uçuyor...

Bir grup dedektif hep bir ağızdan bağıyor: "*Comisaria! Comisaria!*"

Comandante, sabırsızca tabancasına vurarak demir kapıda beliriyor... Sokak seviyesinin altında, yağlı menteşeleri üzerinde kayarcasına açılıp kapanan metal kapılar ve dolaplarla dolu bir garajda oturuyormuş... Pilot üniforması giydiği dikkatimi çekiyor... Omuzlarına canavar böceklerle benzer teneke uçaklar konmuş... Yüzü, çelik ve yağın işgalindeki bir tamircinin yüzü...

“Yazılara dokunmuyoruz çünkü demokrasi var... Yalnız önlerinde dikilip okumayı hoş karşılamıyoruz.”

“Şunu bir daha söyle,” diyor dosya dolabının yanında dikişli dar omuzlu, çürük dişli Liberal gazeteci... “Kendini Trak listesinde bulabilirsin... Biliyor veya bilmiyordur, Trak’ın Trak binalarına yönelik suçlarla ilgilenen ve dünya çapında yasama yetkisine sahip kendi özel polisi vardır... Hepsi burada... Araştırıp yazmak yıllarımı aldı...”

Comandante gülümsüyor ve gazeteciye doğru bir baş işareti yapıyor...

“*Mucho politico,*” diyor.

Topuk selamıyla pasaportumu geri veriyor...

Joselito diye bir oğlan yerleşti odama, maç sonuçlarına boğuyor beni... Aynı kıyafetleri giyiyoruz ve aynı *novia*’yla yatıyoruz; zayıf ve hastalıklı ve sürekli mumlarla ve dini resimlerle büyüler yapıyor ve küçük plastik bardaklarda hoş kokulu ilaçlar içiyor ve cinsel ilişki sırasında penisime hiç dokunmuyor...

Gümrük kontrollerinden ve polis kontrollerinden, düzgün ve uygun davranış kurallarından geçiyoruz, yüzümüzde ılık rüzgâr; yol kenarından aşağı, su sesine doğru üç maymun koşturuyor. Otobüste herkesin kafası dumanlı; herkes aynı anda konuşuyor, gülüşüyor; otobüs puslu uçurumların kenarlarını kıvrılıyor, şoför kahkahalar eşliğinde yol kenarındaki beyaz haçları gösteriyor ve içkisini kafaya dikiyor...

*"Veinte y dos muertos."*¹⁹³

*"Dos jóvenes quemados vivo."*¹⁹⁴

"Viva la sport!" diyerek boşalıyor bir Amerikalı eşcinsel; boy-nuna asılı iki fotoğraf makinesi, filtreler ve diğer malzemelerle birlikte bağrında sallanıyor, ölü gözleri çekeceği konuyu arıyor... Arkasına yaslanıyor ve ışık filtrelerini takıyor...

Yolun Sonu köylerinden *yagé* memleketinin kenarına...

Nehir köylerinden devam; Babahoya, Quevedo, Puerto Limon... Kara fötrler ve pis kâğıt renginde gri malaryalı yüzler, kırmalı çifteler ve sokaklara tüneyen akbabalar... Dağdan aşağı, toz ve doz ve tonik ve tekel malı ispiro tadında içki almaya...

Mahzun bakışlı, Başkentli öğrenci muz ve Coca-Cola yükünün boşlatılması yüzünden geciken otobüs konusunda özür diyor... "Kural yok... Buralarda içmekten başka yapılacak bir şey yok... Bolca malarya..." Rio de Oro konusunda uyarıyor beni; kıyı orman bölgesindeki birçok yerleşimden biriymiş; sakinlerinin hepsi turist peşindeki aranan suçlularmış ve sivil güvenlik falan yokmuş; ödüm bokuma karışıyor, ayağımı atmayacağım o tarafa...

[Suçlular kibirli, polis ürkek ve rüşvetçi...]

Quevedo köyü; çamurlu sokaklarda şiddet; nehir boyu giden çamurlu sokaklarda mırıldanan gri malarya hayaletleri...

Otel odam; tahta yatak üstünde hasır döşek [Kupkuru, paslı bir bakır sürahi]... Akrebin teki yavaşça bambu duvara tırmanıyor...

Diğer yataktaki genç kalkıp kendisini tanıtıyor... Hava Kuvvetlerine katılacakmış... *"Yo soy un pobre muchacho pero tengo los sentimientos elevados... Y soy hombre..."*

Hatalı üretim yüzünden iskartaya çıkarılmış ve Trak A.Ş. tarafından alınıp yeniden üretilmiş arızalı bir paraşütün denen-

193 (İsp) Yirmi iki ölü.

194 (İsp) Diri diri yanmış iki genç.

mesi sırasında can verecekti; ilgili skandalda kariyerine Kongre tuvaleti görevlisi sıfatıyla başlamış ve Bay IN adıyla tanınan fesat Arnavut iş bitiricinin parmağı vardı... Genç kanı fışkırıyor asırların ağırlığıyla oturan ve payını alan ve asla hiçbir şey geri vermeyen Operatör'e... Servetini eroin, elmas ve antibiyotiklerden elde etmiş...

Küçük dik göğüslü ve bembeyaz dişli Zenci-Çinli melezi bir orospu kapıya geliyor ve sigara istiyor...

İçeri giriyor, pembe külotunu sıyrıyor ve çırılçıplak kalıyor... Oğlan üstündekileri çıkarıyor, ağzında çikletiyle hasır döşeğe yatıp bekliyor...

Çıkarılmışlar: Benway

Doktor Benway, kendi yönetimindeki sorun-giderici analistler özel timine başvuran genç bir doktorla görüşüyor:

"Ateşini veya, he-he-he, *Amok* ateşini deneme fırsatını bulacağın ilk vakan, başlangıç aşamasındaki bir *Amok*...

"Şimdi elbette genel anlamda *Amok* nedir biliyorsundur ve muhtemelen konuya dair epey yanlış bilgi ve anlayış depolamışsındır... Esasen Batı'nın... eee... 'gizemli Doğu'ya dair her konudaki yanlış kanıları, olgulara yönelik muhteşem umursamazlıkları bakımından doğum ve cinselliğe dair çocuksu kuramlar kadar çarpıcıdır... Bir keresinde kadın diye bir şeyin bulunmadığına, sadece hadım edilmiş erkeklerin varlığına ve doğumların karından yapıldığına inanan yirmi yaşında bir hastam olmuştu..."

BAŞVURAN: "Amaca uygun, efendim."

BENWAY: "Aferin, delikanlı, aferin... Ha, evet, yanlış kanılar... Öyleyse seni kısaca bilgilendireyim: Klasik *Amok*, varacağı noktalar ancak... eee... müessif diye tanımlanabilecek saldırgan itkilerini derinde baskılamış, içine kapanık, utangaç bir kişidir...

“Amok koşucuları neden daima bıçak kullanır? Neden bir tabancaya veya alev makinesine başvurmazlar? Bıçağa eğilimleri sadece genel çekingenliklerinden midir — Amoklar on sekizinci yüzyıl salonlarına, aşırı uygarlaşmış kentsel çevrelere ait olaylar değildir— yoksa bunun kökü daha mı derinlerdedir?

“Ama en ilgi çekici ve çözölmesi zor nokta, derinlemesine bastırılmış öldürme refleksini sonunda neyin devreye soktuğudur... Günün birinde yazarın tekinin, bir otobüs şoförünün veya bir tezgâhtarın yanlış adama çatacağını ve... eee... fırtına bıçeeceğini zannetmemiz tuhaftır... Ama olayımız asla böyle gerçeeleşmez... Hayır, Amok’u alet kullanabilen katliam eğilimli bir hayvanın doğal süreçlerle gerçeeleşen sıradan öfke patlamasından ayıran, şeyle kesinkes ilgisinin bulunmaması—”

Belirsiz dans ve elektrikli ani şiddet patlamalarıyla dökölen genç adam ayağa fırlıyor —bir bıçak kapıyor, etrafında dönüyor; bıçağı elektrikli hayat çığlığı atıyor sanki... No met oca, maricas! Gözleri ışıldııyor, titreşiyor ve sönüyor... Çöküyor ve korku içinde altına sıçıyor ve dışarı fırlıyor... Mor gözölüklü ve takım elbiseli bir oğlancı eskisi hasta peşinden seğirtiyor...

Hırsızlık ve cinayet salgın halde ve genellikle cezasız kalıyor... Bütün bütüne bölgeler falan... İnsanlar gözlerinde parano-yak deliliğin gölgeleriyle yürüyor... Zenci bulamasa Güney nasıl olurdu türü bir durum...

Bölge sakinlerinin çoğunluğu beyaz... Dağ ve Kıyı Kızılderililerinde görölen rengârenk, büyüleyici cilt hastalıkları repertuarına sahip değiller...

Truva’ya bin gemi yollayıp İlium’un tepeliksiz kulelerini yaktıran bu yüz mü Truva’ya bir tabaka esrar veya Tanrı ve vergiler İspanyolca tuvalet tabelası odalarda junk afyon istemiyorum artık iyi gider kahveyle kuzu yedi onu hepsini yedi o ve

şimdi nerede üstünde baykuşun ve geldik Truva'ya ölü nehrin uzun kıvrımı boyunca burada uçsuz bucaksız delta ülkesine ve burada ve oradaki küçük adalarda muazzam ağaç evlerde oturan diğerleri, bataklıklarda ve pınarlarda ve berrak derelerde ve her cinsten balıkla ve yılanla... Ve nihayet delta kıyısında adaların daha sık görüldüğü göle vardık... Ve şimdi bizzat deniz ve delikanlı sakın koyun kıyısında parlıyor... Kıyıya çıkıyor... İşaret ediyor—

—gülümsemeden önce Carl'a bir bakış atıyor. Kent kanalları ve gölcükler boyu dizili parklarla kurulmuş... İnsanlar gelişigüzel selam verip el sallıyor... Gözünü kaçıran hiç kimseye rastlamıyor... Ara sıra görmeden geçenler çıkıyor, başka şeyler düşündükleri kesin...

Saldırgan içgüdülerini dışa vurmasını engelleyebilmek için psikolojik manevralara başvurmamalısın... Hasta bunu daima hisseder ve fena içerler...

Kapıda üstünü aramalı mıym? Bıçak var mı diye?

Hayır, öylesi endişeyi artırır ve arzuyu daha derinlere gömer?

Hayırdır delikanlı, iş gözünü mü korkuttu?

Doğrusu, evet...

Çok iyi; korku harcıâlemidir ve daima sağlıklıdır... Gelmiş geçmiş matadorların en müthişi, arenaya her çıkışından önce titrer ve kusardı... Şu paradoksu hatırla yeter... Bizim meslekte Gerginlik dışında korkacak bir şey yoktur... Kendini savunmaya kalkarsan kaybedersin... Şimdi, işini yapsaydın hasta zaten Amok olmazdı... Bedensel savunma her halükârda çökecektir... Böyle şeylerin tarifi zordur... Ama sözüme güven, nefret ve saldırganlık yalnızca direncinden güç alacaktır... Kısacası bizler, korkmamız ve kendimizi savunmaya kalkmamızla beden bulabilecek kötü hayaletlerle çevrili çalışmak durumundayız... Beden bulmak derken güçlenmeyi kastediyorum...

Hangisi en tehlikeli hasta tipidir konusunda tartışmalar... Benway, bir Latah, başlangıç aşamasındaki bir Amok'tan daha tehlikelidir, diyor... Esasen Latah, en sinsi ve hain "başlangıç aşamasında Amok" tipidir... Fazla üstüne gitmeye kalkmayacaksın yani...

Çıkarılmışlar: Kara Et

General, heykelini açıyor... Şu bronz döküm, atlı güvercin helalarından... İçinde normal şartlar altında ebediyen bronz kabuk altında kalacak, ayrıştırılmış çürük protoplazma ve böcek biçimlerini üreten durağan kişilik projesi... Ama şakacı heykeltıraş yamağının teki tutup generale —bronz üniformanın örttüğü ama kapamadığı— bir göt deliği açivermiş; yüzünde sokak çocuğu sırtışıyla fırlıyor ve bir polis kurşunu ve paramparça kuyumcu vitriniyle yaz sıcağı asfaltına devriliyor; Cıva, gümüş kurşuna yeniliyor...

Trompetler patlatıyor Ulusal Marşı—Herkes gösteriye tanıklık için ayakta...

Genç bir Falanjist, sevgilisine fısıldıyor: "Hepimizi ihtiyarın göt deliğine bakalım diye çağırılmışlar anlaşılan." Delikanlılar gülüşüyorlar ve dolgun üst dudağının üstü hafif bıyıklı Toprak Ana kılıklı karısının yanında oturan sirozlu şişko binbaşının bakışlarıyla donakalıyorlar...

Hava akımlarıyla eşzamanlı ayarlanmış bir çark sistemi vasıtasıyla örtü ve selofonlar çıkarılırken heykelden ve altındaki topraktan gümbürtülü osuruk sesleri yükseliyor...

Tören protokollerinden sorumlu toplumsal hırs sahibi genç Binbaşı, "Teknisyen'i havuz bakım çıraklığına atayacağım!" diye hırılıyor.

Buharlaşmış bakır pasını andıran dehşet berbat bir koku yayılıyor... Çürük meni kokusu, *junktan* büzüşmüş genç hayalar,

erkek ruhunun yapay çimenlerde çürüdüğü Amerikan banliyöleri... Bıyıklı aile reislerinin soğuk bakışları altında bürokrat İspanyol evleri... Cilalı zırhların kara buzu ve yaldızlı aynalar... Şurada oturan kadınlar kadar kocaman ve nemli ve ağır (eğrelti otları ve plastik çiçeklerden bir kabarcık içinde).

Katil polislerin ve ölü öğrencilerin ruhlarının dadandığı yağmur ve ölüm dolu Bogota sokakları... Ham nefret ve şanssızlık rüzgârları büyük Toprak Ana'yı geçip ovaları savuruyor... Ve daima sokaklarda ve pencerelerde ve kapı eşiklerinde Paul'un Şam'a soruşturmalarla ve yakmalarla kıvrılarak uzanan yanık yolunun kara köpekleri—Paul hiç kaçırmaz yangınları—

"Evet," diyor şerif enfiyeyi diş etlerine sürerken. "Kasabayı sakinleştirmek için şöyle *yavaş yavaş* Zenci yakmak gibisi yoktur... Vatandaş az önce şahane bir şeyden bolca yemiş gibi öyle uykulu hülyalı dolanıp durur sonrasında..."

(Belsen'in odun yığınları.)

Amerikalı efemine tarumar erkek böcek bedeninde uyanıyor ve zıpkın yemiş yılan balığı misali çırpınıyor—(dalgıç konu üstüne bir makale hazırlıyor)—dönüp bedenini dişliyor, hemen zıpkının dibinden yırtıyor ve hızla, kırık, paramparça, teneke-den kesilmiş insan şekilleri gibi yassı, kadınsı hareketlerle uzaklaşıyor; akşamdan kalma bir Pazar sabahında kuruyor çarşıdaki menü...

"Gömün şunu, berbat kokuyor," diyor İngiliz çavuş.

"Gelecek bizim. Tabii geçiş... eee... *dönemi* sırasında Paul'un makinesinden parçalar kullanacağız ki POLİS vesaire çok elzemdir... Tabii aşağı yukarı esnek bir zaman dilimi..."

Benway elini süpürür gibi sallıyor ve parıldayan gülücüğü milyon yüze çarpıyor... Kara metal etli ve bisikletli polisler...

"Gerçek suç peşinde, çaktın? Küçük kız giysileri giydirip oğlunu başkılayan anne... En ufak yabancı düşünce izi görüldüğünde tokatlanan çocuk elleri... (Kötücül müdahale yetmedi-

ğinde işlenen suç...) Gördüğün üzere, 'esas oğlanlarız' biz... Esas düşman için, kalın kafalılar için, Sahtekarlar için görevdeyiz... POLİS için...

"Tabii görebileceğin gibi bunların hepsi bebek tesellisi ama sakinleştirici fitil uyuyorsa"—Omuz silkiyor Benway—"aynen sokacaksın..."

"İçeride bir kişilik yer daha var, efendim."

Birleşme veya *bütünleşme* zamanı... Süreç zaman alıyor... Destedeki tüm kartları dağıtmak için ellerimiz yeterince kirlenecek ve yeterince zaman bulacağız...

Denizci, bir düzine Zaman yumurtası almak için panayıra gidiyor... Ah, Ah, nerede kaldı Johnny?

Geldiği yavaşça ilerleyen duvarcı arteritiyle kıvrılan yoldan geri dönüyor Lee... Merhum ayyaşın düzensiz eve dönüşlerinde şimdi kendisi ayık veya sarhoş tırmansın diye büktüğü merdivenleri çıkıyor.

İçeri girdiğinde odasını ararlarken buluyor onları.

"Polis, Johnny."

İçlerinden birisi, ışığın üzerinde deniz dibindeki balıktan yansıması misali yansıdığı rozetini çıkarıyor... Bahar rüzgârlarınca hafif ve serin parmaklarının notlarının ve kâğıtlarının ne kadarını kurcaladığını kestirmesi güç.

Lee kara bulanıklıktaki iki-boyutlu yassı yüzlere bakıyor. "Kampçılar," kararına varıyor.

Kampçılar, devlet binalarındaki boş ofislere yerleşip işe giren kişilerdir... Kimi zaman yüksek kaynaklardan operasyon yetkisi almışlardır ve resmi işbirliği gereklidir... Kimileriye helalarda, süpürge dolaplarında, kahve makinesi başlarında dolanan ofislerde tümüyle yalandan iş çevirirler... Köşelerde ve koridorlarda ve hükümet binalarının sundurmalarında ve teraslarında ve ufak bürolarda...

Çıkarılmışlar: Hastane

“Camembert kasabasının beş kilometre... İleri tanı... Tıbbi araştırma... Tuvalet Görevlileri Sendikası'na gündüz gözüyle saldı... Hafif yaralanmalar... Suça iştiraki reddetti...”

“Müfettiş René Parbleu yapılan hunhar katliamın yüksek kâr getiren tuvalet kâğıdı karaborsasıyla ilgili bir hesaplaşma olduğunu belirtiyor... El Culito'nun ortaklarından para kaçırdığından şüpheleniliyor... İşlenen suç bir eşitleme girişimi...”

Çıkarılmışlar: A.J.'in Yıllık Partisi

Yaşlı homo Chapultepec'te, kireçtaşından bir bankta kıvranıyor (ergen Kızılderililer sarmaş dolaş geçiyor önünden), genç kalçaları ve apışları, sıkı hayaları ve fışkıran çükleri yakalamak umduyla bedenini geriyor. Oğlanın teki dönüyor, sırtıyor ve “Selam, babalık,” diye bağırıyor; çocuksu masumiyetleri ihtiyarın pörsümüştü kışında ve sarkık belinde kırbaç misali şaklıyor. Haykırıyor: kara gözlüklü ve gri suratlı, esrarengiz bir dişi-kâhin... Kanlı sidiği kupkuru bacaklarını ısıtıyor...

Mark ve Johnny, titreşimli bir koltukta, yüz yüze oturuyorlar; Mark, Johnny'nin içinde.

“Hazır mısın, Johnny?”

“Aç.”

Mark düğmeyi çeviriyor ve koltuk titreşime başlıyor... Mark başını yana eğip Johnny'ye bakıyor; yüzü dalgın, bakışları Johnny'nin yüzünde, soğuk ve alaycı... Johnny çığlık atıyor ve fısıldıyor... Yüzü, içeriden erirmiş gibi çözülüyor... Mark'ın elleri Johnny'nin iki yanından aşağı iniyor, havaya bir kadının kıvrımlarını çiziyor. Kafası Johnny'nin çüğü üstüne kapanıyor ve çekip koparırmış gibi bir hareket yapıyor. Johnny adamotu misali haykırıyor, meni fışkırırken kendisinden geçiyor, huşua

ermiş melekler gibi Mark'ın üstüne kapaklanıyor. Mark dalgın, Johnny'nin sırtına hafif teselli şaplakları indiriyor...

Mark ve Mary fısıldaşıyor... Johnny'ye bakarak gülüyorlar.

"Arkanı dön, Johnny," buyuruyor Mark.

Johnny itaat ediyor ve Mark ellerini arkaya getirip deri kaplı kelepçelerle birleştiriyor. Zincir bakırdan...

Johnny'nin saçını şefkatle okşayarak, "Saç rengine uysun diye," diyor.

Johnny yarı uykuda. "Olay ne?" diyor.

Mark başında dikiliyor; elleri belinde, gülümsüyor. "Ne sence?"

Mary, Johnny'ye doğru eğiliyor, gözünün üstüne düşen perçemleri geri itiyor. "Seni asacağız, Johnny."

Johnny'nin bedeni kasılıyor, zorlukla nefes alıyor. Dili sarkıyor. Dudakları kanla dolup şişiyor ve gözleri kararıyor. Kasılmalar üç uzun spazmla devam ediyor, kıcından bok fışkırıyor, son bir spazmla güzelim ağzının köşesinde bir damla kan belirliyor. Ağzındaki kan ve meniye yalayıp uykuya dalıyor. Mary yumuşacık, ılık bir battaniyeyle örtüyor üstünü. Kapalı gözlerini öpüyor. Eşikte Mark ve Mary dönüp Johnny'ye bakıyorlar, usulca gülüyorlar.

Sabah. Johnny uyanıyor ve gerinmeye çalışıyor. Mark ve Mary yatağın başındalar.

MARK: "Gel bakalım, Johnny. Her şey hazır, seni bekliyor."

Johnny'nin doğrulmasına yardım ediyor, bacaklarını yataktan yere indiriyor.

Mary, Johnny'nin yanına ilişıyor, saçını tarıyor. "Uslu duracaksın, değil mi Johnny?"

Johnny sertleşiyor. "Sahiden asacak mısınız beni?"

"Tabii, tatlım. Ama merak etme. Acımayacak."

"Boşluğa mı bırakacaksınız?"

MARK: "Hayır. Öylesinde bayılır, olayı hissedemezsin. Şöyle yapıp boynunu kıracağım."

Bir elini Johnny'nin çenesine, diğerini başının yanına yerleştiriyor, ellerini ters yönlerde hareket ettirip dilini şaklatıyor. Bir eli çenesinin altında, ayağa kaldırıyor Johnny'yi. Johnny dilini çıkarıyor ve kafasını yana yatırıyor. Mary bir koluna, Mark diğerine giriyor. Kameralı, açık bir kapıya doğru ilerliyorlar.

Çıkarılmışlar: İslam A.Ş. ve Arabölge Partileri

Clem'in bir Arap, bir Yahudi oğlu var. Bir *café*de dans ediyor, 1920 işi hasır şapkalarını sallıyor ve şarkı söylüyorlar:

"Halkın seçimi Clem..."

"Arapları sever,"—Arap'ı okşuyor—"ve Yahudileri de"—Yahudi'yi okşuyor...

"Neyse, Arap'ın tekini çelik ciğerinden kurtarmaya gidiyorum. Ödemelerini aksatan bir vatandaş... Wall Street'e karşı sorumluluklarım var."

"Yani, ağırlığınca elmas verene kadar Kara Taş bizde kalıyor. Vermezlerse Tel Aviv'in merkezine kor, etrafına hela dikeriz..."

"Muhabiriniz Ergot Kardeşlerle Görüşüyor" başlıklı bir bantları var; söylensin söylenmesin, durmadan çalışıyorlar.

Çıkarılmışlar: Muayene

"Her şeyim elinizde."

"Ölümsüz ozanın sözleriyle, hoşçakal, değerlin çok yüksek tutamam seni."

Carl kapıya vardığında kendini tutamıyor, arkasına bakıyor... Doktor gitmiş... Aptallaşarak boş masaya bakıyor... Ardından panikle fırlıyor ve merdivenleri iniyor.

Bir hafta sonra Bakanlık'a gelmesini bildiren bir not alıyor; ilkinin tıpatıp aynısı... Aldırmamaya karar veriyor ama beceremiyor...

Resepsiyon bankosuna yürürken, “Ona söyleyeceğim bir şey var...” diye mırıldanıyor...

“Doktor Benway mi? A, evet, bürosu artık Kamu Sağlığı’nda... Meydanın karşısına geçin ve sola dönün...”

Benway’in bürosundaki hemşire çapraz bulmaca çözüyor. Bir işçi tavanı boyuyor.

“A, evet,” diyor. “Girin. Birisini bekliyordur herhalde...”

İşçi, merdivenin tepesinde bir balet gibi görünüyor... Boya fırçasını toz almış gibi sallayarak Carl’a çapkın bir bakış atıyor...

“Aldırmayın ona,” diyor hemşire. “Ameliyatını bekliyor... Doktor çok daha mutlu olacağını söylüyor...”

Carl girdiğinde doktor hiç tanımamış gibi bakıyor.

“Merhaba,”—önündeki karta bakıyor—“Carl.”

Carl masadaki yüze inanamayarak bakıyor. Adam sakın, kibar, belki biraz profesyonelce kibar bir bakışla yanıt veriyor. Başarılı bir bankere benziyor doktor.

“Pekâlâ, Carl, anlaşılan işverenini epey endişeye sürüklemişsin.” Masaya vurulan tokmakla bastırılıyor sesi. Doktor iyicil bir gülümseme sunuyor ve sesi birden patlıyor: “Evet, burada bazı... eee... onarımlara gidiyoruz. Arada bir tüm ruhumuzu onarım için kapatamamamız ne fena... Şimdi kapalıyız demiyorum... Yok, hayır... Kemik kadroyla çalışıyoruz, o kadar. Sanki dosyanı başkasınkiyle karıştırmamışlar gibi... Ama insan elinden geleni elindekiyle yapmalı, değil mi? Yani, bir bakayım neymiş durum... Gelişigüzel söylediğim cümlelerim var, çaktın değil mi? Yani, ‘Anlaşılan yakınlarını ve sevenlerini endişeye sürüklemişsin’ veya ‘Senin için endişeleniyoruz, Carl’ gibi”—dümen çeviren dedektif gülümsemesi...

“Yani, Carl...” Doktor masadan kayıyor, ağızındaki saman çöpile yüzüstü yere uzanıyor. “Yani, Carl, gümrük memurları izini bulmuş.” Dörtayak üstünde duruyor ve Carl’ın bacağına kokluyor.

“Aromatik,” diyor. “*Sour Mash*.¹⁹⁵ Kokusunu iyi alırım.” Amuda kalkıyor. “Yani, Carl, kan verecek misin yoksa arama emri mi çıkarttırayım?”

“Ne? Neden ama?”

“İlla bileceğim diyorsan söyleyeyim: New Orleans’tan saygıdeğer meslektaşım ve enzimimi burnumun dibinden kapıp götürdüğün için cehennem dibinde çürüsün dediğim Doktor Heath tarafından kesinkes tanımlanmış belli bir protein enzimini arıyoruz.”

Doktor, “Anneciğim!” diye bağırarak sandalyesine fırlıyor.

“Kulaklarda çınlama? Ha?”

Dışarıdan bir elektrikli testerenin sesi geliyor...

“Enzimler,” diyor doktor. “Yeni bakış, enzim-karşıtı bakış olacak. Yani tek bir enzimin egemenliğinde olmayan anlayış... Bu arada,” omuz silkiyor, “yapacak işler var.”

Balyozunu çıkarıp duvarlardan birini yıkıyor. Yıkılan duvarında ardında bir Maya kabri var. Carl doktoru bırakarak uzaklaşıyor.

“*Cherchez la enzyme*¹⁹⁶ yahut enzimi arayın; asteğmenler kendilerini arar... He-he-he. Meslek şakası, Carl... Yani ne denli nadir bulunursa bulunsun veya tümüyle halledilmiş olsun, her... eee... bozuklukta benim pek... eee... aklı evvel meslektaşlarım hemen kapısına ‘Köpekler ve Benway Giremez’ tabelası dikiveriyor... Bu Bizim hesabı... İleri safhada lenfoganuloma vakaları, gammaz güvercinler ve ‘Benway Giremez’ tabelaları... İlgili enzim sisteminde ve karakteristik kokuya sahiptir ki adam gibi bir sülük yerine

195 Ekşi Lapa: Mayayla ekmek yapımı arasındaki benzerliği kasıtlı bir viski yapma yöntemine verilen ad. Bourbonlar ve Tennessee viskileri bu yöntemle üretilir.

196 *Cherchez La Femme*: Ucuz dedektif romanlarının düsturuna dönüşmüş, “Bir şeyler ters gidiyor, beklenmedik olaylar vuku buluyor, bir kimse alılsam eylemlerde bulunuyorsa işin içinde kadın parmağı aramak gerekir” anlamındaki Fransızca deyiş. İlk defa Alexandre Dumas’nın (Baba) 1854 tarihli romanı *Les Mohicans de Paris*’de geçmiştir.

büyücü-hekim kalkıp hastalığın kokusunu aldığını söylediğinde örnek alır, gıpta ederiz.”

“Anam da aynı fikirde,” diyor boyacı.

(Komiser, astına yüzünü ekşitiyor... “Sen hiç beynini yıkamaz mısın, Yoldaş? Anormal sıkışmış hoşnutsuzluk kokusu alıyorum...”

“Benden gelmiyor, patron...”)

“Bazen aynı enzimin eşcinsellikte, şizofrenide ve uyuşturucu bağımlılığında rol oynayıp oynamadığını merak ediyorum... Her vakada hücrelerin üstüne koruyucu bir örtü iner... Ama bağımlılıklarda bu örtü kaldırılabilir... Bir hücresel örtüye ömür boyu bağımlılık dezentoksike edilebilir mi acaba?”

“Ben ne bileyim be,” diye mırıldanıyor Carl.

“Yaşamın şokunun, dünyanın güzelliğinin, tüm o güzelim hislerin bu götvereni yakıp kül etmesi gerekmez miydi yani? Cık, dayağı ölesiye yiyen sefil güzelliğin darbesinden sağ çıkar ve pis derisini kaşıntılarla sürerek uçsuz bucaksız çöp yığınına yeniden tırmanır...”

“Manyaksınız siz,” diyor Carl.

“İlgini çekecektir...”—elektrikli kötülük saçan bir bakış atıyor Carl’a—“Genel Bağımlılık Kuramımı baştan sona dinlediğinde yani... Anam da aynı fikirde... Umutları uğruna taşaklarımı alkolde saklamamı istiyor... Ne şeker, ha? Anacığımı görsen, bayılırdın.”

“Tanışmamayı umuyorum.”

“Hiç umma, Gertie... Anam içe işler benim... Yani yeni olay kombine... Yani, tek bir enzimin egemenliğinde olmayacak; Suçlu, Sapık, Kibirli Küçük Adam, Papaz, Dokunulmaz... Her ırk ve her hastalık, ne denli iğrenç ve dehşet verici olursa olsun kaynaşacak, harmanlanacak... Yeni yaşam biçimlerinde... Tıpkı fizik, edebiyat, vesaire disiplinlerin, ESP ve benzeri Olguların ışığında birbirlerinden ayrı kalamamaları gibi... Gelecek bu olmalı, beyler... Bu arada yapacak işler var...”

Balyozu indiriyor, bir duvarı yıkıyor.

Carl yıkık duvarı aşıyor, devasa penisleri andıran vazoların yanından geçiyor ve... Kapının önünde yamru yumru iki küçük adam çıırılçıplak çömelmiş... Kalkıyorlar, bedenleri işlevsiz kalmış kol ve bacaklara sahip dev penislere sertleşiyor... Kapının yanındaki vazolara dönüşüyorlar...

Oğlan, kamuoyuyla seçildiği ve kutsal koruda çıırılçıplak soyulduğu ayinde gözleri üzerinde hissediyor, tüm varlığının yalandığını hissediyor, parmaklandığını, yalandığını ve okşandığını hissediyor... Çaputlarla süslenmiş ve parfümlerle kokulandırılmış ağaca gidiyor, işiyor ve sıçıyor, sıklıkla mola verip sadistçe sırttan gençlerle vuruşuyor veya başka sapıklıklara dalıyor ki yolculuğu bir haftaya uzasın... Ve her mola verdiği evde her türlü malzeme mevcut... Herkes ateşte... Titreyerek büzülüyor köşeye...

Sonunda turta misali bok ve sidik ve meni içinde sürünüyorlar ve şehir kulübü mutfağında sarhoş ergenlerin bacaklarını omuzlarına alıyorlar... 1920'lerin motel müzikleri yayılıyor açık pencereden...

"East Beaugard'a gidip vuruşalım..."

Pencereden bir pezevenk sarkıyor... "David'in Mekânı'na uğrayın gençler; bok yiyen kızları seyredin... Valla nasıl iyi geliyor, anlatamam... Madamaya benim yolladığımı söyleyin yeter..."

İnce parmaklarıyla, And dağlarında [yaşamış] iğrenç bir halkın yitik dilinde mesajlar yollarmışçasına oğlanın kıcını yoklayarak arka cebine çivi yazılı kara bir silindir bırakıyor... Karla kaplı tepeler ve koskocaman bir çağlayan... Sarışın, mavi gözlü bir halk... Vesaire... Tek uğraşları seks... Mastürbasyon yapmak [veya] kendi başına orgazm yaşamak yasalara aykırı... Hepsi birden muazzam bir taş evde yaşıyor... Altı hamam... Sürekli birileri kayboluyor burada... Delikli adı verilen bir tür kötücül oğlan ruhunun insanları kandırıp dev çıyanların dolandığı yeraltı nehrine sürüklediği söylencesi yaygın... Ama bazen Deliklinin kan-

dıracağı kişiden hoşlanacağı tutuyor; işte o zaman kişi, insanın hayal edebileceği en müthiş uçuşu yaşıyor...

Sunak taşının her yanı kan; kansız bir beyaz heykel... Ay ışığında buzla kaplı donmuş bir kalkık... Kış güneşinde Kuzey ışıkları... Kabile topluca geliyor, hep beraber iç çekiyor... Minicik ölümlle yere yığıldıkları an bu...

Mırıltı: "Büyük ölümün gelene dek ben olayım küçük ölümün..."

Elbette herkes ailesinde bir Delikli bulunması onuruna erişmek istiyor... Analar azami rezillik aşkına çocuklarını özenle yetiştiriyorlar... Vadi'nin çocukları öyle habis, öyle hırçınlar ki her aile ayrı bir savaş kampı... Hiçbir baba çelik kapı ve pencerelerini sıkı sıkıya kapatıp alarmı kurmadan uyumayı hayal edemiyor... Çocuğu içeri emekleyip gecenin bir yarısı çükünü yer korkusuyla...

Tabii daha sonra süttten kesiliyorlar ve dört yaşında işlenmeye başlamalarıyla ciddi ölçüde sakatlanarak seksten başkasını düşünecek cüreti kaybediyorlar...

Oğlan çocuğunun ilk kaldırışı neşe dolu çığlıklarla kutlanıyor ve mümkün her açıdan fotoğrafı çekiliyor... Komşular eve doluyor, tebriklerini sunuyor... Baba iş yerinde fotoğrafları göstererek böbürleniyor... Loki'nin Göt Deliği'nin arka odasındaki oğlanlara... Dişsiz bunak dedeler küçük kızları vibratörlerle uyarıyor... Herkesin odasında bir tane tek taraflı ayna var ve herkes herkesi her an izleyebiliyor... Kendini gizlemek ihanetlerin en büyüğü sayılıyor... Herhangi bir teklif veya öneriyi *in toto*¹⁹⁷ reddetmek de zorunlu ağır perhizle cezalandırılıyor... Bu yüzden insanlar sokaklarda birileri mastürbasyon yaparken veya başka sapıkça bir eylem gerçekteştirirken daima duraklayıp kibarca izliyorlar...

197 (Lat.) Tamamen.

Cinsiyetler kesinkes eşit ve tüm orjilerde eşit yer alıyorklar... Oyunlu, konferanslı, seks oyuncaklı, üç ay süren yıllık seks fuarları düzenleniyor... Sokak çocukları işportada afrodizyaklar, resimler ve hareketli seks bebekleri satıyor ve giysiler elbette hızlı ve zarif soyunmaya uygun tasarlanıyor...

En aranansa yoksunluk ve masumluğun kusursuz karışımı... Oğlunun tarladan beline dizdiği boğa başlarıyla mızıkasını çalarak gelişini gören anne, "Göt kraliçesi olacağı?" diye haykırıyor gururla, "kimin aklına gelirdi?"

Anne, Lucy Bradshinkel'in elini sıkıca kavırıyor ve gözlerinin içine bakıyor. "Ne harika kadınsınız," diyor sadece.

Gezi programı tanıtım sesi: "Her Çarşamba bu saatte Uçan Kâşif'i kaçırmayın... Ya da herhangi bir saatte; bekleyin, yeter..."

Esasen her vatandaş zamanının en az yarısını çıplak ve herkesin gözü önünde bir cinsel eylemle veya oyunla meşgul geçiriyor...

Her hareketi yastıklayan bir çeşit jöle içinde yaşamaya benziyor... Jöle zonklayan okşamalarla sürekli taşakları yokluyor, kıçları gıdıklıyor...

Kanada treni, ah Gibsonların kızı Elinor Glyn bu. Mülteci trenleri misali koltuklara koşuşturuluyor elbette çünkü çoğu rezerve... Yakalayıp oturtuyor... Yani Joan'ın Neal'in eserleri hakkında anlattıklarının yerine geçebilir Joan öldü çok yaşa kraliçe çıplak polka... Çıplak poker... Hep birlikte oynayacağız dedik... Oynuyor onunla ve bir başkasıyla... Görüldüğü gibi değil...

Tüm bağımlıların birbirine benzemesi misali tüm enzimlerin imgeleri varsa nedeni özel bağımlı enzimidir... Tüm şizofrenler birbirine benzer... Bütün homolar birbirine benzer... Ve tüm suçlular ve tüm Lezbiyenler... Öyleyse tüm bu arketiplerin ilgili enzim sistemleri var... Enzimi çekersen arketip kalmaz... Yeni görünüş tüm arketipleri anlık bir matraste harmanlayacak...

Yeni görünüş hiçbir enzimin egemenliğinde olmayacak; masumiyetin değil, bilginin işgal edilmemiş görünüşü olacak.

Her masum, yani işgal edilmemiş kişi enzim arketiplerinden herhangi birine bağımlılaşabilir... *Junk* daima prototipimizdir; bize bağımlılığın genel formülünü verir... *Junk*tan nereye peki? Lezbiyenler... Bir enzim tutup dişi hormonu engelliyor... Erkek- te bir enzim gidip...

Ağız çevresinde şizofrenler ve homolar... Gözlerde müptela- lar ve lezbiyenler...

Carl'a dönüş... Enzim dozları saf olma... Çocuğun veremeye- ceği ayrı kişi tepkisi yerine elimizde dişi enzimin enzim tepkisi var ve erkek imgesi bilincini yitiriyor veya dişi enzim tarafından kilit altına alınıyor; homo enzimi...

Böylece çocuk, hücrelerinin parçası babında dişi enzimi mor- fin gibi istiyor... Hücrelerinin bir parçasına dönüştüğünde hü- creleri kaplar; çocuk artık onu gereksinmez çünkü o olmuştur... Bu durum sadece çocuklukta, ergenlikte ve çekilmede egemen şizofreni vesaire enziminin savunma gücünün kırılmasıyla mey- dana gelir... Savunma gücü düşmüş enzim dişi enzime bağlanır bağlanmaz kişi artık kadın istemeyecek, erkek isteyecektir ve bu kişiler hapsedilmiş kendi erkek imgelerinin tamamen aynısını isteyeceklerdir ki *kadını isteyen imge daima gaddar ve sadisttir*— gaddar ve suçlu kişilere karşı zaaf gösterir erkek imgesi gaddar- dır benimki masumdur veya kısmen öyledir ama ortada bir de aşırı gaddarlığı henüz tatmamış yarım daha var...

Lezbiyen erile aynı şekilde tepki verir ve uyum gösterme gi- rişimleri sırasında erkeğe arzusunu yitirir ve erkek enzimi dişi hormonları engeller...

Morfine dönüyoruz... Herhalde dişi imgemi korumak için dört saatte bir dişi doz gereksiniyorum ve almadığım zaman dişi ortamda yaşayan basitleşmiş hücreler nöbete yol açıyor...

Kısacası onu tutup savunmaların düştüğü anda şiddetli dışı imgesine maruz bırakıyoruz ki hücre alıcılarının yokluğunda hücresine giriyor olsa gerek... Hücreyi enzimle işgal eden bir virüs... Hücre duvarından giriyor... Artık umudumuz saha kenarında beklemek ve devreye girmek kimiz biz henüz bilmiyoruz...

Çıkarılmışlar: Kokain Böcekleri

(...) haykırıyor ve *vecinos*,¹⁹⁸ İntikam Tanrıçaları misali dalıyor içeri.

Helada Eduardo'ya rastlıyorum, "Bu şeyle kendimi öldürüyorum," diyor ve hastalıklı Sahtekar otlakçı bakışlarını yüzüme sabitliyor.

"Siktir."

Yarım yamalak tedavinin ardından fazla erken alınmış yarım şişe Fundador.¹⁹⁹ Parmakla basur memesini ayırt edemeyen Macar kürtajcı. Zehri emsinler diye iğne yaralarımın üstüne sü-lük koyuyor. Mum ışığında Demerol çakışları (suyu ve ışıkları kestiler). Weston kötülükten ve eriyen kiracıdan kurtulmaktan memnun. Sırtı maymunlu kiracıyı asla almamak lazım... Kiki de çekip gitti. Kedi gibi; birisi tutup daha fazla mama veriyor ve bir bakıyorsun çekip gitmiş. Görünmez bir kapıdan... İstedğin yere bak. Boşuna. *No bueno*. Dardayım.

Birden tüm netliğiyle görüyorum yavruyu. Bağımlı ve perişan; burnunu çekiyor ve yüzündeki kemiklerin hepsi fırlamış. Göz göze geliyoruz, bana doğru ilerliyor ve masaya eğiliyor:

"Yardım edebilir misin bana?"

"Otur. Torbacı dört saat gecikti. Ekmek var mı?"

"Var... Üç sent..."

198 (İsp.) Komşular, sakinler.

199 İspanya kökenli brendi markası.

“On sentten aşığı kurtarmaz. Çifte kâğıtlıymış elindekiler. Sana sağlamından reçete yazacak yaşlı bir Sahtekar tanıyorum ama. Ben gidip konuşamam. Aramız limoni bu aralar...”

“Ama ben—”

“Aslında ciddi bir şey yapamıyor... Biraz elleme, parmak falan işte...”

“İyy...”

“Her gün azıcık ölmek zaman alıyor tabii...”

Sahtekar ta Long Island’da... Trende sürekli içim geçiyor; duraklarda uyanmalı, hafifinden arzu uykusu... Aktarma.

Queens Plaza’dan uzak dur, evlat. Pis yerdir, aynasız kaynar...

Defol. Bar. Bakkal. Aç periskoplar misali göğsü dayanan televizyon antenleri... Doktor, çıkmaz sokakta... Balkonları paslı demirden, 19. yüzyıl İspanyol evi...

Çıkarılmışlar: Hauser ve O’Brien

Joe’nun Lokantası’nda, önümde altı kâğıt peçeteli kahvemle oturuyorum. Altı kâğıt peçeteli fincan, kafeteryalarda ve lokantalarda oturarak çok zaman geçirenlerin işaretidir... Torbacıyı bekliyorum...

Nick bir keresinde ölü müptela fıslıtısıyla, “Ne diyebiliriz?” demişti... “Beklediğimizi biliyorlar.”

Öyle. Biliyorlar beklediğimizi... Sokak köşelerinde, kafeteryalarda, park banklarında, oturarak, dikilerek, dolanarak... Bekleyen herkes zamanla uzamın bir olduğunu öğrenir... Blokun diğer ucuna gidiş dönüş ne kadar sürer? Bir saatte kaç fincan kahve içilir?

Tezgâhtaki kız beni kesiyor ve karşılığında tren penceresinden yarım yamalak görünen türden hoş bir ifade sunuyorum... Titreşen, haykıran hastalığa dönüş... Her şey keskin ve net; her

şey can yakıyor... Birden gri dumana boğuluyor... Saat, saat 4'te zamanın ilerisine geçiyor... Ne kızdan ne başkasından bir şey istiyorum...

Bir Yağ Yakıcı'm vardı... Günde çeyrek E... Denizci'yle çalışıyordum öğleden sonraları... Denizci'yi asla göremezdiniz... Gözleri, opal misali ışık noktacıklarını yakalayarak içte yanar, uzaklarda bir yerlere bakardı; yüzü sapsarıydı ve pürüzsüzdü ve elmacık kemiklerinin üstündeki teni aşınmıştı ve parlak sarı dişlerinin arsından hep aynı şarkıyı mırıldanırdı: "Ah, ah, nerede kaldı? Panayıra gideli çok oldu Johnny..."

Denizci'nin nasıl battığını anlıyorum... Hiç kimse için bir şey hissedemiyordu...

Denizci öldü... Tanıdığım hemen herkes artık ölü... Ahmak haplarını doldurmuştu Denizci; hücre tavanına asıldı; dili sarkmış... Hudson kıyısında etini meteorlar misali kesen cinayet silahını atarken yakalanmış ve tezgâhta beni kesen Jane'miş... Hepsini sonra, Tanca'da öğrendim...

Alman'la buluşma... Joe'nun lokantasında...

Junktan kopmuş... Ödünç alınmış on kilo et... Ve takma-sik... İlgiyle dedim ki:

Evine dön Lazarus...

"Her şeyi farklı görüyorum artık," dedi... "Yeniden yakalanma blöflerini yemem... Meslek aletleri... Yasa bu..." Masa altından strap-onunu gösterdi...

Herkes bırakabilir... Anlaşmayı yapacaksın, hepsi o...

Evine dön Lazarus... Kristalinle canlara kıyıyorsun—

Washington Meydanı'nda satranç oynayan Nick'e rastladım ve bana büstlerden, ölenlerden ve uçuşlardan bahsetti... Etrafımızda, sırtımızda onca ölü müptelayla doğru dürüst konuşamadık...

Küçük Arnie bırakmış uyuşturucuyu, Joe'nun yerinde, sarhoş... On kilo ödünç et...

Evine dön Lazarus... Torbacı'nın parasını öde ve evine dön...

Çıkarılmışlar: Çürük Önsöz

Sesler, yanan aslanlar misali koşuşuyor.

Kara Kemiklerin Adamı titreyerek, "Yırtacağım seni," diyor.

Minnacık, cırlak bir ses, "Buyurdu, halası denizde boğulmuş Teğmen LeBee," diyor.

"Yatık göle çiz dehşet pencerelerini..."

"Emeklilik zamanı... Üstünü ara... Genç şehvetin çaktığı memleket tepelerinin ardında hasret çağrısının şaşaalı solucanları ve soğuk bahar rüzgârında örümcek ağları misali savrulan meni..."

"Güzelim esmer bacak. Pirinç yataktayım Tanrım ve mavi ışık altında kıvrılıp bükülüyor tahtakuruları... Ah Tanrım..."

"Bütün gün yapacaksın... Hemen, şimdi..."

"Sternonun mavi alazı altında em gecenin memesini... Gitmeleri gereken yere gitsin Doğu'nun incileri..."

"Kanatlı at ve demir mozaik kesiyor göğün mavi pastasını..."

"Kristal balkonlarda dalgın melekler pembe tırnaklarına bakıyorlar... Yıldızlı pullar yağıyor gün ışığından..."

"Uzaklardan duyulan mide gurultuları... Domuz kılıklı topaçlar dolgun cüzdanlarını sallıyor... Kireçtaşından basamakları begonviller sarmış... Kuzey Işıkları'ndan zehirlenmiş güvercinler dökülüyor, yanan kanatlarıyla kupkuru dere yatağına düşüyorlar... Su Depoları bomboş... Mavi merdivenler dönerek boğuluşa iniyor... Bronz heykeller ağzı açık kentin aç meydanlarına ve ara sokaklarına yıkılıyor..."

"Rengârenk sertleşme... Çağlayanda gökkuşağı..."

“Hiçbir şey duyamıyorum.”

“İki oğlan rahatı buldu.”

“Bir daha asla ranza arkadaşına çavuşu tokatlatma... Aşağı On’daki adam (gözleri çapaklı)... Gözün oğlanın kaldırışında olsun...”

“İz yok bunda... Ne öldürmüş Maymununu?”

“İntihar Tanrısı, arka *junk* yolundan git... Nonoş kanyonu-nun dönemeçleri parlıyor şafakta... Tuz ovalarına yıkılıyor toz-dan binalar... Oğlanlar son tepeyi aşip rüzgârın hiç esmediği Am Yalar’ın güvenli bağrına varabildiler mi?”

“Kare daire adına aç ağzımı amına ve ver müziği... Karını getir... Seks suçlusu Panama Flo, biftek boyunda lokmalarda geçti Gri Hemşire’yi...”

(Gri Hemşire, en tehlikeli köpekbalığı türüdür. Tüm köpek-balıkları gibi biftek büyüklüğünde lokmalar koparır.)

“Sen olsan yapmaz mıydın?”

“Libido, Aç Kunduz’un laneti altında.”

“Celp, tuvalet kâğıdına yazılı geldi.”

“Koku şoku ciğerlere bulantıyla yapışır.”

“Kot pantolonun dikişlerinden patlayan tombul tekerlek ipe dizdiği boğa başlarını yatık göle götürüyor...”

“TILT...”

“Eski yüzme deliğinde batıp çıkan gri baş... Oğlanlar çılgınlarla kaçışıyor... Hİİİİ... Bir adam...”

“İndirilecek o... O yaratık...”

“Bir Homo bu!”

“İğrenç!”

“Müthiş!”

“Tutun!”

“Gizli eşcinselliğin demir kepenklerini indirin!”

“Dön... Dön... Yeter.”

“Doktorluk bende başlar.”

Yatçı kepli, orta yaşlı bir İsveçli; çıplak, dövmeli gövde, ifadesiz mavi gözler... Şizofrene bir doz çakıyor (tımarhane mut-faklarının kokusu).

Madde canlı ete dalarken heyecanla yanaşan milyonlarca gri müptela hayaleti...

"Bin bokun kanını durduran ve Lübnan'daki eczaneleri pat-latan mal bu mu?"

"Kokain ve masumiyet vadisinde, dağdaki kulübede yitik Danny için ağıt yakıyor mahzun bakışlı gençler..."

"Gece boyu buruna aldık ve dört posta yaptık... Karatahtada cayırdayan tırnaklar, beyaz kemiği kazıyan tırnaklar... Yuvadır eroin; denizdir..."

"Rüzgâr pencereyi sarsarken junk sersemi sabahta damar arıyorum..."

"Joe'nun yerinde kahve ve bayat kek..."

"Selam, Cash..."

"Burada? Emin misin?"

"Tabii eminim... Senle gireceğim..."

"Bu gece mi?"

"Atsız bir kasaba... Yerel Sahtekar doktordan M aldık, iki sa-atte tümünü çaktık... Gece treniyle Chicago... Koridorda bir kız-la tanıştım, yüklüydü, sorum: 'Nerede?'

""Gel, evlat.'

"Yani genç yavru değil ama mihrap yerinde... 'Önce çakma-ya ne dersin?'

""Cık, yapacak halin kalmaz sonra.'

"Üç defa... Pencereden giren ılık bahar rüzgârıyla titreyerek uyandım; gözlerim sulanıyor, asit dökülmüş gibi yanıyordu."

""Şimdi.'

"Yataktan çıplak kalkıyor... Zulası gaz lambasında... Isıtı-yor..."

“Dön. Kışından yapacağım.’

“İğneyi derinlemesine sokuyor, çıkarıyor, kalçamı ovuşturuyor... Parmağına bulaşan kan damlasını yalıyor...

“Dönüyorum, kaldırışım Junkın gri özünde sönüyor...”

[İkarus] paraşütü bir yırtık kaput... Körfezin karşısına denk bir çöp yığınınan kemik ve bok buharı yükseliyor göğün maviliğine...

“İnsanmışım gibi bile gelmiyor... Hayaletler tavanarasından geliyorlar ve oturma odasına sıcıyorlar ve bire onlar ve neşeli şakaları artık masum değil ve ergenlikte maymunlar gibi zalimleşiyorlar... Bazen... Bilemiyorum işte...”

Asık yüzlü başhemşire sargıları altında Parlak Jade kaltağı...

“Şimdi, tatlım, boynun kırıldığına feci bir ses çıkar.” Gerince kıkırdıyor... “Tabii çoktan öldün veya en azından bilincini yitirdin ya da hiç değilse baygındın... Ama... Ve... Eh... Şey... Yani... TIBBİ GERÇEKTİR bu... İçindeki ne varsa amından fışkırıp çıkmaya tabiydi ve doktor donakaldı ve hepsini Paraguay’a, Bolivar’ın heykeli diye sattık...”

“Ölümü tahkike geldim ben... Rahim alma ameliyatına değil,” diye sertçe lafa girdi yaşlı [şarlatan doktor] teyze... Gri dişleriyle yağ fışkıran hamburgerini ısırarak [tumarhane mutfağının kokusu yağmur bulutu misali hep peşinde]...

“Of Tanrım ya bir rezillik daha...”

Tiksinerek çekiyor Lezbiyenin bacaklarını kendine doğru—Kadın âşışını haşlamış; âşışını bir bidenin üstüne oturtup bağlamış ve kaynar suyla doldurmuş içini...

“Tutkusal suçtu bi’ kere,” diyor heyecanla. “Çılgınlıkları bi’ duyaydın hâkim bey... Lezizdi ha...”

“Müthiş bir bağırsak nehrine kapılmıştım... Aranızda var mı Tam Fitol bilen, ha? [Bezgin osurukların kabız satıcıları...]”

Buyurun, gelin? Ha, sensin, mesele buydu demek; bilmeliydim herhalde... LU LU adlı hanım...

Johannesburg’un bidon-kentindeki bir hamamda uyanıyorum... “Hişt, kara piçler... Neredeyim lan ben?”

Böyle olmaz mı? Kaç kişi öldürdün sen bakayım? “Ne kadar çok, o kadar hoş,” demişti Robert Christie...

Yapmaz mıydınız yani?

“Beyler, kanlı kadın bağlarından mamul pis flamalar huzurlu çüklerimiz üstünde dalgalanıyor... KADIN adlı iğrenç alt-tür kökünden sökülmesi ve Dişi virüsün hayatta kalma ve yeniden ortaya çıkıp *muhteşem* Yunan kentlerimizin kutsallığını kirletme olasılığına karşılık antiseptik alev makineleriyle yok edilmelidir... E ama hani, almadın ağzına biraderim?”

Mobiletlerine atladılar ve hep birlikte can verdiler İtalyan gecesinde... Ve karaborsa sigara satan İhtiyar Şey... Güldü ve güldü ve güldü...

“Evren kavislidir... Geri gelmeleri lazım... Eski Adliye Sarayı’ndaki şanlı delikten okumuştum... Aha, geliyorlar...”

Oğlanlar kabarak artan muazzam kadınsı çığlıklarla yaklaşıyorlar... Ovadan geliyorlar; yanlarından geçtikleri her ağaç kuruyor...

“Bir erkek için tüm yalanlığım, ey Meryem!”

“İhanet... Önündeki ama dönüşmeden asın şu deli kaltağı!”

Junk aldığımda kendi işime bakardım ve satıcılarla metroda görevli aynasızlar dışında kimse görmezdi beni... Independent’in kendi özel polisi vardır; bunlar tabanca taşımaz, cop taşır... Bir keresinde Queens Plaza’nın üstünde —pis istasyondur; fazla katı var— Tombik’le ikimizi enselemişlerdi; elemanın elini ısırdım —o günlerde dişim vardı— neyse işte, ısırdım ve aynen

topukladım; bu da arkamdan bağırıp durdu: “Dur yoksa vururum!” Vuracak şeyi yoktu, biliyordum, hiç durmadım tabii.

Tombik aynasızlara ötemeyecekti. Times Meydanı’na takılan tiplerden, Joe diye birisi demiş benim için. Kalan ne kadar dışı varsa dökmüşler... “Zati sallanıyorlardı,” demişti daha sonra... Her daim Tombik ayağı çekerdi yani olayı buydu ve cepçilikten beş-yirmi dokuz yemişliği vardı... Dediğim gibi, müptelalar hayaletler gibidir; sadece bazı kimselere görünürler...

(Beş ay yirmi dokuz gün hapis, metroda veya civarında sarhoş vatandaşı soymaya kalkışmaya verilen geleneksel cezadır. İsnat edilen suça “cepçilik” adı verilir.)

Aztek Toprak Ana Lupita adlı bir Mexico City satıcısı —Meksika’daki büyük çaplı satıcıların tümü kadındır— ciddi miktarda kana muhtaç. “Satmak, kullanmaktan beter bir alışkanlıktır,” der Lupita. Ve bunları ham bilgelikle söylüyor... Karı cahil yani, onu diyorum... Uyuşturucu kullanmayan satıcılar temas bağımlısıdır ve bu bağımlılık, söküp atılamayacak bağımlılıklardandır. Ajanlar da yakalanır buna...

Dediğim gibi Okur sıklıkla aynı şeyin aynı kelimelerle söylendiğini görecektir. Bunun nedeni ne özensizlik ne de Kendi Kelimelerine Hayranlık Duyma... Bu tümüyle uzay-zamanın üst üste binmesiyle ilgili... Katlama ve açma (evren kavisli diyor ya eleman)... Deneyim seviyeleri arasında, paralel doğruların bulunduğu bir kesişim noktası...

Dediğim gibi önsözler çürür, düşer, yeniden büyür. Bir ara bu önsöz yüz elli sayfaydı ve çalışmamın tümünü tehdit ediyordu... Kan revan içinde budandı, üç sayfaya indi ve yavaşça yine çıktı...

“Mısırlı benim,” dedi boş ve salak bakışlarla.

Ben de dedim ki “Cidden Bradford, bayma içimi...”

Büyük Mağaza'nın tavanarasında, giysi yığınları üstünde yaptık... Aman dikkat et, sıçratma...

Oğlanları gammazlama... Mahzen hava ve ışıkla dolu... İri-başlar iki haftaya çıkar yumurtadan... Otto'nun keman çalan oğlan ne oldu, merak ediyorum...

Ölü balık, terlikte bıldırcın, bankada para... Queens Plaza: Tarihi geçmiş ablaların fosil amları cirit atıyor etrafımızda...

Yatıracaksın bunları kubura... Yani tık, yeter; sifon gerisini halleder... Dönüşün kanser laneti kara toz yağıyor üstümüze... Fındikkabuğunda çük... Aynen böyle... Bir var, bir yok...

"Çoklu Kırık," diyor Büyük Doktor... "Çok tekniğimdir."

Muazzam bir yamacın tahta basamakları... Sağa sola saçılmış taş kulübeler...

Eski halkların ürkütücü masumiyetini taşıyan yüzler, doğmamış Güney'den damlayan altın Zenci özünün mozaïği...

Yeşil, bozuk para cebi dışa dikili eski moda İngiliz kesim takım elbiseli bir adam... Yaşlı çiçekçinin dükkânına giriyor...

"İhtiyarda vardır bana göresi..."

Onları ta uzaklarda, mısır püskülü hazlarda ve yanan tomarlarda unutulmuş, çürümüş, içi geçmişlerden...

Nerede kılıcın, Ey Ölüm? Torbacı gelmiyor ki hiç vaktinde...

Yayimlandığı günden bu yana dünya edebiyatındaki tüm dengeleri, biçemi, yerleşik kalıp ve anlayışı değiştirmiş, Amerikan kültürünün kalbine saplanmış bir bıçak: *Çıplak Şölen*. Beat Kuşağı'nın önde gelen ismi; kurgunun en keskin, en tuhaf zekalarından biri olan William S. Burroughs, yalnızca yüzeysel, verili ve görünenle yetinmeyip, altında yatan "gerçeği" bulmak adına zorlu katmanların arasına dalmaya cüret edebilen okuru sıra dışı bir eyleme davet ediyor.

"*Çıplak Şölen* bir kılavuz, bir Nasıl-Yapmalı kitabıdır... Kara böcek arzuları uçsuz bucaksız başka-gezegen manzaralarına açılır... Cebir kadar çıplak soyut, kavramlar daralıp kapkara boka veya bir çift buruşuk *cojones*'e dönüşür...

Nasıl-Yapmalı, uzun koridorun sonundaki kapıyı açmak suretiyle deneyim seviyelerini genişletir... Yalnızca Sessizlikte açılan *kapıları*... *Çıplak Şölen*, Okur'dan Sessizlik talep etmektedir. Yoksa kendi nabzını tutacaktır..."

ISBN: 978-975-570-689-4

9 789755 706894

22 TL

www.selyayincilik.com

[www.twitter.com/selyayincilik](https://twitter.com/selyayincilik)

www.facebook.com/SelYayincilik